JEN BEAGIN

MĂREAȚA ELVEȚIANĂ

Traducere de
Elena Marcu

„Una dintre cele mai amuzante cărți din ultimii ani.“

LOS ANGELES TIMES

FICTION CONNECTION

TREI

JEN BEAGIN

MĂREAȚA ELVEȚIANĂ

Traducere de
Elena Marcu

„Una dintre cele mai amuzante cărți din ultimii ani."

LOS ANGELES TIMES

FICTION CONNECTION

TREI

JEN BEAGIN

MĂREAȚA ELVEȚIANĂ

Traducere de
Elena Marcu

„Una dintre cele mai amuzante cărți din ultimii ani."

LOS ANGELES TIMES

FICTION CONNECTION

TREI

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Jen Beagin

Măreața Elvețiană

Roman

Traducere din limba engleză și note de Elena Marcu

TREI

Editori:

Silviu Dragomir

Magdalena Mărculescu

Vasile Dem. Zamfirescu

Redactare:

Ioana Petridean

Design și ilustrație copertă: Andrei Gamarț

Director producţie:

Cristian Claudiu Coban

DTP:

Daniel Eberhat

Corectură:

Dana Anghelescu

Sabina Lungu

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea

recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosință al lucrării nu este transferabil.

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin persoanei juridice Editura Trei SRL.

Titlul original: Big Swiss

Autor: Jen Beagin

Copyright © 2023 by Jen Beagin

Copyright © Editura Trei, 2024 pentru prezenta ediţie

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti

Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-2191-5

ISBN (EPUB): 978-606-40-2289-9

Pentru Stefan

1

Greta îi spunea Măreața Elvețiană, pentru că era înaltă și pentru că era din Elveția și adesea se îmbrăca din cap până-n picioare în alb, culoarea capitulării. Părul ei blond era la fel de fin ca păpădia și părea gata să-i zboare de pe cap la cea mai mică adiere. Avea o strungăreață între incisivi, dar niciun strop din farmecul relaxat, asociat acesteia, iar ochii de un albastru-pal erau pătrunzători ca ai unui lider de sectă. Oriunde mergea, toate capetele se întorceau după ea, chiar și cele de bebeluși și de căței. Frumusețea ei era ca însăși Elveția: uluitoare, dar sterilă, iar stoicismul teuton îi făcea pe cei din jur să pară niște libertini emoționali sau, ca să folosim un termen psihiatric, nebuni de legat.

Dar mare parte dintre acestea erau speculații ale Gretei; n-o întâlnise în persoană pe Măreața Elvețiană și probabil că n-avea s-o întâlnească niciodată. Nici în Elveția nu călătorise. Dar văzuse fotografii și nu părea un loc real. Însă Măreața Elvețiană era foarte reală. Greta îi știa inițialele (FEW), data nașterii (23.05.90), codul de client (233) și vocea, care era gravă, sonoră și puțin tristă. Poate pentru că Măreața Elvețiană era atât de greu de citit și pentru că Greta nu-i putea vedea chipul, vocea ei o ducea cu gândul la o mulțime de rahaturi aleatorii. Precum sfârcurile unei cățele. Precum acele de pin ude. Precum Greta însăși, ascunsă într-un dulap, înconjurată de haine de nurcă. Altfel, avea o calitate tactilă aparte, pe gustul Gretei. Era o voce pe care puteai s-o îmbraci într-un pulover sau în care îți puteai ciobi un dinte, dar îndeajuns de dulceagă ca s-o sugi, ca să adormi cu ea în gură.

În momentul acela, Măreața Elvețiană vorbea despre aura ei, un subiect de nesuportat pe oricare altă voce. Conform Măreței Elveține, aurele nu aveau doar culori, ci și mărimi diferite, iar a ei era „cât o șalupă“. Intra în încăpere înaintea ei și fie te dădeai laoparte, fie erai ras de pe fața pământului: era alegerea ta. Dar și Măreața Elvețiană suferea. Aura ei nu-i permitea să petreacă mai mult de douăzeci de minute în nicio încăpere joasă, n-ar fi putut trăi într-un subsol nici într-un milion de ani. O deranja orice se apropia de fața ei, inclusiv fețele altora. Dormea fără pernă. Nu-i plăceau umbrelele. În altă ordine de idei, nu putea mânca nimic, dacă nu era înecat în sos iute sau în orice alt condiment puternic, de exemplu, Gentleman’s Relish,

care conține pastă de anșoa. Punea sare pe orice, chiar și pe portocale. În general, îi era greu să trăiască în propriul trup, motiv pentru care îi plăcea să fie agresată de fenomenele naturale și era mereu arsă de soare, bătută de vânt sau udată de ploaie. „Aura ta îmi provoacă o contuzie“, i-ar fi spus Greta, dacă s-ar fi aflat în aceeași încăpere. „Stau agățată de marginea șalupei și-mi sângerează scalpul.“

Dar Greta și Măreața Elvețiană nu se aflau în aceeași încăpere, nici măcar în aceeași clădire. Greta era la kilometri depărtare, așezată la biroul ei de-acasă, doar cu o pereche de căști, mănuși fără degete, un kimono și jambiere. Jobul ei era să transcrie această voce fără trup, să tasteze cuvintele ei exacte și ale persoanei cu care Măreața Elvețiană stătea de vorbă, un coach de sex și relații, care își spunea, fără vreo urmă de ironie, Om[1]. Numele lui real (și perfect în regulă) era Bruce, iar Măreața Elvețiană era unul dintre numeroșii lui clienți. Aproape toată lumea din Hudson, New York, unde locuia Greta, își spusese ofurile pe canapeaua acestui bărbat. Om scria o carte, firește, și o angajase pe Greta să-i transcrie ședințele. Până acum, transcrisese peste treizeci, pentru care o plătea cu douăzeci și cinci de dolari pe oră.

La jobul anterior, Greta sortase și numărase pastile, pe care apoi le punea în flacoane, iar când își lua rețeta, fiecare pacient îi descria propriile fecale. „Sunt tehnician farmaceutic, nu asistentă medicală“, le spunea Greta blând. Și atunci schimbau macazul. Înainte să-i poată opri, din gură le ieșeau afirmații precum: „Soțul meu m-a bătut treizeci de ani. Am nu știu câte contuzii și n-am copii care să aibă grijă de mine. Ați putea să-mi dați Carisoprodolul de pe rețetă și să-mi faceți o reducere?“ În astfel de cazuri, Greta se întorcea către farmacist, un alcoolic înăcrit pe nume Hopper. „Sunt tehnician farmaceutic, nu psihiatru“, îi șoptea ea. „Iar doamna și-a luat doza de pe rețetă. Ocupă-te tu.“ Hopper era relativ tânăr (cincizeci și doi de ani), hipertensiv, avea probleme cu rinichii și avea formule chimice tatuate pe antebrațe. Nu obișnuitele rahaturi patetice, gen formula chimică a iubirii, nici a dopaminei sau a serotoninei. El prefera tatuaje cu molecule de droguri — cafeină, nicotină, THC — și nu era bun de nimic, dacă nu le avea pe toate trei în sânge, plus alcool.

Gretei îi plăcea să știe secretele altora. Nu asta era problema. Problema era să fie privită fix de toxicomani, sub luminile neoanelor, în timp ce din boxe se auzea I’d Really Love to See You Tonight sau Touch Me in the Morning. În farmacie era prea cald și prea multă lumină, ca pe scenă, iar Greta se surprindea amplificându-și limbajul corporal și expresiile faciale, de parcă ar fi jucat într-un film mut. Până la urmă, toxicomanii nu voiau decât să-și primească doza, iar

Greta nu voia decât să se așeze. Picioarele îi pulsau de sus până jos. Pentru prima dată în viață, începuse să poarte dresuri — și nu doar o pereche, ci două — plus șosete compresive negre. Nu era cea mai fericită ținută, dar simțea nevoia să fie susținută. Strânsă.

Și apoi, într-o zi, un bărbat i-a întins o rețetă cu oxitocină 30 UI și o pereche de pantaloni, cerându-i să-i dea medicamentele și să-i cârpească pantalonii. „Sunt tehnician farmaceutic, nu croitoreasă, iar rețeta asta e contrafăcută, domnule“, i-a explicat ea. El a privit-o dezgustat și a scos un pistol. Era Ajunul Crăciunului. Hopper a pus imediat pe tejghea 260 de comprimate de oxitocină 80 UI, iar toxicomanul a plecat, țopăind și râzând. Peste două zile, a murit de supradoză. La o săptămână după aceea, Hopper s-a sinucis în farmacie, după ora închiderii. A ajuns la știrile de seară și în toate ziarele.

Iar Greta? Imperturbabilă, ca de obicei, atâta vreme cât șosetele o strângeau bine, bine de tot. După ce și-a scos șosetele: o urmă de tristețe, nimic grav. Asta i-a supărat pe unii (pe logodnicul ei), care se aștepta la semne evidente de tulburare (plâns incontrolabil), mai ales pentru că mama Gretei se sinucisese când ea avea treisprezece ani, după care Greta locuise pe la diverse mătuși, în California, în Arizona și, în cele din urmă, în New Hampshire, unde făcuse liceul. Logodnicul ei o tot percheziționa, căutându-i pastile în buzunare, îngrijorat că plănuia și ea să-și ia viața. „Te uiți prea mult la televizor. Nu așa merg lucrurile. Nu se păstrează mereu paritatea“, îi spusese ea. În plus, tentativele de sinucidere ale Gretei erau ca obturațiile de canal: dureroase, umilitoare și aproape mereu urmate de o îndelungată perioadă de grație. Actuala perioadă de grație avea să dureze încă cinci ani cel puțin.

Deși nu ea fusese cea care găsise trupul neînsuflețit al mamei sale, ea îl găsise pe cel al lui Hopper. Se împușcase în inimă, nu în cap, dar ratase și murise de infarct. Mama ei se împușcase în cap, nu în inimă, și nu ratase. Amândoi lăsaseră câte-un bilet, plus ceea ce Greta considera că erau post-scriptumuri involuntare. Post-scriptumul lui Hopper fusese că murise lângă raftul cu Dyazide, care, folosit cum trebuie, l-ar fi putut salva. Post-scriptumul mamei ei fusese o șuviță lungă de păr, prinsă de o bucată mică de scalp, un post-scriptum care o chinuise pe Greta ani întregi.

— N-a declanșat absolut nimic în tine? a întrebat-o logodnicul ei, uluit.

— Declanșatoarele mele sunt acoperite de nisip ud. Capul meu e o

betonieră uriașă.

— Deci ai și tu sentimente. Doar că sunt îngropate. În ciment. Poate e timpul să începi să spargi cimentul.

— Cu ce, cu un picamer?

— Ce zici de-un psiholog?

Așa că Greta a mai dat o șansă terapiei. După ce i-a ascultat povestea, relatată în zece săptămâni, psihologul a diagnosticat-o cu tulburare de detașare emoțională, ceea ce i s-a părut o exagerare Gretei, care prefera s-o vadă ca pe o „toană“ în zilele proaste și ca pe o „îndurare“ în zilele bune, iar când se simțea mândră de ea însăși, ca pe o „seninătate“. Psihologul i-a recomandat numeroase activități extravagante: hot yoga, hipnoză, terapie prin țipăt, desensibilizare și reprocesare prin mișcări oculare (EDMR), acupunctură și lecții de swing. De asemenea, i-a recomandat să renunțe la cofeină și nicotină.

În schimb, Greta a renunțat la terapie. Apoi a renunțat la slujbă, a pus capăt relației, s-a mutat în celălalt capăt al țării și și-a schimbat profesia. Cu ani în urmă, lucrase pentru o „companie de întocmire a documentelor“. Jobul presupunea să transcrie înregistrări audio pentru firme high-tech, pentru cercetători care făceau studii calitative, pentru jurnaliști, profesori și psihologi. Păstrase echipamentele atâția ani, pentru că-i plăcuse componenta de tras cu urechea, izolarea muncii la domiciliu și opțiunea de a nu vorbi ore în șir. Toată viața fusese o ascultătoare și avea tendința să se înconjoare de oameni îndrăgostiți de propriile voci. N-o deranja faptul că serviciul cerea abilități reduse și că putea fi cu ușurință făcut de roboți sau de softuri. Când ajunsese în Hudson, le trimisese e-mailuri celor șase psihologi din oraș și își oferise serviciile de transcriere. Doar Om îi răspunsese.

Acum secretele ajungeau direct la urechile ei, fără muzică pe fundal și fără dureri trupești. De fapt, Greta abia dacă se mai mișca. Doar degetele ei se mișcau, și nu prea repede. Deși nu era în niciun caz o dactilografă extraordinară, era semidiscretă și, cum orașul Hudson era atât de mic și plin de bârfe, discreția era capitală. Semnase ceea ce părea un acord de confidențialitate destul de oficial, așa că îi era interzis să vorbească despre clienții lui Om. Nu că și-ar fi dorit; mai degrabă comenta în gând și abia dacă ieșea din casă. De obicei aștepta până spre seară ca să înceapă să lucreze și muncea până la ora de culcare. Ei vorbeau, ea tasta, noapte bună.

Până acum, Măreața Elvețiană era diferită de ceilalți clienți ai lui Om.

Îi lipsea obiceiul de a pune semnul întrebării la finalul oricărei propoziții, până și atunci când chiar întreba ceva. Nu exclama niciodată. Când strănuta, spunea „hapciu“ în același fel în care spunea „salut“ sau „mulțumesc“. Vorbea lent, rostind fiecare cuvânt exact în același ritm în care îl tasta Greta, așa încât părea că interpretează împreună o bucată muzicală, ceva improvizat și extravagant, într-un concert fără public. Greta arareori trebuia să deruleze, ca să mai asculte o dată, sau să renunțe și să tasteze [INDESCIFRABIL], ceea ce ura să facă. Mai existaseră câte un [OFTAT], [STRĂNUT], [ÎȘI DREGE VOCEA] din partea Măreței Elveține, dar Om nu-și dorea asta în transcrieri. La fel cum Greta n-avea voie să includă nicio [LINIȘTE APĂSĂTOARE] sau orice altă [PAUZĂ] și nici vreun soi de [SMIORCĂIT]. Dintr-un motiv sau altul, modelul de transcriere al lui Om îi permitea să includă câte un [FLUIERAT] [CÂNTAT] sau [APLAUZE] — deși nimeni nu făcea astfel de lucruri la terapie —, alături de [RÂS] și [PLÂNS.] A, și [RESPIRAȚIA DE FOC], pe care o practica uneori cu clienții deschiși la yoga kundalini, una dintre pasiunile lui Om.

Prima ședință a unui client cu Om depășea de obicei cu cinci–șapte minute timpul alocat, dar prima ședință cu Măreața Elvețiană a fost cu cincisprezece minute mai scurtă. În felul acesta, Greta și-a dat seama că Măreața Elvețiană era frumoasă: Om uitase să apese butonul de înregistrare. Sau șterse primele cincisprezece minute, ceea ce nu-i stătea în caracter. În plus, își coborâse vocea cu o octavă și se tot juca cu pixul.

OM: În timp ce vorbeai despre aura ta, mi s-a părut că identific un accent vag. De unde ești?

FEW: De unde crezi că sunt?

OM: Stai puțin, lasă-mă să mă gândesc. Ești… de undeva din Midwest. Nu din Illinois, nu din Ohio. Nu, nici din Nebraska…

FEW: Nu te mai chinui. Îți spun eu. M-am născut în…

OM: Stai, știu! Michigan!

FEW: Nu.

OM: Ești din Wisconsin.

FEW: Greșit.

OM: Minnesota?

FEW Sunt din E…

OM: East Point.

FEW: Elveția.

OM: De-aia ești atât de înaltă și de blondă!

FEW: Elveția. Nu Suedia.

OM: E amuzant, am crescut cu ABBA pe casetă.

FEW: Elvețiană, repet. Nu suedeză. Elvețiană. Ca ciocolata.

OM: În Elveția nu sunt multe blonde înalte, cu ochi albaștri?

FEW: Sunt multe. Dar majoritatea elvețienilor sunt bruneți și de înălțime medie, iar ochii mei sunt cenușii.

OM: Așa este. Adu-mi aminte pentru ce e cunoscută Elveția.

FEW: Brânză, ciocolată. Și sinucideri, cred.

OM: Toată lumea se sinucide în Elveția?

FEW: E legal. Turismul suicidar a luat proporții.

OM: Ești sau ai fost vreodată suicidară?

FEW: Nu.

OM: De cât timp locuiești în Hudson?

FEW: Nu locuiesc în Hudson. Stau de cealaltă parte a râului. M-am mutat în State la facultate.

OM: Ai o voce cu totul aparte, interesantă, și mă întreb: oare cânți? Ești cântăreață?

FEW: Mi s-a spus că vocea mea e ca o lamă. Când iau prăjituri de la

cofetărie, pare că ordon o execuție.

OM: Cine-a spus asta?

FEW: Mai mulți oameni. Mama mi-a zis că vocea mea îi smulge dinții din rădăcini.

OM: Uau! Ce lucru straniu pe care să i-l spui fiicei tale!

FEW: Îmi tot spune asta, de ani de zile.

OM: Mă întreb dacă-ți vezi trauma ca parte din… aura ta.

FEW: Nu.

OM: Cuvântul „aura“ face parte din cuvântul „trauma“, tocmai mi-am dat seama de asta.

FEW: Mai degrabă ceva din aura mea a provocat trauma. Sau, în orice caz, aura mea a înrăutățit trauma.

— Ce traumă? a întrebat Greta cu voce tare.

OM: Nu crezi că, din cauza a ceea ce s-a întâmplat, te deranjează cei care se apropie de fața ta?

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Greta.

FEW: Vrei să-ți spun că da. Pare că-ți dorești o relație de tip cauză–efect.

OM: Păi… e ceva real. Trebuie să fi fost afectată în vreun fel. Putem vorbi puțin despre modul în care trauma ți-a afectat relațiile?

FEW: Putem să nu mai folosim cuvântul „traumă“?

OM: De ce?

FEW: Nu folosesc ca pe o scuză ceea ce mi s-a întâmplat.

OM: O scuză pentru ce?

FEW: Pentru lene sau inerție. Nu folosesc asta ca să-mi explic furia sau agresivitatea. Nu sunt atașată de suferința mea. Nu sunt atașată de ceea ce mi s-a întâmplat. Nu cred că explică totul despre mine, pentru că nu am făcut din asta parte din identitatea mea. Muncesc, nu lâncezesc. Nu m-aș numi niciodată o „supraviețuitoare“. Sunt… nu sunt o fanatică a traumei.

OM: Ce înseamnă o „fanatică a traumei“?

FEW: Cineva care nu încetează să rostească cuvântul „traumă“. Pentru mine, fanaticii traumei sunt aproape la fel de insuportabili ca fanaticii lui Trump. Dacă încerci să le sugerezi să renunțe la suferința lor, la existența de victimă, se poartă de parcă ar fi traumatizați din nou.

Adică, da, ce ți s-a întâmplat e de căcat, nu neg asta, dar de ce te tot tăvălești în propriul căcat? Dacă ar înceta preț de două secunde să facă asta și ar depăși puțin momentul, măcar puțin, poate că ar deveni ceea ce le era menit să devină.

— Uau! Salut! a spus Greta.

OM: Deci să presupunem că o persoană a fost violată în grup, cu pistolul la tâmplă, și nu se poate aduna, nu se poate opri din băut, nu se poate întoarce la muncă sau nu găsește însemnătate în viața ei; i-ai spune să „treacă peste“, pur și simplu?

FEW: Există și aici o ierarhie, nu?

OM: Nu cred.

FEW: Dacă nu credeai că există ierarhii, nu foloseai acest exemplu. Ai fi spus „Să presupunem că cineva a fost molestat de un vecin“ sau „neglijat de mama sa“, sau „că a fost abuzat toată viața“. Dar există o ierarhie. Fanaticilor traumei nu le place să audă asta. Pentru ei, orice traumă contează.

OM: Și unde ți-ai plasa trauma în această ierarhie?

FEW: Nu spun decât că trauma nu te absolvă pe viață. Cum nu-ți oferă neapărat nici înțelepciune sau dreptul de a pontifica, ceea ce-mi dau seama că fac în clipa asta.

OM: Pot fi de acord că viața e mai dură cu unii decât cu alții și că poți alege cum să gestionezi asta. Poți alege ce vrei să faci cu asta, dar nu înainte să o înfrunți, ceea ce — îmi pare rău să-ți spun — înseamnă să

vorbești despre ea, oricât de mult e nevoie, să identifici temerile și factorii declanșatori…

FEW: Factorii declanșatori. Doamne! De-aia nu mă dau în vânt după terapie. Detest terminologia.

OM: Ai coșmaruri?

FEW: Ce?

OM: Te confrunți cu terori nocturne sau ai probleme cu somnul?

FEW: Visez urât din când în când, ca orice om.

OM: Te consideri dependentă de ceva?

FEW: Nu.

OM: Bei sau iei droguri?

FEW: Nu sunt dependentă, Om, și nu pentru c-aș fi într-o fază de negare. Frumoasă încercare, oricum.

OM: Dacă nu folosești cuvântul „traumă“, cum numești ceea ce ți s-a întâmplat?

FEW: Îi spun pe nume: bătaie.

— Aoleu, a spus Greta.

OM: Ai fost atacată.

FEW: Am fost bătută, da.

OM: Cum ți-a afectat… bătaia relațiile?

FEW: Nu le-a afectat. Sunt aici pentru că n-am orgasm.

— Ce? a întrebat Greta.

OM: Asta a început înainte sau după bătaie?

FEW: N-am avut orgasm niciodată, nici măcar de una singură.

— Poftim? a spus Greta.

FEW: Partea amuzantă e că am douăzeci și opt de ani.

OM: Vârsta e doar un număr.

FEW: Sunt căsătorită. Sunt căsătorită de șase ani.

OM: Căsătoria nu garantează satisfacerea…

FEW: În plus, sunt ginecoloagă.

— Glumești? a spus Greta.

OM: Ești căsătorită cu un bărbat?

FEW: Da.

OM: El știe că ești aici?

FEW: A fost ideea lui.

OM: Ți-ai descrie căsnicia ca săracă în sex sau lipsită de sex?

FEW: Aș descrie-o ca pe ceva ce constă în mare parte în masturbare și plăcere orală.

OM: Și cum resimți asta?

FEW: O resimt ca pe o sarcină neplăcută, dar după aceea mă simt bine. E ca și cum ți-ai plimba câinele și ai bea suc din germeni de grâu în același timp.

OM: Ai câine?

— Ai câine? Pe bune, Om? a repetat Greta.

Greta s-a uitat la câinele ei, Piñon, un Jack Russell cu blana în alb și negru. Piñon lingea ușa din nou. Greta a oprit înregistrarea, și-a notat minutul și și-a scos căștile. Oricum trebuia să facă o pauză.

— Piñon, nu mai linge ușa, fir-ar să fie!

Cățelul a ignorat-o. Îi tremurau pleoapele. Părea în transă. Greta a aruncat un papuc spre el, dar nu l-a nimerit.

Ușa, pereții și tavanul din camera Gretei erau acoperiți cu multe straturi de vopsea cu plumb. Vopseaua se cojea de o sută de ani. Ori de câte ori trecea un camion, se desprindeau din ea solzi ce cădeau pe podea sau pe mobilă, sau, de multe ori, pe perna Gretei în timp ce dormea. Bucățelele vesele de vopsea albastră și galbenă erau ușor de identificat în părul ei și pe așternuturile albe. Uneori se întreba dacă era intoxicată cu plumb, de unde și IQ-ul tot mai scăzut și visele din ce în ce mai stupide, dar se pare că pentru asta ar fi trebuit ca vopseaua să-i fi căzut direct în gură, ceea ce nu se întâmplase. În schimb, îi cădea direct în gură lui Piñon, care n-avea nici zece kilograme.

— Scoate limba, a spus Greta.

Piñon s-a oprit, cu limba încă lipită de ușă, și s-a uitat în cealaltă direcție. Se prefăcea că nu știe dacă vorbește cu el sau cu alt câine, deși era singurul câine din încăpere. Credea că poate învinge ușa până la anihilare, așa cum făcea cu mingile de tenis, lingând învelișul lânos câte patruzeci și cinci de minute, înainte să-l jupoaie cu dinții lui ca niște sâmburi de jujube și apoi să lingă cauciucul, până când scotea tot aerul dinăuntru și mingea era oficial decedată. Șobolanii constituiau o misiune mai ușoară și mai scurtă decât mingile de tenis. Omorâse mai mult de doisprezece până acum, șobolani mari și grași de țară, șoareci, marmote și iepurași.

I-a deschis ușa și a ascultat cu atenție, încercând să-și dea seama dacă și colegele cu care împărțea locuința erau prin preajmă. Nu se auzea decât un bâzâit difuz, venind de la subsol. A coborât cu grijă scările, în șosete, atentă pe unde călca. Colegele ei de locuință începuseră să moară la scurt timp după ce se mutase. Uneori erau doar pe jumătate

moarte și încă se zbăteau pe podea, iar ea călcase din greșeală pe ele, ceea ce, firește, era tulburător. Nu le considerase niciodată indivizi cu drepturi depline, dar, când erau pe moarte, se asigura că se uită la fiecare în parte. Ce corpuri păroase! Ce formă ciudată a ochilor! Uneori mureau în perechi și păreau că se țin de mână. Le găsea peste tot, pe pervazuri și pe blatul de bucătărie, în căni și în sertare. Cu o săptămână în urmă, găsise una în peria de păr.

Colegele ei erau 60 000 de albine. Și o femeie pe nume Sabine, care era încă în viață și fuma o țigară. Nu, nu era franțuzoaică. Dar adora fumatul și untul. Știa câte ceva și despre vinuri, avea gusturi estetice elevate în ceea ce privește arta și lenjeriile de pat, muncea cât mai puțin posibil și priza câte o linie de cocaină sau orice pastile i-ai fi pus în față, dar se ținea departe de halucinogene. Ajunsă pe la cincizeci de ani, cu copiii plecați de-acasă, Sabine era divorțată de curând și singură. În loc să intre pe un site de dating, cumpărase o veche fermă olandeză, în care locuia acum cu Greta. Casa se afla pe un domeniu întins pe aproape cinci hectare de teren și se învecina cu ferme de fructe și produse lactate. Deși părea la capătul pământului, dacă mergeau cu mașina, erau la doar o țigară distanță de oraș.

Greta auzise oameni descriind casa ca pe „cea din Fight Club, însă cu mobilă mai confortabilă“, doar că era cu 150 de ani mai veche și mult mai frumoasă. Olandeză, nu victoriană. Construită de comercianți de blănuri înstăriți în 1737, casa fusese nelocuită mai bine de o sută de ani. Nu, nu era bântuită. Atâta tot că singurele utilități erau curentul electric și apa curentă, iar pereții nu aveau izolație.

De la depărtare, exteriorul de cărămidă părea solid și trainic. Însă, la interior, era opusul trăiniciei: tencuială căzută, straturi de tapet descojit, pe care le puteai număra ca pe inelele unui copac, ferestre mari cu geamuri crăpate sau lipsă, uși olandeze cu feroneria originală, dușumea de pin cu goluri între scânduri, care facilitau trasul cu urechea, și un șemineu enorm în bucătărie, cu o mașină de gătit din fier. Sabine locuia la etaj, Greta, la parter, în camera ce fusese cândva sufragerie, iar albinele locuiau în bucătărie, care se afla la subsol.

Greta bănuia că negustorii de blănuri avuseseră sclavi și că aceștia trăiseră în cămăruța de lângă bucătărie, în care Sabine creștea acum marijuana și unde Greta verifica din când în când dacă sunt fantome. Ea nu văzuse niciuna, dar poate văzuse Piñon. Blana neagră de pe bot i se înăsprise și albise brusc la doar o săptămână după ce se mutaseră acolo. Probabil de la șocul de-a fi văzut spiritele sclavilor morți sau (mai probabil) pentru că se trezise în Hudson Valley, după ce trăise toată viața în California. Și Gretei îi încărunțea părul, iar Sabine avea

o șuviță albă în partea stângă, despre care susținea că era opera diavolului.

— Când s-a întâmplat? De curând? a întrebat Greta.

— La naștere, evident, a răspuns Sabine.

În rest, părul lui Sabine era de culoarea tutunului uscat și îndeajuns de bogat pentru a ascunde diverse lucruri. Ca, de exemplu, o pereche de cercei. Sau o cheie de rezervă. Adesea, ca să fure din magazine, Sabine folosea nu o geantă, ci părul, iar din când în când, prin casă apărea câte un obiect pierdut sau furat. Cu două zile în urmă, fuseseră o pereche de ochelari de citit, pe care o furase de la CVS, și o brățară împletită, luată cine știe de unde. Nu fusese prinsă niciodată, iar Greta bănuia că asta se datora înfățișării îngrijite și aerului nonșalant pe care oamenii le asociază în general cu cei născuți bogați și, într-adevăr, Sabine crescuse în avuție, înainte ca tatăl ei să piardă totul la bursă. De atunci, trăise mai mult din escrocherii.

Ca personalitate, îi amintea Gretei de una dintre acele legume exotice pe care le vedea la piața fermierilor, care i se păreau interesante, dar pe care nu știa cum să le gătească. Gulie sau topinambur. Nu foarte ușor de abordat. Nu foarte drăguță sau amabilă. Nu prea ușor de fiert sau de sotat în unt. Nu ca porumbul. Greta simțise o conexiune instantanee cu Sabine, de vreme ce și ea era o gulie.

Se pare că pe albine nu le deranjau guliile. Niciuna din ele nu fusese înțepată nici măcar o dată. Dacă i se așeza vreuna pe braț, Greta o alunga calmă și își vedea în continuare de treabă. Dacă dădea peste câteva albine care aveau o misiune de îndeplinit, se apleca sau se îndepărta pur și simplu. N-au urmărit-o niciodată. Acum mătura albinele moarte de la picioarele lui Sabine. Mătura cu grijă, fiindcă de obicei se lipeau de mătură.

— Nu vrei să iei aspiratorul? a întrebat Sabine.

— E prea zgomotos, i-a răspuns Greta.

Sabine stătea lângă șemineul deschis, atât de mare încât în el ar fi încăput o cadă sau un sicriu de dimensiuni medii, iar stupul era chiar deasupra capului ei. Era uriaș, vechi probabil de peste treizeci de ani, adăpostit de două grinzi expuse. Având peste doi metri lungime și patruzeci de centimetri lățime, șerpuia de-a lungul grinzilor, în bucle.

Sabine descoperise stupul la scurt timp după ce cumpărase casa. Auzise zumzet în tavan și-l spărsese cu un baros. Acolo, a descoperit

stupul la apogeul producției. În loc să scape de el, ca orice om normal, sau poate să-l scoată în aer liber, Sabine i-a cerut unui apicultor să construiască un adăpost. Îi plăcea să aibă albine în bucătărie. Apicultorul, un creștin întors la glie pe nume Gideon, a construit o trapă, o cutie simplă de lemn, cu fund de plexiglas, pe care a instalat-o în tavan. Dacă stăteai direct sub trapă și te uitai în sus, puteai vedea cu ochiul liber stupul și întreaga activitate din el. De asemenea, ai fi putut deschide trapa pentru a expune stupul, dar asta nu se întâmpla niciodată. Trapa împiedica albinele să umble nestingherite prin toată casa, dar erau mereu câteva care zburau în jurul Gretei când își făcea cafeaua dimineața.

— Albinele astea par japoneze, a spus Greta. Felul în care se izbesc de lucruri e destul de kamikaze. Pare că s-ar sinucide.

— Sunt profund altruiste, a răspuns Sabine.

— Mă întreb dacă e din cauză că sunt toate înfrățite.

— Frații mei sunt vai de capul lor. Nu mi-aș da viața pentru ei, a zis Sabine.

O altă albină s-a izbit de geam, prăbușindu-se inconștientă. Peste aproximativ un minut, va începe din nou să bâzâie, dar va rămâne pe podea dând din picioare.

— E toamnă. Cad frunzele. Poate că și albinele cad, a spus Sabine.

— Sau poate că transpiră până mor, a zis Greta și a golit fărașul în focul uriaș.

S-a întrebat dacă albinele rămase în viață puteau simți mirosul trupurilor arse ale suratelor lor.

— Sau poate că-și reduc echipa, păstrând doar personalul esențial. Pentru iarnă. Din rațiuni economice, a spus Sabine.

Greta a ascultat trosnetul focului. Albinele erau mai zgomotoase decât focul. Le auzea bâzâind în visele ei stupide, pentru că stupul era practic sub patul ei.

— Cunoști pe cineva din Elveția pe celălalt mal al râului? a întrebat Greta.

— Cinci oameni. Doi sunt artiști, doi sunt de căcat, iar celălalt lucrează în comerț. Sunt foarte plictisitori și foarte plini de viață, în

același timp, o combinație stranie, dacă stai să te gândești.

— Dintre cei doi de căcat, e vreunul ginecolog?

Sabine a aruncat țigara în foc.

— Nu. De ce?

— O pacientă nouă, a răspuns Greta.

— O altă dependentă de sex?

— Asta n-a avut niciodată orgasm.

— Uau!

Greta se pregătea să spună mai multe, dar s-a răzgândit. Voia s-o păstreze pe Măreața Elvețiană doar pentru ea. Dar Sabine părea slăbită, părea să aibă nevoie de hrană.

— Acestei elveține i s-a întâmplat ceva îngrozitor, a spus Greta.

Sabine s-a îmbujorat puțin. În ultima vreme, singura ei sursă de hrană era bârfa, mai ales dacă era vorba de bani și proprietăți, iar clienții lui Om le aveau pe amândouă. Și-a mai aprins o țigară.

— A existat doar o aluzie, dar se pare că persoana asta a încasat niște lovituri serioase.

— Pe piața de imobiliare?

— Nu, fizic.

Fața lui Sabine a redevenit pământie. Părea să mănânce mâncare adevărată doar marțea, joia și sâmbăta, iar Greta n-o văzuse niciodată bând un pahar cu apă. E-adevărat că apa lor provenea dintr-o fântână străveche și mirosea ca o chiseliță de picioare.

— Mănâncă una dintre gogoșile pe care le-am luat de la benzinărie, i-a spus Greta.

— Mai bine mănânc gheață.

Anorexicii mănâncă gheață, s-a gândit Greta. Adoră gheața, nu se mai satură de ea. De fapt, tânjesc după gheață, nu-i așa? Oare pentru că are fier?

— Gheața conține fier? a întrebat Greta.

— Nu. Dar mulți anemici ronțăie gheață. Am uitat de ce. Cred că-i face să se simtă vii sau alerți, sau ceva de genul.

Greta bănuia că Sabine era anorexică, anorexie clasică și sexuală, deopotrivă. Nu mai făcuse sex de la divorț. Relațiile romantice păreau să-i repugne, iar sexul nu merita efortul de-a vorbi despre el. Slăbise aproape zece kilograme în trei luni, deși era doar o bănuială, pentru că singurele articole vestimentare pe care Sabine le purta erau o salopetă alb-murdar și un pulover lălâu, mâncat de molii. Anorexia are legătură cu controlul, își amintea Greta că citise undeva, iar Sabine trăia în haos. Poate că exercitarea controlului asupra lucrurilor care intrau în corpul ei o făcea să creadă că are o viață mai puțin dezordonată.

— Ce zi e azi?

— Luni, a răspuns Greta.

— Ar trebui să ne premiem cu o friptură de 18 dolari, a spus Sabine.

Lunea era zi de carne. Marțea, de brânză. Miercurea, iaurt, lapte și, din când în când, flori. Joia, fructe sau legume. În weekend, nimic: prea mulți turiști, prea mulți martori. Dar Sabine fura doar de la fermierii foarte bogați, care-și escrocau clienții și care erau îndeajuns de proști încât să se bazeze pe o cutie de bani — așa-numitul sistem de onoare —, și nu-i păsa cine afla.

— Ești anorexică? Mie poți să-mi spui, a zis Greta.

— Sunt prea bătrână pentru rahaturile astea. Probabil că am cancer la plămâni sau altfel de cancer. Sper doar să mă omoare rapid.

— Dacă nu te omoară, o să-ți pun o pernă pe față în timp ce dormi și-o să mă așez pe ea, a zis Greta.

— Ești o prietenă bună, i-a răspuns Sabine serioasă.

— Nu cred că e cancer. Cred că e boala Lyme.

— Dacă mai aud asta o dată…

În California nu aveau boala Lyme, așa că atunci când începuse să transcrie ședințele lui Om, Greta presupusese că toată lumea vorbea despre fructele lime. Oare erau fructe extraterestre? Păreau să-i fi răpit

pe toți cei din oraș și să le fi pus stăpânire pe creier.

Greta abia aștepta să se întoarcă la Măreața Elvețiană. În ultima perioadă, dacă nu se scuza imediat, Sabine vorbea până când Gretei îi amorțeau mâinile, apoi picioarele și ajungea să se zvârcolească pe podea ca una dintre albine. Uneori, trebuia să se sustragă lent din încăpere, în timp ce Sabine încă vorbea, să facă stânga-mprejur și să fugă în camera ei. Dar pălăvrăgeala lui Sabine se împuținase de când albinele începuseră să moară.

— Fă-mi pe plac, te rog, și mănâncă o gogoașă.

— Da, da, a răspuns Sabine.

Greta a ieșit să-l ia pe Piñon și trei bușteni din grămada de lemne. Singura sursă de căldură din camera ei era o sobă pe lemne, cu ușița stricată. Ușița era înțepenită și nu se închidea. Da, încercase s-o îndrepte cu un ciocan. O dată, de două, de trei ori. Dar rămăsese larg deschisă. În consecință, focul din camera ei nu era niciodată liniștit și romantic, ci mai degrabă un infern furios, năbădăios. Acest infern cerea să fie hrănit o dată la trei ore, iar dacă Greta nu se supunea, se stingea și trebuia s-o ia de capăt. Asta făcea dormitul o noapte întreagă imposibil. În plus, era periculos: un incendiu părea iminent. Din fericire, singurul lor vecin era un departament de pompieri.

Greta a îndesat bușteniii în sobă și și-a scuturat țărâna de pe kimonoul murdar. Piñon a sărit în pat, cu labele murdare. Cu o săptămână în urmă, își trăsese biroul în mijlocul camerei, unde era puțin mai cald. Urma ca Sabine să aducă din pod o cutie cu draperii groase, pe care să le prindă în cuie de ferestre, și Greta să lucreze apoi aproape în beznă. Asta era viața pauperă din casa olandeză de la marginea pădurii. Îi plăcea să creadă că e ca Laura Ingalls Wilder, veselă și plină de resurse, dar era mai degrabă ca sora nevăzătoare.

Și-a pus căștile și a apăsat pedala.

OM: Ai câine?

FEW: Da, îl cheamă Silas și e foarte fioros.

OM: Ți-e frică de propriul câine?

FEW: Mie? Nu. Dar celorlalți câini și stăpânilor lor, da.

OM: Ce-ți place la câinele tău?

FEW: La câinele meu? Îi place să fie ținut de mână. Și nu-i place să fie pupat.

OM: Asta e valabil și pentru tine?

FEW: Da.

Înainte să spună „da“, fusese un moment de tăcere, o tăcere care părea important să fie inclusă în transcriere. Greta a apăsat butonul de pauză și și-a notat: „Întreabă-l pe Om despre pauze“. Poate trebuia să se mai gândească dacă să le includă sau nu în transcrieri. Trebuia să-l întâlnească peste o oră și îi plăcea când ea venea cu notițe.

OM: Să revenim la motivul pentru care ești aici.

FEW: Vreau să am copii și vreau să am orgasm în timp ce-i concep. Firește, nu e ceva științific, dar cred că orgasmul mă va ajuta să rămân însărcinată. Va fi bine pentru copil.

OM: Și pentru tine.

FEW: Poftim?

OM: Ar fi bine și pentru tine.

FEW: A, da.

OM: Îmi dai senzația că-ți cunoști corpul din punct de vedere rațional și probabil medical, dar nu și emoțional. Am senzația că îți trăiești viața exclusiv în capul tău. Pari deconectată de propriul corp.

FEW: Te referi la degetele mele vinețiii? Am circulația proastă.

OM: Mă refer la ceea ce mi-ai povestit despre aura ta și la felul în care te miști.

FEW: Cum mă mișc?

OM: Puțin cam rigid, ca să fiu sincer.

FEW: Corpul meu dă semne fiziologice de excitare toată ziua și toată noaptea, cu foarte puțină sau chiar fără stimulare. Chiar acum am lenjeria intimă umedă și tot ce-am făcut a fost să stau pe scaun. De parcă n-aș avea control, de parcă aș face spume la gură.

Dintr-odată, Greta și-a simțit urechile fierbinți și rigide. A oprit înregistrarea, și-a scos căștile și și-a masat lobii urechii. Dacă urechile ei aveau erecție, nu putea decât să-și închipuie ce se întâmpla în pantalonii lui Om.

OM: Excitarea și dorința sunt două lucruri diferite. Eu, unul, am problema inversă. Îmi doresc să fac sex, dar uneori mi-e greu să mă excit.

OK, poate că nu se întâmpla nimic în pantalonii lui Om. Greta și-a închipuit penisul lui flasc și s-a cutremurat.

OM: Când ești excitată, vrei să faci sex?

FEW: Doar dacă sunt beată.

OM: Acum ești beată?

FEW: E 9:15 dimineața.

OM: Știu, glumeam. Te masturbezi regulat?

FEW: Mi se pare plictisitor și nu se întâmplă nimic.

OM: Masturbarea e o abilitate. Se poate învăța, la fel ca gătitul. Ai făcut vreodată risotto?

FEW: Sunt un dezastru în bucătărie.

OM: Mă întrebam dacă îmi permiți să-mi împărtășesc propria călătorie cu tine.

FEW: Te rog să n-o faci.

OM: Pot întreba de ce?

FEW: Parcă terapeuții nu trebuie să vorbească despre ei înșiși.

OM: Un strop de dezvăluire a sinelui creează conexiuni, nu? Eu folosesc adesea călătoria mea personală pentru a-mi trata clienții. Am acumulat multe instrumente în călătoria mea, instrumente pe care sunt dispus să le…

FEW: Ai putea să nu mai folosești cuvântul „călătorie“? Îmi face pielea de găină. Și nu mă dau în vânt nici după „instrumente“.

Greta a zâmbit.

OM: Ideea este că te pot ajuta să integrezi partea rațională în cea sexuală.

FEW: Ce-mi propui, mai exact?

OM: O serie de exerciții de respirație, atingere și mindfulness.

FEW: Atingere?

OM: Nu ai de ce să te temi, te asigur. Nu-ți voi cere niciodată să faci

ceva cu care nu ești întru totul confortabilă. Cu toții avem o poveste sau o anecdotă sexuală care ne intrigă sau cu care ne identificăm la un anumit nivel. Probabil te-aș putea ajuta s-o descoperi pe cea cu care rezonezi. Ai fi deschisă la asta?

FEW: Cred că da.

OM: De asemenea, vreau să discutăm despre ceea ce ți s-a întâmplat. Despre bătaie, cum o numești tu.

FEW: Ca să fiu sinceră, nu mă gândesc aproape niciodată la asta.

OM: Hmm… Mă întreb de ce a fost primul lucru pe care l-ai menționat.

FEW: Am vrut să știu c-a fost spus. Ca element de istorie personală. În plus, și te rog să nu suprainterpretezi asta, tipul iese din închisoare luna viitoare.

OM: Cât a stat închis?

FEW: Opt ani.

OM: Uau! Stai puțin, cred că e un moment bun să oprim…

— Nu, nu, nu, a spus Greta.

[SFÂRȘITUL ÎNREGISTRĂRII]

— Fir-ar să fie, a bombănit Greta.

Stilul de coaching relațional al lui Om semăna izbitor cu momentele în care cineva se dă la tine într-un bar. Și nu un instructor de yoga, așa cum i-ar putea sugera numele, ci un animal de terapie necastrat. Era scund, blănos și atent, cu cei mai inimoși ochi căprui pe care îi văzuse Greta în ultimii ani, ochi care te făceau imediat să te simți în largul tău, chiar și în timp ce-ți coțăia piciorul. Greta o trăise pe pielea ei la primul interviu, care avusese loc într-o biserică abandonată, devenită cocktail-bar scump, de la marginea orașului. În după-amiaza aceea, Om purta o pălărie de fetru și dermatograf negru în jurul ochilor, o tunică de in albă și de bun-gust și pantaloni trei sferturi din denim. Pe brat avea o poșetă vintage, iar unghiile scurte îi erau date cu ojă, în nuanța pe care Greta a recunoscut-o ca fiind Lincoln Park After Dark. Avea patruzeci și ceva de ani și părea incapabil să nu se holbeze la fața ei. La patruzeci și cinci de ani, Greta știa care-i adevărul, iar adevărul era că atractivitatea ei, mai ales în plină zi, tindea să aibă un efect întârziat: te lovea undeva între două săptămâni și două luni după ce-o întâlneai, iar uneori doar după ce-o atingeai și te bântuia ani întregi — sau cel puțin asta își spunea ea —, dar Om o întrebase din prima: „Ai făcut modelling, nu?“

Greta râsese și devorase hotdogul de șaisprezece dolari pe care i-l comandase el.

— În orașul ăsta, orice îmbucătură costă cel puțin patru dolari, ai observat? l-a întrebat.

— Pomeții tăi îmi amintesc de eleroanele unui Cadillac vechi, a spus el.

— Am patruzeci și cinci de ani.

— Prin „vechi“ am vrut să spun „clasic“, a adăugat el repede.

— LOL, a zis Greta.

Om i-a aruncat o privire îndurerată.

— Nu te simți bine când primești complimente legate de aspectul tău.

— La fel ca restul lumii, i-a răspuns Greta.

— Cei de pe-aici adoră să li se spună că sunt frumoși.

Greta s-a gândit la câinele pe care-l vedea adesea în parc, un boxer alb prostănac, care lingea compulsiv botul altor câini. Îl chema Acadea. Îi urmărea pe ceilalți câini peste tot, repezindu-se la gurile lor deschise cu limba lui lungă și roz, în timp ce aceștia încercau să scape de el. Uneori câinele Gretei îl mușca de bot, dar nici asta nu-l oprea.

— E denim japonez, nu? a întrebat-o Om, uitându-se la pantalonii Gretei.

— Cred că e denim obișnuit.

Dezamăgire totală. Și-a amintit că se afla la un interviu pentru o slujbă de care avea mare nevoie și că vremurile cu hotdogi de șaisprezece dolari erau pe sfârșite, alături de toate celelalte. S-a uitat la jumătatea inferioară a corpului lui Om.

— Ce șosete drăguțe, a spus ea.

— Mulțumesc tare mult. Deci ai mai făcut asta, da?

— Ce anume?

— Transcrieri.

— Da, sigur. Tastez șaptezeci de cuvinte pe minut și am ureche foarte bună.

— Și eu, a zis Om. Chiar am auz absolut și cânt la angklung, într-un ansamblu gamelan. Tu la ce cânți?

— La bass, a răspuns Greta.

Patruzeci de cuvinte pe minut, 10% hipoacuzie la urechea dreaptă, nu cântase la bass în viața ei. Deși era despărțită de curând și mai fericită decât fusese ani de zile, o mică parte din ea era în continuare pregătită să moară și îi plăcea să mintă.

— OK, poate că e o întrebare ciudată, dar… care e relația ta cu munca?

— La ce te referi?

— Îți place?

— Dacă-mi place să muncesc? a întrebat Greta.

— Chestia e că… simt că trebuie să întreb, pentru că foarte mulți oameni din acest oraș — n-o să dau nume, pentru că sunt prea mulți — par alergici la muncă și ar face efectiv orice ca să se sustragă, chiar și să se-arunce de pe acoperiș.

— Numele meu de familie e Work.

— Poftim?

— Numele meu e Greta Work.

O propoziție incompletă. Un blestem, o poruncă. În rarele ocazii în care se prezenta cu numele complet, i se părea că se întrerupe pe sine. Dacă ar fi fost și un s la final, poate că s-ar fi simțit ca o persoană întreagă.

— E un nume german?

— Nu, englezesc. Vine de la cuvântul vechi „geweorc“, care înseamnă „muncă făcută“, ceea ce explică de ce, în visele mele, adesea trudesc într-o uzină.

— Tare. Ești OK să semnezi un acord de confidențialitate?

— Sigur, a mințit Greta.

Detesta documentele oficiale de orice tip, motiv pentru care nu-și declarase taxele de șase ani și n-avea asigurare de sănătate. Propriul certificat de naștere îi întorcea stomacul pe dos. Ezita să semneze orice, chiar și chitanța de POS, pentru că nu-i plăcuse niciodată semnătura ei. De-a lungul anilor, încercase să și-o schimbe, dar era ca și cum ar fi încercat să-și schimbe vocea. Însă Hudsonul era plin de oameni care se reinventaseră cu succes. În New York, am fost avocat corporatist ani întregi, apoi m-am mutat în Hudson și am devenit cultivator de flori/producător de păpuși/vânzător de antichități/chef/arboricultor/alcoolic și n-am privit niciodată în urmă. „M-am mutat în Hudson, să-mi reinventez scrisul de mână. A fost o călătorie incredibilă“, își imagina că i-ar spune cuiva la un pahar.

Om continuase să explice, fără să fie nevoie, că, în Hudson, toată lumea știa totul despre toată lumea, chiar și despre cei pe care nu-i văzuseră sau nu-i întâlniseră niciodată, pentru că oamenii nu vorbeau decât despre ceilalți și despre problemele lor.

— Un bărbat înțelept mi-a spus odată că Hudson e locul în care excitarea vine să moară. Iar eu sunt singurul psihosexolog din oraș, a

spus Om.

A zâmbit răbdător, așteptând ca Greta să înțeleagă despre ce era vorba.

— O să transcrii niște povești destul de colorate. E posibil să fii tentată să le împărtășești după câteva cocktailuri, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Din experiența Gretei, nu toată lumea știa totul. Era chiar mai rău: toată lumea știa unul sau două lucruri extrem de intime sau de rușinoase, iar lucrul pe care Greta îl știa despre Om era că orgasmele lui erau zgomotoase și stridente. „Când termină, geme ca o femeie“, îl auzise ea într-o zi pe un tip spunând. Și nu fusese „după câteva cocktailuri“, ci la prima oră, la coadă la una dintre cele opt noi brutării din oraș. Tipul, în mod evident drogat, spunea că aflase asta de la o femeie cu care-și petrecuse noaptea, care o auzise de la colegul ei de apartament, care ieșise cu colegul de apartament al lui Om, pe vremea când avea colegi de apartament, înainte să se reinventeze ca psiholog.

— Mie mi se pare că Hudson e locul în care cei profund dereglați vin să moară, a spus Greta. E ca și cum manualului de psihiatrie din facultate i-ar fi crescut mâini și picioare și ar fi învățat să meargă. Serios, ai văzut vreodată atâția narcisici la un loc? Spune sincer.

— Am trăit în Los Angeles.

— Și eu.

— În Hollywood? a întrebat-o Om.

— În Inglewood.

— Am observat că s-au înmulțit tulburările de personalitate borderline în Hudson. Pare că sunt foarte atrași de narcisici. Tu cum ai ajuns în Hudson?

— Prin Sabine. O cunoști?

— Da, sigur.

— Locuim împreună. Dar nu suntem… împreună.

Greta făcea mereu această adăugire în glumă, pentru că era evident că Sabine n-avea nicio moleculă gay în tot corpul. Dar nimeni nu râsese

niciodată, așa că poate nu era chiar atât de evident. Sau poate că pur și simplu nu era amuzant. S-a întrebat câte molecule gay erau în corpul lui Om. Vreo cinci–șase, a hotărât ea.

— Sabine nu s-a mutat din oraș? a întrebat el.

— Ba da, dar suntem la o țigară distanță de mers cu mașina. În direcția aia, a spus Greta, arătând peste umăr.

— Ce fel de țigară?

— American Spirit.

— Drăguț. N-ai una în plus?

Au ieșit din local. Om ținea țigara între degetul mijlociu și inelar. Clar, mai mult de cinci–șase molecule, s-a gândit Greta.

— Cum ai cunoscut-o pe Sabine? a întrebat-o.

— M-a luat cu mașina în timp ce făceam autostopul.

— În Hudson?

— În Martha's Vineyard. A fost mai degrabă o răpire. Eu încercam să iau niște pizza, iar ea m-a dus la o petrecere pe cealaltă parte a insulei, a spus că o să fie metaqualonă acolo. Îmi amintesc c-am întrebat-o „Ce-i asta? O trupă?" Aveam optsprezece ani. M-a privit încântată, de parcă eram pe cale să întâlnim o turmă de unicorni. „E cel mai bun drog din lume." Am întrebat-o dacă a încercat MDMA. „Oribil. Nu sunt fan îmbrățișări și masaje." În orice caz, petrecerea era într-un hangar hipiot, între dune. Am luat metaqualonă, am râs șase ore și de-atunci am rămas prietene.

După episodul cu metaqualona, Greta se întâlnea cu Sabine o dată la doi ani, mereu când se aștepta cel mai puțin: la o coadă la bancomat în San Francisco, în toaleta din Grand Central, într-un restaurant etiopian din L.A., pe stradă în New Orleans și, cel mai recent, într-o parcare de lângă Huntington Beach, unde Sabine o răpise pe Greta (și pe Piñon) pentru a doua oară. Străbătea țara într-o camionetă Mercedes Sprinter vizitându-și copiii și a convins-o pe Greta, care tocmai își dăduse demisia, să i se alăture pentru câteva zile. A fost pentru prima dată în ultimii doisprezece ani când Greta simțise gustul libertății. Și nu s-a mai dat jos din camionetă.

Om a spus că nu pleca din Hudson decât arareori și doar ca să meargă

în India, într-un anumit loc pe care Greta îl uita instantaneu ori de câte ori îl auzea pomenit, dar care era cel mai vechi și mai frumos oraș din lume, un loc în care nimic nu era ascuns, unde totul era literalmente la vedere — nașterea, boala, moartea, munți de gunoaie etc. — și unde nu putea decât să privească viața la apogeu. Om călătorea în acest oraș o dată sau de două ori pe an — ca să-și reafirme omnitudinea, presupunea Greta —, dar apoi a spus:

— În plus, am acolo un guru care-mi deblochează nadisurile.

Greta a tușit.

— Poftim?!

— În fiecare iarnă, nadisurile mi se înfundă.

— Ce sunt abisurile?

— Pulsul, a zis Om. N-A-D-I-S. Nadisurile sunt canalele trupului, care ne alimentează celulele cu energie, canale care se înfundă…

— Pot să te întreb care e numele tău real sau e nepoliticos?

— Mă poți întreba orice. Numele meu de botez e Bruce.

— Ți-ai schimbat numele în Om în… India?

— Da, acum douăzeci de ani.

— Nu ți se pare că e puțin prea evident? a întrebat Greta zâmbind.

— Uită-te-n jur. Totul în Hudson e puțin prea evident.

[1] Om sau Aum, în cultura hindusă, sunet sacru, socotit de multe texte filosofice antice drept sunetul universului, mantră sau invocație. Este considerat totodată esența absolutului suprem, conștiința, Ātman, Brahman sau lumea cosmică.

2

Ca tehnician farmaceutic, Greta petrecuse optsprezece luni în depozitul unei farmacii cu comenzi plasate prin poștă, sortând manual medicamentele de pe rețete. Cel mai folosit era Warfarina, un anticoagulant, dar exista o mulțime de alte tablete friabile, în general versiuni generice ale medicamentelor obișnuite, și adesea își încheia tura plină de praf farmaceutic. N-a trecut mult până când orice tip de praf a început să semene cu praful de pastile, mai ales cu praful galben-pal de Norco 10. Era convinsă că vede particule plutitoare invadând spațiul personal al tuturor. Vedea praf de pastile pe covoare, pe oglinzi, pe ecrane, pe pulovere. Iată-l presărat și pe popcorn, la cinema. Mult timp după ce a demisionat de la depozit, a continuat să vadă praf de pastile oriunde mergea.

Acum Greta vedea transcrieri. Transcrierile le aparțineau clienților lui Om și i se revelau de fiecare dată când punea piciorul în Cathedral, cea mai populară cafenea din oraș. Locul avea o acustică perfectă și era ticsit de clienți ai lui Om, care avea biroul chiar deasupra. Greta auzea mereu cel puțin o voce pe care o recunoștea. Nu-și putea aminti întreaga transcriere, evident, de cele mai multe ori erau destul de lungi, dar, dacă închidea ochii și se concentra, memoria o ajuta preț de câteva pagini.

Chiar acum, stând la masă și așteptându-l pe Om, a recunoscut vocea vlăguită a bărbatului de la masa alăturată. Nu-l cunoștea personal, dar, în timp ce-și aștepta cafeaua, i-a venit în minte un fragment dintr-o transcriere. Inițialele lui erau AAG și făcea sex cu sora soției lui. Se întâlneau la hotel, dar, în acel moment, bărbatul vorbea probabil cu soția lui și o ținea de mână. Ca majoritatea oamenilor din Hudson, erau mai atrăgători decât media și se îmbrăcau ca niște fermieri boho chic.

OM: Ce e special la Tamara? Ce are ea și soția ta, nu?

AAG: Detestăm aceleași lucruri.

OM: Cum ar fi?

AAG: Jocurile de societate, uleiul de trufe, realismul magic, Harry Potter, politica, copiii mici, bătrânii, cei care se entuziasmează la macaroane cu brânză, scattingul…

OM: Scattingul?

AAG: Chestia aia pe care o fac interpreții de jazz. Sună banal, știu, dar n-am avut niciodată atât de multe lucruri în comun cu cineva.

OM: Ce faceți împreună?

AAG: Ești familiarizat cu ritualul de a mânca presuri?

OM: Nu.

AAG: E un rit de trecere străvechi al gurmanzilor francezi. Presurile sunt niște păsări mici și rare. Bucătarul le prinde, le înecă în Armagnac și le prăjește întregi. Apoi pasărea se mănâncă întreagă — mai întâi picioarele, cu tot cu oase —, omul având capul acoperit de un ștergar, ca să se păstreze aromele și, așa cum spune legenda, ca să se ascundă de Dumnezeu.

OM: Și faci asta împreună cu Tamara?

AAG: Nu, dar așa mă înfrupt din pizda ei.

OM: Înecată în Armagnac?

AAG: Cu capul acoperit de un ștergar.

Neatentă, Greta i-a zâmbit soției lui, la care se holbase ca o ciudată. Soția i-a întors zâmbetul. Apoi AAG s-a uitat la Greta și i-a zâmbit și el. Greta l-a privit încruntată, după care și-a coborât ochii în telefon, rușinată.

Își imagina că merge pe trotuar cu un ștergar pe cap, când a auzit o altă voce cunoscută, comandând un cappuccino. Era o voce mai gravă și îi aparținea lui KPM, un tip pe la vreo treizeci de ani, ce suferea de tulburare de stres posttraumatic. KPM era hărțuit de o dezaxată care se credea life coach, așa că adesea mergea deghizat la cabinetul lui Om. Greta și-a întors puțin privirea, sperând să-i vadă fața, așteptându-se cumva să-l descopere pe Darth Vader în helancă.

OM: Și chiar așa ți se pare că arată penisul tău?

KPM: Da. E o formă destul de comună de pulă. Uneori îmi închipui că-mi șoptește cu vocea lui James Earl Jones.

OM: Ce-ți spune?

KPM: [VOCE GRAVĂ] Încă nu-ți dai seama cât ești de important. Abia ai început să-ți descoperi puterea.

OM: Crezi că e-adevărat ce-ți spune?

KPM: Glumesc, mă, nebunule. Pula mea nu vorbește cu mine.

OM: Dacă te face să te simți mai bine, a mea arată de parcă ar purta beretă.

KPM: Are vocea lui Gérard Depardieu?

OM: Aș vrea eu.

KPM: Ieri am căutat pe Google „Câte sticle de vin bea pe zi Gérard Depardieu?“ Ghici care-a fost răspunsul.

OM: Trei?

KPM: Paisprezece.

OM: De ce-ai căuta asta pe Google?

KPM: De ce? Pentru că mor după un pahar. Pentru că sunt hărțuit. Pentru că am fost forțat să intru în această stare hipervigilentă și asta îmi distruge prostata.

S-a dovedit că KPM avea cea mai atipică frunte pe care-o văzuse vreodată Greta. Părea că tocmai îi căzuseră coarnele și începeau să-i crească altele. Cumva, asta îl făcea și mai atrăgător, de parcă fruntea lui ar fi fost un atribut sexual secundar. În plus, avea o barbă bogată și codițe împletite, ca Willie Nelson. Nu purta helancă, ci un guler cervical, și Greta s-a întrebat dacă era fals sau făcea parte dintr-o deghizare mai complexă. În acel moment flirta cu el un alt client al lui

Om, un bărbat pe la cincizeci de ani, cu memorabilele inițiale BTW[2]. Greta îi identificase vocea cu câteva săptămâni în urmă, nu la Cathedral, ci în sufrageria ei, pentru că BTW, al cărui prenume era Brandon, cumpăra iarbă de la Sabine.

Și totuși trei clienți în aceeași zi erau ceva neobișnuit, un semn, poate. BTW însuși credea cu ardoare în semne, însă nu le recunoștea niciodată pe cele evidente, cum ar fi bandajele însângerate de pe vârfurile degetelor, semne grăitoare ale, după părerea Gretei, onicofagiei care, întâmplător, era mania ei preferată și amuzant de rostit. Afecțiunea lui nu fusese niciodată menționată la terapie. Ba chiar părea să creadă că atinsese o stare deplină de iluminare. Susținea că ADN-ul lui era atât de extraordinar, încât guvernul era interesat să extragă mostre și să inițieze un studiu. În ședințele cu Om, mai degrabă respira decât vorbea, ceea ce făcea transcrierile atât de scurte și de ușor de reținut.

BTW: Am două linii ale vieții. Se întâlnesc la mijloc, se intersectează, apoi se înfășoară în jurul încheieturii. Am în palmă triunghiul prestidigitatorului, ceea ce e foarte rar. Pot să fac să apară orice.

OM: Poți să faci să apară aici un croasant? Mor de foame și am uitat să-mi iau pachetul pentru prânz.

BTW: Momentan încerc să fac să apară câteva sute de dolari.

OM: Și cum merge?

BTW: O să vedem.

OM: Hai să vorbim despre ceea ce se întâmplă cu pielea ta.

BTW: Ți-am spus de douăzeci de ori. Îmbătrânirea mea e în reversie.

OM: Ai cincizeci și doi de ani, corect?

BTW: În acte, da. Dar ridurile mele încep să dispară, de-aia am crustele astea mici pe față, și celelalte cicatrici încep să dispară, inclusiv buricul.

OM: A, și unde se duce?

BTW: Dispare cu totul. Rana aia se vindecă în sfârșit. Și-mi cade părul, ca să facă loc pentru fire noi. Ar trebui să vezi ce moale e. Uite, pune mâna.

OM: E destul de moale.

BTW: Și penisul meu se întoarce la starea originară.

OM: Adică…?

BTW: Prepuțul se regenerează.

OM: Mă tem că asta nu e posibil.

BTW: De ce?

OM: Îmi pare rău că trebuie să-ți spun eu asta, dar probabil că ai ajuns la vârsta mijlocie. Penisul se strânge sau devine mai mic și mai puțin

pigmentat…

BTW: Îmi cunosc foarte bine corpul. Pot să-ți arăt? Te deranjează?

OM: [FLUIERAT]

BTW: Nu-i așa? Vezi ce zic?

OM: Ești bine dotat, n-am ce spune, dar capul e cam… roșu, nu ți se pare?

Greta și-a imaginat un cârnat în aluat, lăsat peste noapte într-un vas încălzit.

OM: Mai faci sex cu domnul Lilywhite?

BTW: Doamne-ferește!

OM: Îmi pare rău. Îmi plăcea cum se dezvolta relația.

BTW: Te deranjează dacă mă întind?

OM: Te rog. Dacă vrei, închide ochii și practicăm respirația de foc preț de câteva minute.

[RESPIRAȚIE DE FOC]

BTW: Ce zici de-o baie de gong rapidă, înainte să plec?

OM: Ar fi un mare privilegiu.

[BAIE DE GONG]

Da, Om avea în cabinet un blestemat de gong. Greta nu-l văzuse niciodată, pentru că încă nu călcase la el în cabinet, dar se pare că gongul era destul de mare și de strălucitor. Prima dată când i-l menționase unui client, Om spusese: „Am lustruit gongul pentru tine, în caz că-ți dorești o baie de sunet la finalul ședinței“, ceea ce Greta transcrisese: „Am lustruit bongul pentru tine“. Om îi scrisese peste câteva zile: „Draga mea, e gong, nu bong“, o afirmație pe care acum Greta și-o repeta din când în când.

În orice caz, Om adora să-l îmbăieze în gongul său pe BTW și, prin extensie, și pe Greta, dar mai degrabă părea că te îneacă. Nu apele unei mări agitate, ci mâna unui necunoscut care-ți ține capul sub apă. Își dădea frâu liber cu acel obiect, bătea în el până nu-ți mai auzeai gândurile. În acest fel, egoul tău era cu adevărat anihilat și îți dădeai seama că momentul prezent era tot ceea ce…

— Îmi pare rău c-am întârziat, a spus Om dintr-odată.

Purta un maiou alb din plasă, un cardigan masiv și șalvari albi. Greta l-a privit salutându-și subtil din cap toți clienții. Devoratorul de presuri l-a privit pe Om cu o afecțiune evidentă, de parcă ar fi vrut să-l mângâie pe burtică. KPM a salutat și el din cap, dar BTW părea că-și dorește să se apropie și să înceapă a sporovăi.

— Te deranjează dacă ne așezăm mai aproape de fereastră? a întrebat Om repede.

— Deloc, i-a răspuns Greta.

S-au așezat la o altă masă. Barista, care ieșise cu Olin Patterson, care ieșise cu Betsy Hanna, faimoasa chef care era acum logodită cu Peter Green, care avea un copil cu Punk Rock Charlotte, cândva o

destrăbălată care se futea cu toboșarul de la Dead Kennedys, dar care acum era specialistă în plante medicinale, i-a adus în sfârșit Gretei cafeaua la filtru și lui Om comanda obișnuită. Gretei nu i se făcuse niciodată cunoștință cu acest barista sau cu vreunul dintre ceilalți. Știa toate aceste lucruri doar pentru că locuia cu Sabine.

— Deci vreau să vorbesc cu tine despre FEW. Ai terminat fișierul ei? a întrebat Om.

— Ți-am trimis transcrierea înainte să plec de-acasă.

— Foarte bine. O să-ți mai trimit o înregistrare, dar conține informații foarte sensibile, care te-ar putea chiar afecta, așa că voiam să verific, să mă asigur că ești OK cu asta.

— Ești îngrijorat c-o să mă afecteze?

— Da.

— Pentru că sunt femeie?

— Nu. Pentru că ești om. Stai puțin, ești om, nu? Nu ești robot? Poți să te înțepi puțin în deget, ca să văd dacă curge…

— Hai, frate…

În momentul acela chiar sângera, de fapt, și și-a închipuit că-și scoate tamponul și-l înmoaie în paharul de lapte cu turmeric al lui Om.

Acesta s-a apropiat de ea.

— Nu se simte confortabil să vorbească despre asta, dar a fost victima unei agresiuni foarte violente și dezvăluie niște detalii foarte plastice și tulburătoare.

— Am mai transcris violuri.

— Da, știu. Dar această agresiune a fost extrem de violentă, iar abuzatorul ei va fi eliberat din închisoare, aici în Hudson, și îi pomenește numele. Mă îndoiesc că-l cunoști, dar cine știe. Poate o să te întâlnești cu el săptămâna viitoare sau următoarea. Sau poate c-o să te întâlnești cu ea. Vreau doar să mă asigur că poți face față.

Greta a aprobat din cap cu o expresie gravă.

— Și sper că vei respecta în continuare acordul semnat.

Încălca acordul de săptămâni întregi, dar numai cu Sabine.

— Aș fi făcut eu însumi transcrierile, dar nu știu să scriu la computer, a spus Om, deloc jenat. Cum a mers în ultima vreme transcrierea?

— Mă bucur că ai întrebat. După părerea mea, ceea ce lipsește adesea din aceste transcrieri este suferința persoanei. Pentru că suferința se regăsește arareori în cuvinte, care nouă din zece ori sunt inexacte, dacă nu chiar greșite. Se întâmplă foarte rar să fim articulați când vine vorba de propria durere, așa cum sunt sigură că ai observat. Suferința poate fi simțită cu-adevărat doar în pauze, care nu sunt incluse în transcrieri. Așa că mă întrebam dacă ești de acord să scriu ceva de genul: PAUZĂ PRELUNGĂ, TRISTĂ, ÎN CARE CLIENTUL SE STRĂDUIEȘTE SĂ ÎNGHITĂ.

Om a privit-o uimit.

— Vrei să transcrii… tăcerea?

— Asta ar face transcrierile mai exacte sau, cel puțin, complete, a spus Greta.

— Hmm, dar jobul tău e să transcrii, nu să descrii, așa că poate încerci să nu mai fii atât de descriptivă.

— Bine, a spus Greta.

— Cum e viața ta amoroasă? Te vezi cu cineva?

Greta a clătinat din cap.

— Vei întâlni pe cineva luna viitoare.

— Serios? De ce spui asta?

— Știi tu… ianuarie...

— Pentru că vine Revelionul?

— Da, și pentru că oamenii se îmbulzesc să se combine înainte de iarnă. O să vezi, a zis Om.

Greta nu era pregătită să se combine, dar nu i-ar fi stricat o mică aventură. Toți cei din oraș păreau să se combine unii cu alții, pe rând, de parcă ar fi fost naufragiați pe o insulă privată a fututului, iar Greta

nu mai văzuse niciodată atât de multe cupluri neobișnuite și improbabile. Tineri cu bătrâni, bogați cu săraci, beți cu abstinenți, frumoși cu hidoși. Auzise că uneori Hudsonul era descris ca un oraș universitar fără universitate sau ca o tabără de vară pentru adulți, dar părea mai degrabă o comunitate restrânsă de expați. Toți se purtau de parcă ar fi fost izgoniți din țările natale sau de parcă își retrăseseră pur și simplu loialitatea, sau ar fi fost fugari, iar acum, când trăiau cu toții în străinătate, creau conexiuni cu oameni cu care acasă n-ar fi avut nimic de-a face.

În orice caz, Greta s-ar fi băgat la o rundă, două, dar singurele persoane interesate erau prea dezechilibrate, nu îndeajuns de dezechilibrate, geriatrice, de neangajat sau excesiv de dependente de pilulele albastre, de cocaină, de propriile sentimente și biografii sau de cuvintele „toxic“, „binar“, „identitate“ și „intersecționalitate“.

Cu câteva luni în urmă, i se aprinseseră călcâiele, în mod foarte discutabil, după cineva care avea jumătate din vârsta ei. Se întâlniseră chiar în prima ei zi în Hudson. Ajunsese într-o vineri, alături de o sută de alți newyorkezi ferchezuiți și hipsteri veniți să viziteze orașul. Urmase un tur grăbit al Hudsonului cu Sabine care accelera în loc să încetinească atunci când se apropia de intersecții și de pietoni și care îi arăta închisorile — erau trei — și toate locurile în care fuseseră bordeluri și birturi. Bordelurile nu mai existau de mult, bineînțeles, dar Hudsonul era în continuare plin de beți și de ahtiați, încă din 1785.

— Ce fel de ahtiați? a întrebat Greta.

— De toate tipurile. Ahtiați după natură, ahtiați după antichități, ahtiați după astrologie. Ahtiați ai râului, ahtiați ai imobiliarelor și obișnuiții ahtiați după futut. Aș zice că-n general nu prea întâlnești rușine în orașul ăsta.

— Oho!

— Nu zic că oamenii nu simt rușine, o simt. Dar nu se fac de rușine unii pe ceilalți. Asta dacă nu cumva faci ceva super de căcat, cum ar fi să jefuiești o bătrânică sau să violezi pe cineva. Altfel, poți scăpa basma curată din aproape orice. Cred că de-aia oamenii nu pleacă niciodată de-aici. Deși asta începe să se schimbe.

Sabine a condus pe străzi cu nume ca Închisoarea și Funia. Prefera partea ascunsă a Hudsonului, dar, după aproape o oră, a luat-o pe strada principală, Strada Warren, pentru ca Greta să privească

Hudsonul în față. O față nu demult distrusă, insistase Sabine, cândva abandonată și uitată, acum reconstruită cu grijă și plină de magazine care vindeau obiecte de care n-avea nimeni nevoie. De fapt, mașina lui Sabine părea o uriașă vitrină ambulantă, iar Greta se simțea ca un obiect rar, expus pe locul din dreapta.

— De ce se holbează la noi? a întrebat Greta.

— Îi știu pe oamenii ăștia. Se întreabă cine ești și ce cauți la mine în mașină, i-a explicat Sabine, claxonând o femeie cu un câine.

Când s-au apropiat de următoarea intersecție, un bărbat în vârstă a ieșit în stradă și a încercat să le facă semn, de parcă ar fi oprit un taxi. Părea răvășit și cu un picior în groapă, dar avea un fluierat ireproșabil. Sabine l-a ignorat complet și a trecut fără să încetinească la stop.

— Bărbatul ăla părea disperat să-ți atragă atenția. Cred că așteaptă să oprești, a spus Greta.

— E tata, vrea o țigară, a spus Sabine și a apăsat accelerația.

A gonit pe diagonala unei parcări aproape pustii, luând piciorul de pe accelerație doar când treceau peste limitatoarele de viteză, continuând apoi să conducă până acasă, de parcă le-ar fi urmărit poliția. Pe aleea din fața casei a oprit motorul și a deschis portiera, dar n-a ieșit din mașină.

— Dacă te aștepți la secțiunea rustică din Pottery Barn, o să fii dezamăgită. Casa asta a fost construită în 1737. Ca să înțelegi ce vreau să spun, George Washington era la grădiniță pe-atunci.

— E perfect în regulă. Detest Pottery Barn.

O latură a casei era înaltă, din cărămidă. Cealaltă, joasă, din lemn. Părea veche, dar nu de două sute optzeci de ani.

— Îți plac caii? a întrebat dintr-odată Sabine.

Greta a ridicat din umeri.

— Sigur.

Se vedea de la o poștă că n-avea nimic în comun cu caii. Părul ei nu era îndeajuns de lung, nici dinții, iar în copilărie, ceilalți copii nu se purtaseră urât cu ea. Dar caii, da. La treisprezece ani, o iapă o călcase

pe laba piciorului, rupându-i-o în mai multe locuri, aparent pentru că încercase s-o încalece pe o pantă. Nu fusese dusă la medic, iar piciorul ei încă era deformat, chiar și după atâția ani.

— N-am cai. Dar îmi iau măgari. Minimăgari. Îți ajung până la talie.

Greta a privit către pajiște, așteptându-se să vadă o turmă de minimăgari alergând în cercuri, scuturându-se și răgând sau făcând ce fac de obicei măgarii, dar n-a văzut decât câțiva meri uscați. O pală de vânt rostogolea frunzele din curte, împreună cu o pungă de hârtie mare și mototolită.

— Câți măgari?

— Doi. Voiam doar unul, dar trebuie să-i iei perechi, că altfel mor de singurătate.

Și-a dus mâna la piept.

— S-au născut ieri, literalmente, la o fermă din nord, și trebuie înțărcați. O să-i primim peste câteva luni.

Treptele din fața ușii de la intrare lipseau. Au ocolit casa către intrarea din spate. În timp ce traversau curtea, punga de hârtie mototolită s-a rostogolit lent către ele. Greta s-a oprit și s-a uitat fix la punga ce i se oprise la picioare. Nu era o pungă de hârtie, ci un cocoș. Un cocoș în întregime maroniu.

— Ăsta e Walter. Nu știi niciodată dacă e cu fața la tine sau cu spatele, are pene și pe picioare.

— Zici că e-ncălțat cu UGG-uri, a spus Greta.

— Apare doar în weekend. Stă peste drum, dar n-are găini.

— Dar ochi are? Tocmai a intrat în roaba aia.

— E vai de capul lui. Ignoră-l.

În spatele casei, Greta a urmat-o pe Sabine pe o scară putredă. Ușa era neobișnuit de mare și de frumoasă și n-avea clanță. Trebuia să răsucești mânerul uriaș ruginit din mijlocul ei.

— Ce ușă!

Atât a reușit Greta să spună.

— Știu. De-aia am cumpărat casa. Latura asta de cărămidă e cea în care vei locui tu. A fost construită ceva mai târziu, în 1755, după ce s-au îmbogățit olandezii. Îți dai seama câți bani aveau după tavanele înalte și ferestrele de trei pe trei metri.

— Ce?

— Fiecare fereastră are douăzeci și patru de ochiuri de geam. Enorm, pentru epoca aia, și nu era ieftin. Singura problemă a casei e că nu e izolată. Te descurci cu o sobă pe lemne?

— Cred că da.

Greta nu aprinsese un foc în viața ei. Până foarte de curând, crezuse că lemnul de foc aromat chiar conținea diverse arome, precum paprică sau cicoare. A urmat-o pe Sabine în sufragerie. Toate mobilele erau acoperite cu cearșafuri albe, așa cum vezi în filme. Pereții aveau acel aspect uzat, pentru care oamenii plătesc mii de dolari. Deși uzat nu era termenul potrivit. Pereții erau mai degrabă… deteriorați.

— Ce se-aude? a întrebat Greta.

— Ești alergică la albine?

— Nu.

— Foarte bine. Sub picioarele tale e un stup. Adică la subsol. O să-ți arăt mai târziu. Vrei să știi de ce e încăperea asta atât de frumoasă?

Greta a arătat către tavanul plin de crăpături și văruit cu modele decorative, în mare parte aproape șterse.

— Tavanul e grozav. Dar principalul motiv pentru care încăperea asta e frumoasă este că e perfect pătrată. O cameră perfect pătrată e extrem de rară. Are un anumit efect asupra chimiei creierului.

Dintr-odată, Sabine a închis ochii și a plecat capul.

— Te rogi? a întrebat-o Greta după câteva secunde.

Sabine a deschis brusc ochii.

— Am cincizeci și cinci de ani, Greta. Sunt extenuată.

Greta a amușinat.

— E ceva în cuptor?

— Iarbă, a spus Sabine. Fac zahăr pentru fursecuri și jeleuri. Vând bunătăți comestibile, pe care o să le tot găsești prin casă. Servește-te.

— Dacă mănânc iarbă, plâng incontrolabil.

— Știu ce zici. Oricum, o să scot niște mobilă din camera asta, ca să poți pune un pat.

O siluetă s-a ivit din ceea ce părea să fie un dulap, un tânăr la bustul gol, cu brațe musculoase. Părea somnoros și nu le-a băgat în seamă. Confuză, Greta a răsturnat o veioză care, din fericire, a căzut pe canapea și nu s-a spart. Tânărul a ridicat veioza și le-a privit.

— El e Mateo, a spus Sabine mândră. Stă în mica peșteră pe care-o numim Camera Vermeer, dar acum, c-ai venit, o să se mute la etaj. Nu-i așa, Mateo?

Tânărul a trecut pe lângă ele fără să spună nimic și s-a îndreptat către ușă.

— Du-te și tunde iarba, înainte să se întunece, i-a strigat Sabine. Dacă mașina de tuns iarba rămâne fără benzină, e o canistră sub verandă.

— Grădinarul tău locuiește cu tine? a întrebat Greta în șoaptă.

— E fiu-meu, a spus Sabine. Băiatul pe care l-am adoptat din Nicaragua.

Greta uitase de el. Mai erau doi băieți: unul din Chile și celălalt din Honduras.

— Din păcate, stă cu noi doar o săptămână. Construiește un grajd pentru măgari și taie câțiva copaci. Mai târziu plec la New York, așa c-o să te bucuri că e-n preajmă. Te poți simți singură noaptea în casa asta, crede-mă.

— Pentru că e bântuită?

— E blestemată. Ceea ce e ușor diferit.

— Tare. Asta înseamnă c-o să mor aici?

— Nu. O să dezleg blestemul.

— Cum?

— Avem pe-aici o grămadă de femei care-și spun vrăjitoare, a spus

Sabine, privind-o pe Greta cu vinovăție.

— Ești vrăjitoare?

— Mă tem că da.

— De când?

— Doamne, ce credulă ești, a spus Sabine și a lovit-o în joacă peste braț.

Cât Sabine a fost la New York, Greta a petrecut câteva după-amiezi lenețe în curte, cu Mateo, bând vin și vorbind. Ea stătea într-un scaun vechi de fier, iar el își întindea o pătură la picioarele ei. Avea douăzeci de ani, era incapabil să-și lase barbă — drăguț, revigorant —, își pierduse virginitatea abia cu o lună în urmă și deja suferise de două ori din dragoste. În timp ce Mateo vorbea, Greta se gândea la toate lucrurile pe care probabil că nu știa încă să le facă în pat, de vreme ce nu părea să aibă o afinitate pentru pornografie. Dar, din păcate, părea să aibă o afinitate pentru poezie și îi recitase versurile lui preferate din Rilke, în timp ce ea nu-și putea lua ochii de la fâșia de piele dintre tricoul și blugii lui.

— Tu știi vreo poezie? a întrebat-o.

— „Da e un ținut frumos.“

Era primul vers din singura poezie pe care-o știa pe de rost. Conform autorului ei, Da era un ținut în care puteai călători dacă aveai simțiri îndeajuns de puternice, un loc în care răsăreau violete, în care iubirea era un anotimp mai puternic decât rațiunea. Da era un loc în care Greta nu fusese niciodată, deși visa să se pensioneze acolo. Nu putea să evadeze din Poate.

Mateo aștepta ca ea să recite restul poeziei.

— Atât știu, a spus Greta.

— e.e. cummings.

— Ce băiat inteligent!

Avea prostul obicei să-i vorbească precum unui câine. „Vino“, îi spusese de câteva ori, și „Șezi“ și „Du-te și întinde-te și-o să-ți aduc o gustărică“.

— Roșești mult. Adică… nu contează, a spus el.

— Nu, te rog.

Mateo a ridicat din umeri.

— Voiam să zic „pentru cineva de vârsta ta“, dar nu știu câți ani ai. Ești cam de vârsta mamei?

— Nu chiar. Scade șaptesprezece, adună opt, scade unsprezece, adună nouă, scade trei.

— Patruzeci și unu?

— Patruzeci și cinci, a spus ea.

— Ai greșit calculele.

Mateo a ridicat capul și-a arătat către ceva din spatele ei.

— O creatură bizară vine către noi.

Greta s-a uitat peste umăr.

— E un cocoș. Îl cheamă Walter. Vine doar în weekend.

Dintr-un motiv sau altul, Walter mergea foarte drept, de parcă tocmai descălecase.

— De ce merge ca John Wayne?

— Exersează dansul de împerechere. Pentru viitoare întâlniri cu găinile.

Când Mateo a întrebat-o cu ce se ocupă, Greta a recunoscut că era o stenografă cu aspirații de scriitoare. Scria microficțiuni. Pe telefon. Cu un deget. Dar adevărul era că nu scrisese decât mesaje pentru mama ei. Mai exact nouă sute optzeci și două de mesaje, păstrate corespunzător în cloud.

— Ar trebui să scrii o povestire din perspectiva unui măgar, a sfătuit-o el. Și măgarii ar trebui să vorbească. Adică ar trebui să aibă dialoguri.

— Și despre ce-ar trebui să vorbească? Despre astrograme?

— Despre anxietate. Despre ce înseamnă să fie singurii măgari din zonă sau despre cum e să trăiască aici, cu nebuna de mama și cu un

milion de albine.

În acea perioadă, albinele erau foarte active, roind la intrarea în stup, un mic orificiu în zidul de cărămidă al casei. De unde stătea Greta, orificiul respectiv părea o gură scămoșată, iar albinele, o barbă lungă și încâlcită ca a lui Rip Van Winkle.

— Dar deocamdată nu ne-au adus măgarii. Și eu nu sunt Orwell. Deși probabil c-ar trebui să învăț să-mi cenzurez gândurile.

— Care Orwell?

— Ferma animalelor.

Mateo a căscat și s-a întins sugestiv pe pătură. Greta a simțit un impuls copleșitor de a-i atinge partea de jos a abdomenului, dar Walter s-a apropiat de ea și a privit-o cu un ochi. De vreme ce ochii lui se mișcau independent unul de celălalt, părea că vede lucruri pe care Greta nu le putea vedea. Unde te crezi, Greta? părea să întrebe Walter. Pe colinele Italiei? Te crezi Diane Lane?

Singura ființă mai răvășită ca Walter era Seymour, tatăl lui Sabine, în vârstă de optzeci și șase de ani. Fiatul lui ruginit a oprit pe alee, așa cum se întâmpla negreșit în fiecare după-amiază. Fiindcă părea să fie alcătuit dintr-o combinație de ceară și papier mâché, era mereu îngrijorător să-l vadă la volan. În zilele bune, semăna foarte bine cu Gene Hackman. În zilele obișnuite, cu o statuie de ceară a lui Gene Hackman, de la Madame Tussauds. În zilele proaste, cu o morbidă efigie funerară a lui Gene Hackman, scoasă dintr-o cameră a ororilor subterană.

A ieșit din mica lui mașină, îndreptându-se agale către Greta. Mateo s-a făcut nevăzut. Seymour se bărbierise și își dăduse cele câteva fire de păr cu pomadă. Zâmbea cuceritor, de parcă ar fi fost cel mai dorit burlac din oraș.

— Sabine nu e aici, a spus Greta, la fel cum îi zisese și cu o zi în urmă, și cu două zile în urmă.

— Dar eu am venit să te văd pe tine.

Era semnul că Greta ar fi trebuit să se îmbujoreze sau să chicotească. După o serie de mici AVC-uri, Seymour rămăsese cu un tremurat perpetuu, dar nu era deloc confuz și, chiar dacă avea dinții de culoarea caramelelor Brach, părea să se aștepte ca Greta să fie încântată de compania lui, poate chiar fermecată.

S-a îndreptat clătinându-se către un scaun gol, s-a așezat pe pernă, apoi a privit-o pe Greta nerăbdător. Ea i-a oferit o țigară.

— O, da, mulțumesc mult.

Având în vedere asemănarea izbitoare cu Gene Hackman, viu sau mort, Greta și-ar fi dorit să vorbească asemenea lui Popeye Doyle, din Filiera franceză, dar Seymour, care crescuse într-o familie bogată din Long Island, vorbea printre dinți, cu unul dintre acele accente de modă veche, cu vocale lungite, cântate, vibrate. Ca orice snob, pronunța exagerat t-urile din unt și trudă. Avea tendința să accentueze cel puțin un cuvânt per propoziție, chiar dacă niciun cuvânt nu cerea să fie accentuat. Popeye Doyle l-ar fi bătut și i-ar fi luat banii.

Doar că Seymour n-avea niciun ban. Greta savura dihotomia dintre accent și situația lui actuală. Trăind de pe o zi pe alta, doar cu ajutorul social, Seymour locuia singur într-o garsonieră cât o cutie de biscuiți. Prietenii lui bogați și celebri muriseră cu toții. Recitea iar și iar același roman îngrozitor, BUtterfield 8, de John O'Hara, și supraviețuia cu ceapă murată și crutoane. Nu bea, dar numai pentru că nu-și permitea alcool de calitate, iar hainele îi erau uzate și găurite. Cu toate acestea, Greta nu detecta la el nicio urmă de amărăciune. Cerea doar câte o țigară și un strop de conversație.

Acum privea în jur, de parcă ar fi văzut locul acela pentru prima dată. Albinele alcătuiau în continuare o barbă în jurul orificiului din zid și Greta n-a putut să nu-și închipuie barba aceea pe gâtul și pe fața lui Seymour. De ce? Pentru că ea era o persoană ridicolă, cu mult prea mult timp liber și falimentară din punct de vedere moral. Să tânjești după fiul adolescent al bunei tale prietene: obscen. Să-l denigrezi pe tatăl ei decrepit: nici asta nu era prea bine.

— Mai scrii câte ceva? a întrebat-o Seymour.

— Din când în când.

Seymour era el însuși autorul unui roman nepublicat, intitulat Cu chef. Îl scrisese în timpul crizei vârstei mijlocii, cu treizeci și cinci de ani în urmă, nu-l recitise de-atunci, dar îl pomenea adesea în conversație.

— I-am scris scrisori mamei, a spus Greta.

— Minunat. Probabil se bucură să primească vești de la tine.

— E moartă. A murit acum mai bine de treizeci de ani.

— Ei bine…

Greta a așteptat, dar Seymour n-a adăugat nimic.

— Cred că e mai degrabă un carnet de memorii, a spus ea după un minut.

— Ce-i asta?

Avea ceva probleme cu memoria, dar adesea părea mai degrabă că joacă un rol.

— E un jurnal.

A întrebat-o dacă jurnalul era „la zi“.

— Cum adică?

A deschis și a închis gura de trei ori. A ridicat din umeri, încercând să pară șiret și atotștiutor. Groping for Words[3], o piesă într-un singur act, pe care o văzuse pusă în scenă de multe ori.

— Mă întrebi dacă te-am inclus în jurnalul meu? a întrebat Greta în cele din urmă.

Spera că, dacă formulase așa întrebarea, răspunsul lui nu putea fi decât nu, ceea ce i-ar fi plăcut ei să audă, dar el a zâmbit ușurat și a spus da, într-adevăr, chiar asta se întreba.

— Nu, a răspuns Greta. Dar o să-ți mărturisesc un secret rușinos: Am făcut o mică pasiune pentru nepotul tău.

A zâmbit încurcat.

— Absurd, nu-i așa? Probabil că ar fi îngrozit, de-aia nu i-aș spune nici într-o mie de ani. Nu mi-ar plăcea să-l fac să se simtă stânjenit!

Seymour a strâns din buze.

— Ce să vezi, în timp ce tu te îndrăgosteai de Mateo, eu mă îndrăgosteam de tine. Ba chiar speram să avem o aventură.

Iisuse Hristoase! Deci asta explica mesajul vocal pe care el i-l lăsase cu două zile în urmă, în care o invita la cină.

— Sunt cu patruzeci de ani mai tânără decât tine. Patruzeci de ani e o diferență mare, Seymour. E încă o viață de om.

— Știu, a spus mândru ca un păun. Nu m-am așteptat să mai simt asta vreodată. Eram convins că și tu simți același lucru.

Da, oamenii îmbătrânesc foarte urât. Suferă atacuri cerebrale. Corpul și creierul se dezintegrează. Dar orgoliul masculin? Perfect intact, până în ultima clipă.

Gretei i-a sunat telefonul. Doamne-ajută, era Sabine, care suna din New York. Greta s-a întors cu spatele la Seymour și și-a acoperit gura cu mâna.

— Tatăl tău e aici, a șoptit ea.

— De ce?

— Să ceară țigări. Și… să-și declare iubirea.

— Pentru cine? Pentru Mateo?

— Pentru moi.

— Doamne ferește! De la demență i se trage.

— Pare destul de lucid în clipa asta, a spus Greta.

— Dacă mai sunt în viață la vârsta lui, ceea ce sper să nu se întâmple, o să mă infectez singură cu pneumonie. Cu siguranță până atunci pneumonia se va vinde la fiole. Dacă asta nu mă va ucide, găsesc eu o altă metodă. Dă-mi-l la telefon.

Greta i-a dat telefonul lui Seymour.

— Du-te acasă, tată, te faci de râs, a auzit-o pe Sabine spunându-i.

Seymour s-a înroșit până în vârful urechilor și i-a dat înapoi telefonul.

— N-o să te mai văd niciodată, a spus el furios.

— Îmi pare rău, a bâiguit Greta.

În noaptea aceea a visat că Seymour se băga în patul ei în timp ce dormea și i se lipea de spate. Spre oroarea ei, i se sculase ca unui măgar. Greta țipa, ieșea din cameră în fugă și se ducea la etaj să-l caute pe Mateo. Îl găsea adormit în patul lui Sabine. Dădea laoparte pătura și îi pipăia prohabul, așteptându-se să găsească aceeași plenitudine măgărească, dar n-avea nimic între picioare. Era perfect neted.

— Ești ca o păpușă Ken, îi spunea ea în vis.

— Nu vreau să am probleme, îi răspundea el somnoros.

Și chiar n-a avut probleme. A terminat de construit adăpostul în ziua următoare și s-a întors de unde venise — Montana, Wyoming, Idaho, una din astea — și nu l-a mai văzut niciodată, nici măcar peste șase săptămâni, la înmormântarea lui Seymour. Bietul Seymour murise în somn, singur în apartamentul lui cât o cutie de biscuiți.

Dragă mamă,

Am fost nejustificat de crudă cu un bătrân. Îl chema Seymour și mi-a spus că e îndrăgostit de mine, iar eu am fost prea îngrețoșată să-i răspund elegant. M-am purtat ca un copil și l-am pârât maică-sii. Adică, fiică-sii. Cu alte cuvinte, l-am tratat ca pe un pedofil, deși eram amândoi adulți. Acum a murit. A murit singur, la fel ca tine, și mă simt îngrozitor. Am fost doar patru oameni la înmormântare și păream cu toții teribil de vinovați. În orice caz, dacă-l întâlnești pe Seymour, fii blândă cu el. Lasă-l să-ți atingă încheietura când îți aprinde țigara și spune-i că i-ai citit romanul.

P. S. Trage cu ochiul în viitor, dacă se poate, și spune-mi dacă o să am parte de sex în curând.

[2] Abreviere de la By the way; „apropo“.

[3] Piesă de teatru scrisă de Sue Townsend; „Bâjbâind după cuvinte”

3

Până anul trecut, Greta fusese logodită cu Stacy. Majoritatea logodnelor durează un an, poate doi. Deși Greta nu se vedea cu altcineva, era incapabilă să facă planuri chiar și pentru un weekend, darămite pentru nuntă, darămite pentru restul vieții, așa că logodna lor durase zece ani. În acest răstimp, prindea buchetul pe la nunțile altora. I se părea că buchetul nu era niciodată aruncat în sus, ci direct către capul ei, și nu putea decât să-l prindă și-apoi să i-l paseze repede, ca pe-o minge, femeii de lângă ea, care-l scăpa mereu din mână. „Mi-a scăpat!“ striga Greta de fiecare dată. Atunci femeia îl ridica și i-l dădea înapoi Gretei, iar Greta simțea că moare.

Stacy era cu doisprezece ani mai mare decât Greta și crescuse în Cape Cod. Nu, nu era femeie. Dar, pentru că-l chema Stacy, evident că fusese batjocorit în copilărie, mai ales pentru că purta ochelari cu lentile groase cât fundul de borcan și era puțin bâlbâit. De-aia nu voiai să-l calci pe coadă ca adult, pentru că, știți cum e, furie băgată sub preș etc. Când l-a cunoscut Greta, purta lentile de contact, bâlbâiala îi dispăruse de mult și era plin de mușchi. Nu mușchi enormi, stupizi, dar îți dădeai seama că avea abdomenul ferm și nu doar abdomenul, tot corpul.

Se întâlniseră în Los Angeles, când Greta era chelneriță la restaurantul Sylvette. Numele venea de la portretul unei franțuzoaice blonde, făcut de Picasso, dar restaurantul nu servea mâncare franțuzească, nici măcar spaniolă, ci mâncare tradițională italiană. Era deținut de o familie, ceea ce era drăguț, dar familia era indiană. Până să se angajeze Greta, pastele erau servite de o femeie obosită, îmbrăcată în sari. Dacă băgai capul în bucătărie, dădeai peste șase indieni îmbrăcați în dhoti. Dar proprietarii locuiseră mulți ani în Roma, așa că mâncarea era autentică și delicioasă, iar restaurantul, deși ascuns într-un centru comercial înconjurat de centre de dezalcoolizare, avea clientelă fidelă, deși majoritar alcoolică. De fapt, cei mai mulți clienți erau pe drum către sau dinspre vreunul dintre acele centre.

În seara în care s-au cunoscut, Stacy a oprit în parcare, într-o mașină de bunicuță din anii ’70. Greta l-a văzut coborând din mașină și punându-și pe umăr o geantă tip poștaș. Era cu un tip înalt, îmbrăcat

într-un tricou cu Red Sox și cu un păr lung până la umeri. Tipul înalt mai degrabă se legăna decât mergea și fața îi era roșie, dar nu de la soare. Avea ceea ce Greta numea bronz de bețiv.

Stacy, pe de altă parte, avea un bronz normal. Avea treizeci de ani, poate patruzeci, poate mai mult, și era îmbrăcat, impardonabil, în fleece. Hanoracul lui gri părea o uriașă capcană de scame, iar pantalonii aveau tivuri ciudate care atrăgeau atenția către picioarele enorme, îndesate în pantofi negri, de costum. Părea că o să intre în restaurant în pași de step.

S-au așezat fără să întrebe, ceea ce Greta ura, alegând măsuța de lângă fereastră. Greta le-a adus meniurile. Bronz-de-bețiv, și-a închipuit ea, se bucura de ultima masă, înainte să urce Puntea către Vindecare, iar Stacy era însoțitorul lui. Sponsorul? Vărul de-al doilea. A întrebat-o dacă îi poate pune geanta în spatele barului.

— Maș'na mea nu se încuie, i-a explicat el.

Greta i-a dus geanta la bar și s-a întors la masa lor. Era a unsprezecea ei zi fără tutun și a unsprezecea lună fără sex. Își fumase sentimentele încă de la cincisprezece ani, iar acum, la douăzeci și trei, adevăratul ei sine începea să iasă la iveală. Din păcate, adevăratul ei sine era excitat, ușor de înfuriat și deloc interesat să facă bani.

Cu puțin efort, Stacy și-a tras hanoracul peste cap și l-a pus pe jos, unde îi era locul. Când i-a văzut tricoul, Greta i-a iertat imediat totul, chiar și pantofii de Gregory Hines. Era un tricou vechi, din turneul trupei ei preferate de post-punk, Birthday Party.

— Ce tricou drăguț, i-a spus.

El a părut surprins.

— Îți place Birthday Pahdee?

Un accent? O problemă de vorbire? Ce să fie?

— Sunt mare fan, a spus ea.

— Tocmai l-am văzut pe Nick Cave în concert, a zis Stacy.

— Și eu.

— Ai fost acolo?

Greta a dat aprobator din cap.

— Da, la balcon.

— Noi am stat în față, a răspuns el.

Bronz-de-beţiv părea gata să izbucnească în lacrimi. Nu era beat, și-a dat seama Greta, mai degrabă proaspăt vindecat de beție. A tușit și a continuat să tușească. La început, Greta a crezut că se preface, dar tușea din tot corpul, inclusiv din brațe și din picioare. Ochii îi ieșeau din orbite și s-a întors, dar ea i-a surprins privirea deznădăjduită.

— Scuză-mă. Doamne! a spus el.

— Ești bine? Pot să-ți aduc niște apă caldă cu lămâie, dacă te-ajută.

Părea insultat, de parcă i-ar fi oferit suc de mere din biberon.

— Cum te cheamă? a întrebat-o el.

— Greta, a răspuns.

— Eu sunt Mahk. El e Stacy. Întrebare scurtă: Cât crezi că ne ia să ajungem în Yosemite? Cu maș'na.

Bun, deci nu erau proaspăt vindecați de beție, ci niște băieți abia ajunși din New England. Poate transplantați, la fel ca ea. Deși era născută și crescută în Los Angeles, Gretei îi plăcea să le spună oamenilor că era din New Hampshire, pentru că acolo făcuse liceul și pentru că îi era imposibil să zică „E totul bine", unul dintre cele mai anoste ticuri verbale din California. Cel mult, putea spune: „Ăsta e un lucru bun, presupun".

— Cinci–șase ore, le-a răspuns.

— OK, Stace? Prea departe. Maș'na ta n-o să reziste, a spus Mark.

— Ba da. Are doar 65 000 km la bord.

— Dă-mi voie să te-ntreb ceva: Ai ieși cu un tip care conduce maș'na aia? Aia bej, urâtă, i-a zis Mark Gretei, arătând prin geam.

— E un Plymouth Volare. Din '79, a spus încet Stacy.

Probabil că proprietarul inițial fumase Old Gold sau Benson & Hedges 100s. Greta ar fi ucis pentru un Old Gold. S-a întrebat dacă dorința ei era mai puternică decât de obicei pentru că provenea din nostalgie. Nu era nostalgică după mașină, cât după maș'nă. Cumva, auzul i se ascuțise după ce renunțase la fumat sau, cel puțin, sunete care înainte

i se păreau supărătoare erau acum eufonice. Elicopterele, de exemplu, papagalii sălbatici care trăiau în palmierii din spatele apartamentului ei, muzica de mariachi, accentele de Massachusetts.

— Vezi? Făr' de răspuns, a zis Mark și-a tușit.

— Da, aș ieși cu tine, a răspuns Greta în cele din urmă.

Stacy i-a zâmbit încurcat.

— E politicoasă, atâta tot. N-ai tu parte de sex cu rabla aia, nu aici, nici dacă ai pula d-un metru.

— Scuze, i-a șoptit Stacy Gretei.

— Are banchetă și în față? a întrebat Greta.

— Și-n spate și-n față.

— Ăsta e un lucru bun. Nu-i așa?

— Are scaune din burete, poți să verși o cană de cafea și o absoarbe pe toată.

Mark și-a dat ochii peste cap.

— Sunteți rude? Sunteți veri, nu? a întrebat Greta.

— Am crescut în același cartier. El a venit din Boston, în vizită, dar eu stau în aprop'ere.

— La Limpezimea Minții?

Stacy a clătinat din cap.

— O casă albastră, cu tâmplărie albă.

— Glumeam.

— Da' cre' că tre' să știi că nu beau, a adăugat Stacy.

— Nu-i pasă, a spus Mark.

— Mark e supărat c-am luat maș'na asta pentru excursie. Spera la altceva, a zis Stacy.

— Nu-j dă silința. Acasă toți cre' că-i homo.

Stacy și-a dres glasul.

— Ce să v-aduc de băut? i-a întrebat Greta.

Stacy a comandat o cafea, de parcă ar fi fost duminică dimineață, deși era luni noapte, cu o oră înainte de închidere. Mark a cerut un Bud.

— Avem doar Peroni. Budweiserul italienesc.

— Atunci adu-mi o sticlă de vin roșu.

— Adu-i un pahar, nu o sticlă, a zis repede Stacy.

— Chianti. Nu, stai, roză.

Mark a pronunțat cuvântul la fel ca pe floare.

— Dar să nu fie din ăla cu suc, a adăugat el.

— E sec și ușor, a spus Greta.

Mark a părut mulțumit. Greta s-a îndepărtat câțiva pași, apoi s-a oprit.

— Are vreunul din voi o țigară? a întrebat.

— Poftim?

— O țigară, a repetat Greta.

— Paiul cancerului? a întrebat Mark.

— Prefer „paiul fericirii“, a răspuns Greta.

— Dar eu am cancer. În plămâni. Stadiul trei, a spus Mark.

— Mahk, nu începe.

Mark a ridicat din umeri.

— Eram sincer.

— Îmi pare rău, a bâiguit Greta. Eu m-am lăsat de fumat săptămâna trecută. Nu contează.

Stânjenită, a trecut pe lângă bar și a intrat în bucătărie, îndreptându-se direct spre cămară. Aici becul se arsese, așa că era beznă și foarte intim. Gretei îi plăcea să-și pună fața în dreptul ventilatorului, care îi strica bretonul, dar era rece și revigorant ca primul fum. În plus, raftul

cu deserturi era chiar acolo.

Ricardo, băiatul care spăla vasele, a intrat exact în momentul în care Greta își turna în gură cremă de cannoli. Ca de obicei, era mahmur și avea în mână o lanternă. Greta ținea poșul cu cremă deasupra feței și îl strângea cu ambele mâini. Ricardo părea scandalizat, de parcă ar fi prins-o frecând penisul unui client.

— Sacame la leche, i-a spus Greta cu gura plină.

— O femeie nu vorbește așa, a spus Ricardo încruntat.

— Mamarme la verga[4], a zis ea.

Ricardo a clătinat din cap dezgustat. Cu o zi în urmă, o prinsese lingând glazura de pe o gogoașă, ceea ce n-ar fi fost mare lucru, dacă n-ar fi scos gogoașa din gunoi. Ce-i drept, asta n-avea importanță decât pentru Ricardo, care ura să-și vadă comportamentul oglindit în alții. În loc să spună „Atenție, în spate“, îi plăcea să fredoneze: „Te iau pe la spate!“

Greta s-a întors în sala de mese și le-a servit băuturile. Ceva i-a străbătut rapid cu vederea periferică. S-a uitat repede după piccolo. Era chiar în spatele ei, ștergea o masă.

— Manuel, i-a șoptit ea, homar la masa 13.

Mark a ridicat privirea.

— Aveț' homar?

„Homar“ era numele de cod pentru „gândac“. Proprietarii făceau dezinsecție în mod regulat, dar gândacii păreau să se împerecheze la fiecare cinci minute. Cu o săptămână în urmă, în timp ce ducea mâncarea la masa 2, o insectă vizibil gestantă a căzut din tavan chiar pe pieptul ei. Cumva, a reușit să se îndepărteze de masă fără să țipe, dar a rămas tulburată tot restul serii. Proprietarii îi dăduseră trei zile libere ca să-și revină, concediu plătit, ceea ce însemna 126 de dolari.

— Am avut un preparat cu homar mai devreme, dar s-a terminat, a răspuns Greta.

Mark a privit-o cu ochii mijiți și a comandat gnocchi.

— Pui alla parmigiana aveți? a întrebat-o Stacy.

— Avem pui.

— Fără parme?

— Avem și parmezan. Dar vine ras, alături.

— E vreo șansă să-ți tragi un scaun și să ni te alături?

Greta a râs.

— N-am voie să mă așez. Sunt… camere.

A arătat în jur cu mâna, de parcă ar fi fost camere peste tot.

— Deci vrei pui? Vine cu paste.

— Da, te rog. Mulțumesc mult.

La bar, Greta a lovit ușor cu piciorul în geanta lui. Era plină de cărți de tocilari de la bibliotecă, inclusiv Gödel, Escher, Bach. Poate avea sindrom Asperger? Însă făcea contact vizual și chipul îi era străbătut de emoții. Dar ce fel de emoții, Greta nu putea ghici. Poate că ea avea sindrom Asperger. Și, oricum, ce-o interesa geanta lui? Puteai afla tot ce voiai să afli despre cineva când îl serveai la masă. Maniere, preferințe, obiceiuri. Se simțea prea confortabil să fie servit sau, uneori și mai deranjant, nu se simțea deloc confortabil?

Le-a dus mâncarea și s-a așezat la câteva mese distanță, împăturind șervețele și trăgând cu urechea. Stacy a continuat să vorbească pe larg despre un incend'u care ardea din septembr'e. A vorbit despre natură, despre med'u, despre energ'a solară. Dimineață, urma să conducă până la Santa Bahbra, aveau niște trebi în livada de meri a unui prieten. Pe propr'etate erau cai, așa că poate se puteau duce la călărit? Tipul ăla, prietenul lui, scu'pta în metal și f'er. Stacy voia o lucrare pentru bârlogul lui și încă una, s-o ducă acasă la măm'ca lui. De acolo, urma să meargă în mai multe reze'vații naturale, poate chiar să ajungă în South Dakoter sau Wyoming.

Vocea lui îi mângâia Gretei corpul ca sarea de baie. Părea bogată în minerale, inclusiv în fier — sau f'er — și o liniștea profund, aproape adormind-o. Toți mușchii, inclusiv cei ai feței, păreau să i se relaxeze. Ba chiar, ce dracu', îi curgeau balele? S-a șters la gură și s-a îndreptat în scaun. Apoi Stacy a chemat-o la masă și a arătat către farfuria cu paste.

— Nu cred că ăsta e păr d-înger.[5]

— Poftim?

— Păr de înger, a repetat el rar.

Greta s-a aplecat și s-a uitat în farfurie. Firul de păr era închis la culoare și putea fi al oricui din bucătărie.

— E pur și simplu părul meu.

— E-al tău?

— Da, a răspuns ea, zâmbind.

— Atunci…

— Bucătăria s-a închis, dar, evident, cina e din partea casei.

El a râs și i-a atins cotul.

La câteva minute după ce le-a dus nota, Stacy s-a apropiat de bar. Greta i-a dat geanta. Am putea să ne urcăm într-un avion, pentru un zbor lung, și să dorm cu capul pe umărul tău? ar fi vrut să-l întrebe.

— Îmi cer scuze pentru Mahk, a zis el. În ultima vreme, s-a refugeat în alcool.

Lacrimile au început să-i șiroiască pe obraji, dar nu părea rușinat sau surprins și nici ea. Și-a șters calm fața cu mâneca.

— Nu-ți dai seama din prima, dar e plin de tumori, a adăugat el. Și n-a fo' niciodată mai departe de Ohio. Sper că nu-s prea direct, dar ai vrea să ieșim odată?

— Da, mi-ar plăcea să ieșim chiar acum, dar oamenii ăia au mai cerut un rând, a răspuns Greta, arătând spre o altă masă. Campează aici de ore-n șir.

El a clătinat din cap.

— Fii fără grij'.

— Poftim?

— Nu-ți face griji, a repetat atent. Oamenii n-au respect față de cei din servicii. Se cred toți VIP-uri.

Când pronunța r-urile, părea Richard Pryor imitând un alb, dar nu dura decât două propoziții.

— Am lucrat și io la bar. Tre' să opriți muzica și să-ncepeți să dați cu mătura.

Greta a zâmbit.

— Accentul tău.

— Nu-ți place.

— E liniștitor.

— Uite cum facem. Îți las număru' meu și poate mă suni și-mi dai voie să te liniștesc.

Dragă mamă, a scris ea în acea seară. În sfârșit, cineva hotărât. Un bărbat cu principii. Care nu bea, dar căruia nici nu-i lipsește umorul, care vorbește direct, dar fără aroganță, e bine-crescut, nu e materialist, nu-i e frică să plângă, nu m-ar părăsi dacă aș avea cancer, poate chiar m-ar plimba prin țară. Un vis.

Peste câteva săptămâni, după ce s-a întors din excursie, Stacy i-a propus să se plimbe pe la gropile de bitum, poate să viziteze un muzeu de a'tă și apoi să mănânce la un restaurant numit Șoapta, unde Greta a insistat să șoptească cât mai mult. Nu știa de ce nu se gândise la asta mai devreme, pentru că în felul ăsta aproape orice părea un secret.

— Mama s-a sinucis când aveam treisprezece ani, a șoptit Greta când Stacy a întrebat-o dacă părinții ei mai erau în viață și dacă locuiau în zonă. Așa că m-au crescut frații și surorile ei. Avea șase surori și un frate, împăștiați prin toată țara și foarte diferiți unii de alții, dar având cu toții aceeași voce, așa că nu mi s-a părut neapărat că m-au crescut atâția oameni, ci o singură persoană, cu tulburare disociativă.

— Și tatăl tău unde erea?

— La închisoare. Le spunea tuturor că fusese condamnat pentru delapidare de fonduri, dar adevărul e că a fost arestat pentru că s-a dat drept polițist.

— Jefuia bănci?

— Din păcate, încerca doar să agațe femei. Dar, chiar dacă n-ar fi fost în închisoare, să locuiesc la el nici nu intra în discuție. Când eram în

liceu, a luat-o de nevastă pe contabila lui. O tipă drăguță, din Republica Dominicană, de două ori mai tânără decât el. Nimeni n-a înțeles ce-a văzut la tata. La o săptămână după luna de miere, tipa s-a ras în cap și a început să poarte doar caftane lungi, albe, dovedindu-se că era o preoteasă Santeria. A transformat sufrageria lor într-un altar imens, în memoria celor doi băieți gemeni ai ei uciși și, pe scurt, i-a luat banii și-a fugit. În disperarea lui, tata s-a înjunghiat în burtă, în stil samurai, doar că n-a avut puterea să tragă cuțitul până la inimă și a rămas întins pe linoleum, sângerând. A așteptat șase ore până să cheme Salvarea.

— Ce mod oribil de-a muri, Doamne Dumnezeule, a spus Stacy.

— N-a murit. S-a recăsătorit, de două ori. Acum își bea mințile și viața într-un colț al Floridei. Nici măcar n-am adresa lui.

Stacy a strâns paiul între dinți, solemn. Bea apă minerală cu lămâie; la fel și Greta, plus tequila.

— Dar am spus destule despre mine. Tu ai avut o copilărie OK? a șoptit Greta.

— E prea plictisitoare, ca să vo'besc în șoaptă despre ea. Părinții mei sunt niște sfinți. Sufletiști. Dac-am suferit de ceva, am suferit de prea multă fericire, poate că d-asta am fost mereu atras de zona 'bscură.

— Ce-ai zis? Arsură?

— Obscură, de latura obscură. De cei care care trăiesc mai degrabă pe latura întunecată a vieții. Ca vecinii mei d-alături. Pen' c-aveau opt copii, creșteau iepuri. Dar nu ca să se joace cu ei, îi mâncau. Iepurii n-au corzi vocale, dar zbeară când mor. Și numai asta auzeam din dormitorul meu. Cu toate astea, nu mă țineam departe de ei. Mi-am pierdut virginitatea cu una dintre fetele lor mai mari. O chema tot Stacy. Lucra la Cumba'land Farms[6]. 'Ți dai seama ce-a însemnat asta.

Bomboane gratis, s-a gândit Greta.

— A fost începutul unei relații lungi și foarte intense, a spus Stacy.

— Cu supermarketurile?

— Cu sticla, cu Stacy am descoperit alcoolul, a șoptit el.

— Câți ani aveai?

— Paisprezece.

Greta i-a mărturisit că și mama ei avusese o dependență. Drogul ei predilect: veștile proaste. Nimic n-o satisfăcea mai mult decât să afle cel mai îngrozitor lucru care ți se întâmplase, preferabil în cel mai mic detaliu, cu cât mai atroce descrierea, cu atât mai bine. Singura unitate de măsură pentru valoarea cuiva era întrebarea: A suferit îndeajuns de mult?

Copilăria Gretei fusese dominată de banalele fantasme de salvare, majoritatea sfârșindu-se cu ea, salvată de Chief Bromden, din Zbor deasupra unui cuib de cuci. Fantasmele ei au devenit în sfârșit realitate după moartea mamei, când Greta a fost salvată de Dusty, sora geamănă a mamei ei. La fel ca Chief Bromden, Dusty era mai înaltă decât media (1,86 m), aproape surdă (și nu se prefăcea) și își petrecuse multe luni la balamuc.

— Erau gemene identice? a întrebat Stacy.

— Nu, de fapt nici nu păreau rude. Imaginează-ți-le pe Ali MacGraw și pe Sissy Spacek împărțind același uter.

Greta se mutase cu Dusty, care locuia în sudul Arizonei, într-un cartier de case trase la indigo. Dusty avea relații amoroase doar cu deținuți și prin urmare exclusiv epistolare, așa că-și petrecea majoritatea timpului în tăcere, la masa din bucătărie, compunând scrisori lungi. Dusty părea pe deplin satisfăcută de acea corespondență; nu-și dorea nimic și n-avea nevoie de nimic de la Greta. Aproape tot ce scotea Greta pe gură părea dintr-odată inutil sau de preferat să-i fie comunicat în scris. Cum toată viața scrisese scrisori, a continuat să-i scrie mamei ei, pe care și-o imagina în viață, închisă pentru crimă.

— Cum a murit? a întrebat Stacy.

— Și-a zburat creierii în timp ce eu eram într-o tabără de echitație.

— Neobișnuit pentru o femeie, să se împuște în cap.

— A crescut în Reno, i-a explicat Greta. Era obișnuită cu armele.

— A lăsat vreun bilet?

— L-am pierdut, a șoptit Greta. Când încerc să mi-l amintesc, scrisul ei devine încețoșat sau e tăiat cu negru, ca într-un document CIA secretizat.

— Poate ar trebui să încerci hipnoza, a sugerat Stacy.

— Nu sunt convinsă că vreau să-mi amintesc ce scria în biletul acela. Cu siguranță n-o să uit post-scriptumul.

— „Te iubesc?“ a șoptit Stacy.

Greta a clătinat din cap.

— „Te voi veghea mereu?“

— Post-scriptumul nu era ceva scris. Era… o bucată din ea.

Stacy s-a apropiat.

— N-ar trebui să-ți spun toate astea. Abia ne-am cunoscut. Nu vreau să te sperii, a șoptit Greta.

— Dar nu mi-e frică de ’bscur. Ai uitat?

Greta găsise îngrozitorul post-scriptum prins între faldurile perdelelor. Asta se întâmpla la câteva zile după ce corpul mamei ei fusese luat și încăperea fusese lustruită de o firmă de curățenie. Dar celor de la curățenie le scăpase post-scriptumul, ceea ce a fost straniu, pentru că a fost primul lucru pe care Greta l-a observat. Dacă le scăpase asta, nici nu-și putea închipui ce dezastru coșmaresc fusese acolo. Post-scriptumul semăna cu o bucățică de piele cu câteva fire de păr lung, castaniu, ai căror foliculi erau vizibili pe cealaltă parte. Deși nu era nici pe departe obișnuita șuviță și era grotescă, Greta a păstrat-o într-o cutie de film foto, ca pe marijuana. N-a avut puterea s-o arunce. Dar, după ce s-a mutat în Arizona, s-a temut că Dusty i-o va găsi, va hotărî că Greta e dezechilibrată și deci imposibil de iubit, după care avea s-o închidă la balamuc pentru totdeauna.

În loc s-o îngroape în grădină, Greta a încercat s-o îngroape în gunoiul de sub chiuvetă, deși era evident că nu avea ce căuta acolo, printre coji de banane, zaț de cafea și coji de pâine, și nici gunoiul din baie nu era mai potrivit. Știa că gunoiul din bucătărie avea să se amestece în cele din urmă cu cel din baie, dar, pentru Greta, nu tot gunoiul era la fel. O tulbura profund ideea ca bețișoarele de urechi și tampoanele să împartă același sac de gunoi cu resturile de mâncare putrede, cu oasele de pui și acea bucățică delicată din trupul mamei ei. Așa că s-a dus în garajul lui Dusty, a luat o cutie de pantofi și a pus rămășițele mamei într-un pantof de lac, la vârf.

Mâncărimea a început în noaptea aceea. S-a întrebat dacă nu cumva

făcuse mătreață de la schimbarea de climă, dar n-avea coji, doar o senzație că-i umblă ceva pe sub scalp, care a ținut-o trează jumătate de noapte. S-a gândit că poate luase păduchi de pe canapeaua lui Dusty. A așteptat ca păduchii să moară de bătrânețe, dar păreau să se înmulțească.

După o săptămână, Dusty i-a examinat cu atenție scalpul, înarmată cu pieptănul de metal pe care-l folosea pentru pisici. Dar n-a găsit nimic. Greta i-a dat lupa, amintindu-i că păduchii erau cât semințele de susan, iar ouăle arătau ca niște granule de praf.

Dusty a privit prin lupă scalpul Gretei.

— Nu văd nimic. Probabil că ai… păduchi-fantomă.

— Păduchi-fantomă! a exclamat Stacy.

Fantomele păreau să se adune într-un anumit punct de la ceafă. Îi sugeau din scalp pe rând, de parcă ar fi stat la coadă la izvor, și se înfruptau neîncetat. Instinctul i-a dictat Gretei să-i distrugă cu aer fierbinte, așa că și-a ars scalpul cu uscătorul de păr, câte treizeci de minute pe zi, patru zile la rând, iar apoi și-a turnat în cap o sticlă de peroxid și-a stat în soarele arzător șase ore.

— În fine, pe scurt, nu am scăpat niciodată de mâncărimea aceea. După douăzeci de ani, mă scarpin în continuare în același loc.

În acel an, Greta ar fi trebuit să fie în clasa a opta și să termine școala generală împreună cu ceilalți douăzeci și patru de copii pe care îi cunoștea de la grădiniță. Dar acum era înscrisă la o școală numită Wallace, care avea aspectul și aerul unui centru de detenție. În California, cei mai buni prieteni ai ei fuseseră chinezi și japonezi, așa că a încercat să le intre în grațiile arizonienilor de origine asiatică, dar aceștia au avut rezervele lor. Privind retrospectiv, probabil că din cauza părului portocaliu de la peroxid și a faptului că purta ciorapi de plasă cu șorturi, pe-atunci, o ținută deloc populară.

Greta a început să scrie povești și să le dea fetelor la ora de engleză. Poveștile, deși mult mai cuminți, erau inspirate de cele pe care le citise în Penthouse. Găsise un teanc de reviste pe trotuar, într-o cutie cu eticheta „Actele de firmă ale lui Larry“. Greta ura cuvântul „sloboz“, de exemplu, dar poveștile puteau fi în continuare considerate erotice, cu scene de sex între eleve și profesori. Fetele făceau sex în diverse săli de clasă și oficii, în timp ce Ralph, omul de serviciu, lustruia linoleumul cu un aspirator industrial și se masturba. Greta avea grijă să includă cât mai multe detalii secundare, sunetul

sacadat al proiectorului de diapozitive, mirosul de clor, ultimele cuvinte scrise pe tablă.

Colegele ei s-au lăsat ușor seduse, dar Greta era mai interesată de profesorul de engleză, domnul Galucci. Cu puțin noroc, acesta avea să intercepteze una dintre misive și avea să vadă cât de iscusit punea ea în practică învățămintele lui despre specificitate. Flirtase cu el săptămâni în șir, dar în zadar. Când Greta i-a oferit un crin african, el i-a spus: „E foarte frumos, dar știi cui i-ar plăcea cu adevărat? Doamnei Garcia, profesoara de spaniolă“. Când i-a adus un drajeu din lemn-dulce, foarte lung și roșu, el a insistat să-l taie în douăzeci și trei de bucățele egale și să-l împartă cu toată clasa. Într-o zi, când Greta s-a oferit să-i maseze umerii, domnul Galucci a întrebat-o dacă se simte rău și a trimis-o la cabinetul medical, iar în cele din urmă, când i-a confiscat poveștile, i le-a dus directorului, care a suspendat-o pe Greta pentru cinci zile.

La finalul anului școlar, Greta s-a întors în Los Angeles, unde a fost preluată de unchiul Derek, care trăia la o fermă modestă din Inglewood. Derek era tăcut și conservator. Își întâlnise soția la biserică. O chema Petra.

Petra era o croată guralivă și voluptuoasă, cu doar zece ani mai mare decât Greta, șomeră, așa că stăteau singure în casă întreaga zi. După duș, Petra ieșea din baie cu föhnul, goală în lumina arzătoare a soarelui, fără să se rușineze de colăceii și pliurile ei și își usca tufa uriașă, ceea ce pe Greta o amuza teribil. La paisprezece ani, Greta era precoce sexual, dar bizar de naivă. Petra părea… nu tocmai proastă, ci superstițioasă. Adesea Greta trecea pe lângă dormitorul matrimonial și o vedea pe Petra întinsă pe pat, goală de la brâu în jos, cu picioarele cărnoase sprijinite de perete.

— Nu auzit la noi? Mai devreme am luat iubire de la unchiul tău. Fost sentiment foarte special. Am dorit mai mult. Eu vrut copil înainte de un ani.

Biata Petra părea să nu poată rămâne însărcinată. De-asta stătea mereu cu picioarele ridicate, să încurajeze spermatozoizii să înoate în direcția corectă. Măcar o avea pe Greta, care teoretic încă era copil, deși se simțea de patruzeci și cinci de ani. Cum Petra folosea preponderent timpul trecut, Greta avea senzația că locuiau împreună de ani întregi și că depănau amintiri perpetue. Strategia Gretei era să facă pe proasta — sau, mai degrabă, pe copila —, pentru ca Petra să n-o alunge niciodată. Punea tot felul de întrebări stupide și se prefăcea că nu știe să folosească nici cele mai banale electrocasnice.

— Ce făcut tu? spunea Petra, clătinând din cap. O să învăț pe tine să gătești cafea și am informații pentru mașina de spălat vase.

Uneori părea să se dea bătută.

— Cred că iar deschid țigară.

Pentru Petra, țigările se deschideau și se închideau, la fel ca televizorul. În următoarele săptămâni, a devenit limpede că își dorea ca Greta să fie mai mare, nu mai mică. A învățat-o înjurături interesante în croată, precum pička ti materina (pizda mă-tii) și idi u tri pičke materine (du-te-n pizda mă-tii de trei ori). Îi făcea cadouri de oameni mari: sutiene fără bretele, chiloți tanga, farduri, vopsea de păr.

— Ochii tăi fost maro. Așa că dă cu albastru. Dar ochii mei fost albastru, așa că dau cu maro.

Sâmbăta se duceau la toate magazinele cu rochii de mireasă din Los Angeles. Petra le spunea vânzătorilor că Greta era logodită, ceea ce, evident, nu credeau, dar Petra nu se lăsa până nu îi aduceau rochiile. Cu părul roșcat-închis și fardul albastru, Greta arăta ca o mireasă comandată prin poștă din Lituania. Unul dintre vânzători, un bătrân la costum, a luat-o deoparte pe Greta și a întrebat-o dacă voia să cheme poliția. Părea convins că Petra făcea trafic de persoane, iar Greta urma să fie vândută ca sclavă sexuală.

— E mătușa mea, a spus Greta râzând, e din Croația.

— Ascultă-ți instinctul, a spus bărbatul pe un ton amenințător. Dacă ceva nu-ți miroase a bine, nu te teme să ceri ajutorul. Du-te la vecini. Unde locuiești?

— În Inglewood.

— Sună la 911.

În afară de duminici, când Petra și Derek mergeau neînsoțiți la talcioc, și de drumurile zilnice ale Gretei până la magazin, ea și Petra stăteau aproape tot timpul împreună. Se uitau la telenovele, mâncau înghețată din același bol, uneori ținându-se de mână.

— Tu ești paisprezece ani? a întrebat-o Petra într-o zi.

Greta a aprobat din cap.

— Tu fost virgină, da?

Greta știa la ce se referea Petra, dar nu era sigură ce voia să audă. Șovăitoare, a răspuns că da, a fost virgină, dar mâna ei atins alt corp. Petra a părut intrigată. Venit ciclu'? Greta a aprobat din cap. Masturbare vreodată? Greta a răspuns că sigur că da. Cum? Greta i-a descris tehnica ei, omițând partea în care și-o imagina pe Petra goală, cu tipul de la UPS.

Dar, din păcate, totul fusese o capcană. Acum, în loc s-o ducă în magazinele cu rochii de mireasă, Petra o târa la o biserică uriașă și o implora să „găsească Dumnezeu", de parcă El s-ar fi aflat undeva în mulțime sau s-ar fi ascuns sub un scaun pliant. S-a dovedit că toți cei de la biserică știau cine e Greta, pentru că Petra avea o întreagă viață paralelă, pe care o ascunsese, și că toți așteptau ca Greta să fie salvată. Acum Petra o amenința pe Greta cu Iadul, o dată la cinci minute. Greta nu se gândise niciodată la Iad ca la un loc real, dar, conform Petrei, ajungeai în Iad așa cum erai, o ființă umană cu gânduri și sentimente, iar Satana își exersa pe tine tehnicile de interogare elaborate, demne de CIA. Tortură prin sunet, oase rupte, hrănire cu forța, clisme și să nu uităm de lacul de foc și de râul de lavă și de sete, cea mai îngrozitoare sete.

Acum era ușor de înțeles că fusese manipulată, dar pe-atunci o simțise… ca pe o tortură. Noaptea, începuse să pună o pătură la baza ușii, ca în copilărie. Dar nu părea de-ajuns, așa că adesea bloca ușa cu câte o piesă de mobilier, cum făcuse acasă, în lunile de după sinuciderea mamei ei.

Dar Petra știa despre pătura și baricada Gretei.

— Când primești în suflet pe Iisus mântuitor, nu nevoie de pătură vreodată. Domnul fost pătura ta, a asigurat-o Petra.

Până la sfârșitul lui iulie, când a venit mătușa Deb, Greta mergea la biserică de două ori pe săptămână, rugându-se cu mâinile înălțate către cer. Mătușa a luat-o deoparte și a întrebat-o ce dracu' se întâmplă și de ce e atât de fericită.

— Am fost mântuită, a zis Greta în șoaptă. Am renăscut.

— N-ai renăscut deloc, a spus Deb, râzând. Fă-ți bagajele și treci în mașină. Imediat.

Greta a înlemnit.

— Hai, repejor!

— Tu unde ziceai că stai? a întrebat-o Greta.

— În statul „Trăiește liber sau mori“.

— În Hawaii? a întrebat Greta, plină de speranță.

— În New Hampshire! Grăbește-te, avem avion peste cinci ore.

În timp ce-și făcea bagajele, Greta a auzit-o pe Deb certându-se cu Petra și cu Derek în sufragerie.

— V-am zis să nu faceți căcaturi de genul ăsta.

— Era pierdută, a spus Petra.

— E doar un copil. I-a murit mama. Și noi toți am fost acolo, să adunăm cioburile. Voi unde erați? Nici măcar n-ați răspuns la telefon.

Petra a bâiguit ceva despre pierderea unei sarcini. Deb a spus că o plăcea mai mult pe Petra înainte, când mergea cu motocicleta și fuma iarbă.

— New Hampsha, a întrerupt-o Stacy. Mă gândeam io că ai locuit în New England. Te-ai integrat sau erai o ciudată?

— A fost o perioadă de acomodare, a spus Greta.

În New Hampshire, Deb se purta cu Greta de parcă ar fi fost o refugiată dintr-o țară distrusă de război, de parcă fugise din patria mamă doar cu o valiză și acum era împărțită între două culturi. Lui Deb i se părea important ca Greta să-și abandoneze pe deplin vechea viață.

— Ce dracu’ citești? a întrebat-o într-o zi.

— Ăă, Biblia.

— Aia nu e Biblia, a clătinat din cap Deb.

— E partea despre Iisus. De-asta se numește Cuvântul.

Deb a aruncat cartea la gunoi.

— Am eu un cuvânt să-ți spun: Trezește-te! a zis bătând din palme în fața Gretei. Ai fost spălată pe creier de niște cretini, Greta. N-a fost

vina ta, dar acum trebuie să te trezești. Te-ai trezit?

Greta a ridicat din umeri.

— Cred că da.

Într-o duminică, când Greta a rugat-o pe Deb s-o ducă la biserică, Deb a lăsat-o în fața intrării uneia dintre cele mai vechi clădiri din oraș, o construcție masivă, de piatră, cu vitralii și un turn cilindric uriaș.

— Nu sunt catolică, a zis Greta.

— Intră, să vezi cum e. Mă întorc să te iau peste două ore.

Era prima dată când Greta intra într-o bibliotecă publică. Aceea fusese construită în 1860 și găzduia 400 000 de volume, ceea ce părea exagerat. La parter, Greta a trecut pe lângă sala de lectură și s-a îndreptat către rafturile din turn. A ales trei romane și le-a dus la recepție, unde i s-a cerut permisul de cititor. Când a spus că nu are, i-au dat să completeze un formular. Greta s-a întors în turn, a aruncat cărțile pe geam și le-a privit aterizând în siguranță în tufișuri. Apoi a coborât scările, a luat cărțile și a așteptat-o pe Deb pe un petic de iarbă.

— Am continuat să fur cărți tot anul, i-a spus Greta lui Stacy. Le ascundeam în dulap, sub pat și, în cele din urmă, în pod. Efectiv, camera mea devenise o altă aripă a bibliotecii. Când, în sfârșit, Deb și-a dat seama ce făceam, m-a obligat să înapoiez cărțile și să merg la terapie.

— Pentru cât timp? a întrebat-o Stacy.

— Patru ani.

— Pari vindecată. De fapt, și sper că nu te deranjează că-ți spun asta, sunt surprins că nu ești căsătorită.

Greta i-a povestit despre fostul ei iubit. Avea bani, o experiență nouă pentru Greta, dar n-avea deloc putere în brațe. Abia putea să-și țină echilibrul deasupra ei, iar când reușea, Gretei i se părea că face dragoste cu un deget uriaș și tremurător. Au fost împreună doi ani.

— Era internat într-un azil de bătrâni? a întrebat Stacy.

— Era de vârsta mea.

— Cine-a încheiat relația?

— Eu. El hotărâse că-și dorește o familie.

— Scârbos.

— Bănuiesc că nu ai copii.

— Ba da, doi. Îi văd doar o dată pe an.

Tată??? s-a gândit Greta, amuzată.

Stacy a râs.

— Glumesc. N-am copii și nici n-o să fac, sper că ești OK cu asta.

Exact ce voia Greta s-audă.

Șase săptămâni mai târziu, locuiau împreună în casa alb-albastră a lui Stacy. Pentru că era extrem de mămos, Greta a trăit o a doua copilărie. Sau, în cazul ei, prima copilărie. Stacy o îndopa cu complimente și mâncăruri cu sos pregătite la slow cooker. Se ocupa de facturi, i-a plătit doi ani de facultate, a ajutat-o să-și regleze finanțele. A îndrumat-o și a protejat-o. După un timp, a scos-o din restaurantul în care lucra și i-a găsit de lucru la o farmacie, dar, mai presus de orice, i-a încurajat creativitatea. Nu se simțise niciodată atât de prețuită, ocrotită, liniștită și… somnolentă. Se simțea de parcă ar fi mers în somn, într-o perpetuă stare de visare, și totuși reușeau să facă tot felul de lucruri, să facă sex și să călătorească în străinătate. Stacy mergea la cursuri de gătit, iar Greta se ducea în tabere de meditație. Stacy făcea mâncare coreeană, Greta inspira adânc pe nas. Respirația pe gură era doar pentru situații de urgență, aflase ea, dar cu Stacy nu existau situații de urgență, pentru că el avea grijă de tot.

— Ai auzit de Păpușile-Reale? a întrebat-o Stacy într-o seară, la masă. Păpușile alea din silicon, foarte realiste, pentru sex?

Futu-i, s-a gândit Greta. M-a dus cu zăhărelul un an și acum va ieși la iveală îngrozitorul adevăr.

— Lasă-mă să ghicesc. Vrei una de ziua ta.

— Costă șase mii de dolari, a râs el. Și nu, nu vreau, mai degrabă aș vrea un Câine-Real.

Greta și-a imaginat o păpușă gonflabilă la pensie. Ridată, cu celulită, cu pielea pătată de soare. Înțelegea de ce era o cerere enormă pentru

aceste păpuși, având în vedere obsesia tuturor pentru tinerețe și perfecțiune.

— Adică, niște păpuși gonflabile mai bătrâne?

— Câini, Greta. Câini de silicon, în mărime naturală.

— Nu înțeleg.

— Am putea să luăm un Câine-Real în excursii, am putea să stăm pe canapea cu un Câine-Real, am putea să tragem un pui de somn cu un Câine-Real…

— Dar de ce să nu ne luăm un câine real?

— Pentru că nici nu te-ai mai uita la mine, a spus Stacy serios. Și nu sunt sigur c-aș putea suporta asta.

— Ador câinii. Dar nu sunt genul de mamă-de-câine. Nu cred că toți cățeii sunt bebeluși cu blană.

Așa că au adoptat un câine. Un câine real, pe nume Piñon, pe care l-au găsit la un adăpost care milita împotriva eutanasierii din El Segundo. Era o raritate să găsești un Jack Russell de rasă pură la un adăpost, mai ales unul atât de tânăr (avea cinci ani) și cu picioare lungi. Fostul lui stăpân murise, iar pe Piñon n-avusese cine să-l ia. N-avea nevoie decât de câteva ore de mișcare pe zi și să devină centrul universului lor. Așa că au semnat actele.

Tuturor le place să creadă că propriul câine este superior celorlalți câini, dar, în cazul lui Piñon, asta era de necontestat. Sărea coarda. Mergea pe scuter. Stătea pe placa de surf, pe skateboard, făcea tumbe. Putea să țină pe nas o minge de fotbal. Prindea mingile cu labele din față. Dormea până la nouă, zece dimineața, nu cerșea, nu lăsa bale și nu era obsedat de mâncare, ca alți câini, ba chiar alegea uneori să postească o zi întreagă.

— De ce-l lași să-ți bage limba-n gură? a întrebat-o Stacy.

Stăteau pe canapea, iar Piñon stătea în poala Gretei, cu labele din față pe umerii ei. Nu doar că era un atlet talentat și bine instruit, dar era și un pupăcios desăvârșit.

— Îmi linge crema de brânză de pe bărbie.

— Ți-ai pus mâncare pe față intenționat?

— Nu, a mințit Greta.

Pupicii lui erau uscați, o drăgălașă perfecțiune. Respirația îi mirosea a lemn-dulce. Greta nu mai simțise niciodată o iubire atât de simplă și de pură. Viața ei dinainte de Piñon părea o ceață difuză. Ce-o făcuse până atunci să se ridice dimineața din pat? Cum trăise?

Abia când Stacy o ceruse în căsătorie pentru a doua oară, Greta se trezise brusc. Cumva, nouă ani și jumătate trecuseră pe nesimțite. Între treizeci și patruzeci de ani, navigase pe o mare liniștită și uitase cum să aibă grijă de ea însăși. Acum, că se trezise, voia să scape de tubul de gavaj. Voia să meargă din nou pe picioarele ei, să se șteargă singură la fund. I-ar fi plăcut să bea un pahar de vin la cină. Dar cel mai mult își dorea propriul pat. Își amintea partea preferată în a fi singură, în a fi vie, singurul lucru pentru care era profund și întru totul recunoscătoare, la fel ca pentru existența Dumnezeului din Rai, cea mai mare și nețărmurită bucurie: să doarmă singură, să se trezească singură, să nu schimbe o vorbă cu nimeni înainte de prânz.

Deci ce-ar fi trebuit să facă? Să-l roage pe Stacy să doarmă într-un pat separat? Să-i țină gura închisă șase ore după trezire? Să nu mai fie iubitor și săritor? Oare era psihopată? El merita mai mult și mai bine.

Dar resimțise actul de-a pleca în sine, de a-și strânge lucrurile și de-a se muta în Hudson ca pe o încercare de-a rămâne conștientă sub anestezie. Îi consumase până și ultima fărâmă de voință. În disperare de cauză, își sunase mătușile, căutând încurajări.

Mătușa Dusty, cu creierul lichefiat de Hallmark, a considerat că Greta e nebună dacă-l părăsește pe Stacy și i-a sugerat să meargă la terapie. Mătușa Petra a înjurat-o în croată, făcând-o scroafă și maimuță împuțită. „Dar poate că-l vei regăsi pe Dumnezeu, îți țin pumnii“, i-a spus ea. Greta i-a răspuns că-L găsise. Pe Hinge[7]. Simțise în mână tăria credinței. Jebem ti sunašce, mormăise Petra înainte să închidă, ceea ce Google tradusese ca „Lua-te-ar dracu’, rază de soare“.

Mătușa Deb i-a spus că e o tâmpită și a ținut să-i amintească de cutiuțele pe care Greta le desena în adolescență, cutii fie închise, fie parțial deschise, fie larg deschise, cu flori revărsându-se din ele.

— Pare că mi-ai citit jurnalul, a spus Greta.

— Nu scria „Dragă jurnal“.

— Scria cumva „Dragă Deb“?

— Oricum n-am înțeles niciodată nimic din ce scriai acolo. Dar care era codul? Spune-mi!

— Poziția capacului indica doza de gânduri suicidare din ziua respectivă.

Greta a auzit cum Deb clătea ceva în chiuvetă.

— Și acum în ce poziție e capacul?

— Flutură în vânt.

— Sună-mă înainte să faci vreo tâmpenie. Da? Promiți?

— Promit, i-a răspuns Greta.

[4] „Să-mi sugi pula“, în spaniolă.

[5] În original „angel hair“; paste foarte subțiri numite „capelli d’angelo“ în Italia.

[6] Lanț de supermarketuri din Statele Unite ale Americii.

[7] Aplicație de dating.

4

Întoarsă în camera ei, l-a găsit pe Piñon lângă fereastră, cu botul pe podea, absorbit de noul său hobby de a resuscita albinele pe jumătate moarte. Făcea asta pufăind cu putere peste trupurile lor nemișcate. Uneori reușea să le readucă la viață preț de câteva bătăi din aripi. După aceea rămâneau nemișcate pe veci.

— E moartă și-ngropată, Piñon. Du-te la culcare, dragul meu, i-a spus Greta.

Piñon a sărit în pat și a început să-și coțăie iubita, un aligator de pluș. Greta a pus un buștean pe foc și s-a așezat la birou. Om se ținuse de cuvânt, fișierul audio o aștepta în inbox. A deschis un nou document Word.

OM: Înainte să începem, poți să-ți spui inițialele pentru transcriere, te rog?

FEW: FEW.

OM: Mulțumesc. Cum te simți azi?

FEW: Bine, în regulă. Hai să-ți spun ce s-a întâmplat.

OM: N-am întrebat nimic.

FEW: Îl chema Keith. Era…

OM: Nu vreau să te forțez. Putem vorbi despre ce vrei tu.

FEW: Poate că nu-ți dai seama, dar fiecare gând din cap ți se citește pe față. Nu e cea mai bună calitate pentru un terapeut.

— Pentru nimeni nu e, în afară de câini, a spus Greta.

Piñon a privit-o și a rânjit.

OM: Sunt mai degrabă coach. Nu sunt analist și nici nu pretind c-aș fi.

FEW: Uite care-i treaba, nu țin morțiș să scot asta la iveală, aș prefera să mă concentrez asupra altor lucruri, mai presante…

OM: Dar nu încerc să te fac să scoți nimic la iveală.

— Doamne, Om, taci dracului din gură, a spus Greta.

FEW: O să-ți ofer ceea ce pare că nu poți recunoaște că-ți dorești și poate după aceea vei putea să-mi întorci favoarea și să nu mai fii atât de nesărat.

OM: N-aș face niciodată glume nesărate.

FEW: „Nesărat“, adică „anost“.

OM: Aa!

— Gong, nu bong, dragul meu, a spus Greta.

FEW: Acum, că mă gândesc mai bine, sunt în starea perfectă pentru a vorbi despre asta.

OM: Cât a trecut de când i-ai spus cuiva?

FEW: Niște ani. Acum am douăzeci și opt de ani, dar aveam doar douăzeci când s-a întâmplat, trăiam în New York și eram la facultate. Era vară. Lucram ca ospătăriță într-un bar de cocktailuri din Brooklyn, deși industria ospitalității nu mi se potrivește chiar mănușă, sunt incapabilă să fac…

OM: Ce facultate ai făcut?

FEW: The New School.

OM: Tare.

FEW: În orice caz, Keith. Așa îl chema. Era client fidel al barului. Atrăgător, bine îmbrăcat și lăsa bacșișuri acceptabile. Cerea adesea să stea la mesele mele, dar nu vorbea niciodată cu mine, își comanda băutura, atâta tot. Și bea mereu același lucru. Era exigent cu felul în care era preparată, iar dacă nu era bine făcută, o trimitea…

OM: Ce bea?

— O întrebare validă, a spus Greta.

FEW: Martini franțuzesc. E o băutură roz dezgustătoare, din anii ’80. Îl admiram pentru faptul că nu-i era rușine s-o comande și c-o bea dintr-un pahar de martini. De obicei, bărbații ca el cer un altfel de pahar.

OM: Un pahar mai puțin gay?

FEW: Un pahar de whisky. L-am servit de cinci–șase ori până să-mi spună că era din nordul statului New York, de unde sunt și eu…

OM: Credeam că ești din Elveția.

FEW: M-am mutat în New York la șaptesprezece ani. În orice caz, mi-a zis că încerca să-și vândă casa, pentru că dorea să „călătorească“. Ăsta a fost primul semnal de alarmă.

OM: De ce e ăsta un semnal de alarmă?

FEW: Mi-am dat seama cât era de rupt de realitate. Părea să creadă în continuare că a călători te face interesant. Era ceva ce-ar fi spus un adolescent, poate, iar tipul avea patruzeci-cincizeci de ani. Când l-am întrebat de ce-și dorea atât de tare să călătorească, mi-a spus că fusese în închisoare mulți ani și că ratase câteva lucruri. Europa, de exemplu. Iar apoi, spre uimirea mea, chiar a spus că voia să „vadă Mona Lisa“.

OM: Un semnal de alarmă și mai mare.

FEW: Nu? Chiar mi-ar fi fost greu să mă gândesc la ceva mai penibil.

OM: Mă refeream la închisoare. L-ai crezut?

FEW: Da. M-am gândit că fusese închis multă vreme, altfel de ce s-ar fi gândit că povestea cu Mona Lisa ar fi funcționat cu mine? Sau cu oricine de vârsta mea. Citea dintr-un scenariu foarte vechi și foarte prost. Dar mi-a atras atenția. L-am întrebat ce făcea acum, că redevenise un om liber, și mi-a spus că era un cunoscut designer de mobilier. Mi-a spus că se ocupase cu asta toată viața, că era foarte căutat și-a turuit o listă de clienți foarte importanți, o listă care m-a lăsat cât se poate de rece, pentru că niciun nume nu-mi spune niciodată nimic. Nici măcar Martin Scorsese. Se pare că Martin Scorsese voia să facă o miniserie după viața lui.

OM: [FLUIERĂ]

FEW: N-am fost impresionată. Voiam doar să știu de ce fusese închis, dar n-am avut curajul să-l întreb. Așa că l-am întrebat despre mobilă și mi-a enumerat toți designerii lui preferați, arătându-mi poze pe telefon. A fost chiar drăguț. I-am zis că mereu m-am simțit atrasă de cei care lucrează cu lemnul. A răspuns prin a mă invita la cină, ceea ce m-a luat prin surprindere. „Da, sigur“, i-am zis.

„Când?“ m-a întrebat.

„Cândva“, am răspuns.

„Dar azi e cândva“, a zis el și-a zâmbit. „Nu știai? Iar eu am o rezervare la restaurantul meu preferat. E chiar pe strada asta. Ar trebui să mă însoțești. Ți-e foame?“

Chiar îmi era foame. Își dăduse seama că eram la sfârșitul turei. Lucrasem de zi, consumasem deja unica băutură permisă pe tură și nu mâncasem nimic toată ziua. L-am privit cum își scoate cartea de vizită. Pe spate, a scris atent numele restaurantului, într-o caligrafie infantilă.

OM: Cartea de vizită părea reală?

FEW: Da. Mi-a zis că, dacă mă întâlnesc cu el la restaurant peste o oră, îmi face cinste cu o friptură și-mi spune povestea lui, de care nu pot fi dezamăgită, așa mi-a promis.

OM: Nu erai cu nimeni în perioada aia?

FEW: Nu. Petreceam mult timp singură, dar rareori mă simțeam singură, pentru că-mi place creierul meu.

[PAUZĂ]

— Întreab-o de ce-i place creierul ei, a spus Greta fascinată.

OM: Era neobișnuit pentru tine să iei cina cu un necunoscut?

FEW: Deloc. În vara aceea, un bărbat în vârstă, în scaun cu rotile, mă invitase la cină și acceptasem. Ne-am bucurat de o cină drăguță, la un restaurant drăguț. Mi-a povestit despre viața lui și despre soția sa, care murise, după care nu l-am mai văzut niciodată. Mereu mi-a plăcut genul ăsta de întâlniri.

OM: Care gen?

FEW: Scurte, aleatorii, spontane.

— Miau, a spus Greta.

FEW: Tipul ăsta nu era în scaun cu rotile, evident, dar nu mi s-a părut riscant.

OM: Chiar dacă petrecuse niște ani în închisoare?

FEW: M-am gândit că fusese condamnat pentru un delict nonviolent. Evaziune fiscală, de exemplu. Nu mi s-a părut periculos. Nici măcar nu mi s-a părut un bărbat adult.

OM: De ce? Era scund?

FEW: Nu. Aveam aproximativ aceeași înălțime, dar părea să mă ia la greutate cu vreo 25–30 de kilograme. Doar că, din punct de vedere social, era infantil.

OM: Deci te-ai întâlnit cu el la restaurant, pentru o friptură fără riscuri.

FEW: Am întârziat douăzeci de minute. Stătea deja la masă, mânca pâine. Nu era un loc în vogă, dar era luxos și aglomerat. Avea separeuri, nu doar mese. Fețe de masă scumpe. Lumină intimă. Nu mai mâncasem acolo, dar era evident că Keith fusese în locul acela de multe ori. Am dedus că de obicei mânca singur sau cu o altă femeie, pentru că hostessa a părut surprinsă să mă vadă. În timp ce mă conducea la masa lui, mi-am dat seama că încerca să ghicească ce fel

de relație aveam și înclina către posibilitatea ca Keith să fie tatăl meu. Și, când l-am privit mâncând pâine, mi-am dat seama că, într-adevăr, semăna cu tata. Avea același nas și aceleași palme uriașe. Aveau mâinile aproape identice. Pe vremea aceea, astfel de lucruri mă distrăgeau ușor și-mi amintesc că m-am holbat la mâinile lui toată seara și am fost surprinsă când s-a întins peste masă, ca să mă ia de mână.

OM: A încercat să te atingă la masă?

FEW: Către finalul cinei, și-a dorit să ne ținem de mână. Dar era atât de prins în propria vrăjeală, că abia dacă m-a privit și nu m-a întrebat nimic despre mine. Am avut senzația că asist la o probă pentru un rol, o probă foarte lungă. Interpretarea era atroce, inclusiv a mea. Nu mă pricep să joc femeia pasivă.

OM: Ți-a spus de ce fusese la închisoare?

FEW: Da, mi-a spus versiunea lui. Fusese închis la Dannemora și m-a întrebat dacă știam ce biserică frumoasă avea Dannemora. Nu știam? Ei bine, se numea Biserica Sfântului Dismas, Tâlharul cel Bun, și fusese construită de deținuți. Keith observase că închisoarea avea nevoie de mobilier nou, așa că a considerat de datoria lui să-i trimită o scrisoare administratorului, scrisă de mână, firește, și Doamne, ce și-ar fi dorit să mai aibă acea scrisoare. Administratorul fusese atât de impresionat, încât îl chemase la el în birou, și oare îmi dădeam eu seama ce mare chestie era asta? Nu se întâmpla aproape niciodată. Administratorul i-a spus că era cea mai frumoasă scrisoare pe care o primise vreodată. Nu doar că era minunat scrisă, dar schițele lui Keith îl dăduseră pe spate și și-a dat instantaneu acordul ca el să proiecteze mobilierul industrial perfect pentru închisoare. De ce avea nevoie ca să-și transforme viziunea în realitate? l-a întrebat. Și astfel Keith i-a dat administratorului o listă de materiale, iar acesta i-a promis că, într-un fel sau altul, avea să facă rost de fonduri; una peste alta, Keith a construit cincizeci de mese și o sută de pupitre pentru Dannemora și a putut să stea afară, în timp ce toți ceilalți erau înăuntru, și a avut voie să asculte muzică la walkman! Și cel mai bun lucru a fost acela că a avut voie să poarte pantaloni scurți. Pantaloni scurți, îți dai seama?

Nu se mai pomenise așa ceva. Iar apoi, după ce-a finalizat proiectul, care i-a luat ani întregi, a devenit profesor în închisoare, dar înainte de asta a trebuit să dea un examen, la care a luat cea mai mare notă din istoria închisorii… „Dar de ce-ai fost închis?“ l-am întrebat. „Pentru hărțuire, am urmărit pe cineva“, a spus după un minut de tăcere.

OM: Doamne ferește!

FEW: Da. Era evident că nu voia să vorbească despre asta. A urmat încă o tăcere prelungă. În cele din urmă, l-am întrebat pe cine urmărise. O celebritate?

„Pe noua iubită a fostei mele soții. O târfă pe nume Linda.“

Mi-a luat o secundă să procesez.

„Soția te-a părăsit pentru o femeie. Probabil că asta te-a supărat“, am spus.

„Da, dar abia dac-am atins-o.“

„Deci nu doar c-ai urmărit-o.“

„Vătămare corporală gravă. Sună mai rău decât e. Pur și simplu am făcut o plimbare cu mașina și am încercat s-o conving.“

„În legătură cu ce?“

„Voiam să-mi văd copilul. Ne-am plimbat doar douăzeci de minute.“

„Ți-au dat unsprezece ani pentru o plimbare de douăzeci de minute cu mașina?“

Apoi mi-a explicat nerăbdător că avea o armă în mașină, pentru că o parte dintre clienții lui erau în mafie și trebuia să primească între trei și șase ani, dar s-a întâmplat nu știu ce cu jurații, n-a fost unanimitate. Și ceva cu dovezi contrafăcute. Nu știu exact. Atunci mi s-a părut plauzibil, dar nu știam mare lucru despre sistemul juridic. L-am întrebat câți ani avea când intrase la închisoare, pentru că mi se părea important, și mi-a spus că avea douăzeci și ceva de ani, la fel ca mine.

„Eu abia am împlinit douăzeci. N-am ajuns încă la douăzeci și ceva.“

„În regulă. Eu am doar patruzeci.“

Îmi amintesc că m-am uitat atent la fața lui în timp ce-mi zâmbea. Părea să aibă cel puțin cincisprezece-douăzeci de ani peste patruzeci, dar n-avea niciun fir alb și dinții îi erau foarte sănătoși.

OM: Cum te simțeai în momentul acela? Fizic, vreau să spun.

FEW: Puțin amețită și stânjenită, dar nu din cauza poveștii lui. Am început să mă simt stânjenită când mi-am dat seama că ospătarii nu-l plăceau. La un moment dat, celei care ne servea i-a scăpat o grimasă și mi-am dat seama că-l disprețuia. Cred că a lăsat-o să-i scape intenționat, ca să-mi dea de-nțeles. A vrut să știu ce credea despre el. În plus, se lăudase că-l cunoștea personal pe bucătar, dar, când acesta a ieșit din bucătărie să stea de vorbă cu o parte dintre clienți, a ocolit masa noastră în mod deliberat, deși Keith îi făcuse semn să se apropie.

OM: Deci te-ai simțit judecată de personalul restaurantului.

FEW: Nu în mod deosebit, dar sunt convinsă că se întrebau ce căutam cu el. În orice caz, a plătit nota și am ieșit în fața restaurantului. Pe trotuar, se tot uita la ceas. I-am mulțumit pentru cină și i-am spus că „ne mai vedem". „Unde?" a întrebat el. I-am spus că la bar. „Mi-ar plăcea mult să-mi vezi casa, să-ți dai seama că nu mănânc rahat", a spus. Părea atât de trist. Șarada lui elaborată de seducție îl extenuase. „Te rog", m-a implorat. „E o seară frumoasă. Hai să stăm în grădina mea și să bem un pahar de coniac. Stau la aproximativ un kilometru depărtare, la sud de parc, și am niște colocatari grozavi. Probabil că acum sunt în toiul unei petreceri."

I-am spus că înțelesesem că el era proprietarul „uriașului conac victorian" pe care-l tot lăudase, gesticulând emfatic în timpul cinei. „Chiar e al meu, dar le-am închiriat câteva camere unor prieteni, pentru că mi s-a părut ciudat să trăiesc singur, după ce am fost închis atât de mult timp." S-a uitat la ceas încă o dată. Părea nerăbdător să plece, cu sau fără mine. Și deja se îndrepta către camioneta lui, o camionetă de lucru absolut normală, plină de scule, așa că m-am așezat pe scaunul din față, plin de ambalaje de fast-food.

OM: Ți-era frică?

FEW: Nu neapărat. Speram că grădina chiar exista și speram că era plină de mobilier frumos, din lemn, iar dacă era așa, mă hotărâsem să fiu și mai drăguță cu el data următoare când venea la bar.

OM: Și dacă nu era așa?

FEW: Data următoare când venea la bar, n-aveam să-l mai servesc. Sau poate că-i puneam interdicție.

OM: OK.

FEW: Dă-mi voie să te-ntreb, crezi că grădina exista cu adevărat?

OM: Îmi închipui o peluză jalnică și câteva tufe.

FEW: Ei bine, casa chiar exista, o vilă victoriană imensă, colorată, așa cum spusese. Din păcate, trebuia să treci prin ea ca să ajungi în grădină. Când am urcat treptele verandei, am simțit o durere stranie în stomac. Inițial, m-am gândit că e indigestie, dar probabil că simțeam groază. El s-a grăbit să intre și mi-a ținut ușa. Am simțit imediat că la interior casa era o ghenă întunecată și înfricoșătoare, dar el părea ușurat că ajunsese acasă.

A dispărut imediat în bucătărie. Am încercat să găsesc un loc unde să mă așez, dar toată mobila era plină de haine murdare și de gunoaie, cu excepția divanului, pe care era un singur lucru, un cocoloș mare și închis la culoare care s-a dovedit a fi un câine. S-a uitat la mine, dar nu s-a mișcat.

OM: Ce fel de câine?

FEW: Un labrador ciocolatiu obez, cu ochii injectați. Keith s-a întors în sufragerie cu un pahar de vin și o sticlă de pinot grigio ieftin. „Al cui e câinele?“ l-am întrebat.

„Al meu.“

Câinele părea că renunțase la a fi câine cu mult timp în urmă. Nici

măcar nu se străduia. N-am văzut în viața mea un animal mai deprimat, nici măcar în India.

OM: Ai fost în India?

— Doamne! a spus Greta.

FEW: Da, am fost în India de câteva ori.

OM: Unde anume?

— Cred că glumești, a spus Greta.

FEW: Mai ales în nord.

OM: Și eu. [PAUZĂ] Continuă, te rog.

FEW: A turnat vin în pahar și m-a condus spre bucătărie, care era ceva dezgustător, și m-am întrebat dacă nu cumva „colocatarii“ erau niște bărbați ca el, foști deținuți. L-am întrebat unde erau și mi-a spus că la etaj, probabil. Apoi am ieșit afară, iar el tot apăsa un întrerupător. „Din păcate, nu se aprinde lumina, dar se vede ceva, nu?“ Părea agitat. Îmi puteam da seama că era o grădină mare, luxuriantă, cam cât casa, și într-adevăr foarte frumoasă. Mi-a spus că se vedea mai bine de pe balconul de la etaj. Așa că l-am urmat înapoi în casă și apoi la etaj. [PAUZĂ] Aici a fost vina mea. Am ales să mă duc acolo.

OM: Ești puțin palidă. Vrei să ne oprim? Ne putem opri oricând vrei.

FEW: Aș vrea doar puțină apă.

[TĂCERE PRELUNGĂ, ÎN CARE PACIENTA BEA APĂ]

OM: Ești bine?

[SE AUDE CUM BEA APĂ ÎN CONTINUARE]

OM: Inspiră adânc de câteva ori, dacă simți nevoia.

FEW: Sunt bine. La etaj erau patru sau cinci dormitoare și toate ușile erau închise. Nu se-auzea nimeni în preajmă. Când am văzut lacătul de pe ușa dormitorului său, mi-am dat seama că eram într-un fel de centru de reintegrare a deținuților în societate. Nu era casa lui. Colocatarii nu-i erau prieteni. Cât a descuiat lacătul, n-am zis nimic, pentru că… nu știam ce să zic. Stând în hol, m-am simțit deodată neliniștită, expusă, așa că am intrat în camera lui și m-am uitat la mizeria din jur. Nu-mi amintesc decât numeroasele cutii de Just for Men. Castaniu-închis. M-am uitat la părul lui și mi-am dat seama că fusese vopsit recent. Camera mirosea a amoniac și a antiperspirant. El s-a așezat pe patul dublu, cu salteaua lăsată, scoțându-și calm pantofii și șosetele; atunci i-am văzut brățara de la gleznă.

OM: Ce?

FEW: O brățară electronică pentru deținuți. L-am întrebat de ce o avea, fiindcă înțelesesem că ieșise din închisoare de ani buni, și mi-a spus că fusese eliberat condiționat. „M-am luat la bătaie cu niște tipi latino și au chemat poliția. Acum trebuie să mă întorc acasă înainte de o anumită oră.“

Și-mi amintesc că m-am gândit: niște tipi latino?

Apoi a încercat să mă sărute. Mi-a luat fața în palmele uriașe și m-a sărutat pe gură. Am făcut un pas în spate. M-a tras de tricou către el, iar eu am râs. „Nu, nu!“ am zis.

„De ce nu?“ a întrebat.

„Nu sunt atrasă de tine“, i-am spus.

„Atunci ce cauți aici?“

N-aveam un răspuns. Curiozitate morbidă? Nu-i puteam spune asta. Ce cauți aici? îmi tot repetam. Era o întrebare bună. Între timp, el îmi zicea cât de bun e la sex oral, cum îl știe tot orașul, cum femeile îi spun că e cel mai bun tip din viața lor…

„Să nu mai spui asta niciodată“, am zis râzând. „E ca și cum i-ai spune cuiva că ești un șofer excelent. Sau că ești de treabă.“

„Dar e-adevărat. Sunt cel mai bun!“ a spus exasperat.

A părut uluit când am încercat să plec. Apoi, un val de mânie. Și-a înfipt degetele în brațul meu și m-a prins de păr. Pentru că nu urăsc nimic mai mult pe lume decât să fiu trasă de păr, am luat-o razna. I-am zis că e un cretin, un căcat cu ochi.

Apoi i-am spus: „Sper că n-ai de gând să mă violezi. Ar fi o idee foarte proastă“.

Din momentul ăla, totul s-a schimbat. M-a lovit cu pumnul în față de două sau de trei ori. M-am prăbușit la podea, iar el era deasupra mea. Brusc, m-a amenințat că mă omoară și a zis că preferă să intre la pârnaie pentru crimă, decât pentru viol. Nu intrase niciodată la pârnaie pentru viol, îmi tot repeta. Mă tot lovea fără încetare în față. Părea convins că singura lui opțiune era să mă omoare, deși nu pomenisem nimic de poliție sau de acuzații. Pur și simplu pronunțasem cuvântul „viol“. În mintea lui, deja se întorcea la închisoare, asta era clar, acum se punea problema doar în ce fel.

M-a sugrumat, mai întâi cu mâinile, apoi cu gulerul de la tricoul meu și, într-un final, cu cablul unui uscător de păr. Dădeam din picioare disperată, încercând să-l dau jos de pe mine, dar nu reușeam să fac nimic, așa că m-am oprit și am rămas perfect nemișcată. Am simțit că-mi părăsesc propriul trup. Am părăsit camera cu totul și m-am transportat la Geneva. Dintr-odată, pluteam pe Ron, unde am învățat să înot. Ronul e rece, fibros și are acest miros foarte pătrunzător, foarte specific de minerale. Eram pe punctul de a capitula în fața apei, de a mă lăsa purtată către lac și atunci a încetat să mă sugrume. Cred că a simțit că eram pe punctul de a-mi pierde cunoștința și părea să-și dorească să rămân conștientă. Așa că a reînceput să mă lovească în față. În special cu pumnii, dar m-a lovit și în tâmplă cu un bocanc și cu ce-a mai găsit în jur și mi-am dat seama că mirosul pe care-l simțeam nu era cel al fluviului, ci al propriului meu sânge. Mi-a reamintit că avea să mă omoare. Nu era un violator, îmi tot repeta dezgustat. Am început să țip cât mă țineau plămânii, dar n-a apărut nimeni la ușă, nici măcar câinele. Câinele nici n-a lătrat.

La un moment dat, am încetat să țip și am început să vorbesc în dodii. Încercam să-l conving că nu era prea târziu, că putea să mă lase să plec, că n-aveam să spun nimănui, i-am promis că n-aveam să spun nimănui. Când i-am văzut expresia derutată, m-am putut auzi dintr-odată. Vorbeam în franceză. De parcă mi-ar fi distrus centrul limbajului din creier. Cuvintele în engleză mi se șterseseră din minte. Probabil a crezut că sunt posedată. Pentru prima dată, părea speriat, părea să cedeze. Deja dura de-aproape o oră și era obosit, fără suflu.

Mi-a zis că pot să plec dacă-mi dau jos tricoul, pentru că era rupt și plin de sânge. Și asta am făcut: mi-am dat jos tricoul. Țin minte că m-am uitat prin cameră, după geantă. Când am văzut cât de mult sânge era pe pat și pe podea, mi-am dat seama în ce hal eram. Mi-am luat jacheta și am ieșit pe hol doar în fustă, și ea plină de sânge, și atunci s-a răzgândit. M-a tras de păr înapoi în cameră și a încuiat ușa din nou.

Nu știu sigur de ce m-a lăsat să plec până la urmă. Cred că pur și simplu a rămas fără energie. Am ieșit din casă împleticindu-mă și am încercat să fug. Eram convinsă că vine după mine în camioneta lui, că doar se îmbrăca și își trăgea sufletul. N-aveam nici telefon, nici portofel, așa că nu puteam să sun pe nimeni și nici să iau un taxi. Ori de câte ori se apropia o mașină, mă ascundeam după câte-un copac sau tomberon. Am continuat să fac asta o vreme, am străbătut așa câteva străzi. În acel moment, deja știam că-mi fracturase maxilarul, simțeam că dinții își schimbaseră poziția. Niciunul nu mai era la locul lui.

Apoi, o dubă FedEx a oprit în mijlocul străzii. Avea geamurile deschise și șoferul m-a văzut. Ai nevoie de ajutor? I-am spus că trebuia să ajung la spital și l-am rugat să mă ducă la mine în cartier, de cealaltă parte a parcului. Pe drum, niciunul din noi n-a zis nimic, iar el n-a dat radioul mai încet nicio secundă. Chiar și azi, ori de câte ori aud Just the Way You Are, mi se face greață. Din păcate, o aud cam o dată pe săptămână.

OM: Piesa lui Billy Joel?

Greta a oprit înregistrarea și s-a uitat pe transcriere. Era, fără îndoială, cel mai lung interval de timp în care Om tăcuse, probabil cel mai lung din întreaga lui carieră.

FEW: Bruno Mars.

OM: Doamne, îmi pare rău. Probabil c-ai avut dureri atroce. Sincer, nici nu-mi pot închipui cât de îngrozitor…

FEW: Aveam dureri groaznice, da. Șoferul m-a lăsat la Urgențe. M-am dus direct la baie și m-am uitat în oglindă. Albul ochilor era roșu ca sângele. Părea că-mi curge sânge din urechi, iar gâtul începuse deja să se învinețească. Cu siguranță aveam nasul spart. Și obrazul stâng. Aveam sânge în păr. Totul era tumefiat. Fața mi se dublase. Arătam ca personajul negativ din Spionul care mă iubea. În mod bizar, era unul dintre puținele filme pe care le văzusem în copilărie.

OM: E cu Sean Connery sau cu Roger Moore?

— Doamne ferește, a oftat Greta.

FEW: Nu mai știu. Dar numele personajului negativ e Jaws[8], iar când m-au consultat, medicii mi-au zis că aveam maxilarul rupt în două locuri. Mi-au închis gura, l-au fixat cu sârmă și m-au programat la operație. Am sfârșit având plăcuțe de oțel pe ambele părți ale mandibulei și cu tije în bărbie.

Greta a pus din nou pauză, privind cursorul ce pâlpâia pe monitor. Poate că Măreața Elvețiană nu era supermodelul blond pe care și-l imaginase, ci rămăsese desfigurată pentru totdeauna și de aceea Om se purta atât de straniu în preajma ei. Probabil că atrăgea privirile în supermarket pentru că fața ei arăta ca șunca presată.

OM: Au sunat la poliție?

FEW: Le-am spus că am fost jefuită.

OM: De ce?

FEW: Geanta mea rămăsese la el, așa că știa unde stau. În continuare credeam că voia să mă omoare sau să pună pe cineva să mă omoare. Și, în plus, mi-era rușine.

OM: Ți-era rușine?

FEW: Da, că m-am dus la el acasă.

OM: Dar aproape că te-a omorât în bătaie. Fără niciun motiv.

FEW: Am crezut că sunt mai bună decât el. Că-i sunt superioară.

OM: Draga mea, ești! Chiar ești!

FEW: L-am batjocorit în gând și în față. Nu spun c-am meritat-o, dar îmi asum o parte din responsabilitate. Poate că nu m-aș simți așa, dacă m-ar fi luat de pe stradă, dar n-a făcut-o. N-am fost răpită. N-am fost luată cu forța sau legată. Am mers la el acasă de bunăvoie. Am urcat scările, am intrat la el în cameră. Mi-am ignorat toate instinctele. M-am gândit că sunt în avantaj, dar nu eram.

OM: Cum a fost prins?

FEW: Mi-am dat demisia. N-am ieșit din casă o săptămână, decât pentru a merge la spital. Când mi-am dat seama că n-avea să vină după mine, m-am dus la poliție. Din fericire, una dintre asistentele de la Urgențe îmi făcuse poze.

OM: Unde erau părinții tăi?

FEW: În Elveția.

OM: Ai făcut terapie?

FEW: Da, destul. A trebuit să depun mărturie în fața juraților, așa că am fost nevoită să fac multă terapie, ca să mă pregătesc.

OM: Ai practicat vreodată kundalini?

— Nu, a spus Greta.

FEW: [PAUZĂ] Nu, dar știu ce e.

OM: Mă întrebam dacă ai vrea să rostim împreună o mantră.

— Doamne ferește! a spus Greta.

FEW: Ce mantră?

OM: Mă gândeam c-am putea să lucrăm cu „Har“, un alt termen pentru Dumnezeu.

FEW: Glumești, nu?

— Ai vrea tu, a spus Greta.

OM: „Har“ e o mantră străveche pentru prosperitate și sănătate.

FEW: Adică am repeta cuvântul „Har“? Adică „har, har, har“?

OM: Ai fi surprinsă ce-o să trezească în tine.

— O să trezească instincte criminale, a spus Greta.

OM: Pot să încep eu și mi te-alături dacă simți atingerea spiritului.

FEW: Bine.

OM: O să pun niște muzică.

[MUZICĂ DE MEDITAȚIE]

OM: Ridică brațele deasupra capului, la șaizeci de grade, cu palmele întoarse către exterior. Așa. Lasă libere degetele mari și strânge-le pe celelalte. Așa, exact.

[HAR HAR HAR HAR HAR]

Au urmat trei minute extenuante de rostire a mantrei, în care Greta s-a străduit s-o audă pe Măreața Elvețiană, dar, firește, vocea lui Om o acoperea cu totul, pentru că țipa.

OM: Cum te simți?

FEW: Cum ar trebui să mă simt?

OM: Eu simt că mintea mi s-a eliberat de orice zgomot de fond. Tu cum te simți?

FEW: Puțin furioasă.

— Ți-am zis, a spus Greta.

OM: Și furia poate fi eliberatoare, doar că în alte feluri. Poate că ăsta e un subiect pentru următoarea ședință, dar mă întrebam dacă, după atac, ți-ai mai ignorat instinctele în vreo situație importantă.

FEW: Adică mă întrebi dacă am mai făcut și alte lucruri tâmpite?

OM: Mă întreb cum reacționezi la semnalele de alarmă.

FEW: Păi, sunt măritată. Lucrez la o clinică pentru femei. Nu prea întâlnesc bărbați ciudați în viața mea de zi cu zi.

[SUNETUL UNEI ALARME]

OM: A sosit următorul meu client.

FEW: Crezi că, la un moment dat, aș putea primi o copie după transcrierea ședinței de azi?

OM: Da, sigur.

FEW: Am avut o copie a mărturiei de la tribunal, dar a fost distrusă într-o inundație.

OM: Era ceva la care reveneai în mod recurent?

FEW: Nu, dar îmi plăcea să știu c-o am în sertar.

[SFÂRȘITUL ÎNREGISTRĂRII]

E posibil ca și Gretei să-i fi plăcut să știe că are o copie într-un sertar. A pornit imprimanta. În timp ce privea foile strângându-se în tăviță, și-a simțit pieptul umplându-i-se cu un sentiment cu totul nefamiliar, ceva ce nu era suferință. Auzise nenumărate povești despre incidente extreme, dar nu cunoscuse pe nimeni care să încaseze o asemenea bătaie, nici măcar vreun bărbat, și care să nu se desfete în autocompătimire. Măreața Elvețiană n-avea impulsul de-a se face plăcută, de a satisface nevoile sau dorințele cuiva. Părea că singura ei nevoie era de a-și satisface propria curiozitate. Asta o făcuse să intre în casa aceea și să urce scările. Într-adevăr, curiozitatea a ucis pisica sau, în acest caz, i-a rupt maxilarul în două locuri. Firește, nimănui n-ar trebui să i se zdrobească fața cu pumnul pentru că a urcat treptele nepotrivite sau pentru că refuză persoana nepotrivită, dar, având în

vedere nenumăratele semnale de alarmă — răpirea, timpul petrecut la închisoare, casa mizerabilă, câinele foarte trist —, Măreața Elvețiană nu doar că flirtase cu dezastrul, ci îi și pusese fundă.

Greta s-a gândit la felul în care se purta ea însăși când detecta semnale de alarmă. Avea obiceiul nu doar să le ignore, cât să le ingereze, o producție mentală oarecum laborioasă, care presupunea să le pună pe toate într-o oală cu unt, verdețuri și mirodenii, să le gătească la foc mic, să adauge carne roșie și mai multe semnale de alarmă, niște vin roșu, și voilà, înăbușite patru ore, gata tocana cremoasă de semnale de alarmă, din care își servea o porție în fiecare zi, ca o idioată, uneori ani în șir.

Dar cartea de vizită? De ce nu i-a căutat numele pe Google? Cei de vârsta ei refuză să facă orice înainte de-a căuta pe internet. Periuța asta de dinți a primit aprobarea lumii virtuale? Dar uleiul ăsta de măsline? Dar acest roman? Dar tipul ăsta, care abia a ieșit din închisoare? Era o greșeală pe care Greta ar fi făcut-o oricând, dar Greta nu crescuse sub tutela internetului. N-avea conturi pe social media și trimitea mesaje foarte rar, pe care le scria cu un singur deget. Uneori încerca să se folosească și de degetele mari sau de alte degete, dar nu reușea să prindă mișcarea.

La douăzeci de ani sau chiar la treizeci, și Greta l-ar fi urmat pe-acel tip în camera lui. Dar felul în care îl refuzase Măreața Elvețiană era inimaginabil. Dacă Greta învățase să spună „nu“ cu doar câțiva ani în urmă, părea evident că Măreața Elvețiană îl spusese toată viața și nu doar „nu“, ci nț-nț. Nț! Iar dacă tipul nu accepta un refuz, spunea pur și simplu „Nu sunt atrasă de tine“. A spune adevărul, o alegere bizară. Greta ar fi spus mai degrabă că are herpes sau hepatită. Sau o infecție rezistentă, purulentă, pestilențială. Ar fi menționat și o scurgere vaginală. Ar fi menționat și culoarea secreției. „Sunt convinsă că ești un geniu al sexului oral. Dar, crede-mă, de mine nu vrei să te apropii“, i-ar fi spus. În schimb, Măreața Elvețiană spusese: „Sper că n-ai de gând să mă violezi“. De parcă ar fi fost ceva absurd, nu ceva ce se întâmpla la fiecare cincisprezece minute.

Dacă ar fi susținut că n-avea nicio problemă cu un vagin cu secreții scârboase, atunci Greta l-ar fi lăsat să-i facă sex oral. Ca să-și ascundă rușinea greșit atribuită, i-ar fi complimentat tehnica. „Uau, chiar știi ce faci!“ ar fi spus uluită. „Doamne, Dumnezeule!“ Și poate că apoi, când ar fi încercat s-o fută, ar fi fost îndeajuns de mândru de el, încât să accepte un „nu“. Un „nu“ politicos, dar ferm, urmat de ceva de genul: „Poate că sunt de modă veche, dar mi-ar plăcea să te cunosc mai bine înainte. Ți se pare ciudat? Când vrei să ne mai vedem?“

Probabil că ar fi violat-o oricum, pentru că era un psihopat, dar, dacă ar fi avut de-ales, Greta ar fi optat pentru viol, în locul feței zdrobite. Mai bine un rău cunoscut.

A pus foile cu transcrierea în sertarul de jos al biroului și a coborât cu pași fermi în bucătărie. Deși nu era o ocazie care să ceară un spumant, singura sticlă de alcool din casă era una de prosecco. A deschis-o, a turnat aproape jumătate într-un borcan mare și s-a hotărât să facă ceva ce nu mai făcuse niciodată, ceva ce n-o atrăsese niciodată: să reasculte fără căști ultimul sfert de oră al înregistrării.

Acum, când vocea Măreței Elveține umplea întreaga încăpere, aerul se modificase. Greta a observat o ușoară schimbare de presiune. Măreața Elvețiană era ca un gigant. Când s-a întors în camera ei, un alt ochi de geam a căzut de la fereastră. Îi era dificil să și-o imagineze pe Măreața Elvețiană copleșită de ceva: de confuzie, de dorință, de alcool, de un dezaxat cu porniri criminale. La a doua ascultare, bătaia părea și mai tulburătoare. Greta a devenit extrem de conștientă de propriile mâini. Când Măreața Elvețiană a coborât scările desfigurată, Greta s-a surprins dorindu-și să se lovească. În față. Să vadă cum e.

[8] În engleză, fălci, maxilar.

5

A doua zi, Greta a transcris două ședințe. În prima, un bărbat spunea că geoda de ametist a lui Om îi amintea de vaginul fostei lui soții, ceea ce a declanșat o prelegere stânjenitoare despre proprietățile vindecătoare ale cristalelor, în timpul căreia Om a îndrăznit să proclame că geodele te ajută să vezi imaginea de ansamblu și să iei decizii dificile. În a doua, o tânără a lansat un uluitor asalt erotic asupra lui Om, așezându-se deodată în poala lui și spunându-i papá, ceea ce era și mai grețos decât tati. Se întâmplase din senin, nici Om, nici Greta nu prevăzuseră așa ceva. Spre surprinderea și ușurarea Gretei, Om a făcut ce trebuia, vorbindu-i despre transferul pacient–psihoterapeut, iar Greta s-a căit pentru faptul că-l considerase pe Om un șarlatan, dar apoi s-a întrebat dacă nu cumva tânăra respectivă pur și simplu nu era genul lui. Dacă ședința s-ar fi terminat altfel, Greta n-ar fi știut niciodată, pentru că Om nu i-ar fi trimis înregistrarea, iar dacă n-ar fi existat o stenogramă, s-ar fi putut oare spune că se întâmplase într-adevăr ceva? Apoi s-a întrebat dacă Om o angajase nu pentru că scria o carte — o carte despre care acesta, în mod bizar, refuzase să vorbească —, ci ca să-l ajute să-și țină în frâu pornirile sau să fie răspunzător pentru propriile acțiuni, ceea ce părea un lucru înțelept. Poate că devenise un coach de sex și relații pentru că el însuși era dependent de sex și relații.

Pe parcursul ambelor ședințe, Greta îi putea auzi vocea Măreței Elveține pe fundal, de parcă ar fi stat de vorbă cu cineva din încăperea alăturată, dar, ori de câte ori punea pauză, vocea ei era încă acolo. Se pare că vocea Măreței Elveține se infiltrase în creierul Gretei. Îi răsuna în cap ore-n șir și era la fel de dificil de amuțit ca Penny Lane sau Come On, Eileen.

La finalul zilei, Greta a fumat o țigară la fereastră. Soarele cobora, iar vântul se întețea. O veveriță își umplea fălcile cu frunze uscate, de parc-ar fi fost salată, iar o alta o privea cu jind de pe o creangă alăturată, pe care o încălecase ca pe-o mătură. Încet-încet, Greta a început să observe oamenii care zăboveau lângă salcâm. Un tip cu părul lung, o fată cu părul scurt, amândoi cu blugi murdari și cizme noroite, se uitau la candelabrul rupt pe care Sabine îl agățase de-o ramură. Tipul zâmbea, cu mâinile la spate, în timp ce tânăra făcea

poze. Păreau puțin prea predispuși la uluire, iar Greta a bănuit că-și dăduseră seama că sunt priviți.

Greta a deschis jumătatea de sus a ușii olandeze.

— Vreți să cumpărați iarbă?

Cei doi au dat aprobator din cap. O pală de vânt a suflat părul tipului peste fața fetei.

— Sabine ar trebui să se întoarcă peste câteva minute, o puteți aștepta în casă, la căldură.

Tinerii au urmat-o în aripa acoperită cu șindrilă a casei, numită și „pavilionul“, unde Sabine își desfășura afacerea cu iarbă. Pavilionul era cea mai veche și cea mai olandeză parte a casei. Avea tavane joase, cu grinzi expuse din lemn de castan și uși adorabil de mici, și adăpostea cea mai bună mobilă a lui Sabine. La parter, o sufragerie mare și o baie minusculă. Deasupra, o mansardă plină cu paturi. Mai exact, patru paturi duble, cu cearșafuri imaculate, cuverturi indiene, din cel mai moale bumbac, vopsite manual și perne peste tot pe podea. Sabine avea o dependență incurabilă de perne.

Orășene cu toane, adică prietenele lui Sabine, ocupau adesea aceste paturi, uneori cu săptămânile, deși acum toate paturile erau goale. Fata s-a prezentat drept Nicole. Băiatul era iubitul ei, Ryan. S-au așezat pe canapea, în timp ce Greta s-a aplecat să pună lemne pe foc. În timp ce-i asculta lăudând gustul lui Sabine pentru artă — picturi vechi, majoritatea cu pânzele zdrelite sau rupte —, și-a dat seama cine erau. Ryan (REP) vorbea de parcă ar fi avut un scutec îndesat în gură. Îi luase opt ore să transcrie ultima lui ședință. Era brutar, dar își spunea făurar. Greta nu cunoștea prea mulți făurari, dar, din câte înțelesese, făurarii făureau obiecte solide, precum dulapurile. Însă făurarii din zonă se purtau ca o forță motrice, acesta fiind poate motivul pentru care Ryan își atribuia cu încredere titulatura de „părinte al grânelor“. Nicole (NEM) practica una dintre disciplinele corpului — nu Reiki, ci una reală — și avea un ușor accent de Rhode Island. Erau împreună de șase luni, dar mergeau la Om individual, nu ca un cuplu, și n-aveau probleme tipice pentru vârsta lor (treizeci și doi de ani). De exemplu, Ryan nu bea și nu priza nimic. Arăta bine, dar nu se culcase cu tot orașul. Crescuse cu filme porno hardcore, dar rareori se mai uita la așa ceva și nu lua nici antidepresive, nici stabilizatori de dispoziție.

REP: Când eram mic, aveam obiceiul ciudat de a strânge resturile din compoziția de clătite întărită pe aragaz. Duminica le furam din bucătărie și le aranjam în bibliotecă. Aveam mereu vreo zece, douăsprezece și vorbeam cu ele noaptea. Într-o zi, mi le-a găsit mama. M-a întrebat ce erau și i-am spus: „Sunt șmecherașii, mami. Sunt prietenii mei“. Dar adevărul e că erau copiii mei. De când eram mic mi-am dorit șmecherași — copii, adică. De-aceea toată viața am gravitat în jurul vieții de familie.

OM: Ca familia de la Alcoolicii Anonimi?

REP: Da.

OM: Ai vorbit cu Nicole despre copii?

REP: I-am spus că-mi sună ceasul biologic și nu mi-a zis decât „Scârbos“.

OM: OK, deci ea nu-și dorește copii.

REP: Ba da, își dorește, dar îi consideră slabi și respingători pe bărbații care-și doresc copii.

Într-adevăr, Nicole îl considera pe Ryan slab și respingător. Și nu pentru că-și dorea copii, ci pentru că-i curgeau balele și vorbea cu diminutive în timpul sexului și îi spunea constant „mami“. Când l-a rugat să nu-i mai spună așa, a pretins că-i spunea „mimi“, nu „mami“. Lucra cu un dominican și doi mexicani și se gândea să stea toată luna martie singur, în Yucatán.

Dar Nicole avea alte probleme mai presante. Cleptomania, de care suferise toată viața și care fusese în remisie în ultimii ani, revenise. Acum fura de la prieteni și de la rude. Bijuterii ieftine, căni de cafea,

haine, cosmeticale. Când prietenii și rudele veneau în vizită, trebuia să-și aducă aminte ce obiecte furase și să le ascundă. Era extenuant și derutant. Fura obiecte mici și din buticurile din Hudson, inclusiv din cel deasupra căruia locuia.

OM: Nu ți-e teamă c-o să fii prinsă?

NEM: N-am spus asta nimănui și probabil c-o să regret că ți-o spun ție, dar, când sunt stresată, de obicei vine Jason Bateman să mă salveze.

OM: Actorul? Nu știam că locuiește în Hudson.

NEM: Nu locuiește în Hudson. Dar, dacă sunt stresată, îmi vine în minte chipul lui, aproape fără voia mea. Fața lui mă anunță că sunt anxioasă.

OM: Acum îi vezi chipul?

NEM: Vag. Apare doar pentru o clipă și cumva îi invoc prezența energetic. Dar e și ceva fizic. Amândoi clipim foarte expresiv. Amândoi clipim intermitent, lent. Știi la ce mă refer, așa.

OM: Aha.

NEM: În fine, e ceva ce fac de ani întregi, dinainte să devină celebru.

OM: Faci asta și în preajma lui Ryan?

NEM: Nu foarte des. Dar s-a întâmplat ieri și încerc să-mi amintesc în ce context. A, da, a zis că pizda îmi miroase ca un magazin de acvaristică din Chinatown.

OM: Asta n-a fost prea frumos.

NEM: Da, a durut puțin. Jason Bateman mi-a apărut în minte pentru o secundă, apoi m-am întors către Ryan, am clipit lent și am zis: Poftim? Ce căcat ai zis?

OM: Și cum a reacționat?

NEM: Și-a cerut scuze. Apoi m-a întrebat dacă mă simt vulni.

OM: Vulni?

NEM: Vulnerabilă.

OM: Și te simțeai?

NEM: Probabil. Eram în pat, ne futeam leneș. Nu știu de ce, dar nu m-a deranjat atât „magazinul de acvaristică“, pe cât m-a deranjat „din Chinatown“.

OM: Poate pentru că în Chinatown e totul atât de ieftin.

NEM: Poate. M-a deranjat cât de precis a fost. Părea că s-a gândit îndelung la asta. În fine, n-am reacționat prea bine pe moment. I-am

tras una în față, destul de tare.

În versiunea lui Ryan, pe care Greta o transcrisese o zi mai târziu, nu se futeau leneș, ci încercau să facă sex anal. Conform lui Ryan, Nicole avea o relație ambivalentă cu sexul anal, dar îl cerea o dată la două duminici. Dacă Ryan îi spunea că n-are chef, se bosumfla, dacă era prea interesat sau prea entuziasmat, izbucnea. În orice caz, incidentul a fost intens și a scos la suprafață o mulțime de trăiri.

REP: E prea strâmt, Om. Și nu e deloc elastic. Uneori intră doar capul, dar îmi ordonă să împing și, dacă nu mă supun, mă face în toate felurile.

OM: Ca de exemplu?

REP: Acum două zile, mi-a zis: „Fute-mă-n cur, poponarule!“

OM: Ha! Cum ai reacționat?

REP: Am lovit-o ușor peste față, ca într-un film porno.

OM: Apoi ce s-a întâmplat?

REP: Mi-a dat un pumn în maxilar. Vezi vânătaia asta? Mi-a zis că pula mea îi activează… ăăă… căcat, am uitat termenul…

OM: Hemoroizii?

REP: Furia feministă.

OM: Am înțeles.

REP: Cât și o invidie de penis profundă, reziduală, din copilărie. Simte invidie și resentimente deopotrivă.

OM: Și tu ce simți?

REP: Îmi place mult, dar uneori mă trezesc de parcă mi-aș fi prins pula în portieră.

OM: Doare atât de tare?

REP: [RÂDE] Uneori iubirea nu se simte așa cum ar trebui.

OM: Te-ai gândit… adică… nu crezi că poate furia ei este… prost direcționată?

REP: În ce sens?

OM: S-a mai întâmplat ceva care-ar fi putut-o supăra?

REP: Doamne! Ți-a zis ceva? Nu contează, știu că nu-mi poți răspunde. Cred că era la SPM. Și i-am mai zis că pizda ei miroase puțin ca sosul de pește și-a luat-o razna complet. Deși ador sosul de pește. Îl pun pe orice.

Dacă ar fi fost niște străini, Greta i-ar fi lăsat s-o aștepte pe Sabine singuri, dar îi erau la fel de cunoscuți ca personajele unui roman, un roman stufos, de 500 de pagini, care n-ajungea nicăieri, dar pe care Greta abia aștepta să-l citească pe WC. Era mai mult decât încântată să-i tolereze pe acești nătângi și simțea o afecțiune sinceră pentru ei. Ryan era un văicăreț cu probleme închipuite? Sigur că da. Mai ales prin comparație cu Măreața Elvețiană. Greta s-a întrebat dacă Măreața Elvețiană, cu lipsa revigorantă a impulsului de autovictimizare, alături de obstacolele cât se poate de reale — n-avusese niciun orgasm, nici măcar provocat de propria mână —, nu cumva îi aruncase în derizoriu pe toți ceilalți.

A încercat să detecteze vânătăi pe fața lui Ryan. Dar n-a văzut decât două tatuaje pe gâtul lui: expresia latină ne plus ultra și desenul rudimentar al unei pietre de mormânt, pe care scria „Mort de sete“. Nicole era înaltă, bronzată, tânără, adorabilă și plină de tatuaje cu desene naive de cupluri făcând sex. Greta a recunoscut în buclele ei exagerate opera lui Alexis, de la Neptune Hair Design, coafeza responsabilă pentru orice tunsoare cu chică, tunsoare franjurată și tip castron din Hudson. Alexis se considera o empatică și o stilistă deopotrivă, cu abilitatea paranormală de a înțelege adevăratele dorințe și nevoi ale părului tău și care mergea chiar până în punctul în care comunica deschis cu copilul interior al părului tău, ceea ce era bizar, având în vedere faptul că purta o mănușă cu lame mici la trei degete. Greta și-a amintit propria experiență pe scaunul lui Alexis. Aparent, copilul interior al părului Gretei își dorea cu disperare un microbreton, o dorință de care ea nu fusese conștientă, dar pe care era dispusă să i-o îndeplinească doar de amorul artei, fără să-și închipuie cât de diferit avea să arate. Tunsoarea în sine o făcuse să se simtă ca și cum s-ar fi trezit în timpul unei operații, incapabilă să vorbească sau să se miște, în timp ce Freddy Krueger îi felia scalpul. După trei luni și jumătate, bretonul Gretei parcursese doar jumătate din distanța până la sprâncene.

— Vrea cineva prosecco? a întrebat Greta cu căldură.

Ryan a refuzat, firește, pentru că încă se recupera, dar Nicole a zis că da, sigur, ar bea puțin.

Greta a adus sticla și un pahar din cealaltă aripă a casei. Când s-a întors, a intrat să vadă ce face Piñon. În continuare întins pe pat, și-a ridicat capul de pe pernă și i-a făcut cu ochiul.

— Avem musafiri, dacă ai chef să flirtezi.

A părut să stea puțin pe gânduri, dar nu s-a ridicat.

— O să-ți las ușa deschisă, i-a spus Greta.

În sufragerie, i-a dat paharul cu prosecco lui Nicole și s-a așezat în fotoliu. A privit-o pe Nicole, care se uita cu interes în jur. Greta s-a întrebat dacă avea să încerce să ia ceva la plecare, deși nu erau prea multe de furat, pentru că Sabine nu credea în mărunțișuri. Singurul colț aglomerat era cel ocupat de o pânză de păianjen.

— Am auzit că în casă trăiesc niște albine. E-adevărat? a întrebat Ryan.

— Cincizeci sau șaizeci de mii, dar sunt pe moarte.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Nicole.

— Avem câteva ipoteze, dar niciun răspuns categoric.

Au dat amândoi aprobator din cap, așteptând ca Greta să le împărtășească teoriile menționate, dar Gretei i s-a golit mintea. Pentru cineva care transcria dialoguri șapte ore fără întrerupere, zi de zi, părea că habar n-are cum să pornească și să întrețină o conversație. Mai bine zis, o conversație de complezență. Pe de altă parte, Sabine putea vorbi și cu găurile din perete și uneori chiar o făcea. Unde dracu' era acum?

— Cât de veche e casa asta? a întrebat Ryan.

— Camera în care suntem a fost construită în 1737, i-a răspuns Greta.

— Uau, deci e mai aproape de ciumă decât de SIDA, a zis Ryan.

— Într-adevăr, a răspuns Greta un pic prea entuziasmată.

Nicole a zâmbit, dar nu către Greta, ci către ceva din spatele ei. Greta s-a uitat peste umăr, așteptându-se s-o vadă pe Sabine, dar era Piñon, ținând în gură noua jucărie din sfoară, pe care a aruncat-o în sus și a prins-o de câteva ori, înainte s-o lase la picioarele lui Nicole. S-a uitat la jucărie, la Nicole, la jucărie, la Nicole, la jucărie, la Nicole, la Greta.

— Vrea să i-o arunci, a spus Greta.

— E un câine circar? a întrebat Nicole serioasă.

— Doar în mintea lui. Are o viață interioară bogată, a răspuns Greta.

Nicole a luat în cele din urmă jucăria, dar a așteptat prea mult înainte s-o arunce. Piñon i-a smuls-o din mână și și-a făcut numărul dervișului rotitor, în timp ce scotea un zgomot gutural criminal. Apoi a trântit jucăria de perete și a ieșit din cameră.

— Și cu asta, a încheiat orice discuție, a spus Greta.

— Eu am un ciobănesc german, a zis Nicole.

Gretei îi erau indiferenți ciobănești germani, dar Piñon îi displăcea cu toată ființa și adesea îi mârâia doar dacă se uitau în direcția lui.

— Mergeți în parcul pentru câini? a întrebat Greta.

— În weekend. Tu?

— Din când în când.

Doamne, era extenuant. Nu-și dăduse niciodată seama cât de greu era să interacționeze cu clienții lui Om, să pretindă că atunci îi cunoștea, când știa aproape totul despre ei. Ea și Nicole aveau multe în comun. Ar fi putut vorbi despre o mulțime de lucruri. Și Greta își plătea rareori balsamul de buze și apa îmbuteliată și astea erau doar mărunțișuri. „Și eu sunt ambivalentă în legătură cu sexul anal. Și, mai important, amândouă am fost violate și mamele amândurora au murit“, ar fi putut adăuga.

În schimb, Greta s-a scuzat, prefăcându-se că are nevoie la baie. Din fericire, mașina lui Sabine a intrat pe alee chiar când se prefăcea că se șterge. Greta a tras apa și a așteptat ca Sabine să intre în casă și să înceapă să sporovăiască. Sporovăiala ei îi relaxa sau îi încorda pe ceilalți, cu foarte puține reacții intermediare, și era mereu antrenant să vezi efectul produs. Ce efect avea asupra Gretei? Senzația că dormea pe bancheta din spate a unei mașini în mers, îndreptându-se către o destinație necunoscută. Dar Sabine rareori observa și rareori îi păsa, continua să conducă nestingherită. Acum stătea lângă sobă și sufla fumul de țigară în vatra deschisă. Avea două crenguțe în păr și bucățele de scoarță pe mânecile puloverului de lână. Ochii ei păreau mai albaștri decât de obicei.

— Nu știu dacă o cunoașteți pe croitoreasa spiritistă. Are un mic atelier acasă. Are haine atârnate prin toată sufrageria și o mașină de cusut într-un colț, dar nu trebuie să-i spui c-ai venit ca să-ți citească viitorul. Îi aduci pur și simplu un articol de îmbrăcăminte care trebuie

modificat. Dacă simte ceva, s-ar putea să spună: „Bunica ta vrea să-ți vorbească“. Dacă ești curios, o urmezi în dormitor, te-așezi pe pat, iar ea îți spune ce naiba vrea bunică-ta să-ți transmită. Azi i-am dus o rochie pe care n-o port niciodată și am rugat-o să mi-o strâmteze în talie. Stăteam acolo, prefăcându-mă preocupată de modificări și, dintr-odată, m-a întrebat dacă am un prieten care „a murit de la droguri, cu mulți ani în urmă“. I-am spus că da, fostul meu iubit, Dave, a murit de supradoză în ’93, iar tatăl lui n-a spus nimănui unde e îngropat, așa că nu mi-am luat niciodată rămas-bun de la el. A aprobat din cap și m-a întrebat dacă am probleme cu somnul. I-am zis că da. A deschis o Biblie și m-a privit de parcă ar fi așteptat ceva și am înțeles că trebuia să pun banii între paginile cărții, așa că am pus 50 de dolari și mi-a zis că nu pot să dorm pentru că e sub patul meu.

— Cine? a întrebat Greta.

— Dave, a răspuns Sabine, ridicând din umeri.

— Dar mi-ai zis că nu e bântuită casa, a spus Greta.

— Nu e. Vrea doar să stăm împreună și să ne uităm la filme. Nu știe că e mort. Ca să scap de el, ar trebui să spun de trei ori „Pleacă, Dave!“

Ryan a izbucnit în râs.

— Sub patul tău e cineva, Greta? a întrebat Nicole.

— Doar un miros de miere. Bănuiesc că poate fi și asta o fantomă.

— În fine, vreți bunătăți cu iarbă? Am minipateuri cu mentă, prăjiturele cu unt de arahide, acadele, bomboane gumate și Mentosan, a zis Sabine.

Au vrut o cutie de Mentosan și un pachet de bomboane gumate. Sabine a făcut greșeala să-l întrebe pe Ryan cu ce se ocupă. Era un părinte-al-grânelor-în-rezidență la bla-bla-bla. Rețeta lui pentru tort cu semințe de mac și cafea era nemaiîntâlnită bla-bla pentru nu știu ce aluat de croasant și glazură și nu știu ce mare critic culinar a spus că pâinea lui țărănească are un suflet străvechi și chinuit, așa că practic Ryan era o figură foarte importantă.

— Îmi aduci puțin aminte de Jason Bateman, i-a spus Greta din senin lui Nicole.

Extaz. Instantaneu, neașteptat, vesel. De parcă ar fi spart ceva ce n-ar trebui să spargi: ecranul unui televizor, un parbriz, o geodă, al

patrulea perete.

Acordul de confidențialitate. Futu-i!

— Uită c-am spus asta, a zis Greta repede.

— Ești fumată? Nu seamănă deloc cu Jason Bateman, a zis Sabine.

— Știu, scuze, nu știu de ce-am spus asta.

Chipul lui Nicole a părut străbătut de-un nor. Apoi a zâmbit.

— E-n regulă. Nu mă simt jignită.

— Îl ador pe Jason Bateman, a spus Sabine.

— Da, și eu, a zis Greta.

— Probabil că ar trebui să mergem, ești gata, mami? a întrebat Ryan.

Abia atunci Nicole a roșit. Până și urechile i s-au înroșit.

— Mulțumim pentru bunătăți, a zis Ryan.

— Cu plăcere, oricând, i-a răspuns Sabine.

— Mi-a părut bine, Greta, a zis Ryan.

— Și mie.

Nicole s-a oprit în prag și s-a uitat la Greta.

— Poate ne vedem în parcul pentru câini.

— Sigur. Da, a spus Greta.

Sabine a așteptat să iasă cei doi cu mașina de pe alee, ca să facă un comentariu despre dinții portocalii ai lui Ryan. Păcat, a zis ea, altfel era frumușel, deși nu genul ei, firește. Nicole, pe de altă parte, părea o fată bună, „de-a noastră“. Apoi a întrebat care era treaba cu Jason Bateman. Greta a ridicat din umeri.

— Avea ceva din el, în felul în care clipea.

— Ar trebui să te împrietenești cu ea.

— Nu pot să am mai mult de-o prietenă odată.

— Sper că nu te referi la mine, a zis Sabine.

Ieșiseră în câteva baruri, imediat după ce Greta ajunsese acolo, cu trei luni în urmă. De obicei, după două guri de tequila, Sabine se uita în jur, își dădea seama că era cea mai în vârstă persoană de-acolo și pleca. Sabine a numărat banii și i-a băgat în buzunar.

— Se pare c-o să-mi plătesc factura la telefon înainte să mi-l deconecteze. Mă tem că va trebui să-mi iau o sss… futu-i. O să am nevoie de sss… stai, aproape am reușit, sss...

— Storcător de fructe?

— Slujbă.

Una dintre glumele preferate ale lui Sabine era să se bâlbâie la cuvântul „slujbă“, și-a amintit Greta. Ochii lui Sabine s-au închis leneși, așa cum se întâmpla în fiecare zi la apus, și n-aveau să se mai deschidă până nu răsărea luna. Restul serii era cât se poate de previzibil. La cină, aveau să facă popcorn cu drojdie inactivă. La desert, clătită la cuptor cu unt, lămâie și zahăr. La zece fix, aveau să-și spună noapte bună și să se retragă fiecare în camera ei până dimineață.

Doar că în camera Gretei ploua. Ploua de-adevăratelea, apa curgea printr-una din ferestre de o oră și se strânsese pe podeaua din lemn, aproape de pat. Piñon dansa extaziat în băltoacă. Greta s-a holbat la fereastră. Apa părea să pătrundă mai ales prin ochiul de geam lipsă din mijloc, cel pe care vocea Măreței Elveține îl dislocase cu o seară înainte. Celelalte ochiuri de geam care lipseau se aflau pe margini și în colțuri. Greta și-a amintit ce spusese Măreața Elvețiană despre propria voce, și anume că smulge dinții din rădăcini. Acum Greta simțea c-a pierdut un dinte. Un dinte important, nu unul dintre cei neesențiali, din fundul gurii. Îți cade unul, ceilalți se mișcă și, înainte să te dezmeticești, ai un zâmbet plin de găuri negre. Greta știa că n-avea să mai dureze mult înainte să cadă toate ochiurile de geam, înainte ca ploaia să se transforme în ninsoare, patul ei, într-o sanie, și capul ei, într-un bloc de gheață. Din păcate nu-și permitea să înlocuiască toate geamurile (nici măcar unul, de fapt) și nici Sabine, care rămăsese fără bani cu luni în urmă. Ceea ce-și permitea Greta era o bandă izolatoare de nădejde. A doua zi avea să încerce să fixeze ochiurile de geam. Dacă asta nu funcționa, avea să pună în loc bucăți groase de carton, pe care să lipească folie de plastic și apoi să acopere totul cu draperii

groase, prinse în cuie de perete...

Alarma de incendiu a pornit și a gemut două minute. Era a vecinului, Becraft Pumper Co. 2, și suna exact ca o sirenă de raid aerian din Al Doilea Război Mondial, sunetul panicii lente și al sfârșitului iminent. Pornea în fiecare dimineață la ora zece și de fiecare dată când ardea un hambar, ceea ce părea să se întâmple o dată pe zi.

— Nu poate fi adevărat, îi spusese ea lui Sabine când o auzise prima dată.

— E cât se poate de adevărat, răspunsese Sabine, ai face bine să te obișnuiești cu ea.

Sirena îneca totul — disperarea, dorința, logica, monologurile în cascadă ale lui Sabine — și era imposibil s-o oprești sau să vorbești peste ea.

În clipa aceea s-a gândit că se poate trăi așa doar dacă iei niște droguri foarte bune. Dacă ar fi avut calmante, ar fi fost dispusă să se lupte cu soba în timp ce ploua în casă. Dar Greta n-avea pastile. Avea doar perne. Și o cuvertură pe care a dus-o în cămărița pe care-o numea anticameră. Anticamera era legată de camera Gretei printr-o ușă scorojită și era mai mare decât un șifonier, dar prea mică pentru a fi un dormitor în toată regula. Pe un perete era un dulap masiv din stejar, cu uși glisante. Când le deschideai, te așteptai să găsești așternuturi, pături, cutii cu tot felul de mărunțișuri și scrisori de dragoste patetice. În schimb, în dulap se afla un pat. Un bedstede, cum îi spuneau olandezii. Pe ușile dulapului erau pictate rodii și gutui, pentru fertilitate, se pare, deși era dificil să-ți închipui pe cineva făcând sex acolo. Greta a pus câteva piei de oaie peste salteaua puțin mai îngustă decât a unui pat dublu. Piñon s-a ghemuit într-o valiză deschisă de pe podea. Singura piesă de mobilier din anticameră era un balansoar vechi, înconjurat de teancuri mici de romane europene sumbre.

S-a gândit că, în cel mai rău caz, putea rămâne peste iarnă în anticameră, deși n-avea ferestre și singura sursă de lumină era un bec atârnând din tavan, iar pe pereții din lemn nu era decât un tapet scorojit. Cineva, nu ea, descojise cele cinci straturi de tapet, ca un maniac pe amfetamine. Oricine-ar fi fost, părea să fi făcut un fel de hartă sau topografie: coline în fâșii de catifea roz-verde, păduri cu vegetație spinoasă, cumva asiatică, văi cu iederă înflorită, cu romburi și arabescuri plutind pe lacuri. S-a întrebat a cui operă era și ce semnificație avea.

Mamă,

Spune-mi, te rog, că această hartă din tapet duce la o comoară ascunsă. N-are legendă, nici indicii, așa că, cel mai probabil, n-aș găsi-o niciodată. N-am fost niciodată bună la citit hărți. Alte puncte slabe: puzzle-urile, ghicitorile, rezolvarea oricărei probleme. Nu m-am descurcat niciodată bine la teste! În secret, bănuiam că sunt prostuță, dar acum îmi dau seama că era un fel de dorință de-a trăi. Moartea fusese un scop ca oricare altul, adică mereu în fața ochilor, așa că nu m-am străduit niciodată să învăț nimic folositor, în parte din cauza ta, fără supărare.

Deși, ca să fiu sinceră, în ultima vreme, să-mi iau viața nu-mi mai stârnește prea mult interesul. Adică, în fine, e iarnă. Suicidul îmi vine mereu în minte în liniște și din senin, de exemplu, nu se întâmplă niciodată de Crăciun, pe care anul ăsta eu și Sabine l-am petrecut îmbătându-ne la Spring Garden. E ca un jingle care îmi apare în minte. Acum câteva luni, când frunzele și-au schimbat culoarea și tufișul înflăcărat din curte era înghițit de flăcări roșii și rozalii, nu m-am putut abține să fac câteva poze, deși nu m-a interesat niciodată vegetația. Am observat că tulpinile erau din plută. Cu alte cuvinte, pluta nu e făcută de om, e un fel de scoarță de copac și, nu știu, oare ar trebui să mă sinucid în după-amiaza asta?

Uneori mi-aș dori să mai am biletele noastre. Înțeleg de ce le-ai ars pe-ale tale, dar cu ale mele ce-ai avut? Nu e de mirare că nu-mi amintesc aproape nimic. Dar pe ultimul nu l-ai ars, aici e vina mea. Te-ai gândi că am avut grijă să-l păstrez. Te-ai gândi că l-am pus laolaltă cu celelalte acte importante, într-un plic impermeabil sau într-o cutie de metal. Certificatul de naștere, cardul de asigurare socială, biletul tău de adio. Și totuși încă păstrez bilete de concert din anii '90, pe câteva am făcut chiar efortul să le laminez. Încă am piatra aia stupidă pe care am găsit-o în pădure, alături de alte câteva sute de suveniruri inutile. Oriunde m-aș muta, car după mine cutii întregi de bilete atent împăturite, de la oameni de care nu mi-a păsat niciodată. Dar ultimele tale cuvinte? Dispărute, de mult dispărute.

Hai să ne concentrăm asupra prezentului. Mă întreb ce-ai crede despre casa asta. Ceva îmi spune că ai detesta-o. Mereu ai părut să te temi de

lucruri vechi. Oare de-aia nu mă bântui?

Această casă mă racordează la câteva aspecte elementare ale supraviețuirii: adăpost, apă, foc. Nu m-am considerat niciodată o răsfățată, dar se pare că sunt obișnuită să am luxul unor lucruri precum izolație, termostat, apă potabilă la robinet. Aici fac și întrețin focul toată ziua și toată noaptea. Las apa la decantat înainte s-o beau. Dacă aș avea acel impuls neobosit, nețărmurit de a prospera, pe care îl văd la alții, m-aș muta imediat de-aici sau aș găsi o cale de-a acoperi crăpăturile din pereți, ca să nu-mi mai văd respirația noaptea. În schimb, dorm cu uscătorul de păr lângă mine sau mă ascund în anticameră. Uneori mă întreb de ce-am plecat din California, ca să mă mut în această casă nenorocită de la graniță, de ce-am ieșit din relația mea confortabilă, ca să transcriu relațiile altora.

Om le spune clienților săi că partenerul oglindește ceea ce simți față de tine însuți. Stacy era o oglindă care subția. Mă făcea să arăt și să mă simt mai bine decât arătam sau mă simțeam. Probabil că, de aceea, să-i frâng inima mi-a adus șapte ani de ghinion. Celelalte relații ale mele, niște oglinzi de bâlci, o altfel de distorsionare.

Dar Măreața Elvețiană? Nici măcar nu ne cunoaștem, așa că nu oglindește nimic din mine, dar mi-ar plăcea să mă văd în ea. Am considerat mereu că văicăreala nu-mi stă-n fire, că nu am înclinație către autocompătimire, că stăpânesc arta (în mare parte, pierdută) a îndurării, dar atunci de ce zac în această anticameră, scriindu-i bilete mamei mele moarte? În acest caz, ar fi trebuit să mă adun până acum, să fiu pe drumul către…

Telefonul Gretei a vibrat. Era Om, scriindu-i, probabil, dintr-un bar.

Ce faci?

Păi, în camera mea plouă, s-a stins focul, dorm într-un dulap.

LOL

Ești beat?

Trei beri

Dezvăluire completă. NEM și REP au venit să cumpere iarbă și e posibil să-i fi spus lui NEM că-mi amintește de Jason Bateman.

Nu cred

Ba da

Și apoi ce s-a întâmplat?

M-a invitat în parcul pentru câini.

A, OK, cool.

Zici?

Normal, vreau să-ți faci prieteni, doar să nu-i spui că lucrezi pentru mine.

Deci să cultiv o prietenie bazată pe minciună?

Da.

OK!

Ai ascultat-o pe FEW?

De două ori.

Intens, nu?

Înfiorător.

Ești OK?

E… desfigurată?

Știi bine că nu pot să-ți spun.

Mai ai vreo înregistrare?

Da

Trimite-mi-o imediat

Nu sunt acasă

Aștept

Culcă-te, Greta

Da, bine. A închis ochii, dar nu-și simțea pleoapele suficient de grele. De fapt, avea senzația clară că e privită. Deși anticamera nu avea ferestre, în toate colțurile își făcuseră cuib păianjeni de mărimea unei monede, ca niște camere de luat vederi ascunse. Unul sau doi păreau îndeajuns de mari încât să apese pe clanță. Se numeau țesători de dantelă neagră.

— Dar ți-am zis de problema cu ploșnițele marmorate? o întrebase Sabine cu câteva săptămâni în urmă.

— Nu.

Sabine și-a scos ochelarii.

— Ploșnițele sunt acum pe câmp, mănâncă merii, dar când scade temperatura vin în casă.

— Unde?

— O să vezi.

Locul lor preferat era camera Vermeer, așa cum numea Sabine anticamera.

— Adică, n-o să intre toate acolo, dar multe.

— Cam cât de multe?

— Nu știu, nu un milion, dar poate cinci sute de mii? Undeva pe-acolo.

— Jumătate de milion de ploșnițe o să intre în casă? În această casă? a întrebat Greta.

— Doar ca să hiberneze. În general se ascund în dulapuri, dar din când în când e posibil să găsești câte una pe periuța de dinți. O dai laoparte și gata, nu-i mare lucru. Și ai grijă să-ți scuturi pantofii înainte să te încalți. Și jachetele. Le place să se ascundă în mâneci.

Dar Greta nu se simțea privită de ploșnițe. Practic, erau ca niște piuneze zburătoare, iar ea nu era nebună. Probabil că de vină era golul de sub ușă, care era prea scurtă pentru tocul în care fusese montată. Între podea și ușă era un spațiu de șapte–opt centimetri, care o făcea să se simtă expusă, deși ușa în sine îi plăcea: rudimentară, din scânduri și șipci vopsite în roz-pal.

Pe viitor, probabil că va fi nevoită să astupe golul cu un prosop. Sau cu o pătură groasă, ca pe vremuri. Camera ei din copilărie fusese o anticameră în sine, dar atunci se ascundea de un alt tip de intemperie: de mohoreala mamei sale, atât de aderentă, atât de apăsătoare și de nocivă, încât se putea strecura chiar și prin cea mai îngustă crăpătură. Greta acoperise pereții cu straturi de tapiserii, iar ferestrele, cu draperii de catifea. Acoperise golul de sub ușă cu o pătură groasă. Abia după aceea a putut să se relaxeze și să fie ea însăși. Când era nevoită să iasă din camera ei, uneori își acoperea gura când mama vorbea cu ea. Sau se ținea de nas. Nu-i plăcea să aibă pielea expusă, nici creștetul, nici ochii, așa că purta căciulă sau glugă în casă, chiar dacă locuiau în Los Angeles. Purta și ochelari de soare, dar numai la micul-dejun, niciodată la cină, ca să nu fie acuzată de consum de droguri sau de obrăznicie. La doisprezece ani, a cerut de Crăciun un minifrigider. Nu l-a primit. A cerut și un cuptor cu microunde. (În zadar.) De fapt, își dorea o garsonieră. Deja urina în cutii goale de suc de portocale, ca să nu dea nas în nas pe hol cu mama ei, cutii pe care le ascundea în dulap, iar noaptea le arunca cu grijă pe fereastră.

6

Greta a ascultat noua ședință fără s-o transcrie, de parcă ar fi fost un podcast sau un interviu la radio. Vocea Măreței Elveției se revărsa din boxe, liniștind-o pe Greta în timp ce repara ferestrele cu bandă adezivă. Era o zi senină și caldă. Greta se simțea optimistă fără motiv. Poate că iarna avea să fie blândă. Poate că ferestrele, ferestrele originale ale casei, vechi de peste 280 de ani, aveau să țină frigul la distanță. Era un miracol că încă se deschideau și se închideau. Geamurile, făcute din sticlă ca pe vremuri, la fel de puternice ca personalitatea Măreței Elveției, nu se spărseseră și nici nu se crăpaseră când căzuseră, dar lemnul din tocuri putrezea. Bandă adezivă, cât mai multă bandă adezivă și asta e tot. Greta a folosit toată rola. Pentru că banda adezivă era argintie, ferestrele arătau șmecher, așa cum arată uneori aparatele dentare la persoana potrivită.

Greta a simțit miros de fum și s-a uitat peste umăr. Iat-o pe Sabine, într-o cămașă de noapte victoriană, cu pete de cafea pe piept. Părul ei, de obicei prins într-un coc lejer, i se încâlcea pe umeri.

— Oamenii mai folosesc „șmecher“? Ca sinonim pentru cool? a întrebat Greta.

— Asculți NPR?

— Nu.

— A cui e vocea?

— Nu cred că o cunoști.

— Vorbește serios? Așa de grav?

— Grav ca un infarct.

Sabine a suflat fumul spre tavan. Greta era pregătită să lase totul și să scoată boxele din priză. Din fericire, ședința s-a încheiat abrupt.

— De fapt, vocea ei îmi amintește de… metal. De un metal lichid, a spus Sabine.

— E elvețiană, i-a explicat Greta. Azi-noapte am dormit în anticameră și s-ar putea ca de-acum încolo să dorm mereu în anticameră, dar ai cumva vreo oală de noapte?

— Sigur, a spus Sabine relaxată, de parcă i-ar fi cerut o pătură în plus. E una chiar acolo, a zis și a arătat către biblioteca goală care, dintr-un motiv sau altul, îi amintea Gretei de Călărețul fără Cap.

Pe un raft era un cântar vechi, stricat. Pe un altul, o ceașcă de ceai uriașă.

— Să fac pipi în ceașca aia? Pare scumpă.

— O fi. Chiar e o oală de noapte, din secolul al XIX-lea.

Sabine a supravegheat-o pe Greta lipind geamurile, fără să spună nimic, mutându-și țigara din dreptul ochiului de geam lipsă pe care Greta voia să-l repare.

— Avem vecini noi, sud-americani, hai să vezi!

— Stai puțin, aproape am terminat. Ține asta! a spus Greta.

Sabine a fixat ultima bucată de geam la locul ei, în timp ce Greta o lipea cu bandă adezivă. Deși era foarte aderentă și recomandată pentru orice anotimp, nu se prea lipea pe lemnul acoperit de praf și de vopsea scorojită.

— Parc-aș încerca să lipesc un băț de un copac. Sau un braț de un cadavru… plin de nisip.

— Doamne! Sticla asta e foarte strâmbă. Nu observasem.

— De fiecare dată când mă uit pe fereastră, am impresia că sunt beată.

— O să ai impresia că ești beată când o să vezi cine s-a mutat alături.

Greta a urmat-o pe Sabine în fața casei. Au ieșit în curte. Sabine a arătat cu degetul către terenul de peste drum. Greta n-a văzut decât un pâlc de pini. Niciun sud-american.

— Uită-te sus, în copacul ăla, i-a spus Sabine.

Cel mai înalt dintre pini fusese luat în stăpânire de niște păsări mari și negre. Pe fiecare creangă erau câte trei, patru, dar copacul era imens. Greta a pierdut numărătoarea la nouăsprezece.

— Treizeci și nouă, am numărat eu azi-dimineață, a spus Sabine.

— Ce dracu' sunt astea? Și de ce sunt atât de multe? a întrebat Greta.

— Vulturi. Vulturi negri din America de Sud. S-au aciuat în pinii ăștia.

— De ce?

— Sunt derutați. Stau în același copac de zile în șir. Tot aștept să plece mai departe, dar se pare că vor rămâne aici, a spus Sabine, întinzându-i un binoclu Gretei. Ia uite ce capete oribile au.

Vreo zece vulturi stăteau neclintiți, cu aripile întinse larg, ca niște pelerine. Păreau niște conți Dracula în miniatură. Într-adevăr, capetele lor erau oribile: fără pene și încrețite ca niște testicule bătrâne.

— Doamne! De ce-și țin aripile așa?

— Fac plajă. Își întind aripile, ca să mai prindă câte-o rază. Ca să-și regleze temperatura corpului, se cacă pe propriile gheare. Am citit despre ei pe internet. Un grup de vulturi se numește comitet, ceea ce mi se pare drăguț.

— Comitetul ăsta îl pândește pe Piñon? Se vor coaliza ca să-l mănânce?

— Mănâncă doar hoituri, a spus Sabine.

— Pun pariu că așteaptă să-l calce un camion pe Walter. Mereu traversează fără să se asigure.

— Ieri i-am văzut înfruptându-se dintr-un bebeluș...

Alarma de incendiu a vecinului a pornit. Vulturii au părut complet nederanjați, dar Sabine s-a oprit din vorbit și a recurs la mimă, ca de obicei. A mimat că e la volan și apoi că mănâncă un sendviș și a arătat către Greta. Greta a clătinat din cap și a mimat că tastează și că-și zboară creierii. Au intrat în casă. Când Greta și-a pus căștile, alarma s-a oprit.

OM: Poți să-ți spui inițialele pentru transcriere, te rog?

FEW: FEW.

OM: Cum te simți azi?

FEW: Ușor neliniștită. În după-amiaza asta asist un alt medic la îndepărtarea endometrioamelor din uterul unei paciente, deși are o tumoră de cincisprezece centimetri pe intestin. Tumora o omoară. Probabil că mai are șase luni de trăit, poate chiar mai puțin. În mod normal, n-am face operația, dar sângerează de peste o lună

OM: Endometrioză. Adu-mi aminte ce înseamnă.

FEW: Ce?

OM: Endometrioza.

FEW: Ești sexoterapeut și nu știi ce e?

OM: Nu e o boală venerică. [PAUZĂ] Corect?

FEW: Patetic.

OM: Tu ești ginecologul, nu eu.

FEW: Multe dintre clientele tale au dureri în timpul actului sexual. Adevărat sau fals?

OM: N-aș spune că multe.

FEW: Mai mult de una?

OM: Poate.

FEW: Și probabil le sugerezi că nu sunt în contact cu propriul corp sau că ar trebui să încerce… rostirea mantrei.

— Măreața Elvețiană, Măreața Elvețiană, Măreața Elvețiană, și-a rostit Greta mantra.

OM: Ești supărată din cauza practicii kundalini de data trecută?

FEW: Sunt consternată că nu știi ce e endometrioza. Măcar știi cum arată uterul?

OM: În formă de inimă, cu coarne?

— În formă de pulă, cu coaie? a spus Greta.

FEW: Prin „coarne“ vrei să spui trompele uterine?

OM: Da, alea.

FEW: În mod straniu, unele femei chiar au uterul în formă de inimă, numit și bicorn, o anomalie congenitală, adesea prevestitoare a endometriozei. Dacă endometrioza ar afecta bărbații heterosexuali și

penisurile lor… în fine, ce să mai zic. Ați vorbi doar despre asta. Îmi închipui că ai clienți bărbați care se plâng de faptul că femeile nu sunt îndeajuns de „entuziasmate“ în pat. Ei bine, sunt șanse mari ca respectivele femei să aibă dureri îngrozitoare. Sau dureri obișnuite. Dar majoritatea femeilor nu spun nimic, pentru că suntem condiționate să suferim și să-i facem pe bărbați să se simtă bine în pielea lor.

OM: În pat.

FEW: Poftim?

OM: În pat. Am completat fraza ta.

FEW: Nu face asta.

OM: Pentru tine, sexul e dureros?

FEW: Doar la nivel psihic.

OM: Când ai făcut sex ultima dată?

FEW: Acum câteva zile.

OM: Cu Luke?

FEW: Da, Om, cu Luke.

OM: Era o întrebare nevinovată, să știi.

FEW: Nu mi-am înșelat niciodată soțul și nici n-am de gând.

OM: Ai fi dispusă să-mi împărtășești întreaga experiență?

FEW: Vrei să vorbesc doar despre sex sau despre întreaga seară?

— Despre fiecare detaliu, a spus Greta.

OM: Cum preferi.

FEW: S-a întâmplat sâmbăta trecută. Fusese plecat singur într-o drumeție lungă. Face majoritatea lucrurilor singur sau cu câinele. Se întorsese acasă și zăcea apatic în sufragerie. Eu voiam să ies în oraș, dar el voia să stea acasă și să se uite la clipurile lui ciudate. Așa că mi-am făcut planuri fără el. M-am aranjat…

OM: Ce clipuri ciudate?

FEW: [PAUZĂ] Nu se joacă pe computer, dar îi place să se uite la clipuri cu alți oameni care se joacă, uneori ore în șir.

OM: Nu înțeleg.

FEW: E obsedat de un joc video cu un funcționar. Funcționarul se

trezește la birou și descoperă că civilizația umană a dispărut și că lumea e stăpânită de animale turbate. Noul lui job e să se plimbe prin acest complex de birouri și să omoare animalele, care sunt ca niște monștri cu macete. Grafica e foarte sofisticată și realistă. Dar nu joacă jocul. Se uită la înregistrări cu jucători profesioniști, care, de altfel, sunt plătiți să se joace și își publică clipurile. Jucătorul lui preferat e un tocilar din Anglia. Nu-l poate vedea pe jucătorul din fața computerului. Luke e în joc, jucând cot la cot cu el. Doar că, de fapt, nu se joacă. Nici măcar nu și-a cumpărat jocul.

OM: Dar de ce nu-și cumpără jocul, ca să-l joace el însuși?

FEW: Pentru că e pasiv.

OM: Deci e ca și cum s-ar uita la sport. La fotbal sau ceva de genul ăsta.

FEW: Nu chiar.

— Nicio legătură, a spus Greta.

FEW: Sportul se difuzează la TV. O mulțime de oameni se uită la sport. Nu cred că la clipurile astea se uită prea mulți oameni. Sau poate că da, nu știu. Nu vorbesc cu mulți despre asta. Tolerez situația doar pentru că Luke lucrează șaizeci de ore pe săptămână. E inginer hidrotehnic.

OM: Ce altceva îi mai tolerezi?

FEW: Nevoia de-a bea lapte la cină. Penisul. Limba plată și mare, de bovină. Maxilarul scrâșnind. Colecția de tacâmuri.

OM: Stai puțin, care era primul lucru?

FEW: Faptul că bea lapte la cină. În fiecare seară, de când îl cunosc. Nu înțeleg de ce nu poate să bea bere, ca un adult, sau vin, sau apă.

OM: Mă refeream la al doilea lucru.

FEW: A.

OM: Penisul lui.

FEW: Da, îmi amintesc.

OM: Te refereai la penisul lui în sine?

FEW: La ce altceva?

OM: La comportamentul lui sexual sau la libido.

FEW: [PAUZĂ] Penisul lui e-n două culori.

OM: Ce culori?

FEW: Maro-închis și alb.

OM: Am înțeles. Și asta e o problemă?

FEW: Se pare că da. Mi-aș dori să aibă o singură culoare, să fie cu totul alb sau cu totul maro. Așa e ca un pantof bicolor.

OM: Ești familiarizată cu conceptul de „body shaming“?

FEW: Scuze. E ca un pantof bicolor frumos, bine lustruit.

OM: Știe că asta e părerea ta?

FEW: Nu e mare lucru. Nici n-ar fi trebuit să menționez asta. Putem să vorbim despre altceva?

OM: [PAUZĂ] Ce crezi despre fursecurile cu lapte? Acceptabil sau nu?

FEW: Om, credeam că ăsta e un „spațiu sigur“ pentru „călătoria“ mea.

OM: Chiar este! Nu te judec, crede-mă! Doar încerc să înțeleg.

FEW: N-am venit aici să vorbesc despre lapte. Sau despre penisuri. [PAUZĂ] Te deranjează dacă facem un experiment?

OM: Deloc. Ador experimentele.

FEW: Eu vorbesc, tu asculți.

OM: Te-ascult.

FEW: Nu, eu vorbesc, tu nu vorbești.

— Așa da, a spus Greta.

FEW: Crezi că te descurci?

OM: Întrebare rapidă: Ai zis că Luke colecționează tacâmuri. Argintărie?

FEW: [PAUZĂ LUNGĂ] Cuțite.

OM: Cuțite?

FEW: Colecționează cuțite confiscate de la deținuți. Le cumpără dintr-un magazin de antichități din Hudson. Sunt surprinzător de scumpe.

OM: [PAUZĂ] Unde le ține?

FEW: În buzunare.

OM: Serios?

FEW: Evident că nu! Acum putem începe experimentul ăla?

OM: Putem încerca, dar știi, aici nu suntem la psihanaliză. Adică, nu așa funcționează. Mi-ar plăcea să te ajut să descoperi sau, mai degrabă, să recuperezi povestea sexuală către care gravitezi. Nu trebuie să fie ceva pornografic. De fapt, ar putea fi ceva primitiv sau vetust. Ar putea fi din spectrul senzual sau romantic. O scenă de dragoste dintr-un film clasic, poate. Sau un pasaj dintr-un roman…

FEW: Spui asta pentru că sunt femeie?

— Da, a spus Greta.

OM: Nu.

FEW: Le sugerezi asta și bărbaților? Treaba asta cu romanele?

— Niciodată, a spus Greta.

OM: Bineînțeles. Am mai mulți clienți ale căror povești sexuale provin din cărți.

— Mincinosule, a spus Greta.

FEW: Ca de exemplu?

OM: Ca de exemplu, Fermata, de Nicholson Baker.

Greta a izbucnit în râs. Ea fusese cea care-i pomenise lui Om de acest roman, pentru că, dintr-un motiv sau altul, a relaționat cu povestea sexuală din el. La fel ca Greta, naratorul din Fermata făcea transcrieri. Spre deosebire de Greta, avea puterea de-a opri timpul, răstimp în care le trata pe femeile din jurul lui ca pe niște păpuși. Le dezbrăca, le așeza în anumite poziții, de parcă ar fi pozat, le pipăia, le mângâia, apoi le îmbrăca, repornea timpul și nimeni nu se alegea cu nimic din asta. Firește, în afară de el.

FEW: Nu știu care e povestea mea sexuală.

OM: Pot să ți-o spun pe-a mea.

FEW: Te rog să n-o faci.

OM: E foarte scurtă.

FEW: Nu vreau s-o aud.

OM: Am înțeles. Atunci să ne întoarcem la povestea ta despre sâmbăta trecută.

FEW: Bine. Am ieșit în oraș cu o prietenă. Ne-am așezat într-un separeu. Doi bărbați de la bar ne-au cumpărat un rând de băuturi. Prietena mea le-a făcut semn să vină la masa noastră. Am stat de vorbă câteva minute. Nu eram atrasă de niciunul dintre ei, dar am flirtat puțin. Când am ajuns acasă, am inițiat preludiul pentru sex, ceea ce fac doar când beau exact 2,7 pahare cu vin, nici mai mult, nici mai puțin.

OM: Cum ai inițiat?

FEW: M-am așezat confortabil pe canapea, m-am plâns puțin de menstruație și m-am prefăcut somnoroasă.

OM: Asta e schema ta?

FEW: E mai atras de mine când sunt moleșită.

OM: Dar nu inconștientă.

FEW: Doar obosită. Și la menstruație.

OM: Ce-i place la a face sex în timpul menstruației?

FEW: Mirosul. Felul în care arată. Pare că-și dorește ca dormitorul să arate precum scena unei crime. Vrea să vadă sânge pe așternuturi, pe mâinile lui. Uneori își mânjește cu sânge pieptul sau pieptul meu ori își încleștează degetele în jurul gâtului meu, știi… chiar înainte să…

OM: Te sugrumă.

FEW: Într-un fel.

OM: Știe despre… atac?

FEW: Nu e violent. Altfel, e foarte blând. Lasă oamenii să-l calce-n picioare. E greu de explicat, dar această agresivitate pare un impuls sănătos.

OM: Cum e preludiul?

FEW: Enervant.

OM: Pentru că nu e îndeajuns de lung?

FEW: Pentru că e prea înfocat.

OM: M-aș gândi că limba lui mare, plată, de bovină ar putea fi folositoare, dacă înțelegi unde bat.

FEW: Nu fi scârbos.

OM: Mimezi orgasmul?

FEW: Cum aș putea mima ceva ce n-am trăit niciodată?

OM: Se numește a juca un rol? O mulțime de femei…

FEW: Nici nu mi-ar trece prin cap.

OM: Cum le-ai descrie prietenilor viața ta sexuală?

FEW: De parcă aș conduce de la muncă spre casă, fără să rețin nimic din drum.

OM: Deci ușor de uitat.

FEW: Da, dar nu neplăcut. Când facem sex acrobatic, așa cum se întâmplă uneori, mă uit la noi de dincolo de fereastră.

OM: Ce vezi?

FEW: Un cuplu atrăgător, care pare că știe ce face. Arătăm ca niște profesioniști.

OM: Ca niște staruri porno.

FEW: Probabil.

OM: Te uiți la porno?

FEW: Nu.

OM: Ești antiporno?

FEW: Nu.

OM: Luke se uită la porno?

FEW: Probabil.

OM: Deci pare că faceți sex… demonstrativ. Când te privești din afară, te excită ce vezi?

FEW: Vanitatea mea e excitată. Devin critică în privința trupului meu, nu mereu în sens negativ.

OM: Luke îți face des complimente?

FEW: Nu reacționez bine la complimentele verbale. Mi se par contrafăcute.

OM: Fără complimente verbale. S-a notat. Dar cele scrise?

FEW: Îmi plac scrisorile.

OM: Folosiți jucării sexuale?

FEW: Nu.

OM: Ai avut vreodată vibrator?

FEW: Nu.

OM: Ai fi dispusă să încerci să te masturbezi cu un vibrator?

FEW: Probabil. Dar nu cu un vibrator-iepure. O prietenă are unul din ăla și, nu știu, e ceva ciudat la urechile alea.

OM: Ți-aș putea sugera un Magic Wand, despre care sunt sigur că ai auzit.

FEW: Arată ca o bâtă.

OM: Corect.

FEW: O să mi-l comand online, probabil.

OM: Ai fi dispusă să încheiem ședința cu un exercițiu de respirație?

FEW: Nu cred.

[SFÂRȘITUL ÎNREGISTRĂRII]

De sub birou, Piñon se holba la Greta, așa cum făcea adesea când ea lucra, implorând-o să-i întâlnească privirea. În afară de mișcare, îi plăcea contactul vizual susținut și intens. L-a lăsat să iasă în curte. S-a dus direct la mașină și a făcut un pipi prelung pe roata din spate, felul lui de-a spune că era o zi frumoasă pentru o plimbare cu mașina.

S-au dus la parcul neoficial pentru câini, o pajiște înconjurată de pădure. Oamenii mergeau acolo dimineața devreme și seara, dar Greta prefera să meargă în mijlocul zilei, când pajiștea era aproape goală, pentru că Piñon era imprevizibil și greu de controlat. Singurul lui interes real era să omoare rozătoare, dar orice patruped putea fi o țintă eligibilă. Nu c-ar fi fost un bătăuș, dar era un alfa născut în corpul greșit. Avea ceea ce Greta numea dismorfie transrasială a sufletului, se credea un lup tânăr, captiv în corpul unui terrier bătrân, cu dinții tociți. Dacă la televizor sau pe ecranul computerului apărea un lup, Piñon lăsa baltă tot ce făcea și începea să lingă adulator ecranul în sus și-n jos și-n lateral, până când lupul dispărea.

Altfel, era potolit pentru un Jack Russell. Când îl adoptase, nu era castrat, iar acum își căuta încă testiculele, cândva caraghios de mari, în fiecare dimineață, când se trezea. Se împerechease cu nenumărate cățele și procrease de zeci de ori. Avea gusturi foarte clare: bulldog francez și orice cățelușă cu șolduri voluptuoase și gât scurt, dar era deschis la toate rasele, în afară de ciobănești și shar pei. Își petrecuse vacanțele în străinătate. Băutura lui preferată era cafeaua cu gheață. Greta îl considera un „suflet de lume“, o expresie care pentru ea însemna mai mult decât fermecător și încrezător în sine și care se aplica mai degrabă câinilor decât bărbaților. Piñon se bucura de majoritatea lucrurilor, dar nu era vizibil atașat sau dedicat vreunuia în mod deosebit, nici măcar Gretei, nici măcar vieții.

Dar Greta n-ar fi spus nimic din toate astea cu voce tare, spre deosebire de prostănacul ăla penibil cu pitbull. Tipul ăla de aproape treizeci de ani, cu pălărie, eșarfă, palton și mănuși, dar cu pantaloni trei sferturi și fără șosete. Gleznele lui osoase erau complet expuse. Efectul era unul strident și vag obscen. La fel ca sfârcurile lungi și distruse ale cățelei. Cu siguranță fătase cât era încă pui, probabil nu doar o dată. Tipul o găsise în Mexic, flămândă pe străzi, și-a spus că probabil ar fi rămas iar gestantă, dacă n-o răpea el s-o ducă la New York.

Sporovăia cu o femeie căreia Greta îi spunea GILF[9], pentru că nu-și amintea niciodată cum o cheamă și pentru că era atrăgătoare, singură și trecută de șaizeci de ani. Multe femei din Hudson corespundeau acestei descrieri și toate aveau câini mici și albi. GILF își făcuse lifting facial, își injectase pomeții și buzele cu botox și avea un corp de balerină. Doar sânii îi erau puțin lăsați, dar nu cât să descurajeze tricourile până la buric, pe care le purta cu blugi mulați, cu talie înaltă. Părul ei alb avea șuvițe roz și lila de bun-gust, iar blana câinelui fusese vopsită cu grijă, ca să se asorteze. Din păcate, era cunoscută pentru fetișul pe care-l avea pentru nepotul ei. Greta bănuia

că se afla acolo pentru a-l seduce pe clovnul decoltat la glezne.

— Cine știe cum o chema înainte sau dacă avea un nume, dar eu îi spun Jelly Roll, pentru că are ceva buretos și îi place frișca, i-a spus tipul lui GILF.

— E norocoasă să te aibă, dragule, i-a răspuns ea.

— În Mexic, era a tuturor și a nimănui. S-a ținut după mine prin sătucul ăla mizer o lună întreagă, mârâind toți câinii care se apropiau de mine. A fost extrem de protectoare încă de la început.

A fost posesivă, estupido. Erai o sursă de hrană. Erai pentru ea o ciozvârtă de porc unsuroasă, nimic mai mult, ar fi vrut Greta să-i spună.

— Acum doarme pe-o saltea de spumă cu memorie. Bea apă filtrată. Nu trebuie să mai caute prin gunoi, a continuat tipul.

— A tras lozul câștigător, a zis GILF.

Jelly Roll părea să nu vrea să aibă nimic de-a face cu acel gringo. Îl ignora complet și făcuse o fixație pentru Piñon, care alerga în zigzag pe pajiște, vânând prăzi ușoare, de la sol. Jelly Roll alerga după Piñon, suflându-i literalmente în ceafă ori de câte ori se oprea.

— Își dorește atât de mult să se joace cu câinele ăla! Uite cum i se pune la picioare, a spus Gringo.

— Nu mai fi atât de disperată, fată! a strigat GILF.

Într-adevăr, Jelly Roll era disperată, dar numai ca să-și arate supremația. Piñon era prea ocupat ca să-i pese, iar Greta nu-și făcea griji. Genele de lup ale lui Piñon îi dictau să respecte o personalitate alfa a sexului opus.

Dar apoi Piñon i-a arătat colții lui Jelly Roll, singura lui mișcare de psihopat. Îl făcea să pară turbat, mai ales când se întâmpla cu un pui de câine sau de om. De la depărtare, caninii lui păreau puțin înnegriți, de parcă ar fi fumat trabuc în fiecare seară, după cină. Greta se îndoia că schema lui avea efectul dorit. Piñon a așteptat un minut, apoi și-a arătat din nou colții, de data asta puțin mai mult timp, dar nu părea decât s-o încurajeze pe Jelly Roll, de parcă ar fi crezut că-i zâmbește. A încercat să-l încalece de la spate. Când a eșuat, a încercat să-i coțăie capul: mare greșeală. Și-au luat poziția de atac, mârâind, făcând un salt înainte și transformându-se rapid într-o tornadă canină. Era greu

de spus cine câștiga sau cât de gravă era situația. Din fericire, a durat doar zece secunde.

Sau nu? Se opriseră, dar Jelly Roll stătea deasupra lui Piñon, țintuindu-l la pământ cu capul ei enorm. Piñon dădea frenetic din picioare, încercând să se smulgă din strânsoare, dar ea îl apucase de beregată.

— Cheamă-ți câinele, i-a spus Greta lui Gringo.

— Lasă-i puțin, o să se potolească.

— Nu, n-o să se potolească.

Piñon schelălăia. O căuta din ochi pe Greta.

— Cheamă-ți câinele, a repetat Greta.

Gringo s-a încruntat.

— Jelly! Lasă-l! Lasă-l! a strigat el.

Jelly nu s-a clintit. Piñon dădea din labe ca atunci când visa.

— Jelly, lasă-l!

— Înțelege engleză? a întrebat Greta.

Gringo i-a aruncat o privire disprețuitoare, de parcă ar fi făcut o remarcă rasistă. Jelly scotea niște sunete guturale înspăimântătoare.

— Ia-ți câinele de pe câinele meu. Imediat! a izbucnit Greta.

Tipul și-a pus palma pe capul lui Jelly.

— Jelly, dă-i drumul! Lasă-l!

— Glumești? Dă-i una peste bot! Mai repede!

— Nu e rechin, i-a spus Gringo exasperat.

— Vrei s-o fac eu? Nu vezi că al meu nu poate să respire? a zis Greta.

De nicăieri, a apărut o femeie care a înșfăcat-o pe Jelly Roll de labele din spate și a ridicat-o în aer. Greta nu mai văzuse așa ceva. Piñon s-a răsucit de pe spate și a tușit. Au rămas cu toții încremeniți, uitându-se la femeia care a continuat s-o țină pe Jelly Roll cu capul în jos, până

când aceasta a încetat să se mai zbată și a părut să se relaxeze, ceea ce-a durat aproximativ trei secunde, după care femeia a lăsat-o ușor jos și-a bătut-o pe fund.

— Șezi, a spus ea.

Jelly s-a supus. Femeia a scos o recompensă din buzunar și i-a arătat-o lui Jelly, care s-a repezit imediat la ea.

— Așteaptă, a spus femeia pe un ton ferm.

Jelly a așteptat, privind-o direct în ochi, de parcă ar fi cunoscut-o dintotdeauna, și ascultându-i orice poruncă. Când, în cele din urmă, femeia i-a aruncat recompensa, Jelly a înghițit-o fără să mestece și a privit-o pe femeie plină de adorație.

— Doamne, mi-aș dori să se uite și câinele meu așa la mine, a spus GILF.

— Ați repetat scena asta, nu-i așa? Pun pariu că veniți aici de săptămâni întregi și repetați mereu, a zis Greta.

Femeia a ridicat din umeri și n-a spus nimic. Era longilină, suplă, foarte palidă, iar pe Greta o ducea cu gândul la sparanghelul alb. Doar că sparanghelul alb e recunoscut pentru aroma delicată, iar femeia aceea n-avea nimic delicat. Avea un aer relaxat și improvizat, pe care probabil că-l rafinase ani întregi, purta o rochie largă de lână, o șapcă bărbătească de vânătoare și nu era machiată. În picioare avea o pereche de ghete la care Greta râvnea de ani de zile: moi, din piele verde-închis, fabricate în Germania, șase sute de dolari, plus transport.

Gringo i-a pus lesa lui Jelly Roll și, sceptic, a tras-o de lângă femeie.

— Îmi pare-atât de rău, le-a spus tuturor. Jur că n-a mai făcut asta niciodată. A fost la dresaj.

— Posibil să fi fost vina câinelui meu. Uneori e cam nemernic. Se crede lup.

— Poate ar trebui să-i schimbi numele în Dick Wolf[10], a zis GILF. Sau Director de Producție.

— Uite, acum face turul de onoare, chiar dacă a pierdut, a zis Greta, arătând spre câinele ei.

— Cum îl cheamă? a întrebat Gringo.

— Piñon, a răspuns Greta, simțind cum toată căldura din corp îi urcă în urechi.

Să-i rostească numele îi făcea o plăcere teribilă, chiar și după atâția ani.

— E mexican, nu? a întrebat Gringo.

— Deloc.

Gretei îi era milă de Jelly Roll. Probabil că-i era dor de vechea ei viață, de satul ei, de puii ei, de numele ei adevărat, probabil unul spaniol, ca Piñon, și n-avea nimic de-a face cu gemul de zmeură, cu muzica blues sau cu vaginul[11]. Probabil că-i era dor și de libertatea ei, de încăierări și împerecheri pe stradă.

— Ar trebui să te uiți la gâtul lui, să te asiguri că n-a pățit nimic, a sfătuit-o Gringo.

Greta l-a strigat pe Piñon, care s-a apropiat vesel, de parcă nu fusese la un pas de moarte cu doar un minut în urmă. Respira ușor neregulat și pielea de pe gât îi era înroșită, dar nu zdrelită.

— N-are nimic, a spus ea.

— Unde ai învățat să faci chestia aia? a întrebat Gringo Sparanghelul Alb. Ai fost ca un recuperator care ține datornicul de picioare peste balustrada de la etajul zece. Câinele meu are aproape treizeci de kilograme. Probabil că ești foarte puternică.

— Așa e. Mergi la sală? a întrebat Greta.

— Am crescut la țară, a răspuns femeia.

Ochii ei aveau o culoare nedefinită, ca ai unui nou-născut, și o măsurau pe Greta din cap până-n picioare, părând să caute ceva. A pornit de la pantofi, a urcat pe picior, a clipit de două ori la șolduri, a sărit direct la față, apoi s-a întors la sâni, după care a părăsit cu totul trupul Gretei. Aceasta s-a simțit nefiresc de abandonată. Respinsă.

— Nu recomand manevra decât în caz de urgență. Se poate întoarce împotriva ta, a spus femeia.

— „Căci jocul e să-i faci să sară-n aer / Cu pocnitoarea lor cu tot pe meşteri“[12], a rostit GILF inexplicabil.

— Poftim? a întrebat femeia.

— E din Hamlet. Înseamnă că bomba îi explodează în față celui care a făurit-o. Un fel de justiție poetică, a explicat GILF.

— Aha! Dacă erau doi pitbulli, nu mă băgam, a spus femeia. Celălalt pitbull m-ar fi putut ataca sau… Cum îl cheamă pe câinele tău? l-a întrebat ea pe Gringo.

— Măreața Elvețiană, i-a scăpat Gretei.

— Jelly Roll, a răspuns tipul, privind-o perplex pe Greta.

Greta a simțit un val de căldură în tot corpul. Cum de nu-i recunoscuse imediat vocea? Fusese prea distrasă de privirea ei fixă. Și de chipul ei! Era și mai frumos decât își imaginase Greta, înainte să se convingă că era desfigurată, doar că pomeții îi erau mai proeminenți, nasul mai osos, sprâncenele mai închise la culoare, părul mai lung, mai bogat, mai blond, aproape platinat.

Firește, ascultând vocea Măreței Elveține preț de atâtea ore, Greta a simțit o intimitate instantanee, la fel cum gazdele podcasturilor ei preferate erau uneori ca niște prieteni, până la punctul în care trecea alături de ei prin divorțuri, prin moartea părinților și a preaiubitelor lor animale de companie, așa că nu putea să nu se simtă puțin copleșită. Iat-o pe Măreața Elvețiană în carne și oase! Vorbind cu Greta, un nimeni!

— Unde ți-e câinele? Sau ai venit singură? a întrebat-o Gringo.

— Se plimbă prin pădurea de-acolo. Nu-i prea plac spațiile deschise, nu știu de ce l-am adus aici, a spus Măreața Elvețiană.

— Parcurile pentru câini sunt pentru oameni, nu pentru câini, a bâiguit Greta.

Au privit-o cu toții, așteptând să-și dezvolte teoria. Greta a ridicat din umeri. Din fericire, lui GILF i-a sunat telefonul și s-a îndepărtat ca să răspundă, iar Măreața Elvețiană s-a îndreptat către pădure. Greta a rezistat tentației de-a o urma.

— Si! Si! a început Măreața Elvețiană să strige dintr-odată către copaci.

Gringo și-a scos ostentativ ceasul de buzunar vintage.

— Mă duc la muncă, a spus și a privit-o lung pe Măreața Elvețiană. Doamnelor, ar trebui să veniți la mine la bar weekendul ăsta. Vă fac

cinste.

Prin „doamnelor“ se referea, evident, la Măreața Elvețiană. Greta bănuia că servea la un bar dintre cele noi, că se mutase de curând în Hudson special pentru slujba aceea, că locul lui de muncă cerea uniformă, că vestele și bretelele făceau parte din acea uniformă, că prepara o mulțime de cocktailuri de modă veche, cu whiskey din secară, pentru bezmeticii din Brooklyn care vizitau orașul și care adorau fiecare minut petrecut aici.

— Ce bar? a întrebat Greta.

— Farmacy, a spus el.

— OK, a aprobat din cap Greta.

— Sper să ne vedem acolo, a zis el, privind peste umăr.

Acum Măreața Elvețiană se întorcea către Greta. În spatele ei mergea în vârful picioarelor ceva ce părea a fi un hibrid între lup și coiot. Un lupoiot. Suplu, argintiu, cel mai frumos câine pe care îl văzuse Greta vreodată. Bănuia că Măreața Elvețiană îl alesese nu pentru personalitate, ci pentru că era la fel de frumos ca ea.

— Sunteți împreună? a întrebat Măreața Elvețiană, arătând către GILF.

Greta a clătinat din cap. GILF se certa cu cineva la telefon. Câinele ei n-avea blana vopsită doar cu roz și lila, a observat Greta, ci în mai multe culori pastel. Piersică prăfuită, galben-pai, bleu.

— Se pare că iepurașul de Paște le-a făcut o vizită, a zis Măreața Elvețiană.

— Și a ejaculat în blana lui, a spus Greta.

Primul gând, cel mai bun gând, spunea adesea Sabine. În cazul Gretei, nu era adevărat.

— Tocmai ai spus ce cred eu c-ai spus?

— Da, a încercat Greta să zâmbească.

Pe deasupra capetelor lor a trecut croncănind un stol de gâște canadiene.

— Câinele tău îmi amintește de Lupul Mare și Rău. E rău? a întrebat

Greta.

— Nu chiar. Are puțin akita în el. Și puțin chow-chow, a spus Măreața Elvețiană.

A cuprins cu palmele palide capul mare al câinelui și i-a deschis gura, ceea ce n-a părut să-l deranjeze.

— Are gingiile mov și pete negre pe limbă, a continuat Măreața Elvețiană, privind-o fix pe Greta.

Dar și mai impresionanți erau dinții lui, orbitor de albi și ascuțiți ca niște ace.

— Are implanturi? a întrebat Greta.

Măreața Elvețiană a eliberat capul câinelui.

— Ne știm de undeva? a întrebat ea.

— Ai crescut la o fermă. În Elveția?

— Da, ești din Elveția?

— Eu? Nu. Sunt din Vest, a spus Greta.

Nu te mai purta ca o psihopată. Vrei să-ți pierzi jobul?

— Cum te cheamă? a întrebat-o Măreața Elvețiană.

Futu-i, cum mă cheamă? Rebecca.

— Regreta, a spus Greta. Adică Rebecca.

— Flavia, a zis Măreața Elvețiană și i-a întins mâna.

Greta se gândise mereu că F venea de la Famke, Faye sau Freyja. Ce naiba era Flavia? Părea numele unui condiment. Un condiment uscat, sărat, pe care-l pui în supă. Poate nu agreat de toată lumea. Care provoacă dependență și probabil că-ți face rău. Al doilea prenume începea cu E. Numele de familie, cu W. Oare o putea întreba care era numele ei întreg? Abia „se cunoscuseră“, dar voia să fie sigură că Flavia era Măreața Elvețiană.

— N-am mai cunoscut pe nimeni cu numele Flavia. Pot să te întreb care e al doilea prenume?

— Eloise, a spus repede Măreața Elvețiană.

Eloise părea numele cuiva cu mâini calde. Ale Măreței Elvețiene erau reci ca gheața. Purta verigheta, o fâșie simplă de platină, pe degetul greșit.

— De unde-ai știut că sunt din Elveția?

— Am presupus, pari foarte europeană. Dar elegantă, nu banală. Ghetele tale sunt lucrate manual în Germania, nu-i așa? Îmi doresc o pereche de ani întregi.

— Și totuși n-ai crezut că sunt din Germania.

— Să fim serioși, a spus Greta, de parcă ar fi cunoscut personal sute de nemțoaice.

Măreața Elvețiană a privit către copaci. Piñon era în celălalt capăt al pajiștii, cu botul într-o scorbură și fundul în aer. Și-a ridicat brusc capul și s-a uitat în direcția lor. Greta a văzut că-l observase pe Silas. Apoi a început să alerge ca o torpilă către ele.

— Atenție că vine Domnul Problemă, a spus Greta neliniștită.

Spera ca Silas să fie docil. Părea calm, dar, pe măsură ce Piñon se apropia, Silas a început să scoată un țipăt strident.

— Câinele meu nu latră, țipă, a spus Măreața Elvețiană.

Țipătul l-a uimit pe Piñon, care a încetinit pasul. S-a apropiat de Silas precaut și l-a examinat din toate unghiurile.

— Crede că se uită în oglindă. Suferă de dismorfie corporală, a spus Greta.

Piñon a cuprins una dintre labele din față ale lui Silas și a început s-o coțăie energic. Silas l-a lăsat, în timp ce privea către orizont ca un gentleman. Piñon a închis ochii, și-a rezemat capul de umărul îngust al lui Silas și a continuat să se miște.

— Ei bine, a spus Măreața Elvețiană.

— E genul de bărbat care preferă picioarele.

— Majoritatea câinilor se tem de Silas.

— Mi-aș dori ca Piñon să fie puțin mai temător. Apropo, mulțumesc că

i-ai salvat viața. Ce te-a făcut să ridici pitbullul ca pe-o roabă? Nici nu mi-ar fi trecut prin cap.

— A fost un gest reflex. Câinele tău era strangulat, a spus Măreața Elvețiană. În mine se declanșează ceva ori de câte ori văd pe cineva în dezavantaj. Mai ales dacă e lipsit de apărare, știi?

Știu, draga mea. Știu fiecare amănunt.

— Lucrezi cu câinii? a întrebat Greta. Adică, asta e meseria ta?

Măreața Elvețiană a clătinat din cap.

— Nu cu câini, cu alte animale blănoase.

— Cu pisici?

— Sunt ginecoloagă, a spus Măreața Elvețiană, zâmbind.

I-a analizat chipul Gretei fără să clipească.

— Nu pari surprinsă. Majoritatea oamenilor nu mă cred, a continuat ea.

— Asta pentru că sunt obișnuiți să audă ceva de genul „cultiv sfeclă de zahăr și apoi fac suc de sfeclă de calitate, pe care-l zdrobesc cu tălpile, apoi îl îmbuteliez și-l vând la târgul fermierilor cu patruzeci de dolari treizeci de mililitri“. Dar tu pari o persoană cu o slujbă serioasă.

— Acum îmi termin rezidențiatul.

Un minut de tăcere.

— Probabil că ți se întâmplă des, dar te-ar deranja să arunci un ochi la chestia asta pe care-o am pe labie?

Primul gând, cel mai prost gând, poate-ar trebui să taci dracului din gură.

— Cel mai probabil e un papilom. Sunt foarte comune. Dacă te deranjează sau te incomodează în timpul sexului, pot să-l îndepărtez cu azot lichid, după ce mă asigur că nu e un neg genital.

— Glumeam, a spus Greta.

— Tu cu ce te ocupi?

— Fac transcrieri. Practic, sunt o stenografă glorificată. Nu e o slujbă reală. Lucrez de-acasă și nu prea ies.

— Ce transcrii?

— Interviuri. Pentru jurnaliști. Din New York.

S-a întrebat dacă Măreața Elvețiană își cumpărase Magic Wand, vibratorul uriaș, incomod, pe care Om îl recomanda tuturor deținătoarelor de vulvă, tinere sau bătrâne. Era ca și cum ar fi recomandat o măciucă și, după părerea Gretei, nu toate clitorisurile își doreau să fie omorâte în bătaie. Deși al Gretei și-o dorea. Trecuse la varianta cu percuție doar de zece ani, abia după mulți ani de muncă manuală. Părea instrumentul cu totul greșit pentru Măreața Elvețiană, care făcea pe dura, dar probabil că-și dorea ceva subtil și nuanțat.

GILF a închis telefonul și părea pierdută. L-a privit precaut pe Silas și și-a luat câinele în brațe.

— Nepotul meu a plecat? a întrebat ea.

— Acum câteva minute, a răspuns Măreața Elvețiană.

— Fir-ar să fie, a zis GILF și s-a îndreptat grăbită spre mașină.

Nepotul ei. Nepotul ei adevărat.

— Nepotul ei ne-a invitat să bem ceva în weekend, a spus Greta și a regretat imediat. Adică, s-a oferit să ne facă cinste la barul lui.

— Unde? a întrebat Măreața Elvețiană.

— La Farmacy.

— Am fost acolo cu soțul meu. Ar trebui să mergem.

Spune-i că nu bei, și-a poruncit Greta.

— Ai treabă mâine? a zis, în schimb.

Măreața Elvețiană a clătinat din cap.

— Muncesc până la ora opt, a spus Greta.

Sau, mai degrabă, o să transcriu următoarea ta ședință de terapie.

— 8:30?

În timp ce-o privea pe Măreața Elvețiană adăugând un nou contact în telefon, s-a simțit vinovată.

— R-E-B-E-C-C-A? a întrebat Măreața Elvețiană.

— R-E-B-E-K-A-H, a spus Greta, complicând lucrurile și mai mult.

[9] Abreviere pentru Grandma I'd like to fuck.

[10] Producător de televiziune american. Joc de cuvinte, dick însemnând „nemernic" și wolf, „lup".

[11] În limbaj argotic, Jelly Roll înseamnă „vagin".

[12] Fragment din Hamlet, de William Shakespeare, traducere de Ion Vinea.

7

A doua zi după prânz, Greta a găsit în inbox fișierul cu ședința Măreței Elvețiene, alături de o explicație vagă și derutantă despre motivul pentru care înregistrarea fusese brusc întreruptă sau, așa cum s-a exprimat Om, „trunchiată“. Pretindea că a simțit nevoia să oprească înregistrarea când Măreața Elvețiană începuse să dezvăluie informații personale despre Keith, agresorul ei, cum ar fi data exactă a eliberării lui din închisoare și adresa la care urma să locuiască. Se pare că gândul că Greta avea aceste informații îl neliniștea pe Om, ceea ce, evident, n-avea niciun sens. Nu era mai bine ca Greta să știe adresa unui agresor violent, ca să-l poată evita?

OM: Îți poți spune, te rog, inițialele pentru transcriere?

FEW: FEW.

OM: Mulțumesc.

FEW: Cine transcrie, tu?

OM: Ce? Nu. E un robot.

FEW: Serios?

OM: Adică nu la propriu, dar e un proces automat… folosesc un soft.

FEW: Și e exact?

OM: Mai mult sau mai puțin.

FEW: Azi în parc am întâlnit o tipă care face transcrieri. O cheamă Rebekah, cu K și H.

— Futu-i, a spus Greta.

OM: Ce bizar! Ești sigură că era om?

FEW: O, da. În jur de cincizeci de ani. Atrăgătoare. Gay.

— Ce?! a spus Greta.

OM: Mi se pare mie sau roșești?

FEW: Poate.

OM: A flirtat cu tine?

FEW: Da. Chiar și după ce i-am spus că sunt măritată.

— Așa ți s-a părut? a spus Greta.

OM: Ce fel de transcrieri face?

FEW: Lucrează pentru jurnaliști. Are clienții ei în New York.

OM: Ăă… s-a dat la tine?

FEW: Nu chiar. Dar a făcut o glumă despre Iepurașul de Paște și sperma lui.

OM: Ce glumă?

FEW: Acum n-ar fi amuzantă.

— N-a fost amuzantă nici atunci, a spus Greta.

FEW: Dar a fost interesant, pentru că, imediat ce-a spus-o, m-am surprins dorindu-mi să-i povestesc… totul. De obicei sunt reținută când cunosc oameni noi, dar am simțit că deja ne cunoșteam. Este genul de persoană intuitivă…

OM: Tu ești genul de persoană intuitivă?

FEW: Deloc. Mai degrabă gândesc decât simt.

— Hei, nici eu nu sunt genul care simte prea mult. Sau gândește prea mult.

FEW: În fine, a intuit câteva lucruri.

OM: Cum ar fi?

— Nimic, a spus Greta.

FEW: Sunt sigură că știa că am avut primul orgasm în dimineața aceea.

— Nicidecum. Dar felicitări, a spus Greta.

OM: Ce?! Unde?!

FEW: Acasă, unde altundeva? Ți-am urmat sfatul și am făcut o achiziție, a venit ieri prin poștă.

OM: Doamne, Dumnezeule, mi-ar fi plăcut să-ți pot oferi un pahar de șampanie. Am doar gin, n-am gheață, dar am apă tonică…

FEW: Calmează-te, n-a fost așa grozav.

OM: Nu?

FEW: Simt că în sfârșit înțeleg gluma, dar nu-i atât de amuzantă pe cât aș fi crezut sau nu e genul meu de umor.

OM: Ce fel de umor sperai să găsești?

FEW: Ceva mai sec. Sau absurd. A fost puțin cam… evident. Și, sinceră să fiu, instrumentul nu mi s-a părut fantastic. Mi se părea că mă electrocutează.

— Ha, ți-am zis eu, a spus Greta.

OM: OK. Poate puțin cam intens. Asta s-ar putea să se mai schimbe în timp sau poate c-ar trebui să încerci să nu-l pui direct pe clitoris. Dacă vrei, pot să-ți fac o demonstrație…

FEW: Mă descurc, Om.

OM: Erai singură?

FEW: Soțul meu și-a dorit mult să asiste, dar l-am pus să aștepte în camera alăturată. Așa că am fost singură în pat.

OM: Ai avut vreo fantezie?

FEW: M-am uitat la câteva poze.

OM: Cu soțul tău?

— Hai, frate! a spus Greta.

FEW: Unui bărbat i-ai pune întrebarea asta?

OM: Bineînțeles.

FEW: Ai întreba un bărbat dacă s-a masturbat privind poze cu soția lui?

— Niciodată, a spus Greta.

OM: Dacă s-ar masturba pentru prima dată și, întâmplător, ar fi căsătorit? Da.

FEW: Nu erau poze cu soțul meu.

OM: Erau poze cu fețe sau doar cu trupuri? Sau erau doar fețe fără corp? Erau persoane necunoscute sau pe care le știai?

FEW: Nu erau poze cu oameni.

OM: A! Erau poze cu… animale? Sau… peisaje?

— Animale? Pentru numele lui Dumnezeu, a spus Greta.

FEW: Nu, nu, nimic de genul ăsta. Te rog să nu supraanalizezi sau să scornești vreo simbolistică, dar m-am uitat la poze cu flori.

— Acum cine e gay? a râs Greta.

OM: Porno cu flori. Din Japonia?

FEW: Nu porno, Om, poze obișnuite. Știi cum arată ciumăfaia?

OM: E o cântăreață?

FEW: E o plantă. Crește în grădina mea și îmi apare adesea în vise. Se mai numește și Datura.

OM: Am înțeles. Cred c-am fumat o dată niște Datura. N-a fost o experiență grozavă. În orice caz, soțul tău trebuie să fie foarte entuziasmat. Ați sărbătorit?

FEW: A fost cea mai fericită zi din viața lui. Mai fericită ca noaptea nunții. Am luat micul-dejun în pat, iar el a vrut să amușine instrumentul, așa că i l-am dat, am râs și am stat cu câinele, bla-bla-bla, după care mi-a sunat telefonul. Eram de gardă, așa că m-am gândit că ar putea fi un pacient, dar era sistemul de notificare privind eliberarea deținuților din New York State, un serviciu la care m-am înscris în urmă cu șapte ani, ca să fiu anunțată dacă intervine vreo schimbare legată de detenția lui. La un moment dat, a fost transferat în alt penitenciar, așa c-am aflat, dar m-au sunat… adică știam că urmează să iasă… știam de luni întregi… dar mi-au zis ora exactă… la miezul nopții, nu e ciudat? Și i-am întrebat dacă-mi puteau trimite o fotografie recentă, deoarece îmi închipui că s-a schimbat în opt ani, și mi-au spus că nu pot face asta, dar mi-au dat adresa lui… și asta a fost partea surprinzătoare, se pare că va locui chiar la 9G, aproape de [SUNETE SUPRAPUSE]

[SFÂRȘITUL ÎNREGISTRĂRII]

Doamne! Aproape de… casa Gretei? Poate că urmau să fie vecini și de aceea Om fusese atât de circumspect. Singura proprietate în care-și închipuia că ar putea sta Keith părea să adăpostească doar câini și adepți ai supremației albilor abia ieșiți din închisoare, la fel ca el. În curte erau vreo zece cotețe de câini prinse cu lanțuri. Casa arăta de parcă ar fi fost ridicată într-o jumătate de zi, iar pe verandă fumau mereu câte șase–opt bărbați rași în cap. De fiecare dată când trecea pe-acolo, bărbații se holbau la ea, iar fesele i se încordau de parcă ar fi condus pe un pod foarte înalt. Părea că nu e singura: bucata de drum din fața casei era plină de urme de derapaje și de frâne, de parcă locul ar fi fost blestemat, iar când treceai pe lângă el, pierdeai controlul volanului.

Firește, cea mai mare îngrijorare a Gretei era „Rebekah“. Cum de Om nu întrebase despre ea? Evident, fusese prea distras de orgasmul Măreței Elveține sau poate că întreaga fază îi trecuse pe lângă urechi. Problema era că „Rebekah“ urma să iasă la băut cu Măreața Elvețiană în mai puțin de două ore și ce s-ar fi întâmplat dac-ar fi dat peste Om?

Un adult matur l-ar fi sunat pur și simplu pe Om, explicându-i situația bizară în care o întâlnise și panica absolut de înțeles din momentul în care a trebuit să se prezinte, ca să nu mai vorbim de faptul că totul părea pueril. Nu-i rămânea decât să arunce zarurile, să se întâlnească cu Măreața Elvețiană, așa cum stabiliseră, să bea ceva — un singur pahar — și apoi să nu se mai vadă niciodată.

Mai întâi, Greta s-a întins pe pat și a încercat să se aprovizioneze cu fotografii înfățișând ciumăfaia sau Datura, cum i se mai spune. Floarea era foarte otrăvitoare, cu un trecut întunecat printre șamani și adolescenți. Putea ucide oameni și animale deopotrivă. Nici măcar păsările colibri nu se atingeau de ea. Floarea în sine era mare, în formă de trompetă, ca un pendul. Dacă Greta închidea un ochi, semăna cu un sân lăsat, asta dacă era foarte beată. A ajuns la concluzia că putea fi atrăgătoare doar pentru un copil sau o molie, să spunem. Sau pentru Mapplethorpe. Deși îi lipseau buzele catifelate, asimetrice, de un alb-lăptos ale calelor, cu spadicele ca un penis enorm.

Greta a trecut la materiale mai tradiționale, așa cum făcea la finalul fiecărei zile de lucru și uneori în timpul programului, pentru că era dificil să transcrii ședințe de terapie sexuală fără să te masturbezi,

chiar și când sexul descris nu era sexy — doar arareori era sexy — și chiar dacă terapeutul era Om. Alegea clipuri scurte, la care să se poată uita de la început până la final, din respect, ca tocilarii care refuză să iasă din sala de cinema înainte să vadă tot genericul. Dacă videoclipul avea mai mult de 12 minute, să spunem, Greta nu-l alegea.

— Cioc-cioc, a anunțat Sabine.

Greta și-a închis browserul de pe telefon, recunoscătoare că era pus pe mut. Mimând ciocănitul doar verbal, Sabine bătea la ușă doar după ce intra în cameră și își aprindea o țigară, chiar dacă Greta încerca vreo altă formă de autoabuz, ca yoga.

Sabine a deschis ușa de la soba Gretei, pe care-i plăcea s-o folosească pe post de scrumieră, și a scos un sunet dezaprobator. Una dintre activitățile ei preferate era să se asigure că în soba Gretei focul ardea așa cum trebuie. Lua vătraiul și rearanja cu gesturi experte bușteniii din foc.

— Dormi? a întrebat-o Sabine.

— Sunt cât se poate de trează.

— Nu te bucuri că ai cumpărat lenjeria aia?

— Foarte tare.

La fel cum unii își cumpără lenjerie intimă nouă când intră într-o relație, Sabine încuraja cumpărarea de lenjerii noi la mutarea într-o casă nouă, chiar dacă acea casă era o ruină străveche, pe punctul de a se prăbuși. Cadrul din fier forjat al patului Gretei era vintage și valora ceva, salteaua era groasă și moale, dar așternuturile conțineau și poliester. Mai exact, treizeci la sută. După părerea lui Sabine, Greta ar fi putut dormi la fel de bine pe un teanc de ziare, într-o stație de autobuz. O târâse pe Greta la outletul Pine Cone Hill din Pittsfield, unde Greta se răsfățase cu o husă de pilotă din in alb, cearșafuri și fețe de pernă asortate și un volan de pat în mai multe straturi de tul alb ca neaua. Acum patul ei arăta ca un tort al miresei scump și nu doar în ochii Gretei, ci și pentru sute de mii de furnici. La treizeci de minute după ce se băgase în noile așternuturi, o armată de furnici se revărsase dintr-o crăpătură a peretelui, luând cu asalt patul. Nici măcar nu mărșăluiau organizat, într-un șir, ci lupta fiecare pentru sine. O armată îndeajuns de mare încât să se aștearnă peste cearșafuri și peste Greta, și peste Piñon, care nu se putea opri din strănutat, izbindu-se de ușa anticamerei. Ura furnicile la fel de mult ca Greta. În următoarele nopți dormiseră în anticameră, deși, firește, furnicile fuseseră doar în

trecere și până dimineață dispăruseră.

— Mă gândeam să fac spaghete cu chiftele la cină. Dar mi-a trecut, a spus Sabine.

— S-ar putea să mănânc în oraș diseară. Am cunoscut o tipă ieri, în parcul pentru câini, și ne vedem la un pahar.

— La un pahar! În sfârșit! a spus Sabine.

— Poate o să-mi pun fustă.

— Ce fustă?

— Aia lungă, din denim, cu nasturi.

— Stai puțin.

Și-a aruncat țigara în foc și s-a îndreptat către ușă.

— Dezbracă-te! Mă întorc imediat.

Greta și-a scos hanoracul și pantalonii de pijama. O auzea pe Sabine cotrobăind prin dulapul de la etaj, ca o veveriță din familia ce locuia în pod. De vreme ce casa fusese nelocuită timp de un secol, veverițele iernau în pod de cel puțin cincizeci și nouă de generații, așa că ar fi fost un act de cruzime să le evacueze. Din păcate, se culcau târziu, părând să stea la taclale, să joace popice și să târască obiecte grele dintr-un capăt în altul al podului.

Sabine s-a întors cu un braț de haine, inclusiv o rochie lungă, ponosită, care se închidea cu nasturi la spate.

— Nu zice nu până n-o pui pe tine, a spus ea.

— N-o să-mi încapă țâțele în asta.

— Prostii! O să-ți vină perfect.

Rochia era albă și vaporoasă, cu mâneci trei sferturi, cu jupă și multe elemente care atrăgeau privirea: numeroasele volane, tivul deșirat și, din loc în loc, petele închise la culoare.

— Ai schimbat uleiul la mașină îmbrăcată în ea?

— Nu, e sânge. Sânge uscat.

— Ai fost înjunghiată în coapsă?

— Nu e sângele meu. Al unui tip pe care-l știam demult.

A fluturat din mână.

— Nu contează. Întoarce-te!

Greta s-a întors cu spatele și Sabine i-a încheiat nasturii.

— Sunt anti-alb, a spus Greta.

— Ivoriu, a corectat-o Sabine. Și n-ar trebui. Îți scoate în evidență nuanța măslinie a pielii.

— Cine-ar vrea să aibă pielea mai verde?

— Ăă, o mulțime de oameni. Te îmbraci mereu ca o profanatoare de morminte, dar trebuie să te relaxezi dracului un pic. Acum stai la țară.

— Pare cam… delicată.

Voia să spună ponosită, destrămată, o zdreanță.

— E voal japonez. Cusături franțuzești la vedere. Jupa e din muselină. Vezi cum iese de sub tiv? E foarte chic și, dacă-mi amintesc bine, destul de scumpă.

— Și transparentă.

— Nu poți să porți lenjerie intimă, evident.

— Pot să-mi pun o jachetă deasupra?

— Nu porți jachetă cu așa ceva. Îți pui o pelerină, a spus Sabine.

I-a dat Gretei ceva din lână fiartă. Greta și-a tras-o peste cap. Era neagră, ceea ce era drăguț, și avea buzunare.

— Ai folosit-o pe post de scrumieră?

Sabine s-a uitat atent la material.

— Futu-i mama mă-sii! E mâncată de molii. Mi-au mâncat jumătate de garderobă.

— Arată mai bine găurită. E mai puțin formală.

— Arăți bine. Păcat că nu e o întâlnire adevărată, a spus Sabine.

— Deși pare să creadă că sunt gay. Ție îți par gay?

— Nu, a răspuns Sabine după o pauză lungă. Dar ai pungi sub ochi și sunt de mărimi diferite. Stai că am eu ceva.

Deasupra șemineului era agățată o oglindă enormă, cu ramă aurie, cu porțiuni mătuite ca niște nori negri-argintii. Îi făcea camera să pară un bordel Belle Époque, dar uneori Greta își dorea să-și poată găsi chipul în reflexia ei. Dar stai! Iată-l! Într-adevăr, avea pungi sub ochi și chiar erau de mărimi diferite. Una cât un portfard, cealaltă, cât o geantă de voiaj.

Sabine s-a întors cu două plicuri de ceai umede și calde. Erau mari, aproape de patru ori mai mari decât un plic de ceai obișnuit.

— N-am decât varianta XXL. Dar pune-le pe ochi. Așa fac fotomodelele după un zbor lung.

Din fericire, lumina din Farmacy era iertătoare. De fapt, Greta nu văzuse niciodată atâtea becuri vintage la un loc. De parcă s-ar fi aflat în laboratorul lui Edison. Barul era făcut să semene cu o apotecă de secol XIX și angajații păreau să creadă că produc leacuri vitale.

Tincturile, bitterurile, siropurile și tonicele erau făcute în casă și păstrate în sticle maronii, cu etichete de medicamente din altă epocă; cocktailurile erau preparate în pahare de laborator din sticlă și amestecate cu linguri de argint de treizeci de centimetri. Băutura pe care o terminase din două înghițituri îi fusese servită Gretei într-un balon Erlenmeyer. Și-a dat seama că întreg personalul părea înrudit, ca o familie extinsă de fermieri menoniți, mai puțin pălăriile de paie și bărbile scurte.

În ciuda cămășii fără guler și a bretelelor, Gringo nu se încadra în peisaj, în parte pentru că agita cocktailurile ca o maimuță dezaxată.

— Unde e prietena noastră blondă? a întrebat-o el.

— E pe drum, l-a liniștit Greta.

— Îți mai pregătesc ceva de băut?

— Mai bine mai aștept.

În cincisprezece minute, localul se umpluse deja, iar un grup mare de oameni aștepta la ușă să primească o masă. În loc să-și dea jos pelerina, Greta a ocupat scaunul de bar de lângă ea, punând piciorul pe el. Cu toate acestea, cineva a avut tupeul să întrebe dacă era ocupat, o femeie bogată și frumoasă, invidiată de tot orașul. Sau, cel puțin, de Sabine, de la care Greta aflase sursa bogăției ei (tatăl său inventase capacul de dozare de la detergentul de rufe lichid), a proprietăților ei (șapte clădiri aflate chiar în oraș, foarte căutate) și a filosofiei ei (relaxare californiană). Femeia părea distantă și neprietenoasă, iar Sabine susținea că era seacă și moartă pe dinăuntru, dar plânsese de multe ori pe canapeaua lui Om, așa încât Greta știa că, de fapt, era umedă (suferea de sindromul excitării genitale persistente) și vie (sau, în orice caz, dependentă de metadonă), iar acum iat-o, la un metru de Greta, privind-o fără s-o vadă. Greta se simțea invizibilă, dar nu nesemnificativă. De fapt, se simțea atotputernică. „Îți cunosc cele mai profunde temeri și dorințe, alături de toate greșelile și regretele tale deșarte, iar tu ce știi despre mine? Nimic, draga mea, absolut nimic“, și-a imaginat că-i șoptește femeii.

Desigur, și Om deținea aceleași informații și mult mai mulți bani decât Greta, dar nu și aceeași putere. Dacă ar fi fost acolo și s-ar fi așezat lângă ea, ar fi fost văzut, auzit și abordat de mulți dintre clienții lui și, în consecință, îmbrățișat sau ignorat, în timp ce Greta ar fi rămas un mister anonim, insondabil, al cărui nume era Rebekah. Rebekah, a repetat. Iar numele Măreței Elvețiene era Flavia. Fla-vi-a. Flavia e o străină pentru tine, nu uita, așa că nu lăsa să se vadă cât de multe știi.

Mulțimea de la intrare se mai risipise și în ușă a apărut o siluetă. Iat-o pe Măreața Elvețiană, Flavia, într-un pulover alb din cașmir și pantaloni de mătase. Părea răvășită de vânt, dar și bucuroasă și puțin surprinsă, de parcă ar fi aterizat cu parașuta. A văzut-o pe Greta și s-a îndreptat într-acolo. Oamenii întorceau capul după ea, în timp ce străbătea mulțimea, dar ochii ei au rămas ațintiți asupra Gretei. De-a lungul vieții, Gretei i se făcuseră ochi dulci de nenumărate ori, dar niciodată nu fusese privită astfel. S-a simțit ca balonul roșu din filmul alb-negru: imponderabilă, irezistibilă, evanescentă și inaccesibilă, plutind deasupra tuturor nimicurilor și reziduurilor. Când Măreața Elvețiană s-a apropiat de ea, senzația aceea s-a intensificat.

— Ai fost la solar? a întrebat-o Măreața Elvețiană, relaxată.

— Tratament cu plicuri de ceai.

— Ce?

— Am adormit cu niște plicuri de ceai pe ochi. Dintr-alea mari, care se folosesc pentru ice tea.

Măreața Elvețiană s-a așezat pe scaun cu aplomb. Oare Gretei i se părea sau dintr-odată toată lumea din bar s-a îndreptat de spate?

— Casa în care locuiesc, a continuat Greta. Uneori dorm în dulap, pe o saltea din păr de cal. Poate sunt alergică? Deși m-am născut cu pungi sub ochi.

De ce vorbea ca o nătângă? Obiceiul ei de a furniza informații fără noimă se înrăutățea când bea. Cu toate astea, i-a făcut semn lui Gringo și a comandat un Sazerac. Măreața Elvețiană a cerut un pahar cu vin alb și gheață alături.

— N-am reținut cum vă cheamă, a spus Gringo, întinzând spre ele o mână păroasă. Eu sunt JD.

— Rebekah, a zis Greta mult prea rar, de parcă ar fi încercat să vorbească în flamandă.

— Flavia, a spus Măreața Elvețiană.

— Rândul ăsta e din partea mea. Noroc!

S-a prefăcut relaxat și s-a îndepărtat. Măreața Elvețiană și-a pus două cuburi de gheață în pahar și a sorbit delicat. Greta a decis că tot ce trebuia să facă era să fie cât mai respingătoare, astfel încât Măreața Elvețiană să n-o mai contacteze niciodată.

— Ce drăguț se mulează puloverul, a spus Greta.

— Mulțumesc, a răspuns Măreața Elvețiană, fără să-și dea seama pentru ce.

— Pot să-ți văd… piunezele, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Cine vorbea? Un copil cretin de nouă ani?

— Ce-mi vezi?

— Proeminențele freudiene, a spus Greta.

Măreața Elvețiană a făcut ochii mari.

— Ești aici de la prânz?

— Ba pardon. Am ajuns acum douăzeci de minute. Am tastat toată ziua. Am transcris un interviu foarte intens, cu o persoană foarte cnoscută.

Ce era mai respingător decât să aduci în discuție nume de celebrități? Absolut nimic. Dintre cele locale, Greta îi alesese pe: Daniel Day-Lewis, Jessica Lange, Claire Danes, Parker Posey…

— Cum te plătesc?

— Cine? a întrebat Greta confuză.

— Probabil că se plătește bine, a spus Măreața Elvețiană, pronunțând lent cuvintele.

— Aa! Da, nu, nu chiar. Sunt cam îngropată în datorii. Dar am trăit toată viața de azi pe mâine, așa că sunt obișnuită. Nici n-aș ști ce să fac cu banii, decât să-i sparg cât pot de repede.

O idilă de-o viață cu sărăcia. Miau, pisicuță.

— Te-ai ocupat mereu cu transcrierile?

Greta a clătinat din cap.

— Am fost tehnician farmaceutic, chelneriță, barista, operator baze de date, vânzătoare de înghețată, învârtitoare de pizza.

— Mereu m-am întrebat dacă cei care lucrează de-acasă fac efortul să se îmbrace, a spus Măreața Elvețiană.

— Eu lucrez în chiloți. Când e suficient de cald. Altfel, în pijama. Casa în care locuiesc nu e izolată, așa că parc-aș dormi în cort. Doar că e o casă frumoasă, cu apă și canalizare, așa că e mai degrabă ca un cort de superlux.

Cort de lux, scârbos! A merge cu cortul, deloc pe placul ei, deși o făcuse de nu știu câte ori cu Stacy.

— În orice caz, dacă știi pe cineva care transcrie interviuri de acasă, sunt șanse mari să-și petreacă întreaga zi masturbându-se furibund, a spus Greta.

Cu siguranță, o imagine tulburătoare pentru cineva ca Măreața Elvețiană, care se masturbase o singură dată și nu furibund. Și atunci de ce zâmbea? Nu avea strungăreață, ci mai multe spații între dinți. Deși erau înguste și egale, de parcă ar fi fost poziționate astfel cu

intenție, și îi dădeau Măreței Elveține un aer obraznic de persoană distractivă.

— Eu una trebuie să-mi pun costumul în fiecare dimineață. Și pantofii. Ca să mă țină trează. Tu ai un birou?

Doamne, ce întrebări plictisitoare! Dar, într-un fel, părea să sugereze că Greta era cea plictisitoare sau, cel puțin, cea în chiloți, care se lupta cu somnul întreaga zi.

— Nu, lucrez din dormitor. Nu am un spațiu foarte ergonomic. Mă ucid încheieturile. Îmi zvâcnesc mâinile în toiul nopții. Și stau pe un taburet, așa că am probleme mari cu spatele.

Luxul autocompătimirii. Greta nu era sigură cât se mai putea autodenigra, dar Măreața Elvețiană părea profund captivată.

— În plus, am obiceiul să transcriu orice conversație pe care o aud, a continuat Greta. În capul meu, adică.

Ca o pacientă de la secția de psihiatrie.

— Acum transcrii conversația noastră? a întrebat Măreața Elvețiană.

G: Acum, da.

ME: Trebuie să fie dificil să trăiești clipa, dacă tastezi în mintea ta nonstop.

G: Nu, absorb totul. Fii atentă, cred că JD te place. Se tot uită lung, dar, Doamne, ar trebui să aștepte până se termină melodia asta. Sau poate că a ales-o în mod intenționat? Pun pariu că asta a făcut.

ME: Ce melodie?

G: N-o auzi?

ME: N-o recunosc.

G: The Velvet Underground?

Măreața Elvețiană a aprobat din cap anemic.

G: Linger on your pale blue eyes[13], nu înțelegi aluzia?

Măreața Elvețiană a ridicat din umeri.

ME: Eu am ochii cenușii.

G: Acum, că mă gândesc mai bine, îmi amintești de Nico.

ME: Nu-l știu nici pe el.

G: Pe ea.

ME: Ai de gând să faci referințe obscure toată seara? Nu știu prea multe despre cultura pop americană și nici nu mă interesează să aflu.

G: E nemțoaică!

ME: Calmează-te. Bea-ți băutura. Dă-ți haina jos.

G: E o pelerină.

Greta și-a dat pelerina jos și a agățat-o în cârligul de sub bar. Voalul japonez sau ce dracu' era i se lipea de spate, care părea scăldat în sudoare.

ME: Gretel.

G: Poftim?

ME: Gretel.

Greta s-a uitat în jur, panicată. Bineînțeles, Om era pe-acolo, prin preajmă. Comunicând cu Măreața Elvețiană prin semne și pocindu-i numele.

ME: Rochia ta. Îmi amintește de Gretel, din Hänsel și Gretel. Te tot uiți peste umăr. Aștepți pe cineva?

G: Doar nu ești unul dintre maniacii Disney? Câte filme Disney ai văzut la cinema? Ca adult. Fii sinceră.

Orice număr peste zero ar fi fost un motiv suficient de bun pentru ca Greta să ceară nota de plată.

ME: Nu-mi plac filmele în mod deosebit.

G: E un răspuns ambiguu.

ME: Deci, Gretel, trăiești într-o casă din turtă dulce, cu o vrăjitoare canibală?

G: Nu e canibală. Dar vinde canabis, dacă ești interesată. Casa în care locuim e veche și plină de crăpături. E ca și cum ai trăi afară. De-aia e chiria atât de mică. Plătesc 400 de dolari pe lună pentru cea mai mare încăpere în care am locuit vreodată.

ME: Ai un frate?

G: Un frate vitreg. Îl cheamă Jaime. E cu zece ani mai mare decât mine.

ME: Mama ta vitregă v-a abandonat în pădure?

G: Mama a murit când aveam treisprezece ani. Am fost crescută de mătuși.

Oare din cauza asta ura mănușile? Oare trebuia să-și mai comande ceva de băut?

ME: De câte mătuși?

G: Mama a avut o geamănă, șase surori și un frate, cu diferență de maximum doi ani între ei. Bunica nu și-a dorit niciodată copii, dar îi plăcea sexul și se pare că metoda calendarului n-a fost foarte eficientă.

ME: Cum a murit?

G: De bătrânețe.

ME: Mă refeream la mama ta.

G: S-a sinucis.

ME: Doamne, îmi pare rău.

G: A fost vina mea.

Măreața Elvețiană a privit-o, clipind des.

G: Glumesc.

ME: A lăsat vreun bilet?

G: Uau.

ME: Ce e?

G: Cam băgăcioasă!

ME: De obicei nu sunt așa. Încerc pur și simplu să aranjez piesele de puzzle la locul lor, așa cum se spune.

G: Nu prea mai spune nimeni asta.

Măreața Elvețiană a zâmbit din nou.

G: Probabil ești conștientă că oamenii întorc capul după tine când intri undeva. Pun pariu că ai putea întoarce și capul unei salate.

ME: E de la păr. Dacă îmi pun pălărie, nu mai întoarce nimeni capul după mine, crede-mă.

G: Aha.

ME: Pune-ți o perucă blondă și ieși pe stradă. Vezi ce se întâmplă. Ai fi surprinsă. Și dezamăgită. O mulțime de dubioși adoră blondele.

G: Poate, dar e vorba și despre ochii tăi. Au o forță extraordinară. De fapt, dacă nu merge treaba cu ginecologia, ai putea încerca să devii lider de cult.

ME: Ei bine, am crescut într-un cult.

G: [TUȘEȘTE] În ce cult?

ME: Pe undeva pe lângă Geneva, dar aveau întruniri prin toată Europa. Mi-am petrecut verile în locuri ca Ungaria, Slovenia și Danemarca, participând la ateliere împreună cu părinții mei.

G: Era un cult religios?

ME: Religia lor era ceva numit autenticitate radicală.

G: Ce fel de ateliere?

ME: Îmi amintesc de unul numit Mișcarea Autentică. Era ținut de o țicnită pe nume Yara. Zdrăngănea ceva la chitară și trebuia să „aștepți să fii mișcat“. Unii se legănau înainte și înapoi ca niște dezaxați, iar alții se aruncau pe podea și plângeau sau băteau cu pumnii în saltele. Era ceva… improvizat, aș zice. Un tip se scărpina după ureche ca un câine și-apoi își legăna brațele violent, iar altul sărea în sus și-n jos…

G: Pare un mosh pit[14].

ME: Ce e aia?

G: Nu contează. Și care era mișcarea ta autentică? Sau nu-ți amintești?

ME: Eu tremuram. De furie.

G: Deci nu era tocmai mediul tău.

ME: Îi invidiam pe copiii catolici din cartier. Tânjeam după structură,

după reguli, după disciplină și uniforme. Pe tine te văd în uniformă. Ești catolică?

G: După ce-a murit mama, m-am mutat la o mătușă care m-a convins că mama ardea în Iad, literalmente, într-un lac de foc, pentru că s-a sinucis. Mi-a spus că până la urmă voi călca și eu pe urmele mamei, pentru că eram un calvar plin de hormoni. Așa că l-am acceptat pe Iisus Hristos ca salvatorul meu personal.

ME: În glumă?

G: Aveam paișpe ani. În apărarea mea, i-a luat două luni să mă spele pe creier. Apoi am renăscut, slăvit fie Domnul, și asta a fost.

ME: Unde?

G: În cadă. După un travaliu de treizeci și șase de ore, am ieșit din vaginul mătușii mele. Glumesc. M-au botezat în sufragerie. Au sunat un preot de la televizor, iar preotul s-a rugat pentru mine și mi-a rostit numele pe post, ceea ce atunci m-a entuziasmat. Purtam o rochie galbenă și mătușă-mea tot striga „Slăvit fie Domnul“, în timp ce preotul își continua predica, iar apoi m-a ținut în brațe în timp ce plângeam. Și, Doamne, ce-am mai plâns! N-a fost ca un botez, ci ca o exorcizare, dar pe invers, Iisus a fost cel care a intrat în trupul meu. M-am simțit complet curățată, purificată, de parcă aș fi postit patruzeci de zile. Consider în continuare că acela a fost primul moment în care m-am simțit cu adevărat high și acelea s-au dovedit a fi cele mai fericite și liniștite trei luni din viața mea.

ME: Și-apoi ce s-a întâmplat?

G: Mi-ai pus ceva în băutură? De obicei nu vorbesc despre asta la prima întâlnire.

ME: Asta e o întâlnire?

G: Nu e?

Măreața Elvețiană și-a terminat vinul.

ME: Poți să renaști iar și iar și iar până mori?

G: Nu, e o șansă unică. Nu se poate anula și nu se poate uza. Asta e partea atractivă. Cu alte cuvinte, pot ucide pe cineva cu mâinile goale și tot ajung în Rai.

Măreața Elvețiană a rămas tăcută.

G: N-am omorât pe nimeni — încă —, dar au existat multe tentative de omor la adresa mea.

ME: Cine a încercat să te omoare?

G: Eu.

ME: Ai încercat meditația?

G: E doar o defecțiune. Am două circuite încrucișate. Nu e o problemă cu întreg sistemul. Nu am nevoie să fiu recablată.

ME: Pot să-ți cer o favoare? Oare am putea să…

Încheiem seara? Să nu ne mai vedem niciodată?

ME: Am putea să fim… tovarășe de plimbat câinii?

G: Ce e asta?

ME: Tovarășe de plimbat câinii.

G: Nu știu ce înseamnă asta.

ME: Adică să mergem împreună în parcul pentru câini.

Măreața Elvețiană părea puțin palidă. Era evident că nu-și dorea să meargă singură în parcul pentru câini, dar se gândea oare că Keith ar putea apărea acolo? Labradorul lui ciocolatiu obez nu mai putea fi în viață opt ani mai târziu și cine își ia un câine nou imediat după ce iese din închisoare?

Ei bine, Greta ar fi putut face asta. Ar fi putut să fie primul lucru pe care l-ar fi făcut. Dar un bărbat? Un bărbat ar fi încercat să obțină mai întâi sex, apoi… răzbunare? Cu siguranță Măreața Elvețiană ceruse un ordin de protecție, dar poate că nu intrase încă în vigoare sau poate se temea că Keith ar fi plătit pe cineva să vină după ea.

ME: Niciunul dintre prietenii mei nu e liber în timpul zilei și… adică îmi dau seama că și tu „lucrezi“, dar pare că…

G: Sigur, merg cu tine în parcul pentru câini.

ME: Fac cinste cu o cafea după.

G: Ai fi dispusă să-mi faci histerectomie la un moment dat?

ME: Poftim?

G: Vreau să-mi scot uterul.

ME: Ai menstruații abundente sau e ceva mai grav?

G: Am SPM. Mă simt de parcă aș fuma ciumăfaie.

Măreței Elveției i s-a citit o urmă de recunoaștere pe frunte. Greta a așteptat, sperând să audă cum o dusese ciumăfaia la orgasm.

ME: Câinele meu a mâncat ciumăfaie odată și a lătrat la perete șapte ore. Se pare că, dacă o ingerezi, pereții se topesc ca untul. [PAUZĂ] Ca să scapi de SPM, ar trebui să-ți scot ovarele.

G: Fie.

ME: Nu pot face asta, Rebekah. Îmi pare rău.

Gretei nu i-a plăcut că i s-a adresat pe numele fals. De ce naiba nu alesese un nume pe care să și-l fi dorit? Carmen, Isabelle, Piper…

ME: Ce simptome ai?

G: Gânduri obsesive. Spre exemplu, sunt convinsă că am un picior mult mai mare decât celălalt, dar mi se spune că sunt de aproximativ aceeași mărime.

ME: Porți mărimi diferite la pantofi?

G: Nu. Închipuie-ți câte perechi de pantofi ar trebui să cumpăr. Închipuie-ți cu câți pantofi desperecheați aș rămâne. N-aș putea să-i donez, așa c-ar ajunge la groapa de gunoi. Și-n plus, sunt bizar de obsedată de lăbuțele câinelui meu.

ME: Pare că îți iubești mult câinele. Aproape ca pe un bebeluș.

G: Da, se pare că am uitat să fac copii.

ME: Câți ani ai?

G: Treizeci și opt.

Greta avea patruzeci și cinci.

G: Nu îmbătrânesc prea frumos.

ME: Te-ai concentrat pe carieră?

G: Am uitat și să-mi fac o carieră.

ME: Ce altceva ai mai uitat?

G: De tatuaje. Am uitat să-mi fac tatuaje.

ME: Continui să transcrii conversația pe care o purtăm chiar acum?

G: Da, sunt extenuată.

ME: Pun pariu că știu cum să te opresc din a mai face asta.

Ca o șmecheră, Măreața Elvețiană n-a mai scos niciun cuvânt, nici măcar „La revedere“, nici „Mi-a părut bine să te văd“. A lăsat pur și simplu două bancnote de douăzeci de dolari pe tejgheaua barului, a strâns-o ușor de umăr pe Greta, i-a făcut cu mâna lui Gringo și a ieșit pe ușă.

Greta și-a mai comandat repede un Sazerac, doar ca să-și controleze emoțiile. Să se facă neplăcută în mod intenționat fusese mai stresant decât își închipuise, dar nu se așteptase să se simtă atât de bine. Trecuseră ani buni de când nu-și mai făcuse o prietenă, fie ea chiar și una cu care să meargă în parcul pentru câini.

Însă Măreața Elvețiană căuta cu siguranță un bodyguard, nu o prietenă, iar Greta nici măcar nu mergea la sală. Și nu avea niciun fel de armă. Poate că avea să înceapă să ridice greutăți sau măcar niște bușteni mai grei, pentru foc. Se descurca bine cu barda, dar poate că era timpul să pună mâna pe topor.

Dacă urmau să-și plimbe câinii împreună în mod regulat, cu siguranță Măreața Elvețiană avea s-o mai pomenească pe Rebekah la terapie. Dar, până la urmă, ce știa Om despre Greta? Nici măcar nu știa cum îl cheamă pe câinele ei sau ce rasă e. Știa doar câți ani avea, unde locuia și cu cine și că, uneori, dormea într-un dulap.

[13] „Mă afund în ochii tăi de un albastru-pal.“

[14] Stil de dans extrem executat de regulă chiar lângă scenă, specific concertelor rock, în timpul căruia participanții se izbesc puternic unii de ceilalți.

8

Acum, că iarna își intrase în drepturi, focul trebuia ținut aprins nonstop. Asta presupunea ca Greta să meargă prin nămeți până la grămada cu lemne, să se întoarcă prin nămeți cu brațele îngreunate de lemne, să le așeze pe vatră, să le stivuiască și să se asigure că are suficient de multe pentru foc. Dacă se culca la miezul nopții, trebuia să-și pună alarma la ora trei sau patru, ca să pună lemne pe foc, și apoi din nou la șase sau șapte, după care o dată la cinci ore, pe parcursul întregii zile. Dacă focul se stingea, trebuia s-o ia de la început și adesea lemnele erau ude sau înghețate ori focul nu se aprindea. Dacă se făcea curent, camera ei se umplea dintr-odată de fum negru și gros, care pe Greta o umplea de furie, și bătea aerul cu un prosop ca un demon. Bătuse draperiile în cuie, pentru că Sabine nu avea bormașină sau galerii și, într-adevăr, țineau curentul departe, dar să se încălzească era în sine un job cu jumătate de normă, pentru care nu era plătită. De fapt, ea era cea care plătea. Singura ei răsplată era faptul că nu murea înghețată.

Măreața Elvețiană îi scrisese în fiecare zi, timp de două săptămâni și jumătate, ceea ce însemna că, per total, își plimbaseră câinii împreună preț de șaptesprezece ore. De vreme ce Greta juca un rol, purta aceleași haine zi de zi: o jachetă impermeabilă și pantaloni de lucru monocromi, pe verde. Arăta și se simțea ca un paznic de cimitir. Cu câteva zile în urmă, Măreața Elvețiană o întrebase care era numele ei de familie.

— Numele de familie? Graves[15].

Măreața Elvețiană a privit-o cum și-a aprins o țigară și a tras câteva fumuri.

— Ești emoționată sau ce ai? a întrebat-o.

— Sunt fumătoare, i-a răspuns Greta.

— Știu, dar îți tremură mâinile, a spus Măreața Elvețiană.

Tremuratul era o consecință a serii trecute, pe care o petrecuse cu Sabine, bând whisky Redbreast lângă foc. La un moment dat, Greta

observase că Sabine părea drogată, nu beată, că de fapt se prefăcea că bea și spunea povești care sunau mai degrabă a ficțiune istorică scrisă de fani. Deși Sabine era îngrozită de lilieci, Greta s-a întrebat pentru o clipă dacă nu cumva o mușcase vreunul. Continua să slăbească, chiar și la frunte. Greta îi vedea craniul prin piele. Sabine îi ascundea ceva, ceva ce era pe cale să-i mărturisească, dar apoi, în toiul nopții, a plecat la New York, unde și-a pierdut urma pentru câteva zile. Cu o zi înainte, îi trimisese un mesaj ca s-o informeze că pregătea dulciuri cu iarbă împreună cu un dealer cunoscut din Jersey, că era posibil să lipsească întreaga lună și se întreba dacă Greta era OK cu situația. Era o casă mare pentru o singură persoană, recunoștea Sabine, dar făcea bani frumoși și i-a promis c-avea să se ocupe de costul lemnelor.

Revenind la Măreața Elvețiană — în mod absolut șocant, în ciuda nenumăratelor ocazii, Măreața Elvețiană nu pomenise încă nimic despre faptul că aproape fusese omorâtă în bătaie. Niciun cuvințel. Nu menționase și nici nu făcuse vreo aluzie la faptul că cel care o atacase fusese eliberat de curând din închisoare. În schimb, purta mult tweed și o privea îndelung (pe Rebekah) și foarte intens (elvețian?). Cu alte cuvinte, îi amintea Gretei de un anumit psihanalist celebru, doar că Măreața Elvețiană nu fuma pipă sau trabuc. Sugea ceva maroniu și foarte falic: înghețată pe băț cu aromă de bere de ghimbir pe care o avea la ea în parcul pentru câini, deși era mijlocul iernii. Berea de ghimbir, zicea, era aroma ei preferată pentru iarnă. Primăvara, trecea la pepene roșu. Vara era dedicată exclusiv citricelor. În plus, mânca extrem de multe drajeuri sărate, cu lemn-dulce. Și mere. Greta nu avusese niciodată impulsul de a mânca un măr. Cu siguranță nu era ceva de care să-i fie poftă. Nu-i plăceau fructele în general, dar Măreața Elvețiană făcea merele să pară irezistibile. De vreme ce Măreața Elvețiană avea mereu gura plină, Greta se avântase să-i spună câteva lucruri. Câteva sute de lucruri. Printre îmbucături, Măreața Elvețiană o bombardase pe Greta cu întrebări despre trecutul ei, ceea ce, la început, o neliniștise, dar apoi Greta și-a amintit că majoritatea informațiilor de bază — numele, vârsta, locul nașterii — erau minciuni curate, iar minciunile o făceau să se simtă camuflată și anonimă, ca un informator dintr-un documentar. Odată depășită stânjeneala inițială, Greta a început să vorbească de parcă ar fi avut fața blurată, vocea distorsionată și adresa secretizată.

— Nu spuneai că ai fost logodită? a întrebat-o Măreața Elvețiană în timp ce se plimbau prin pădure.

— Am fost logodită cu Stacy timp de zece ani, dar m-am simțit ca și cum ar fi fost câteva luni, a răspuns Greta, dând aprobator din cap.

— Locuiește și ea în zonă?

— În California. Și e bărbat, a spus Greta.

— Când v-ați despărțit?

— Acum un an. Încă vorbim la telefon, deși tot mai rar. Noua lui iubită spune că nu-i place expresia lui când vorbește cu mine, așa că nu l-am mai sunat. Dar împărțim custodia lui Piñon, prin urmare se văd pe FaceTime.

— Se vede pe FaceTime cu câinele?

— Normal. Cum altfel s-ar putea vedea?

— De ce v-ați despărțit?

— Eu eram pregătită să trăiesc singură.

— Dar n-o faci, a spus Măreața Elvețiană și a mușcat din al doilea măr. Locuiești cu cineva.

— Eram pregătită să dorm singură. Stacy era ca un ursuleț de pluș. Cu penis. Mă surprindea mereu să-i simt erecția când mă ținea în brațe. Dar am fost extrem de atașată de el. Mă bazam pe el în orice privință. De-asta trăiesc așa cum trăiesc acum.

— Și eu care eram convinsă că ești gay. Ești gay? a întrebat Măreața Elvețiană.

— Nu în totalitate. Adică, am făcut sex cu femei.

— Cu câte femei?

— Nu știu, cinci sau șase.

— Ai un gen de femeie care îți place?

Era greu de spus. În afară de iubita ei din liceu, Greta se culcase doar cu femei foarte stone butch[16] și majoritatea fuseseră aventuri de-o noapte ori de câte un weekend, pe ici, pe colo.

— Deci femei distante din punct de vedere emoțional?

— O stone butch preferă să atingă, mai degrabă decât să fie atinsă. Nu sunt dure per se. Adesea sunt chiar foarte afectuoase. Ultima mi-a spus că nu eram genul care să fie dominat și că sub machiajul și hainele

mele feminine se ascunde o butch care așteaptă să iasă la suprafață. Firește, nu am făcut nimic în privința asta, în afară de faptul că m-am ras în cap, ceea ce am regretat instantaneu.

— De ce?

— S-a dovedit că arăt ca un criminal.

Apropo de asta, Greta s-a uitat în jur, după Keith. Dacă nu cumva purta costum de camuflaj și nu stătea ascuns după un copac, ea și Măreața Elvețiană erau singure.

— Când ți-ai dat seama că-ți plac fetele?

— La pubertate.

— Părinții tăi încă erau căsătoriți?

— S-au despărțit înainte să mă nasc eu.

Greta a făcut o pauză, să strige la Piñon, care dăduse o reprezentație elaborată de dans contemporan în pârâul rece ca gheața, apoi se tăvălise prin mocirlă și acum îi lătra lui Silas în față. Piñon era mânjit de noroi din cap până-n picioare, dar totul la Silas era imaculat: labele, blana lui neagră, calmul lui.

— Părinții tăi trăiesc? a întrebat Greta.

Măreața Elvețiană n-a răspuns. Poate că muriseră.

— De ce ți-e dor din Elveția? a întrebat Greta.

Măreața Elvețiană a clătinat din cap.

— Ai fost în vacanță în Alpi?

Niciun răspuns.

— Am auzit că elvețienii sunt buni înotători. E adevărat? Și e adevărat că ciocolata e mult mai bună decât…

— Frumoasă încercare, a întrerupt-o Măreața Elvețiană.

— Poftim?

— Pare că vrei să schimbi subiectul.

— Ce?

Greta a simțit-o pe Măreața Elvețiană studiindu-i profilul.

— Îți tremură buzele? Dintr-odată nu te simți confortabil să vorbești despre tine?

— Stai puțin, nu aveam o conversație?

— Refuz să mă conformez la agenda ta, a spus Măreața Elvețiană.

— La agenda mea?

— Care e frica ta?

Scientologia, s-a gândit Greta.

— Te temi c-o să dezvălui prea multe? Spune-mi care e frica ta, fii sinceră. Fără să inventezi nimic.

Greta a inventat câteva răspunsuri.

— Ceasurile care ticăie. Nașterea. Nu mă dau în vânt după confruntări. Căsătoria, majoritatea camerelor cu lambriuri. Picioarele. De fapt, picioarele cred că sunt pe primul loc. În parte, de-asta mă sperie nașterile. E o teamă de prezentație pelviană.

Uite, s-a gândit Greta. O mulțime de lucruri de investigat.

— Îmi povesteai despre iubita ta din liceu. Apoi ai mutat reflectorul de pe tine și pare că asta faci de obicei. Mă întreb ce se ascunde în spatele acestui lucru.

— Poate că nu-mi place prea mult să vorbesc.

— Bănuiala mea e că ți-ai asumat acest rol destul de timpuriu. Îmi închipui că e un rol pe care l-ai jucat toată viața.

— Cel de persoană politicoasă?

— Cel de persoană care ascultă. Ăsta e rolul tău: cea care ascultă, confidenta, duhovnica. Îți petreci întreaga zi fără să vorbești, ascultându-i pe alții, notând ceea ce spun, iar apoi faci același lucru în situații sociale. Faci și acum o stenogramă?

— Tu ești mereu atât de zeloasă?

— Sunt directă, a recunoscut Măreața Elvețiană, pentru că nu-mi pasă dacă ceilalți mă plac sau nu. Nu am încredere în cei care le fac altora pe plac. Mi se par falși și periculoși.

— E ușor să mi te-nchipui în curtea școlii. Copiii cu părul bălai pot părea angelici, dar adesea sunt copii răi, a spus Greta și a zâmbit. O altă frică a mea e să văd fotografii vechi cu persoana cu care mă văd. Nu fotografii de când era bebeluș, alea nu mă deranjează, ci orice fotografie după vârsta de cinci ani, când nucleul unui om începe să prindă contur, și mi-e greu să reconciliez ce văd cu cine sunt ei acum…

— Apăram copiii de bătăuși, a întrerupt-o Măreața Elvețiană. Ăsta era rolul meu în curtea școlii.

— Băteai bătăușii, a spus Greta.

Măreața Elvețiană a dat aprobator din cap.

— Sper să mă aperi și pe mine de… tine.

O tăcere stânjenitoare s-a așternut între ele. Sau poate că era stânjenitoare doar pentru Greta. Măreața Elvețiană părea relaxată și amuzată, doar că Măreața Elvețiană mai degrabă pândea, decât mergea. Pașii ei erau calculați și precauți, de parcă s-ar fi temut să nu facă prea mult zgomot.

— Sunt dezamăgită când cineva întoarce imediat armele. Asta denotă lene.

— Poate vrei s-o lași mai moale. Abia ne-am cunoscut, a spus Greta.

— Dar nu pare că abia ne-am cunoscut. Nu crezi?

Greta a ridicat din umeri.

— Povestește-mi despre prima ta iubită, fără rețineri, a poruncit Măreața Elvețiană cu gura plină de drajeuri cu lemn-dulce.

Așa că Greta i-a povestit despre Robin, care era cu câțiva ani mai mare decât ea — din câte știa Greta —, singura fată din New Hampshire fără permanent și breton franjurat. De fapt, era tunsă foarte scurt, vopsită blond platinat și se îmbrăca băiețește. Toată lumea îi spunea Rob sau Robbie. Când s-au cunoscut, Greta era la bibliotecă, aruncând cărți pe fereastră. Rob era pe trotuar, exersând mișcări noi pe skateboard. Greta a văzut — și aproape că a auzit — cum, dintr-odată,

skateboardul i-a zburat de sub tălpi și Rob s-a izbit cu capul de asfalt. A coborât imediat scările și a ieșit în fața bibliotecii. Rob încă era întinsă pe jos. Greta s-a lăsat pe vine, lângă ea.

— Tu aruncai cărți pe fereastră? a întrebat Rob.

— Nu, a răspuns Greta.

— Mi-ai distras atenția. De-aia am căzut.

— Nu eram eu.

— Nu poți să furi de la bibliotecă. Aduce ghinion.

— Iau doar cărți care au mai mult de patru copii. Exemplare deteriorate.

Rob a privit-o pe Greta fără să spună nimic. Greta se temea că Rob avea o comoție cerebrală și că urma să moară-n somn în noaptea aceea. Secția de Urgențe era la o stradă distanță.

— OK, n-o să mai fac asta. Ar trebui să mergi la spital.

Greta a ajutat-o pe Rob să se ridice.

— Poți să mergi?

— Cad în fiecare zi, a spus Rob râzând. Am capul tare. Scrie-ți numărul de telefon într-una dintre cărțile astea.

Greta a ales Ántonia mea, de Willa Cather. Nu știa de ce o furase. Nu părea să conțină înjurături sau scene erotice. Greta s-a gândit că avea să-i ia o lună lui Rob s-o citească și că apoi avea s-o sune, să-i vorbească despre ea. Dar Rob a sunat-o peste câteva ore.

— Vrei să ne ținem în brațe? a întrebat Rob.

— Gata? Ai terminat cartea? a spus Greta râzând.

— Nu citesc cărți. Vreau să te duc la D'Angelo. O să-ți iau un sendviș picant cu friptură și brânză. Și, mai important, e un ventilator în tavan, care abia se mai ține într-un firicel. Ar trebui să ne așezăm sub el și să așteptăm să ne cadă în cap. Apoi vom trăi fericite până la adânci bătrânețe.

— Decapitate?

— Bogate, îi dăm în judecată, a spus Rob.

Ventilatorul nu le-a căzut în cap nici lor, nici altora, nici măcar după o oră și jumătate, dar Greta a căzut în cap după Rob, deși Rob conducea un Trans Am demodat, susținea că e blestemată, avea câteva tatuaje îngrozitoare bătute punct cu punct și renunțase la Liceul St. Mary, unde Greta trecea în clasa a X-a. Acum Rob lucra ca bucătăreasă, ca să-l ajute pe tatăl ei, care își pariase banii până la ultimul sfanț la canadienii francezi de peste râu. Toate astea erau încastrate în mirosul corpului lui Rob, care pentru Greta funcționa ca iarba-mâței pentru pisici, deși Rob susținea că mirosea așa pentru că era pe jumătate cherokee.

Mai târziu în aceeași zi, Rob și-a pierdut cheile, portofelul și câinele, toate în decursul a două ore. Și-a rupt mâna în patru locuri încercând să le recupereze. În săptămâna următoare, au mers la o petrecere într-o casă în copac, care s-a prăbușit; Rob a aterizat fix pe un cui de la care a făcut tetanos, după care, trismus. Dar tot ceea ce făcea părea coregrafiat, inclusiv a se rostogoli pe scări și a merge în cârje.

Relația lor a durat șase luni și a fost bizar de inocentă, probabil deoarece Rob considera că Greta era încă un copil, dar și pentru că Rob juca baschet cu câteva călugărițe de la St. Mary. Greta intuia că Rob era foarte catolică, deși susținea că norocul era singura ei religie.

— În orice caz, a fost mai degrabă mângâiere decât plăcere, dacă înțelegi ce vreau să spun, i-a zis Greta Măreței Elveține.

Măreața Elvețiană a clătinat din cap.

— Aproape fără atingeri sub talie. Dar ne plăcea să ne sărutăm și să ne frecăm una de alta. În cele din urmă, mi-a dat papucii pentru o chelneriță de la restaurantul la care lucra. Am fost terminată.

Imediat după ce-a absolvit liceul, Greta și-a cumpărat un bilet către California și n-a mai văzut-o pe Rob niciodată. Se cunoscuseră în vremuri mai simple, când te puteai muta într-un alt stat sau chiar la trei autostrăzi distanță și nu te mai vedea și nu mai auzea nimeni de tine. Dar apoi a apărut Facebook, care a tulburat mersul firesc al lucrurilor, și dintr-odată i-au apărut fotografia lui Rob pe ecran și vorbele ei într-un mesaj.

Am văzut că ești în L.A. Sunt aici într-o delegație. Vrei să ne ținem în brațe?

Greta chiar își dorea să fie ținută în brațe. Doar pentru o seară. Dar oare își dorea și candidoză? Cu siguranță Rob era în continuare necizelată și blestemată. Și trebuia să se gândească și la Stacy. Atunci erau deja împreună de șapte ani. Dar Greta abia aștepta să nu trebuiască să explice nimic, pentru că Rob deja știa majoritatea lucrurilor frumoase și urâte despre ea.

A doua zi, Greta stătea într-un separeu din restaurantul Farmer's Daughter, de lângă hotelul lui Rob. Greta s-a bucurat să-i vadă chipul, care părea încercat, dar nu distrus, în ciuda a ceea ce-și închipuia că trebuie să fi fost douăzeci de ani marcați de abuz de alcool și pierderea cunoștinței.

— Încă poți să alergi superrepede desculță? a întrebat-o Greta.

— Jolie laide, a spus Rob.

— Ce înseamnă asta?

— E în franceză. Înseamnă „frumoasă urâtă", așa cum ți-aș descrie fața.

— Ce dracu', mă iei peste picior? a întrebat Greta.

— Ești frumoasă într-un fel unic. Ești foarte greu de uitat, a spus Rob, luând-o pe Greta de mână.

— Mai poți să-ți bagi mâna în apă opărită?

— Nu sunt o reptilă, Greta. Sunt o ființă umană. Cu sentimente, a spus Rob.

Greta simțea rușine. Deși avusese nenumărate ocazii, nu-l înșelase niciodată pe Stacy și cu atât mai puțin cu tatăl ei. Pentru că de asta îi amintea Rob: de tatăl ei, cu tâțe.

— Te vezi cu cineva? a întrebat Greta.

Rob a clătinat din cap.

— Ultimele iubite pe care le-am avut erau complet dezaxate. Adică nebune cu acte-n regulă. Se pare că atrag doar femei bolnave psihic.

— Studente, a spus Greta.

— Una sau două aveau douăzeci și ceva de ani, a recunoscut Rob. Dar pe tine, pe tine te-am iubit. Și-acum îmi amintesc a doua noastră întâlnire. M-am gândit mult la asta de-a lungul anilor.

Fumaseră iarbă și se sărutaseră ore în șir pe un acoperiș, iar Greta se lovise la spate. Mai târziu, Greta linsese Nutella de pe sânii lui Rob.

— Era frișcă, a spus Rob pe un ton serios.

— Era Nutella. Nu-mi place frișca, a contrazis-o Greta.

— Probabil că ai lins Nutella de pe altcineva.

În seara aceea, Greta se îndrăgostise până peste cap de Rob, era îndrăgostită de luni întregi, dar părea riscant s-o recunoască acum, pentru că Rob își dorea cu disperare s-o audă.

— Mă bucur că ne-am regăsit, a spus Rob.

Greta și-a dres glasul.

— Am o relație cu un tip foarte bun. Locuim împreună. Suntem logodiți.

— Și-atunci ce cauți aici?

— Curiozitatea mea a învins? a spus Greta.

Rob s-a uitat la ceas.

— Ce zici? Ne cărăm de-aici?

— Fără să plătim?

— Greta, ai putea să nu te mai porți cu mine de parcă aș fi o depravată? a întrebat Rob răbdătoare.

— O depravată sexy, a corectat-o Greta.

S-au sărutat la masă, ca două ratate. Rob mirosea mai complex decât își amintea Greta. Nota de vârf era aceeași: o pădure tânără de cedri. Nota de mijloc varia între croasant cu migdale și mosc de la subsuoară. Când Greta a simțit batjocura și disprețul întregului personal al restaurantului, a reușit să se desprindă de Rob. A hotărât că abia aștepta să se tăvălească amândouă în patul de hotel.

— Deci ai avut o aventură, a întrerupt-o Măreața Elvețiană în cele din

urmă.

— Da, a recunoscut Greta.

A continuat să pălăvrăgească despre cât de racordată rămăsese Rob la vechi idei despre ea, despre cât de încordată fusese Greta, despre cum interacțiunile ei cu Rob îi aminteau de vremurile când fuma crack — o euforie de două minute, urmată de conștientizarea faptului că se căcase pe ea —, despre cât de pregătită era să renunțe la bong, să-și salveze relația cu Stacy. În schimb, a încheiat-o cu Rob și a mai dormit doi sau trei ani.

— Uneori mă întreb dacă din cauza asta nu m-am căsătorit cu Stacy, deoarece știam că sunt capabilă să-l înșel și nu doar să-l înșel, ci să dezvolt sentimente pentru altcineva, iar asta nu mi s-a părut corect.

Măreața Elvețiană și-a zdrăngănit cheile în buzunar. Greta și-a dat seama că stăteau lângă mașina ei, în parcare. Fusese atât de prinsă de propria poveste, încât nu-și dăduse seama când traversaseră pajiștea.

— De cât timp stăm aici? a întrebat Greta.

— De douăzeci și trei de minute.

— Doamne, îmi pare rău. Probabil că abia aștepți să ajungi acasă.

— Sunt OK, a spus Măreața Elvețiană.

— Cum merge căsnicia ta?

Măreața Elvețiană a zâmbit, fără să spună nimic.

— Am vorbit de-ți sângerează urechile. Te simți sufocată, nu-i așa? De parcă ai avea o pungă pe cap.

— Dimpotrivă, a spus Măreața Elvețiană.

În timp ce Greta se gândea la antonime — destinsă, eliberată, convinsă —, Măreața Elvețiană a sărutat-o pe obraz. Apoi, pe celălalt obraz. Pe urmă, din nou pe primul obraz. Un rămas-bun elvețian, a presupus Greta, doar că s-a întâmplat la ralanti. Greta s-a aplecat în față și a sărutat buzele întredeschise ale Măreței Elvețiene. Măreața Elvețiană a zâmbit. Să-i sărute dinții a fost disonant și umilitor, de parcă ar fi sărutat chiuveta de la baie. Dar poate că asta a sunat prea dur. A fost ca și cum ar fi sărutat o cristelniță plină cu apă sfințită.

[15] „Morminte“.

[16] Termen ce descrie o lesbiană care afișează „masculinitate“ și care preferă să nu-i fie atinse organele genitale în timpul contactului sexual.

9

OM: Salut, nu ne-am mai văzut de mult. A trebuit să te taxez pentru ședința de săptămâna trecută, pentru că ai anulat în ultima clipă și am nevoie să fiu anunțat cu o zi înainte. Îmi pare rău.

FEW: A fost vina mea, am fost prinsă cu ceva în parcul pentru câini.

— Prinsă, da, desigur, a spus Greta.

OM: Îți poți spune inițialele, pentru transcriere, te rog?

FEW: FEW.

OM: Nu ne-am mai văzut dinainte să iasă Keith din închisoare, corect?

FEW: Da.

OM: Ce simți în legătură cu asta?

FEW: [PAUZĂ] Poate că sună ușor paranoic, dar sunt urmărită.

— Ce? a întrebat Greta.

OM: Unde?

FEW: Pe ici, pe colo, oriunde merg.

OM: E aici? Stai puțin [SUPRAPUNERE] Nu văd cum… stai, mișcă [SUPRAPUNERE] nu, nu se poate… el? Cel cu cravată? E Timmy, draga mea, e inofensiv…

FEW: Nu el. El. Tipul cu [SUPRAPUNERE] mare și neagră.

OM: … înțeleg cum și-ar putea permite [SUPRAPUNERE] ce insolență…

FEW: [SUPRAPUNERE] la pod…

— Futu-i, vorbiți pe rând, vă rog, a spus Greta.

FEW: Cred că-mi monitorizează programul.

OM: Se numește hărțuire. Ai sunat la poliție?

FEW: Nu.

OM: Te-a urmărit vreodată pe jos?

FEW: Nu, dar uneori mă urmărește o femeie. O femeie mai în vârstă, cu trăsături aspre. Mă urmărește în parcul pentru câini.

— Sper că nu te referi la mine, a spus Greta.

OM: Ești sigură?

FEW: Mă așteaptă în parcare și mă urmărește, uneori și câte o jumătate de oră, și se uită urât la mine.

OM: Are și ea câine?

FEW: Da.

OM: Te simți în pericol? Pare periculoasă?

FEW: Prezența ei e cumva amenințătoare, da, dar nu sunt niciodată singură. Mă întâlnesc cu o prietenă și mergem în parc împreună.

— Pfiu, a spus Greta ușurată.

OM: OK, foarte bine.

FEW: E o binevenită abatere de la toate astea, ca să fiu sinceră. Vorbește încontinuu.

OM: Femeia aceea îți pare cunoscută?

FEW: N-am văzut-o în viața mea.

OM: Prietena ta o știe?

FEW: Nu i-am spus nimic despre asta.

OM: De ce?

FEW: Abia ne-am cunoscut și nu e o poveste de care să fiu atașată. Nu consider că e parte din identitatea mea.

OM: Ce-ai de gând să faci în legătură cu faptul că ești urmărită?

FEW: O să încerc să fiu mai vigilentă. Ar trebui să-mi notez date și ore. Nu mă pricep prea bine să descriu fețe, dar țin minte mereu cum sunt îmbrăcați oamenii. Femeia poartă un pulover de lână cu model nordic, pantaloni de trening gri, cu șnur, și cizme de cauciuc verzi, cu o mărime mai mari. Nuanța se numește verde-jasp și sunt făcute de o firmă franțuzească ce produce echipamente pentru grădinărit.

Greta a oprit înregistrarea, încercând să-și amintească dacă văzuse vreo femeie care să corespundă acestei descrieri, dar își amintea doar câini.

Măreței Elvețiene nu-i plăcea să zăbovească pe pajiște, prefera să se plimbe prin pădure, așa că probabil femeia le urmărise pe potecă. Un Rhodesian Ridgeback trecuse de câteva ori pe lângă ele, dar Greta abia dacă-i observase stăpâna, pentru că fusese prea ocupată să vorbească. Încontinuu.

OM: Soțul tău e îngrijorat?

FEW: Oarecum. Crede că îmi închipui tot felul de lucruri.

OM: Ai tendința să faci asta?

FEW: În ultima vreme, da. Nu sunt în apele mele. Sau poate că sunt mai în apele mele decât de obicei. N-am mai fost atât de surescitată din liceu. N-are nicio noimă, dar îmi simt chiar și sângele diferit, pare să fie mai abundent.

OM: Te simți mai… energică decât în mod normal?

— Se numește dorință, a spus Greta.

FEW: Și, totodată, sunt mai distrată ca de obicei. Acum două seri, când am ajuns acasă după serviciu, am stat în grădină și m-am uitat la tufișuri ca o dementă. Luke era în casă, mă privea și a bătut în geam, ca să-mi atragă atenția. Eram atât de dusă, că nici măcar nu l-am recunoscut. Am avut senzația că a intrat un străin în casă. Mi-a spus că am stat acolo douăzeci de minute. În noaptea aia am visat că în casă erau opt Luke și că nu știam care e cel real. Adică erau toți reali și interacționau cu mine, dar trebuia să-mi dau seama care era cel autentic, care era… el.

OM: Și ți-ai dat seama?

FEW: Nu.

OM: Crezi că dormi îndeajuns de mult?

FEW: Nu știu. Visez cu ochii deschiși mare parte din zi, chiar și la muncă, și nu-mi amintesc niciun drum pe care-l fac cu mașina, decât dacă sunt urmărită, iar apoi sunt hiperconștientă, dar bineînțeles că nu-mi trece niciodată prin cap să mă uit la numărul de înmatriculare.

OM: La ce visezi cu ochii deschiși? La răzbunare?

FEW: Împotriva cui?

OM: A lui Keith!

FEW: A stat opt ani într-o celulă. Și-a ispășit pedeapsa.

OM: Cine știe, poate că a prosperat în închisoare. Poate că a început din nou să poarte pantaloni scurți și să facă mobilă.

FEW: Ai o memorie bună.

OM: Am aruncat un ochi peste transcrierea pe care am printat-o pentru tine. O mai vrei?

FEW: Da, te rog. Mulțumesc. În orice caz, nu simt niciun fel de animozitate față de Keith. Visele mele sunt despre — uitasem de asta, dar mi-am amintit —, oare cum o numești tu? O poveste sexuală. Din tinerețe.

[PAUZĂ 01:20]

— Alo! a spus Greta.

OM: Deci? Îmi povestești despre ce e vorba?

FEW: Nu e evident sexuală. Adică, nu m-am gândit niciodată la asta în timpul sexului. Și nu mă gândesc la asta când mă masturbez, ceea ce acum fac foarte des…

Greta s-a oprit din tastat, să-și șteargă sudoarea din palme.

FEW: Dar m-a ajutat să învăț engleză. Pare o poveste legată de sexualitatea mea, pentru că eram adolescentă și eram atrasă de unul dintre personaje. În orice caz, prietena mea din parcul pentru câini vorbește mult, așa cum ți-am spus, și am ascultat-o atent, foarte concentrată, așa cum făceam atunci…

OM: Dar care e povestea?

FEW: E din Lege și ordine: Brigada specială.

— Uau, nasol, a spus Greta.

FEW: Te-ai uitat la serialul ăsta?

OM: Ăă, o dată sau de două ori, rulează de treizeci și șapte de ani.

FEW: De nouăsprezece ani. [PAUZĂ] În orice caz, în adolescență, când mă uitam la el, îmi imaginam că sunt parte din diverse scenarii.

OM: Erai o victimă a abuzului sexual în aceste scenarii?

FEW: Niciodată. De obicei eram suspecta sau o martoră necooperantă, adusă la secție pentru a fi interogată, și eram silită să stau în acea încăpere minusculă, cu geam fumuriu, întrebându-mă cum voi supraviețui în închisoare.

OM: Erai privită din spatele geamului fumuriu?

FEW: Evident. De către Olivia Benson.

OM: Da?

FEW: Într-una dintre fantezii, am mâna stângă prinsă cu cătușe de masă, iar detectiva Benson mă studiază din spatele geamului fumuriu. Mă privește cum îmi mănânc gustarea și îmi beau cafeaua, de parcă n-ar fi nimic în neregulă, de parcă n-aș fi fost arestată pentru crimă, iar apoi intră să mă interogheze…

OM: Ce gustare?

— Fir-ar să fie, a spus Greta.

FEW: Hostess Snoballs. Roz.

OM: Interesant.

— Serios? a spus Greta.

OM: Dacă ai avea un fetiș, să spunem, care crezi că ar fi acela?

FEW: [PAUZĂ] Mă excită ceața.

OM: Altceva?

FEW: Frigul. Să mă uit la oameni înfrigurați.

OM: [NOTEAZĂ CEVA] Poți să-mi dai câteva detalii?

FEW: Oameni adunați în jurul focului, tremurând, mutându-și greutatea de pe un picior pe altul, suflându-și în palme. Îmi place să văd respirația oamenilor. Ce scrii?

OM: Îmi notez ceva.

FEW: În orice caz, Olivia Benson mă interoghează, dar interogatoriul devine o conversație. Din exterior pare totul foarte clar, dar e foarte diferit. Olivia are prioritățile ei, iar eu, pe ale mele.

OM: Să o săruți pe Olivia face parte din prioritățile tale?

FEW: Îmi doream să mă disciplineze. Poate chiar să mă umilească. Dar eram tânără. Cred că acum ar fi invers.

OM: Adică să te lovească peste fund?

FEW: Umilirea era verbală. Încercam să învăț engleză. Dar acum, că mă gândesc, mă excită bluzele și costumele cu pantalon din mătase. Noua mea prietenă nu poartă costume cu pantalon, firește, dar îmi amintește cumva de Olivia Benson. Poate că ăsta e motivul pentru care mă gândesc la asta.

— Ce drăguț, a spus Greta.

OM: E polițistă?

FEW: Nu.

OM: În ce fel seamănă cu Olivia?

FEW: Aceeași culoare a pielii, aceeași postură.

OM: Te-ai superîmbujorat, apropo.

FEW: Știu, simt. E posibil să am un pic de febră. Nu m-ar deranja să scot capul pe geam pentru o clipă. Geamurile astea se deschid?

OM: Stai puțin, să reglez termostatul.

FEW: Așa cum spuneam, simt că am de două ori mai mult sânge în corp.

OM: Ești cumva însărcinată?

FEW: M-a sărutat.

— Ups, a spus Greta.

OM: Cine?

FEW: Prietena mea. Rebekah.

— Căcat, a spus Greta.

OM: Unde?

FEW: Pe buze.

OM: În parcul pentru câini?

FEW: Da.

OM: Unde era femeia care te urmărește?

FEW: Habar n-am… poate ne privea?

— Ce?! a spus Greta.

OM: Încercai să scapi de ea?

FEW: Nu mă gândeam la femeia care mă urmărește.

OM: Am înțeles. [PAUZĂ] I-ai răspuns la sărut?

FEW: Mi-a băgat limba în gură. Dintr-un motiv sau altul, nu mă așteptam la asta.

OM: Ai mai sărutat vreodată o femeie?

FEW: Nu.

OM: Ce simți în legătură cu asta? Ai mai face-o?

FEW: Nu știu.

OM: Luke știe?

FEW: Nu.

OM: Te-ai mai văzut cu ea de-atunci?

FEW: Nu, dar o să ne vedem curând. Pare să simtă nevoia să-mi spună tot. Nu poate vorbi îndeajuns de repede. Adesea mă sună și-mi lasă mesaje vocale de câte trei minute. „Am uitat să-ți spun aia și-aia, și-aia.“ Sau: „Uite câteva detalii din povestea mea, pe care nu ți le-am zis“.

OM: Stai puțin, unde te duci?

FEW: Am o pacientă.

OM: Dar mai avem zece minute. Nu poți să întârzii puțin?

FEW: [RÂDE] Nu.

OM: Putem vorbi despre asta data viitoare?

FEW: Sigur.

OM: Bine. Te cred pe cuvânt, ca să..

[FINALUL ÎNREGISTRĂRII]

Majoritatea femeilor arată ridicol în haină de nurcă și pălărie de fermier. Măreața Elvețiană arăta de parcă ar fi deținut o fermă de nurci. Apăruse la ușa Gretei fără să anunțe, spusese că era „prin zonă“, așa că hotărâse să „treacă pe-aici, sper că e OK“, ceea ce Greta bănuia că putea fi adevărat, de vreme ce casa lui Sabine era în drum spre Catskill, dar, așa cum o demonstrau mesajele Măreței Elveține („Hai să ne vedem la parcul pentru câini în 17 minute“ sau „Ne vedem la 4:22“), rareori făcea ceva din impuls.

Dacă ar fi știut din vreme, Greta și-ar fi pus un costum cu pantalon, asta dacă nu ar fi fost prea evident și dacă nu și-ar fi aruncat toate hainele de birou cu luni în urmă. În Hudson, hainele de birou ale oamenilor păreau să fi coborât la stația greșită. Mereu păreau să caute o adresă și, cu cât arătau mai ferchezuiți și mai profesioniști, cu atât păreau mai pierduți, mai disperați și mai ghinioniști. Așa că Greta se îmbrăca aproximativ ca Sabine: patru straturi mâncate de molii, plus jambiere care-i acopereau picioarele, pulpele și coapsele.

Măreața Elvețiană a cerut să i se facă turul casei, bineînțeles, pentru că cine n-ar fi cerut un tur? Sabine era plecată, așa că turul avea să fie succint și cu o expunere limitată a contextului, dar fie, iată bucătăria cu tavane joase și pereți din piatră, foarte europeană, și iată aceste podele din ciment, care ar fi trebuit să fie încălzite, dar, ce să vezi, nu sunt racordate, pentru că instalatorul a dispărut în ceață, lăsând toate sculele în urmă, și nu-i mai răspunde lui Sabine la telefon, deși Sabine îi datorează bani și bănuim că ar fi mort. În orice caz, dacă te uiți spre tavan, aici e stupul gol, probabil că are treizeci sau patruzeci de ani, iar trapa a fost făcută de un apicultor pe nume Gideon, pe care am încercat să-l chemăm să evalueze situația… aa, ăla? E un cuptor de pâine integrat, da, nu te uita înăuntru, probabil că e plin de animale moarte, dar șemineul e uriaș, într-adevăr, așa că bucătăria e mereu încălzită, iar în camera asta e cămara… da, simți miros de iarbă, e pusă după draperia aia, dar urmează-mă pe această scară deteriorată până la etajul al treilea, pentru că ar trebui să vezi dormitoarele sinistre, mici cât un dulap, și toate straturile ciudate de tapet și paturile de spital antice, ușile înguste și-apoi dormitorul semeț al lui Sabine, cu grinzile expuse și pereții cu mică, bla-bla-bla, cât de frumos, cât de vechi, de… neconceput, așa e, știu, dar stai să vină vara.

Măreața Elvețiană a manifestat curiozitatea obișnuită față de Sabine. Nu, nu e franțuzoaică, i-a spus Greta. Nu, nu e nebună. Nu e artistă. Nu e bogată, deși e casa ei și nu e tocmai o infractoare, deși n-a mai

avut un job normal de ani întregi.

— Mă întreb pur și simplu ce fel de femeie alege să cumpere o casă ca asta, a spus Măreața Elvețiană.

— O femeie cu inima frântă. Fostul ei soț, pe care îl adora, a avut o aventură și cred că a cumpărat casa asta ca pe o încapsulare a tot ceea ce simțea atunci.

— Veche și ruinată?

— Fragilă și necesitând restaurare. A detestat finalul atât de banal și de clișeizat al căsniciei ei, așa că și-a cumpărat o casă veche de trei sute de ani și doi minimăgărușii. Opusul unei injecții cu botox și al unui lifting facial.

— Ce măgărușii?

— N-au ajuns încă, a spus Greta.

Măreața Elvețiană a arătat către peretele de cărămidă de lângă intrare.

— Aia e ce cred eu că e?

— Mă întrebi dacă ninge în casă? Mă tem că da. Dar numai în spațiul ăla îngust și se lipește de cărămidă, nu se… strânge zăpada.

— Păreți apropiate. De ce nu vorbești mai mult despre ea? a întrebat Măreața Elvețiană.

— E plecată, lucrează în New York și simt că-mi ascunde ceva, dar nu-mi dau seama ce.

— Ascunzi și tu ceva de ea.

— Acum că zici, nu i-am spus niciodată că am fost atrasă de fiul ei cu zeci de ani mai tânăr decât mine. În afară de asta, nu avem secrete.

— Câte zeci de ani? a întrebat Măreața Elvețiană.

— Două.

Măreața Elvețiană a părut să se îmbufneze, iar Greta s-a întrebat dacă nu cumva era geloasă. Erau în salon, iar Măreața Elvețiană a întrebat dacă oamenii pictau tablouri de salon în salon, iar Greta i-a răspuns că nu, că oamenii se retrăgeau în saloane pentru puțină intimitate și oare i s-a părut ei sau Măreața Elvețiană s-a îmbujorat?

— Și tu unde dormi?

— Aici. În fosta sufragerie.

Măreața Elvețiană și-a scos pălăria, de parcă ar fi intrat într-o capelă, și s-a uitat în jur. Avea părul strălucitor și electrizat.

— Uau. Pereții ăștia… tavanul… E… aparte.

— E complicat să încălzesc camera asta, din cauza ferestrelor atât de mari, și de-aia, vezi ușa aia mică și strâmbă? Aia e o cămăruță numită anticameră. Și, uneori, dorm acolo.

S-au așezat pe fotolii, față în față, la gura sobei. Măreața Elvețiană și-a dres glasul. Greta se uita la haina ei de blană. Doamne, era din șinșilă? Șinșilele sunt atât de drăguțe.

— Trebuie să-ți spun ceva, a zis Măreața Elvețiană pe un ton sobru. Mă gândesc la tine. Când nu ești în preajmă.

— Nu-mi spune că vorbești cu mine în mintea ta.

— Ba da. Toată ziua și toată noaptea.

— Am petrecut mult timp împreună, e normal. Și eu mă gândesc la tine.

— Dacă nu te văd în fiecare zi, sunt neliniștită, tulburată.

Greta a făcut un semn cu mâna.

— O să treacă.

— Când? a întrebat Măreața Elvețiană.

— E ceva sexual?

— E… amoros.

— Probabil că treci printr-o fază. Te-ai mai apropiat de vreun vagin până acum?

Măreața Elvețiană a clătinat din cap.

— Imaginează-ți pizda mea la doar câțiva centimetri de fața ta. Ce faci? Gândește rapid.

Măreața Elvețiană a clipit.

— Acum închipuie-ți că-ți învăluie fața ca extraterestrul din Alien.

— Poate că eu sunt cea care vrea să-ți învăluie fața. La asta te-ai gândit?

Greta a înghițit în sec.

— Îți spun că sunt atrasă de tine, pur și simplu. Nu ți-am spus-o până acum, însă, înainte să ne cunoaștem, te-am văzut o dată, în piața fermierilor. Eram acolo să cumpăr roșii, dar te-am văzut la raionul de carne, scoteai niște bucăți de carne de căprioară dintr-un congelator, și m-am îndrăgostit de antebrațele tale. Am fost obsedată de ele săptămâni în șir.

Greta a tușit. Antebrațe?

— Îmi plăcea să mi le imaginez în diferite circumstanțe. Într-o mașină, scoase pe geam, sprijinite pe o masă, plutind sub apă.

Dumnezeule! Și-a amintit de transcrierea unui interviu cu un nou client al lui Om, care susținea că e dependent de sex și de iubire, ale cărui droguri predilecte erau „fantezia și intriga“. Era căsătorit, dar dependent de a fantaza și de a flirta cu colegele, cu lucrătoare de la serviciile sociale, cu fata de la casa de marcat din supermarket. Oare Măreața Elvețiană avea aceeași problemă? Cu toate astea, Greta și-a încrucișat brațele pe piept și le-a încordat puțin.

Acum se sărutau. Sau, mai degrabă, Greta o săruta pe Măreața Elvețiană. Avea buzele moi? Da, foarte, dar nu se mișcau. De parcă ar fi sărutat un manechin. Apoi Măreața Elvețiană a deschis gura prea mult. Greta s-a tras înapoi.

— E primul tău sărut?

— M-ai sărutat zilele trecute.

— Ești hetero. Stai liniștită, i-a spus Greta.

— Dar sunt atrasă de tine.

— Ești derutată. Antebrațele sunt falice. Nu e ca și cum ți-ai imaginat sânii mei pe geamul unei mașini.

— M-am gândit la antebrațele tale doar pentru că scoteau carne din congelator. Sânii nu pot face asta. Dacă ai fi alăptat în piața

fermierilor, poate că…

Greta și-a descheiat cămașa.

— Oprește-te, a spus Măreața Elvețiană, ferindu-și privirea.

— Te-am prins, a zis Greta, râzând.

— Nu e vorba de asta… doar că… în fanteziile mele ești complet îmbrăcată. Eu sunt cea goală.

Oasele proeminente ale șoldurilor ei o duceau pe Greta cu gândul la catargul unei corăbii. Altfel, era lină, suplă, cumva mai înaltă fără haine, cu trupul acoperit de firișoare blonde. Deci mai puțin ca un sparanghel alb și mai mult ca o piersică albă. Greta nu era prea mare fan — prefera nectarinele și se rădea peste tot, inclusiv pe antebrațe —, dar pe Măreața Elvețiană puful o făcea să pară deopotrivă mai robustă și mai dulce, iar Greta și-ar fi dorit s-o devoreze pe loc. Se pare că și altcineva își dorise același lucru.

— Alea sunt… mușcături? a întrebat-o Greta.

— Vânătăi.

Greta și-a amintit de Polonia. Țara. În liceu, mersese cu o prietenă poloneză în Cracovia, la rudele acesteia. La un moment dat, împrumutaseră o mașină și conduseseră pe drumuri de țară, împărțind șosele cu două benzi pe sens cu căruțe trase de cai și tiruri. Între sate erau distanțe mari, iar drumurile erau îngrozitor de întunecate și înguste. Într-o noapte, Greta a văzut o femeie mergând pe jos. Cum nu exista bandă de urgență, femeia mergea direct pe carosabil. În lumina farurilor, i-a văzut fesele ieșind din fusta micro-mini și picioarele pline de vânătăi.

— Trage pe dreapta, a strigat Greta. Are nevoie de ajutor!

Se gândise că femeia fusese violată, dar aceasta s-a aplecat calmă pe geamul mașinii, le-a privit fețele cu acnee de adolescente, s-a încruntat și și-a văzut de drum. Fusese prima dintre numeroasele prostituate pe care Greta le-a văzut în seara aceea, pescuind tiriști în mijlocul pustietății.

— Nu mă înțelege greșit, dar îmi amintești de-o prostituată poloneză, a spus Greta.

— Sunt pe sfert cehoaică. Pe partea maternă, a spus Măreața Elvețiană.

Majoritatea femeilor s-ar fi concentrat asupra cuvântului „prostituată“.

— Câteva reguli de bază: eu pot să te penetrez pe tine, dar tu nu mă poți penetra pe mine.

— De ce? a întrebat Greta.

— Sunt căsătorită. Deci fără degete, ca să fie clar.

— Să înțeleg că oralul nu se pune.

— Zece minute, nu mai mult. Și fără săruturi.

— Să te plătesc acum sau mai târziu?

— Nu-i amuzant, a spus Măreața Elvețiană.

Vulva ei arăta ca un obiect origami elaborat. O floare de lotus roz și proaspătă, împăturită de un maestru. Greta a rearanjat-o repede cu gura ei. Floarea s-a transformat într-o ghindă. Apoi în unicorn. Apoi a luat-o de la capăt. Greta și-a trecut limba în diagonală peste ea de treizeci de ori. Acum semăna cu două libelule împerechindu-se leneș pe o petală de crin. Greta a întins mâna după telefon.

— Ce vrei să faci? a întrebat-o Măreața Elvețiană.

— Rămâi nemișcată.

Măreața Elvețiană și-a ridicat capul de pe pernă.

— Fac repede o poză.

— Pentru ce?

— Pentru mine. Pentru mai târziu, a răspuns Greta.

Măreața Elvețiană și-a acoperit-o cu mâna. Mai exact, cu două degete. Era atât de imaculată și de fină!

— Doar dacă pot și eu s-o fotografiez pe-a ta, a spus Măreața Elvețiană.

— Las-o baltă, a zis Greta, lăsând telefonul din mână.

— Ar trebui să-ți spun ceva.

— Ce mai e?

— Până acum o lună, n-am avut niciodată orgasm, singură sau cu altcineva.

Greta n-a spus nimic.

— M-ai auzit? a întrebat Măreața Elvețiană.

— Poate ar trebui să te întorci, i-a sugerat Greta.

— Nu pari surprinsă. Majoritatea oamenilor își pierd mințile când le spun asta.

Greta a tras aer în piept.

— Ai un perimetru foarte… elvețian.

— Adică?

— Dacă ar fi o persoană, ar fi o perfecționistă înțepată.

— A ta cum e?

— O entuziastă dezorganizată.

— Vreau s-o văd.

Vulva Gretei, în continuare îngropată în straturile de haine, era un cadou de Crăciun împachetat stângaci. Prea multă hârtie reciclată, creponată, prea puțină bandă adezivă. Și, în vârf, o fundiță strâmbă. După părerea Gretei, era ultimul cadou pe care și-ar fi dorit cineva să-l deschidă, dar se pare că, așa cum arăta un nou studiu, cadourile prost împachetate erau mai bine primite.

Măreața Elvețiană i-a scos Gretei jambierele, apoi blugii, apoi colanții de fleece și, în cele din urmă, chiloții bej. S-a uitat la fața Gretei.

— S-a întâmplat ceva?

— De ce porți două perechi de chiloți?

— Îmi place să simt strânsoarea. În plus, nu știu dac-ai observat, dar e

destul de frig aici.

Măreața Elvețiană i-a dat jos cea de-a doua pereche odată cu cei negri, de casă. Acum părea ușor surprinsă.

— Crăciun fericit, a spus Greta.

— E OK.

— Sărbători frumoase?

— Nu mă supăr dacă nu…

— Despre ce vorbești? a întrebat Greta.

— Ești la ciclu.

Greta s-a ridicat și s-a uitat între picioare. Crăciunul, se pare, venise cu două săptămâni mai devreme. S-a întins din nou și a încercat să zâmbească. Măreața Elvețiană studia noptiera de lângă pat.

— Ai lubrifiant?

— Unt de cocos. În sertar, a spus Greta.

Untul de cocos era rece și avea cocoloașe. Și degetele Măreței Elveține erau reci. Penetrarea a fost clinică și ușor dureroasă, nu departe de o recoltare Papanicolau, doar că mirosul de cocos i-a amintit de tropice.

— Colul tău uterin pare înclinat. Și uterul… ușor mărit, a spus Măreața Elvețiană.

— Poate ar trebui să-ți pui mănușile chirurgicale.

Greta s-a concentrat asupra unei crăpături din tavan. Dacă urmau să facă asta în mod regulat, poate că ar fi fost bine să lipească o fotografie acolo sus. Ceva liniștitor. Poate oceanul? Deși Măreața Elvețiană însăși părea din ce în ce mai oceanică: vastă, de necunoscut, capabilă s-o înghită cu totul. Cât trecuse de când nu mai fusese cu o femeie? Ani întregi. Bărbații nu se străduiau niciodată să facă ceva cu degetele sau nu îndeajuns de îndelung și deseori nu știau unde să-și pună degetul mare, ce să facă cu cealaltă mână, când și unde să pună presiune, echilibrul necesar dintre neclintire și mișcare. Acum își amintea totul. Oricât de lungă ar fi fost pula, oricât de groasă, niciodată nu te simțeai la fel de riguros futută cum te simțeai cu o femeie. Dura o eternitate, iar o pulă nu poate face ce fac degetele.

Degetele sunt flexibile. Ca să nu mai vorbim de cealaltă diferență majoră: camaraderia unei minți de femeie.

— La ce te gândești? a întrebat Măreața Elvețiană după o vreme.

— La ce-i faci cutiei mele.

— Ai putea să folosești alt cuvânt?

— Crestătură, a spus Greta.

Măreața Elvețiană a făcut o grimasă. Și-a scos degetele, le-a băgat din nou în untul de cocos și acum… ei bine, petrecerea s-a mutat în camera alăturată. Ritmul respirației Măreței Elveține s-a schimbat, odată cu întreaga ei expresie. Gretei i s-a părut că privea o fotografie cu Măreața Elvețiană la șapte–opt ani. Părea deopotrivă cunoscătoare și inocentă, mai receptivă la bucurie și iertare, dar acolo, în colțurile gurii, avea o urmă de cruzime.

De la piciorul patului, Piñon a întâlnit privirea Gretei, menținând contactul vizual. „Dacă vrei să pun punct, spune-mi și-o mușc pe târfa asta de curul gol“, părea să-i spună.

Greta și-a amintit de momentul în care lui Piñon i-a rămas în nas o aristă, în timp ce vâna într-un lan de grâu. Strănutase de o mie de ori înainte ca Greta să-l ducă la veterinar, unde aflase că nasul unui câine are mai multe compartimente și că, pentru a scoate arista, era nevoie de o mică intervenție chirurgicală. Și de anestezie. Și de opt sute de dolari. Firește, anusul Gretei nu era o nară cu mai multe compartimente. Era mai degrabă o gaură de cheie străveche. Degetul mijlociu al Măreței Elveține, o cheie îndoită. După intrarea extrem de îngustă, o sală de bal cu tavan boltit. După expresia de pe fața ei, Măreața Elvețiană ajunsese în sfârșit în locul potrivit și nu voia să mai plece. Avea pupilele dilatate. Greta îi simțea degetul cercetând sala de bal. Acum mătura podeaua. Acum se înălța și cobora lent, grațios, ca într-un vals vienez.

Peste câteva minute, a ieșit, slăbit și epuizat. Greta s-a uitat, să vadă dacă Măreața Elvețiană avea să-l șteargă pe așternuturi. N-a făcut-o. În schimb, s-a întins după rochia tricotată și și-a tras-o peste cap.

— Deci e-adevărat ce se spune despre mileniali și jocurile anale.

Măreața Elvețiană s-a schimbat la față.

— Nu sunt milenială.

— Ai douăzeci și opt de ani, a spus Greta.

— De unde știi?

— Tu mi-ai spus.

— Da?

Oare nu-i spusese?

Măreața Elvețiană s-a uitat pe fereastră și s-a încruntat. Se prăbușea, iar căderea era dură. Și Greta o simțea: o tristețe condamnată. Desigur, Greta se simțea așa în fiecare zi la amurg. Deși niciuna dintre ele nu terminase, Greta bănuia că aveau să facă asta din nou, foarte curând.

— Se întunecă, ar trebui să plec acasă, a anunțat Măreața Elvețiană.

La soțul ei, Luke. Greta se gândise la el de două ori și în ambele ocazii și-l imaginase stând la fereastra din sufragerie, privindu-și soția care se plimba prin curte, în transă. Bătuse în geam ca să-i atragă atenția și fusese întâmpinat de confuzie și uluire. Cine ești? Ce cauți în casa mea? Apoi Greta și l-a imaginat bătând în geamul ei. Și-a închipuit un ochi de geam căzând pe podea și fața lui ițindu-se în cameră. Cine ești? Ce faci cu soția mea?

Dar probabil că Măreața Elvețiană se gândise la el întreaga după-amiază. Așa că, deși niciuna dintre ele nu terminase, Greta bănuia că n-aveau s-o mai facă niciodată.

— Data viitoare poți să-mi faci ce vrei, a spus Măreața Elvețiană.

Greta a oftat zgomotos.

— Asta include și sărutări?

— Da.

— Când?

— Mâine, de la 3:40 la 5:45, a spus Măreața Elvețiană.

— Aici mă găsești.

10

Era o casă care exista doar în visele Gretei, o casă pe care o vizita de ani întregi. Uneori avea senzația că o visase toată viața, motiv pentru care îi părea la fel de cunoscută ca propriul ei chip. Cu toate acestea, se dezintegra imediat ce deschidea ochii. Își amintea doar elementul care o consuma în vis și care, firește, varia perpetuu. Apă, foc, pământ, frunze uscate. Dacă în viața reală vedea o casă care-i plăcea sau care îi atrăgea atenția, un element al ei apărea mai târziu în casa din vis, așa că era un amestec de stiluri contradictorii. În orice caz, de obicei Greta se bucura s-o vadă — Iată-mă din nou aici, se gândea adesea, ține minte —, deși Piñon murise acolo de nu știu câte ori. Mereu cădea pe scări sau era alergat până pe acoperiș și Greta se trezea țipând șoptit sau sufocată de propria disperare.

Dar acum, pentru prima dată, Greta a simțit că era în casa din vis perfect trează. Așa se simțea când intra în Măreața Elvețiană, un loc pe care-l vizitase în vis ani de-a rândul și pe care-l uita. Cât de palpitant era să fie în sfârșit trează, lucidă și să dețină oarecum controlul. Pe de altă parte, era devastator. Se simțea zdrobită de toți anii pe care-i pierduse.

— Te tot aud gâfâind ușor, a spus Măreața Elvețiană.

— E-atât de viu aici!

La fel de viu și de vast ca universul. Dacă petrecea puțin timp acolo în fiecare zi, totul părea posibil. Ar fi putut pilota un elicopter, dacă voia, sau să joace într-un spectacol de teatru. Ar fi putut face săpun, pulovere, cârnați. Poate și să danseze? Avea mai mult ritm în ea decât crezuse și mai multe terminații nervoase în degete. O uluia cât de satisfăcător era, cât de firesc și de instinctiv. Nu-i de mirare că lesbienele păreau atât de înfumurate.

— Ce se întâmplă cu tine? a întrebat-o Măreața Elvețiană.

— Nimic. Totul.

— Pare că… te transformi.

— S-ar putea să-mi crească un al treilea ochi, a spus Greta.

Măreața Elvețiană s-a ridicat.

— Orice-ai crede c-ai descoperit…

A clătinat din cap.

— Nu contează, o să pară că vorbesc ca mama.

— Spune. Te ascult.

— Întinde-te puțin lângă mine.

S-au întins una cu fața la cealaltă. Măreața Elvețiană îi dăduse Gretei carte blanche, dar asta fusese ieri. Astăzi, chiar înainte ca Greta să intre în casa din vis, Măreața Elvețiană spusese:

— Dacă vrei să termin, va trebui să mă uit îndelung și insistent la fața ta, dar tu nu te poți uita la mine.

Cu alte cuvinte, fără contact vizual. Cam extrem, dar funcționase, de două ori. Greta fusese răpusă de orgasmele Măreței Elveține. Păreau atât de inocente, atotcuprinzătoare, complete și noi!

Dar acum, că Greta părăsise casa din vis, Măreața Elvețiană îi cerea s-o privească în ochi.

— Exista deja în tine.

— Ce?

— Ceea ce căutai. Era deja acolo, în tine, a spus Măreața Elvețiană.

Gâtul și pieptul i se înroșiseră. Chipul ei era aproape prea frumos pentru a fi privit direct. Ca și cum s-ar fi uitat la soare. Greta a clipit și s-a întors pe spate. Lent și puțin dureros, și-a dat seama că ceea ce căutase în casa din vis și ceea ce găsise era propriul apetit. În toți acești ani fusese flămândă, fără s-o știe.

— Pari speriată, a spus Măreața Elvețiană.

— Cred că mă tem c-o să-mi pierd mințile sau c-o să fac o supradoză. E ca și cum ai da de bani și de faimă și n-ai ști ce să faci cu ele, pentru c-ai fost sărac și invizibil toată viața.

— Vaginul meu nu e făcut din aur.

— Dorința. Poate că nu vei înțelege, dar n-am mai simțit cu-adevărat dorința de ani întregi.

— Ce altceva mai simți?

— Mă simt destul de gay, ca să fiu sinceră.

— Unde-ți crește al treilea ochi? a întrebat-o Măreața Elvețiană.

— Pe scalp. Nu-l poți vedea.

— Ce altceva mai ascunzi?

Numele meu adevărat, aproape c-a spus Greta.

— O mulțime de fire albe, a zis în schimb. De asemenea, nu port ochelari de citit, pentru că-mi trădează vârsta. De-aia mijesc mereu ochii când mă uit la telefon. În preajma ta mă simt destul de bătrână.

— Zece ani nu înseamnă mare lucru.

— Șaptesprezece. De fapt, am… patruzeci și cinci de ani, a spus Greta.

Măreața Elvețiană s-a tras puțin înapoi, să-i poată privi întregul chip. „O, iubita mea! Arăți incredibil pentru vârsta ta. Știi asta, nu?“ și-a imaginat-o Greta spunând. Dar Măreața Elvețiană n-a spus nimic și s-a acoperit cu cearșaful.

— S-a așezat informația? a întrebat-o Greta.

— Informația că nu pot să am încredere în tine?

— Că sunt prea bătrână pentru tine.

— Ultima mea pasiune avea cincizeci și opt de ani. Cea dinainte, șaizeci și doi.

— E altfel la bărbați.

— Erau femei.

Greta s-a întors din nou către ea.

— Mă îndoiesc că visai să faci sex cu ele. Probabil că nici nu ți le imaginai goale.

— Acum mă uit la porno, datorită ție.

Greta a râs.

— Cu lesbiene?

— E prea fals, a spus Măreața Elvețiană.

— Am înțeles. MILF[17].

Măreața Elvețiană a clătinat din cap.

— Femeile alea arată de parcă ar avea treizeci și ceva de ani.

Greta și-a enumerat în minte toate categoriile de la litera B — balcoane, buci, bubuială extremă, bondage —, pentru că de la litera A nu-și amintea nimic. A, stai.

— Anal?

— Cu persoane în vârstă.

Greta a înghițit în sec. Persoane în vârstă, puțin prea real, chiar și pentru Greta. Prea personal. Cu toate astea, era o premieră. Nu fusese niciodată îndeajuns de slabă, îndeajuns de voluptuoasă, îndeajuns de blondă, îndeajuns de spumoasă, dar nu i se întâmplase niciodată să nu fie îndeajuns de în vârstă, nici măcar în gimnaziu.

— S-a așezat informația? a întrebat Măreața Elvețiană.

— Bătrâna din parcul pentru câini? Cea cu părul roz… Ai fi OK să…?

— Da.

— Doamne, deci spui că sunt prea tânără pentru tine.

— Poți să încetezi să-ți mai faci griji în legătură cu vârsta. Pentru mine nu e o problemă.

— Ce altceva mai ascunzi?

Măreața Elvețiană a închis ochii și a inspirat adânc.

— Ai fost vreodată îngenuncheată? Și silită să implori?

— Metaforic?

— Te-ai prosternat vreodată complet? a întrebat Măreața Elvețiană.

— Ești dominatrix?

— Ascultă-mă, o să-ți spun ceva, dar… nu sunt sigură că am puterea să-ți povestesc totul și nici nu vreau să-ți stric seara.

A făcut un semn circular cu mâna.

— Sau acest… tablou. Timpul nostru împreună.

Greta s-a pregătit. Evident, era vorba de Keith și era și timpul; deja se dezgoliseră în atâtea feluri, de săptămâni întregi. Pe de-o parte, aștepta această confesiune și era ușor ofensată de faptul că nu venise mai devreme. Pe de altă parte — una mai apăsătoare — ura gândul de-a asculta încă o dată. Îi luase șase ore s-o transcrie, așa că, într-un fel, auzise povestea de sute de ori, cu tot derulatul și reascultatul și tastatul fiecărui cuvânt. Probabil că era mai familiarizată cu povestea decât oricine altcineva și, totuși, oare s-ar fi putut preface c-o aude prima oară? Nu se simțea în stare să-și ajusteze fața, pentru a-i da expresia adecvată. Să scoată sunetele corecte. Să spună lucrurile corecte. Era o actriță îngrozitoare. O prietenă îngrozitoare. O ființă umană îngrozitoare. Ce fel de om face așa ceva? Oare Măreața Elvețiană nu suferise destul? De ce-o supunea Greta la așa ceva și pentru ce? Femeia era căsătorită. Și mult prea tânără, deși părea mai matură decât Greta. De exemplu, avea un cont de economii, cu bani în el. Conducea o mașină nouă. Era medic. Avea o casă. Și garaj. Și pământ. Mergea în vacanțe adevărate. Pe insule. Își dorea copii. La plural.

Iar Greta? Toată avuția ei era în propria gură, plină de coroane din aur. Îndurase cel puțin cincisprezece obturații de canal. Avea orgasme încă de la grădiniță. Mașina ei, de aproape aceeași vârstă cu Măreața Elvețiană, nu valora nimic, iar singurul ei copil era un câine.

— Odată a trebuit să implor să-mi fie cruțată viața. Fusesem bătută, aveam maxilarul și nasul rupte, vasele de sânge din ochi sparte, și cel care mă lovea mă amenința cu moartea. Nu mă amenința, mi-o promitea. „O să te omor, promit“, îmi tot repeta. M-a bătut metodic, neobosit. În viața mea n-am implorat pentru nimic, dar pe el l-am implorat să mă lase să sar pe fereastră, deși știam că mi-aș fi rupt piciorul sau glezna. L-am rugat și l-am implorat.

Să sară pe fereastră? Să-l roage și să-l implore? Asta nu apărea în transcrierea originală. Greta nu se așteptase să afle un nou detaliu, mai ales unul atât de tulburător. Dar de ce se așteptase oare la exact aceeași poveste? Poveștile se schimbă în funcție de public, toată lumea o știe. De ce omisese Măreața Elvețiană asta? Pentru că stătuse de vorbă cu Om, de-aia, și Om era bărbat, într-un fel. Evident, și pe bună

dreptate, Măreața Elvețiană se ferea să fie vulnerabilă în fața bărbaților. Sau vulnerabilă pur și simplu.

— În orice caz, asta a fost demult. Dar rămâne cel mai dificil lucru pe care l-am făcut vreodată. Chiar și facultatea de medicină a fost mai ușoară.

— Mai ușoară decât săritul pe fereastră?

— Mai ușoară decât să implor ca să-mi fie cruțată viața. Ar fi fost ușor să sar. Eram disperată să scap de el.

— OK, deci n-ai sărit.

— Nu m-ar fi lăsat. Eram la etajul al treilea, dar în momentul acela nu-mi mai păsa.

— Cum ai reușit să scapi?

— În mod miraculos, m-a lăsat pur și simplu să plec de-acolo.

— De unde?

— De la el de-acasă. Pe vremea aia, eram chelneriță într-un bar, iar el îmi era client. Un client șarmant, care lăsa bacșișuri generoase. Făcuse închisoare, mi-o spusese, și părea mândru de asta, așa că m-am gândit că fusese condamnat pentru evaziune fiscală. Într-o seară, m-a scos la cină și apoi m-a dus la el acasă. S-a dat la mine, l-am refuzat și m-a lovit în față. Apoi a continuat să mă lovească o oră și jumătate și a stat opt ani la închisoare pentru asta, fiindcă mai bătuse o fată, cu o lună înainte, deși nu la fel de rău. În fine, acum e liber. Mi-e teamă că ar putea să știe unde stai, cred că mă urmărește.

Greta s-a dat jos din pat, s-a dus la cea mai apropiată fereastră și a tras draperiile. Pe terenul viran de vizavi, lângă pinii în care se aciuaseră vulturii, era parcată o camionetă. Greta și-a sprijinit mâinile de tâmple și de geam, ca să vadă mai bine, dar n-a putut să-și dea seama cine era la volan. Apoi a pornit alarma de incendiu a vecinului, la început încet, după care asurzitor. Piñon a urlat, ca de obicei, și camioneta a demarat brusc.

— Are o camionetă mare? a strigat Greta.

— Sunt destul de sigură că e un Chevy Silverado, a zis Măreața Elvețiană după ce zgomotul s-a domolit. Nouță, neagră, cu geamuri fumurii.

În Hudson, aproape orice bărbat hetero de o anumită vârstă conducea o astfel de camionetă. Greta s-a îndepărtat de fereastră și a aruncat un lemn în sobă. Și-a aprins o țigară de la un cărbune.

— De unde știi că e el?

— Îi recunosc mâna. Felul în care aruncă țigările pe geam, a spus Măreața Elvețiană.

— Cum arată?

— Consumat. Soțul meu spune că seamănă cu un actor celebru, pe nume Harvey.

— Keitel?

Măreața Elvețiană a ridicat din umeri.

— Cred că da. Dar a trecut mult timp.

— Cum îl cheamă?

— Luke.

— Știu cum îl cheamă pe soțul tău.

Măreața Elvețiană n-a zis nimic.

— Îți tremură din nou buzele, a spus după un minut. Se vede de-aici.

— Tu de ce nu tremuri?

— Nu simt c-aș fi cu adevărat în pericol. Poate că sunt naivă.

— Ți-a promis că te omoară și a dat greș. Poate și-a petrecut ultimii opt ani făcându-și planuri să-și țină promisiunea.

— Îl cheamă Keith. Nu cred c-ar risca să se întoarcă la închisoare.

Greta a aruncat țigara în foc.

— Ăsta e lucrul pe care ți-l amintești cel mai bine din noaptea aceea? C-ai implorat să-ți fie cruțată viața?

— Depinde, a spus Măreața Elvețiană. La Urgențe, era această asistentă extraordinar de frumoasă. Avea o față perfectă și m-am gândit că am halucinații. Eram foarte deshidratată și aveam dureri, iar

ea încerca să-mi pună o perfuzie, dar nu-mi găsea vena. Și tot încerca, iar și iar. Brațul, încheietura, brațul din nou. Mâna. Celălalt braț. Așa că i-am spus: „Poți să te uiți la mine?“ M-a privit în ochi, sceptică. Îmi dădeam seama că o tulburam. Fața mea, apropo, arăta ca o mască de Halloween, era de trei ori mai mare și cauciucată, iar albul ochilor era de un roșu aprins. I-am spus: „Îți dai seama ce seară am avut?“ A dat aprobator din cap, fără să spună nimic. „Crezi că mi-ai putea face o favoare?“ Mi-am dat seama că a crezut c-o să-i cer apă sau ceva de genul ăsta, dar eu i-am zis: „Crezi că ai putea chema pe cineva care știe ce dracu’ face?“ M-a ignorat și a continuat să bâjbâie după venă. „M-ai auzit? Ești varză. Ți-ai ales prost meseria.“ Mi-am smuls brațul din mâna ei. Ochii i s-au umplut de lacrimi, ceea ce m-a înfuriat, și a început să tremure, ceea ce m-a înfuriat și mai tare. „Ești proastă? Cheamă pe altcineva! Nu vreau să m-atingi.“

Măreața Elvețiană și-a ridicat brațul în dreptul chipului ei frumos.

— În orice caz, încă mă mai gândesc la ea, la ochii ei plini de lacrimi.

— Cu plăcere? a întrebat Greta.

— Hei, a spus Măreața Elvețiană.

— Oricine-ar fi răbufnit, dacă trecea prin așa ceva. E perfect de înțeles și de iertat. Oamenii își pierd cumpătul pentru mult mai puțin, așa cum sunt sigură că știi deja. Mult mai puțin.

— Și tu ești unul dintre acești oameni?

— Eu am problema opusă: sunt complet închisă. N-am plâns la înmormântarea mamei. Abia dacă am plâns când eram bebeluș. Am fost diagnosticată cu DE, de două ori.

— Cu disfuncție erectilă?

— Detașare emoțională.

— Se spune că ochii sunt oglinda sufletului, dar, în cazul tău, e gura. Ai cea mai expresivă gură pe care am văzut-o vreodată.

— Asta e straniu, pentru că sunt trecută bine de patruzeci de ani și e prima dată când aud asta.

— Nu ești atât de detașată precum crezi. Oricum, ar trebui să știi un lucru: felul în care m-am purtat cu asistenta aia n-a fost neobișnuit pentru mine. Am avut mereu o toleranță scăzută la slăbiciune. Poate e

bine că am fost bătută în halul ăla, m-a dus pe un alt drum. Am devenit mai blândă. Sau, cel puțin, mai mărinimoasă.

— Ai fost vreodată fericită?

Măreața Elvețiană s-a încruntat.

— Ce fel de întrebare e asta?

— O întrebare sinceră.

— Hai înapoi în pat. N-avem prea mult timp, a spus Măreața Elvețiană.

Și ca să demonstreze cât de mărinimoasă era, și-a vârât capul între picioarele Gretei. Greta a studiat crăpăturile din tavan. Le știa pe de rost și avea preferatele ei, dar una dintre ele părea nouă și nelalocul ei. Apoi a început să se miște. Pentru o clipă, a crezut c-o mișca cu puterea minții. Au trecut câteva minute. O parte din crăpătură s-a desprins și s-a târât către colț. Era un păianjen. Atunci Greta a simțit ceva târându-se între picioarele ei. Ceva fierbinte și umed. A gemut.

— Ai un prosop? Poate ar trebui să ne luăm cearșafuri de cauciuc, a spus Măreața Elvețiană.

Primul „ne“, s-a gândit Greta.

— Îmi dau seama că ești doctor de pizdă, dar unde ai învățat să faci asta?

— Am citit puțin aseară. Secretul e să iei contact și apoi să întrerupi, iar și iar și iar, și apoi să o săruți profund, să-ți odihnești gura pe ea, în timp ce desenezi litere cu limba. Am trecut prin tot alfabetul. Ce merge cel mai bine la tine? Litera i mic, cu o codiță super lungă și cu punctul trasat în cerc. Și apoi, timp de treizeci de secunde, încetinesc mișcarea și mă opresc. Aștept să treacă norii. Aștept cerul senin. Durează aproximativ douăzeci de minute.

— Despre ce vorbești? Ce nori? a întrebat Greta.

— Gândurile tale. Trebuie să aștept până ți se risipesc gândurile, până nu te mai poți gândi decât la limba mea, până când tot corpul tău pare să fie în gura mea.

— Ai învățat pentru asta? Ca la examen?

— Sunt cărțile soțului meu. Una se numește She Comes First[18].

— N-am auzit de ea. Te-a prins în timp ce-o citeai?

— Da, a zâmbit Măreața Elvețiană, amintindu-și ceva. M-a rugat să citesc un pasaj cu voce tare.

— Și?

— Și l-am citit.

— Goi?

— El a rămas îmbrăcat.

— Și nu l-a intrigat interesul tău subit pentru scoici?

— Soțul meu nu pune prea multe întrebări.

— Spune-mi cinci lucruri despre el.

— De ce?

— Ca să știu că e real. Și că tu nu ești a mea, a spus Greta.

— Nu sunt nici a lui. Nu suntem posesivi unul cu celălalt. Mereu am avut propriii prieteni, propria viață socială. Eu merg în baruri și la restaurante în weekend, el face trasee montane singur. Plec în vacanțe cu prietenii mei în fiecare an, uneori de mai multe ori pe an. Ne-am acordat multă libertate.

O parte din Greta își dorea să-i fi spus pe nume lui Luke. O altă parte din ea se bucura că n-o făcuse. Dar ambele părți erau de acord cu un lucru: nimeni n-avea să iasă nevătămat din asta. Deși, în timp ce-o privea pe Măreața Elvețiană analizându-și reflexia superbă în oglinda de deasupra șemineului, era complicat să și-o închipuie cu adevărat devastată de ceva.

— Te uiți mult în oglindă. Probabil că și eu aș face-o, dacă aș avea fața ta, a spus Greta.

— Poate că eu nu văd ce vezi tu. Și ai fața mea, avem osaturi similare. Chiar și Luke crede asta.

— Cum adică?

— I-am arătat o poză cu tine pe telefon, a spus Măreața Elvețiană.

— Ce poză?

Era o fotografie cu Greta în parcul pentru câini, în haine de casă, aprinzându-și o țigară de la altă țigară, arătându-și vârsta.

— Șterge-o imediat, a zis Greta.

— Tu ești cea vanitoasă, nu eu. Eu mă uit în oglindă doar ca să verific că exist. De cele mai multe ori, mă simt ca o fâșie de ceață. Când mă uit în oglindă, sunt uluită de fiecare dată să văd că am un cap, mâini și picioare.

— E aura ta. E cât o șalupă de pe râul Hudson.

Măreața Elvețiană s-a albit la față, de parcă ar fi văzut o fantomă.

— Îmi pare rău, a bâiguit Greta.

— Ești în capul meu. Din nou.

Sunt în transcrierea ta, s-a gândit Greta. Devenea din ce în ce mai dificil să țină minte ce spunea Măreața Elvețiană la terapie și ce spunea în pat. Uneori, ca în momentul acela, Măreața Elvețiană părea pe punctul de a înțelege totul. Greta a așteptat, fără să spună nimic.

— Ne vedem mâine? a întrebat Măreața Elvețiană în cele din urmă.

— Da, te rog.

Să mai trăiesc o zi, s-a gândit Greta. Ca Rebekah.

[17] Abreviere pentru Mother I'd like to fuck.

[18] Expresie cu dublu sens: „Ea termină prima“ și „Ea e pe primul loc“.

11

Două săptămâni mai târziu, o furtună monstruoasă a aruncat șaizeci de centimetri de zăpadă peste pământ. Era sfârșit de martie. Ce naiba era asta? Ce făcea acolo? Unde era Sabine? O evita pe Greta de mai bine de-o lună. Mai întâi avea „de lucru în oraș“, apoi era în Montreal, Chicago, New Orleans. Mesajul din dimineața aceea: „A trebuit să mă opresc în Florida. Mă întorc curând, promit“. Greta spera că Sabine își găsise un iubit secret sau cel puțin că se împlinise la față.

Apropo, Măreața Elvețiană venea la ea în fiecare zi lucrătoare. De cele mai multe ori, îl lua și pe Silas cu ea, precum și un mic bagaj de noapte, deși nu stătea niciodată mai mult de câteva ore. Geanta scotea un clinchet ușor la fiecare pas. La început, Greta s-a temut că ar fi putut conține instrumente ginecologice sau de tortură, dar era plină cu… delicatese. Oriunde mergea, Măreața Elvețiană lua cu ea tot raionul de mâncare internațională. Părea să aibă nevoie de hrană o dată la 45 de minute. Altfel, adormea. Printre delicatese se numărau: sos de banane (ketchup filipinez), smörgåskaviar (maioneză cu icre), Aromat aux herbes (mirodenii elvețiene), Maggi Würze (sos Worcestershire elvețian), Thomy Delikatess-Senf (muștar nemțesc) și o varietate de sosuri iuți. În geantă se aflau și produsele încununate cu aceste delicatese: fructe, nuci, ton, sardine, sauerkraut, ouă fierte tari, ceva numit Pâine Fitness, carne uscată, diverse brânzeturi maturate. Deloc surprinzător, Măreața Elvețiană era obsedată de brânza elvețiană, deși nu de cea cu găuri, ci de lactate în general.

Continua să meargă la Om, iar Greta continua să-i transcrie ședințele, dar nu vorbea despre Greta la terapie. Nici despre Greta, nici despre Rebekah, nici despre tonele de sex dintre cele trei. Menționase primul lor sărut, o dată. Greta era nedumerită. De ce nu-i povestea aventura toridă pe care o avea cu o femeie mai în vârstă, o aventură de care părea să se bucure, unui coach de sex și relații, care, apropo, nu era ieftin, cerând 186 de dolari pe ședință? În ultima vreme, nu vorbea deloc despre sex. Ultimele trei ședințe fuseseră dedicate părinților ei.

Părinții ei, apropo, erau intelectuali din clasa de mijloc superioară, care preferau să trăiască în sărăcie. Măreața Elvețiană crescuse convinsă că erau faliți. A făcut școala acasă, ceea ce Greta știa, dar

părinții ei lucrau ca fermieri pentru că erau obsedați de munca fizică. Zahărul și cofeina erau interzise în casa lor și se opuneau ideii de a visa cu ochii deschiși. Nu drogurilor, ci ideii de-a visa cu ochii deschiși. Când era mică, Măreața Elvețiană era mereu scoasă din starea ei de visare. Părinții făceau asta hrănind-o cu mâncare turcească foarte condimentată și alte delicatese din Orientul Mijlociu. O siliseră să muncească pământul, indiferent de vreme, și să studieze teorii filosofice încâlcite. Singura lor bucurie, singura lor plăcere: „mișcarea extatică și autentică", pe care unii o numeau dans. Toate acestea explicau de ce Măreața Elvețiană tânjea după intensitate în relații, în mâncare, în muncă și în climă, de ce ura să fie lipsită de emoții, de ce n-avea nicio afinitate pentru cultura pop și de ce refuza să danseze cu Greta sau cu oricine altcineva.

Și Om se purta straniu. Asculta. Părea că gândește înainte de-a vorbi. O lăsa pe Măreața Elvețiană să conducă discuția. O parte din Greta credea că amândoi trebuie să fi știut de ea. Dar Om nu putea ști; ar fi concediat-o. Firește, Greta nu-i putea spune nimic niciunuia dintre ei, așa că rămânea cu întrebarea. Oare nu era îndeajuns de importantă pentru a fi menționată la terapie sau era prea importantă ca să fie menționată în fața lui Om? Oare Măreața Elvețiană îi ascundea aventura lor pentru că se temea de reacția lui, de părerile și sugestiile lui ridicole, sau bănuia ceva? Oare acesta era modul ei de a-i arăta Gretei că știa? Iar dacă da, cum putea să nu spună nimic?

Capacitatea ei de a compartimenta o uluia pe Greta, care era incapabilă să pună dosarul Măreața Elvețiană într-un biblioraft. De fapt, Greta se gândea la dosarul Măreței Elveției o dată la patru minute și începea să se simtă ca un tip, doar că se simțea și mai doamnă sau Măreața Elvețiană se purta cu ea ca și cum ar fi fost o doamnă. Măreața Elvețiană nu venea niciodată cu mâna goală. Aducea mereu vin, flori, bomboane sau alte cadouri. Până acum, îi dăruise Gretei o pereche de șosete de cașmir până la genunchi, o pereche de cercei din aur adevărat și câteva plante de interior robuste. Greta nu se simțise niciodată atât de curtată.

Mașina Măreței Elveției a oprit pe alee. A strigat-o pe Greta din curte. Ca de obicei, Greta își dorea să meargă direct în pat, dar Măreața Elvețiană a insistat să plimbe câinii prin pădurea de dincolo de pajiște. Adusese și provizii: două perechi de rachete de zăpadă, două sticle de cidru, două compendii, pentru a identifica păsările și copacii, și un cuțit. Cuțitul, un briceag karambit, îl primise de la Luke, chipurile pentru autoapărare. Lama era mică, dar ascuțită, curbată și crestată ca o gheară. Greta își imagina că putea fi folosit doar pentru sinucidere, dar, conform lui Luke, fusese o unealtă agricolă, înainte să

devină o armă, și fusese extrem de popular în rândul femeilor din Indonezia. Femeile își prindeau cuțitul în păr și-l foloseau să spintece rădăcini sau, la nevoie, violatori. Dar Măreața Elvețiană părea să-l mânuiască foarte bine și chiar i-a arătat diverse mișcări — de crestare, de agățare, de zdrobire —, înainte de a-l folosi ca să desprindă cu blândețe scoarța unui copac.

— Miroase a vanilie, a spus Măreața Elvețiană, ducând la nas bucata de scoarță.

— Fascinant, a zis Greta sec.

Sabine deținea o parte din aceste păduri, dar nu pe toate și cum totul era acoperit de zăpadă, Greta nu știa unde se termina proprietatea. Punctele de observație pentru vânătoare aparțineau evident altcuiva, la fel și cabanele pline de sticle goale, precum și cabana înțesată de mobilă afumată și cărți religioase ciudate.

— Hai să eliberăm câțiva dintre copacii ăștia. Vezi cum se înclină puieții? Au crengile prinse în zăpadă.

Ca un evanghelist care vindecă betegii, Măreața Elvețiană mergea de la copac la copac, trăgând de ramuri și dându-se un pas în spate, ca să le vadă catapultându-se libere. Copacii scoteau un șuierat de ușurare, scoarța lor părând să plângă recunoscătoare. Măreața Elvețiană părea exaltată. A început să se năpustească asupra fiecărui copac, ca într-o misiune sfântă.

— Nu-i așa că e satisfăcător? a întrebat Măreața Elvețiană cu respirația întretăiată. Nu e eliberator?

Greta a privit în jur. Rămăseseră încă mulți puieți prosternați și bănuia că n-aveau să plece de-acolo până când nu erau eliberați cu toții. Însă ea nu era interesată decât s-o elibereze pe Măreața Elvețiană de haine și să-i ordone să se întindă pe pat.

— Acum putem pleca? Pierdem timp.

— Trebuie s-o meritățm. În plus, știi că-mi place să mi se facă foarte, foarte frig.

— Creierul tău îmi amintește de Siberia. Ceea ce e ciudat, pentru că acolo jos ești ca America de Sud.

— America de Sud e un continent. Cu paisprezece țări. Clima e foarte variată, a spus Măreața Elvețiană.

— Chile.

— Lucrurile nu stau prea bine în Chile acum. Și acolo ninge. Ar trebui să încerci să trăiești în lumea asta sau, nu știu, să citești un ziar.

— Ecuador. Și, iartă-mă pe mine, dar tu nu l-ai putea recunoaște pe David Bowie într-un șir de suspecți.

— Tu n-ai putea găsi Ecuadorul pe hartă nici dacă viața ta ar depinde de asta. Măcar eu știu unde sunt și ce se întâmplă. Încotro e nordul?

Greta a arătat către casă.

Măreața Elvețiană a clătinat din cap și a arătat către un copac oarecare.

— Ce-i acolo?

— Vestul?

— E o gaură de ciocănitoare. Trebuie să mergi în pădure cu cineva care știe toate astea. Dar persoana care știe aceste lucruri are, la rândul ei, nevoie de tine, de persoana care nu știe nimic. Avem nevoie una de cealaltă.

De ce era obsedată de persoana asta? N-avea pic de umor. Era ca și cum ar fi avut o aventură cu Kierkegaard sau cu B.F. Skinner[19]. Singurul tip de comedie pe care-l aproba Măreața Elvețiană era anticomedia. Andy Kaufman mâncând înghețată etc. Greta a dat pe gât cidrul, gândindu-se dacă să-și bage sau nu capul în pârâul înghețat. În schimb, a băgat mâna în apă și a dus-o la gură.

— Nu bea de-acolo, a răbufnit Măreața Elvețiană. Mai bine mănâncă zăpadă.

— N-o să mănânc zăpadă! Ai înnebunit?

Măreața Elvețiană a arătat către un copac înalt și subțire, cu frunze aurii, frumoase, agățate cu încăpățânare de ramuri. Deși muriseră de mult, nu căzuseră. Greta s-a apropiat de copac și l-a scuturat cu putere. Frunzele nu s-au clintit.

— De ce urăști atât de mult natura? a întrebat Măreața Elvețiană.

— Totul pare atât de implacabil.

Măreața Elvețiană s-a uitat în compendiul despre copaci.

— Cel pe care-l agresezi e un fag.

Gretei îi era dor de plajă. Îi era dor să vadă nisipul zburând în timp ce Piñon încerca să-și sape tunel până-n China. Săpatul fusese mereu una dintre activitățile lui preferate. Dar nu mai era. Acum părea cu totul captivat de propria aventură homosexuală toridă. Nu părea să-și dorească decât să-i coțăie lui Silas picioarele, fundul, botul. Îl alerga de treizeci de minute, dar zăpada era prea înaltă. Silas făcea salturi prin ea ca un lup; Piñon, exasperat, recurgea la salturi mici și umilitoare de iepuraș.

— Bietul Piñon, a spus Greta. Locul lui e pe malul mării.

— E un câine. Poartă vestă matlasată. Cât ai dat pe ea?

— Ție chiar îți plac câinii?

— Pe primul meu câine îl chema Ruderboot. Avea nouă ani când a dispărut în toiul iernii. A nins mult în anul ăla și nu l-am găsit nicăieri. În primăvară, eram în autobuzul care mă ducea la școală, când iată-l pe Ruderboot pe marginea drumului, înțepenit, cu picioarele în sus. Nu-l mai văzusem de cinci luni. Toți copiii arătau cu degetul către el, dar eu nu puteam vorbi. N-am scos un sunet două săptămâni.

Greta s-a topit. A luat-o de mână pe Măreața Elvețiană.

— Îmi pare rău că ai trecut prin asta. Cât de îngrozitor!

— Înainte să-l îngropăm, l-am rugat pe vecinul nostru Lars, măcelarul, să-i taie capul, a continuat Măreața Elvețiană. Voiam să-i pun craniul pe peretele din camera mea. Încă-l mai am, după atâția ani.

Greta a înghețat. Începea să identifice un tipar. Dacă încerca s-o consoleze în vreunul dintre rarele ei momente de vulnerabilitate, Măreața Elvețiană se transforma în piatră.

— Ce fel de nume e Ruderboot?

— E german. Înseamnă „barcă cu vâsle“.

Vâslește, vâslește, vâslește lin către casă[20]. Lăbuțele drăgălașe ale lui Piñon erau înghețate, așa că Greta l-a dus pe umeri, deși simțea că Măreața Elvețiană o judecă aspru. Odată ajunse în casă, l-a așezat pe Piñon pe îndrăgita lui piele de oaie din anticameră, a pus lemne pe foc și a așteptat în pat.

Cu bărbații, Greta se gândise mereu la vaginul ei ca la o alee cu vizibilitate redusă. Bărbații intrau și ieșeau, dar în general Gretei îi era ascuns și nu exista nicio oglindă convexă care să-i arate intrarea, venirile și plecările bizare. Însă acum ea era la volan, cum s-ar spune, iar aleea Măreței Elveției era atât de clar marcată, încât Greta putea vedea fiecare detaliu extraordinar. De fapt, devenise dependentă de a se privi intrând și ieșind și detesta faptul că fusese privată de această priveliște atâta vreme. Desigur, priveliștea era excesiv de familiară, din filmele porno, dar era cu totul altfel când punctul de vedere era doar al tău.

— Cred că înțeleg de ce bărbații sunt niște ființe atât de „vizuale“. Pentru că pot să-și vadă pulile tot timpul.

Măreața Elvețiană și-a dat ochii peste cap.

— E sociologic. Bărbații sunt învățați să fie vizuali, să obiectifice. Nu e o trăsătură biologică.

— Cred că e mai simplu: uite pula, uite-o pe Jane, uite pula intrând în Jane.

Greta și-a dus mâna la nas și a inspirat adânc. Un singur lucru rivaliza cu priveliștea și dura mai mult, având același efect pe care trebuia să-l aibă asupra ei lavanda, iar uneori o ajuta să treacă peste weekendurile insuportabil de lungi, care îi erau interzise.

— Nimic nu face să dispară mirosul tău de pe mâinile mele, a spus Greta.

Măreața Elvețiană n-a răspuns nimic.

— Da, am încercat și cu kerosen.

— E o problemă? a întrebat-o Măreața Elvețiană, ridicându-se. Adică îți afectează viața?

— Calmează-te, a spus Greta. Glumeam cu kerosenul. Nu mă mai spăl pe mâini de săptămâni întregi. Ador să-mi miros degetele, mai ales la supermarket.

— Ești diferită când controlezi tu lucrurile. Arăți diferit și ți se schimbă personalitatea.

Greta s-a gândit la asta câteva clipe.

— Mă simt mai aproape de mine însămi. Adică de adevăratul meu sine. Nu vreau să sune siropos, dar am senzația că accesez și trăiesc una dintre viețile mele anterioare.

— Pe care? a întrebat Măreața Elvețiană.

— Eram o luptătoare de gherilă în junglă.

— O mare gorilă. Are sens. Mi te pot imagina așa.

— Gherilă, cu h și e. Ideea e că mă simt radicalizată, gata de luptă.

— Avem o aventură, atâta tot, a spus Măreața Elvețiană.

— Gândește-te la toate apelurile pierdute, la mesele sărite, la toate dățile în care te-am făcut să întârzii la muncă. Gândește-te la toate raidurile-surpriză în plină zi.

Măreața Elvețiană a ridicat din umeri.

— Cui i-ai spus despre noi? a întrebat Greta.

— Doar terapeutului meu. E localnic, poate îl cunoști. Mi-e cam rușine să-i spun numele.

— Om, i-a scăpat Gretei. Cumpără iarbă de la Sabine. Vine tot timpul aici și stă cu orele.

Asta era o minciună. Om știa unde locuiește Sabine, dar nu știa adresa exactă.

— Buzele tale fac din nou chestia aia.

— Ai putea oare să fii mai vagă când vorbești despre mine? Nu vreau să mă privească atotștiutor de față cu Sabine.

Acum, probabil că Măreața Elvețiană avea să-i dezvăluie totul, inclusiv lucrurile rele. Deja îi spusese cum o cheamă, ceea ce Greta a zis că era în regulă, atâta vreme cât nu-i spunea unde locuiește și cu cine.

— Tu cui i-ai spus? a întrebat Măreața Elvețiană.

— Nimănui.

— Nici măcar lui Sabine?

— Cu atât mai puțin lui Sabine.

— De ce? E homofobă?

— Pistrantofobă.

— Ce e asta?

— Teama de a avea încredere în oameni sau de-a fi înșelat.

— Dar voi nu sunteți într-o relație, a spus Măreața Elvețiană prudentă, de parcă asta ar fi fost o noutate pentru Greta.

— Da, dar tu ești. Mă culc cu o femeie măritată, de două ori mai tânără decât mine. Mi-ar spune că n-am toate țiglele pe casă.

Și ar avea dreptate. Greta începea să se simtă mai mult decât instabilă.

Măreața Elvețiană a încălecat-o pe Greta și i-a imobilizat brațele cu o mână. Cu cealaltă, i-a desfăcut picioarele. Trecuse mai mult de-o săptămână de când o atinsese acolo sau în altă parte.

— Cum te simți acum? a întrebat-o Măreața Elvețiană.

— Ca tine, poate. O regină egoistă a sexului.

— Am mai vorbit despre asta. Stau toată ziua cu mâna până la cot în vaginuri. Să preiau controlul mă face să mă simt ca la muncă.

Greta a oftat. O „regină egoistă a sexului“ nu era chiar corect. Când era dominată de Măreața Elvețiană, se simțea ca o tahitiană dintr-o pictură de Gauguin. Săracă, străină și fetișizată. I-ar fi spus asta, dar probabil că Măreața Elvețiană habar n-avea cine era Gauguin, deși în baia de la etaj era un album cu picturile lui. Era al lui Sabine și părea să se deschidă mereu la tabloul denumit Ești gelos?

Greta a auzit o mașină parcând pe alee. Piñon a amușinat, a ciulit urechile și a lătrat. Greta a recunoscut zgomotul seducător al portierei de Mercedes închizându-se. Zăpada trosnind sub bocanci. La parter, ușa olandeză s-a deschis cu un scârțâit și apoi s-a închis zgomotos. Zgomot de pași pe podeaua de ciment. Un braț de lemne aruncate în șemineu; un ziar mototolit. Sabine a început să înjure. Greta s-a uitat la Măreața Elvețiană, care se îmbrăcase deja și îi punea lesa lui Silas. Și-a pus pe umăr geanta cu delicatese.

— Lasă geanta, face prea mult zgomot, a șoptit Greta.

— Nu pot, am nevoie de ea.

Greta și-a imaginat-o pe Măreața Elvețiană turnându-și maioneză elvețiană în gură, în timp ce trecea Podul Rip Van Winkle.

— Greta! s-a auzit Sabine strigând din bucătărie. Am ajuns acasă!

Piñon schelălăia la ușă. Îi fusese la fel de dor de Sabine ca și Gretei.

— Vin imediat! a strigat Greta.

— Cine-i Greta? a șoptit Măreața Elvețiană.

— Greta Garbo. Așa îmi spune ea.

— Cine?

— Nu contează, a șoptit Greta. Eu o să cobor, tu strecoară-te pe ușa din față.

Dacă să te uiți la Măreața Elvețiană era ca și cum te-ai fi uitat la soare, Sabine era reminiscența de pe retină, o sferă de un roșu incandescent, cu un halou verde, fantomatic. Greta a aprins o veioză și a clipit. Haloul s-a dovedit a fi o pălărie, iar Sabine nu strălucea, ci tremura. La fel și zecile de pânze de păianjen atârnând din tavan.

— De unde dracu' vine curentul ăla?

— De peste tot, a spus Greta.

Nu pierdeau niciodată vremea cu politeți. Greta și-a amintit de ziua în care Sabine o răpise în camioneta ei Sprinter, în California, la începutul vieții pe care o trăia acum. Nu se văzuseră și nu-și vorbiseră ani întregi. Sabine coborâse pur și simplu geamul și-i făcuse semn să urce, iar Greta urcase fără să întrebe nimic.

— A cui era mașina aia? a întrebat Sabine.

— O întâlnire de pe Tinder.

Sabine părea alarmată.

— Ai fost plecată mult timp. Mă simțeam singură, i-a explicat Greta.

Pe Sabine o nedumereau tânjirile de orice fel. Firește, în afară de tânjirea după căldură, asta era permis. Pe față i se citea puțin prea multă Florida. Părea că dormise sub cerul liber câteva săptămâni, dar măcar se împlinise puțin. Acum era îmbrățișabilă.

— Nu înțeleg cum funcționează Tinder într-un oraș atât de mic. Nu întâlnești aceiași oameni peste tot?

— Fac sex doar cu turiști, a spus Greta.

Sabine a oftat și a privit în jur.

— Există vreo șansă să faci sex și cu vreun meșter din partea locului? Sunt multe de reparat aici.

— Nu sunt atât de bună la pat.

— Flirtează și tu cu niște dulgheri. Pentru început. A, și nu te speria, dar avem… musafiri, a spus Sabine.

Greta s-a uitat peste umăr.

— Pe acoperiș, a spus Sabine și a tușit. Unul sau doi vulturi se cacă pe coș.

— Deci de-aia faci focul.

— Am încercat să arunc cu pietre. Nici n-au clipit.

— Cum de se întâmplă asta?

Sabine a ridicat din umeri.

— Nu-i evident?

Admirau arhitectura, și-a închipuit Greta. Sau apusurile sau orice altceva.

— E un semn, a zis Sabine și a tușit din nou. Una din noi o să moară.

Poate că ăsta era felul lui Sabine de-a spune că, în cele din urmă, se dusese la medic, un medic care o diagnosticase cu cancer terminal și îi spusese că mai are de trăit șase săptămâni. Dar era imposibil să fie sigură sau s-o întrebe direct, pentru că Sabine era ca un deflector.

— E ceva ce nu-mi spui? a întrebat Greta.

Sabine a zâmbit. A măsurat-o din cap până-n picioare, apoi i-a privit chipul, cu ochii mijiți.

— Arăți foarte bine. Pari mai vie decât ai fost în ultimii nu știu câți ani.

[19] Psiholog american, 1904–1990.

[20] Referință la cântecul pentru copii Row Row Row Your Boat.

12

OM: Poți să-ți spui inițialele pentru transcriere, te rog?

FEW: FEW.

OM: Cum te mai simți?

FEW: [PAUZĂ] Bine.

— Doar bine? a spus Greta.

OM: Care mai e situația cu Keith?

FEW: În continuare îi văd camioneta în oglinda retrovizoare, dar păstrează distanța.

OM: De o sută de metri?

FEW: Nu-mi dau seama cât înseamnă o sută de metri.

OM: Ar trebui să nu-ți intre niciodată în raza vizuală. Deloc.

FEW: Eu nu l-am văzut de-aproape. Dar alții, da. A fost văzut la Cousin's. Unchiul lui Luke merge acolo după serviciu și spune că l-a văzut la bar aproape în fiecare seară.

OM: Are voie să bea? În baruri?

FEW: Nu știu. Poate că bea doar apă.

OM: Nu cred că servesc apă la Cousin's.

Greta nu fusese niciodată acolo, dar Cousin's era renumit pentru băuturile generoase. Decorul: pariori, un perete de televizoare și muște. Clienții: localnici, alcoolici, bătrâni dubioși. Și foști deținuți, se pare.

OM: Ți-e teamă c-o să te întâlnești cu el?

FEW: Acum am chestii mai importante pe cap.

OM: Ca de exemplu?

FEW: Cuvintele „adult" și „adulter" sunt înrudite?

— O, Doamne! a spus Greta.

OM: Bună întrebare. Nu cred. [FOȘNET] Stai să verific. Cuvântul „adulter" ar putea fi derivat de la „a adultera", care înseamnă „a falsifica, a perverti prin adăugarea unor elemente inferioare sau mai

puțin dezirabile“.

FEW: OK, în cazul ăsta, căsnicia mea a fost adulterată prin elemente mai puțin dezirabile, dacă înțelegi ce vreau să spun.

OM: Cocaină?

FEW: Alți adulți.

OM: S-a întâmplat ceva?

FEW: Se întâmplă. Adică e în plină desfășurare. Până acum n-am vorbit despre asta, pentru că… cred că am fost într-o fază de negare. Dar azi-dimineață am fost nevoită să mă confrunt cu realitatea. Și acum mă simt foarte… trează.

— Ce fapte? Care dimineață? a spus Greta.

A oprit înregistrarea și a verificat data. Nu se văzuseră în ziua în care fusese înregistrată ședința, o zi de marți, dar Măreața Elvețiană îi scrisese, deloc tipic pentru ea: „Mi-e dor de tine. Dureros de tare“. Greta și-a dat seama că uitase să-i răspundă, deși cuvântul „dureros“ o afectase destul de puternic. Simțise ceea ce nu s-ar fi putut descrie decât ca o exaltare extatică și nu fusese capabilă să mănânce, să bea, să tasteze sau să facă orice altceva, în afară de a se zvârcoli în pat, gemând.

— Deci ți-ai dat seama că ești îndrăgostită de mine, a spus Greta. Dureros de tare. Marți.

FEW: Parcă am creierul… bifurcat. Sunt trasă în două direcții opuse. Mi-a fost greu să rămân calmă, să nu fac nimic pripit, cum ar fi să mă confesez prietenilor sau colegilor.

— Știu, draga mea, a spus Greta.

OM: Poți să-ncepi cu începutul?

FEW: Stai să mă gândesc.

— Ai venit la mine din senin. În haina ta de blană. Ai vorbit despre antebrațele mele.

FEW: Cred că primul lucru pe care l-am observat a fost shake-ul de proteine.

— Ce?! a spus Greta.

FEW: Și humusul. Humus pe bucăți de morcov, de țelină, pe tot.

— Ce?!

FEW: Și apoi, dintr-odată, totul era fără gluten. Zero carbohidrați. Toată chestia aia cu postul intermitent, keto nu știu cum.

— Ce mai e și asta?

FEW: Și trage de fiare ca un nebun. Aleargă, sare coarda, ridică greutăți. Ia suplimente. Își pune tot felul de uleiuri ciudate în salate. Își pune ulei și în cafea, și unt. Folosește un aparat electric de făcut

spumă de lapte.

— Ăă, încotro ne îndreptăm?

FEW: S-a înscris la un curs de jiu-jitsu brazilian. După muncă se duce la dojo și se „tăvălește“, cum spune el, câte trei ore și ajunge acasă când eu sunt deja în pat. Își spală încontinuu echipamentul alb și vorbește despre tehnicile de luptă. La început, abia dacă înțelegeam ce spune. E ultimul lucru de care m-aș fi gândit că s-ar apuca și mi-e aproape imposibil să mi-l imaginez lângă niște străini care-i respiră în față, nu mai zic de încleștările corp la corp.

OM: De ce?

FEW: Suferă de un soi de defensivă tactilă.

OM: Ce înseamnă asta?

FEW: Nu știi?

OM: N-ai vorbit niciodată despre asta.

FEW: Nu-i place să fie îmbrățișat. Îi e greu să poarte pantofi sau orice fel de haine strâmte, inclusiv lenjerie intimă, și nu-și poate citi propriul scris de mână. Are un trac îngrozitor. Ține furculița greșit. Îi e greu să se pieptene. Adică ține peria de păr greșit. [PAUZĂ] Dar, una peste alta, e o formă ușoară.

OM: Nu pare tocmai ușoară. Pare chiar gravă.

FEW: Om, dă-mi voie să te întreb ceva. Eu sunt singura ta clientă? Fii sincer.

OM: Nici pe departe. Am o listă de așteptare foarte lungă.

FEW: Sunt surprinsă că n-ai mai întâlnit persoane care să sufere de această afecțiune. În general, au probleme cu intimitatea.

OM: Clienții mei nu se pot opri din a îmbrățișa oameni. Nu se pot opri din a se îmbrățișa pe ei înșiși. Dacă nu poartă lenjerie intimă nu e pentru că e prea strâmtă, iar majoritatea adoră să-și citească scrisul de mână, cu voce tare, pe scenă. Luke a făcut vreodată terapie?

FEW: Doar în liceu. Pe-atunci nu suporta zgomotul și mirosurile puternice, așa că ieșea continuu din magazine, din restaurante, pleca de la petreceri, de la întâlniri. Așa ne-am întâlnit: l-am urmărit când a plecat de la o petrecere de la care voia să evadeze.

OM: E pe… spectru?

FEW: Nu în mod oficial.

OM: Nu-l deranjează parfumul tău? Ce e?

— Pizdă, a spus Greta.

FEW: Se numește Alien. Dar mă dau doar în mașină. Nu pulverizez în

casă.

OM: Pare că jiu-jitsu ar putea fi o terapie potrivită pentru Luke. Nu crezi? E foarte imersivă.

FEW: Pare mai adaptat, mai aproape de o persoană întreagă. De propria persoană, separată de mine. Chiar și-a făcut câțiva prieteni la dojo. Au și un grup de chat. Uneori ies în oraș după antrenament. În grup e și o femeie. Vorbește mereu despre cât e de dură, cât de mult îi place să se tăvălească cu ea. În orice caz, de dimineață i-am luat telefonul, să văd cum e vremea, telefonul meu era la încărcat în cealaltă cameră, și parola n-a mers. Mi-a luat câteva clipe să-mi dau seama că o schimbase. Avea aceeași parolă de ani întregi. Și atunci am înțeles.

OM: Ai vorbit cu el despre asta?

FEW: Era la duș. [PAUZĂ] Asta e o altă chestie: închide ușa când face duș, de parcă n-ar vrea să fie deranjat, și petrece mult timp în fața oglinzii. Și-a schimbat deodorantul. Și-a cumpărat chiloți fără cusături. Și-a lăsat barbă.

OM: Ați încetat să mai faceți dragoste?

FEW: Nu. Chiar facem mai mult sex decât niciodată.

— Pardon? a spus Greta.

OM: S-a schimbat în vreun fel sexul? Sau experiența per total?

FEW: E cu totul altceva. Uneori orgasmele sunt atât de intense, că-mi pierd auzul câte douăzeci de minute.

— Ce? a spus Greta. Ce?

OM: Deci e satisfăcător de ambele părți.

FEW: Pentru prima dată în viață.

OM: Nu mai faceți sex demonstrativ. Nu mai faceți lucrurile mecanic. Nu te mai privești din afară.

FEW: Sunt prezentă cum n-am mai fost niciodată. Ne ținem ochii deschiși. Îi acordăm mai mult timp celuilalt. Chiar îmi cere să-l cuprind cu brațele și cu picioarele.

OM: Mai e agresiv? Adică te mai sufocă?

FEW: Nu. Îmi închipui că acum sufocă pe altcineva. Pe saltea. Oricum, nu mai are nicio reținere. Și nu mai așteaptă să inițiez eu. Flirtează, îi răspund la flirt, apoi mă ia pe sus și mă duce-n pat. Aprinde chiar și lumânări.

— Lumânări! a strigat Greta.

OM: Par niște schimbări în bine.

FEW: Poate că pur și simplu avea nevoie să facă sex cu altcineva. Cu

altcineva în afară de mine. A avut foarte puține partenere.

OM: Nu crezi că e posibil să fi tras o concluzie pripită?

FEW: Îmi dau seama că-mi ascunde ceva, o… complicație. I-o citesc în sprâncene. E greu de explicat.

OM: Pari mai degrabă intrigată, decât supărată. De fapt, nu pari deloc deranjată.

FEW: Mor de curiozitate. I-am umblat în portofel, căutând bonuri.

OM: Te-ai gândit să-l confrunți?

FEW: Mă gândesc la asta constant. Dar n-am ajuns încă în acel punct.

OM: De ce crezi că eziți?

FEW: Deocamdată mă bucur de mister. Și, dacă îi cer să mărturisească, va trebui să fac și eu același lucru. Adică să-mi mărturisesc propriul păcat.

OM: Că-l spionezi?

FEW: Că-l înșel.

OM: Poftim?

FEW: Am și eu propria aventură.

— A sărit discul, a spus Greta.

OM: [PAUZĂ] De când?

FEW: De câteva săptămâni. O lună. Am încercat să găsesc o modalitate de a-ți spune.

OM: De ce?

FEW: De obicei, îi judec pe cei care fac asta. Și acum iată-mă făcând același lucru.

OM: Te pot întreba cu cine?

FEW: Cu o femeie.

OM: Cu detectiva Benson?

FEW: Da.

OM: Deci poate că și tu aveai nevoie să faci sex cu altcineva.

FEW: [PAUZĂ] În ultimul timp, îmi zboară gândurile în toate părțile, nu reușesc să-mi amintesc cum a început.

OM: Din câte-mi amintesc, ți-a băgat limba în gură, în parcul pentru câini.

— Se poate mai gay de-atât? a întrebat Greta.

FEW: Iar apoi am văzut unde trăiește. Sau, mai bine zis, cum trăiește.

[PAUZĂ 0:43]

— Alo? a spus Greta. Cum anume trăiesc?

OM: Într-un conac?

FEW: Nu, nu, într-o casă din secolul al XVIII-lea. Are personalitate, dar cade pe ea, la propriu.

Greta a râs.

— E din cărămidă, femeie. Stă-n picioare de trei sute de ani.

FEW: N-are căldură. Dacă nu face focul cu lemne, moare înghețată. Doarme cu pietre încinse sub pernă, ca-n 1762, iar apa de la robinet e maronie și scârboasă.

— E apă de fântână. Are sulf în ea, a spus Greta.

FEW: La ferestre are prinse în cuie niște draperii groase, căptușite, făcute pe comandă la Copenhaga sau mai știu eu unde, dar după-masa, când bate soarele în ele, vezi că sunt pline de sute de pete întunecate. M-am gândit că sunt stropi de vopsea. Dar se pare că sunt ploșnițe marmorate. „Se ascund în căptușeală, așteaptă primăvara“, mi-a spus relaxată Rebekah. Îți dai seama?

— Dar ce zici de ferestre în sine? a întrebat Greta. De ochiurile de geam minunate?

FEW: Nu știu de ce nu se mută de-acolo. Ar putea să găsească un apartament în oraș, un apartament cu centrală. Dar singura proprietate de care e interesată e vaginul meu. Vorbește despre el de parcă ar fi un apartament pe care-l închiriază.

— Asta e o parafrazare foarte inexactă, a spus Greta. L-am comparat cu o anticameră, pentru că e cu douăzeci de grade mai cald înăuntru.

OM: Dar îmi închipui că-ți iei totuși ceva de-acolo. Altfel, n-ai mai face-o, nu-i așa?

— Corect, a spus Greta.

FEW: E foarte deschisă. E caldă și afectuoasă. Înainte s-o cunosc, mă simțeam înghețată. Acum mă revărs pe podea. Nu e mereu… confortabil.

OM: Cât de des vă vedeți?

FEW: Patru zile pe săptămână, uneori mai des, alteori mai rar. Dar refuză s-o numească „aventură“.

OM: Și cum o numește?

FEW: Un festival al fututului. Trebuie să recunosc că e foarte pasional. Ni se fac ochii negri aproape de fiecare dată.

OM: Cum adică?

FEW: Pupilele ni se dilată atunci când vedem ceva frumos, știai?

OM: Oxitocina e o substanță foarte puternică. Femeile produc mai multă oxitocină decât bărbații. Așa că nu sunteți extaziate doar de la dopamină, creierul vostru e inundat și de oxi.

FEW: Nu mă văd identificându-mă ca lesbiană.

OM: Semănați cumva?

FEW: Nu chiar.

OM: Ești sigură?

FEW: Nu suntem nici măcar aproape de teoria doppelgängerului. [PAUZĂ] Sper că nu sugerezi că sunt narcisică sau că mă îndrăgostesc

de mine însămi. Așa cum știi, până de curând, nici măcar nu m-am masturbat.

OM: Te îndrăgostești de ea?

FEW: Așa pare.

OM: Spun doar că există un mare risc al dependenței de iubire și că ar trebui să fii precaută. Împotrivește-te impulsului de-a fuziona. Păstrați-vă identitățile separate. Aveți și o altă conexiune, în afară de cea sexuală?

FEW: Nu suntem aliniate intelectual, filosofic, aș putea spune. Nu ne preocupă aceleași lucruri, nu avem aceleași interese. Eu nu citesc romane, nu mă uit la filme și nu mă gândesc prea mult la trecut. Mă interesează știința, natura, lucrurile care mă scot din mine.

OM: OK, deci, nu c-ar fi ceva rău, dar te vezi cu ea doar pentru sex?

FEW: Uneori pare ceva aproape spiritual. Poate c-ar trebui să învăț ceva de la ea? Se poartă de parcă ar avea o experiență religioasă.

OM: Dacă ar fi să ghicești, despre ce religie ar fi vorba?

— Biserica Eutanasiei, a spus Greta.

FEW: [PAUZĂ] Hare Krishna.

OM: Interesant.

— Ucide-mă acum.

OM: Și ea e măritată?

FEW: N-a fost niciodată căsătorită. N-are copii, n-are o carieră adevărată, n-are posesiuni, n-are un plan de pensie, n-are țeluri în viață. Trăiește de pe-o zi pe alta, ca un animal. Uneori pare… pierdută.

— Liberă, vrei să spui, a zis Greta.

FEW: Ca să fiu sinceră, mi-e destul de greu să relaționez cu ea.

OM: E artistă?

FEW: E o pustnică. Cu un câine mic și alb.

— Alb cu negru, a corectat-o Greta.

FEW: Câinele ei e extrem de răsfățat. Probabil e mai bine că n-are copii. Nu vine la ea când îl strigă. E mic, dar are o personalitate cât casa.

OM: Și detectiva Benson are o personalitate cât casa?

FEW: Nu, dar se comportă ca și cum ar fi o celebritate. Dacă suntem afară, se uită mereu peste umăr, de parcă s-ar teme că e urmărită de paparazzi.

— Sau pur și simplu călcată cu mașina. De Keith, a spus Greta.

FEW: Altfel, are un aer damnat. Pare extraordinar de singură. E parte din ceea ce mă atrage la ea. Îmi amintește de clopotele bisericii din copilărie. În Geneva, toate clopotele bisericilor bat în același timp, în fiecare oră, la fix, în fiecare colț al orașului, și e cel mai melancolic sunet pe care l-am auzit vreodată, dar totodată e foarte frumos. Cred că de-aia rata de suicid e-atât de mare în Elveția.

— Deci îi fac pe oameni să-și dorească să se sinucidă. Splendid, a spus Greta.

OM: I-ai povestit despre Keith?

FEW: Da.

OM: Dar despre Luke?

FEW: Normal. Știe că sunt căsătorită.

OM: Luke știe de ea?

FEW: I-am spus câte ceva. Crede că e noua mea prietenă și presupune că tânjește după afecțiune.

OM: Și așa e?

FEW: Peste măsură. Tind să atrag oameni defecți, ca ea. Jucării stricate.

— Ce dracu'? a îngăimat Greta.

FEW: Cred că e atrasă de mine pentru că sunt stabilă și sigură. Am viața aranjată într-un fel cu care probabil că nu e obișnuită și uneori am impresia c-o ajut.

— Poftim!? a spus Greta.

OM: Poate că e atrasă și de frumusețea ta?

FEW: La capitolul ăsta, suntem egale.

— Măi, măi, măi, a zis Greta. Hare Krishna.

OM: Probabil că formați un cuplu pe cinste.

FEW: Ador să fiu cu ea în public, dar nu ieșim suficient de mult. Ne petrecem mare parte a timpului în pat. În patul ei. Am încercat s-o scot la băut, dar nu vrea să meargă. Însă a acceptat să vină la mine, să-l cunoască pe Luke.

OM: Pare ușor… riscant.

FEW: Vrei să zici, dement?

— Da, a spus Greta.

FEW: A fost ideea lui. Vrea s-o cunoască pe misterioasa femeie mai în vârstă cu care îmi petrec tot timpul. I-am arătat o poză cu ea, dar n-a fost satisfăcut. Insistă s-o chem la noi, la cină.

OM: Mi se pare mie sau nu te îngrijorează deloc ideea că ai putea fi prinsă?

FEW: Când în sfârșit o să-i spun adevărul, cred c-o să fie mai bine că a cunoscut-o. Cine știe, poate o să-i cer să-și invite și el noua „prietenă“ la cină.

OM: Te atrage sau te interesează în vreun fel ideea unei căsnicii deschise?

FEW: Pot crea pentru asta un spațiu în minte, dar cred că în practică ar fi…

— Sinucidere curată? a spus Greta.

FEW: Complicat. Dar fantazez c-o să încerc asta. Chiar am citit câteva cărți pe subiect.

OM: Ce cărți?

FEW: Dincolo de monogamie, Mai mult de doi…

— Milenialii ăștia, a murmurat Greta.

[ALARMĂ]

OM: Ai auzit, draga mea? A venit următorul client.

[SFÂRȘITUL ÎNREGISTRĂRII]

Greta avea o reacție întârziată la majoritatea lucrurilor și, adesea, în situații foarte stresante, adormea. Adormise în timpul unui accident de mașină, în timpul a opt sau nouă obturări de canal, la examenele SAT, la balul de absolvire, în timpul testului Papanicolau, între douăzeci și treizeci de ani și între treizeci și patruzeci de ani. Se luptase cu somnul și la înmormântarea mamei ei și, din nefericire, pierduse bătălia, iar acum părea să fi leșinat cu capul pe birou. S-a trezit cu bale la gură, dezorientată. Evident, să audă pe cineva vorbind despre ea la terapie fusese la fel de stresant ca o intervenție stomatologică, dar acum se sfârșise, transcrierea era gata și fusese trimisă și trebuia să se asigure că n-avea să se mai întâmple niciodată. Era timpul să-i pună capăt, să ia poziție, să pună piciorul în prag. Nimeni n-ar fi trebuit să obțină atât de ușor acces la gândurile intime ale partenerei sau ale oricui altcuiva. Una era să fi tras cu urechea, în sensul tradițional al cuvântului, pândind pe lângă biroul lui Om, străduindu-se să audă conversația, prinzând doar fragmente, câte-un cuvânt sau câte-o frază, și alta era să asculte din interior, practic din lavaliera de pe reverul Măreței Elvețiene, și să audă fiecare nenorocit de cuvânt, fiecare înghițitură îngrijorată, fiecare oftat exasperat. Era o invadare a intimității la puterea o mie, ceva detestabil. Firește, n-avea niciun drept să fie deranjată de nimic din ce spusese Măreața Elvețiană în ședința de terapie, dar nu-și dăduse seama că Măreața Elvețiană se

înjosea cu Greta, care nu se considerase niciodată o jucărie stricată. Nu se aflase niciodată de această parte a baricadei, privind în sus din canal. Oare de aceea Măreața Elvețiană avea o asemenea putere asupra ei, oare de aceea Greta lăsa totul deoparte ori de câte ori primea un semn de la ea? N-avea să se repete, fir-ar să fie. Era timpul să încheie nebunia aceea. Astăzi. Chiar acum.

I-a vibrat telefonul. Un mesaj de la Măreața Elvețiană. „În cât timp ajungi? Cina e gata în patruzeci și două de minute.“

Greta a scris: „Nu mă simt bine. Îmi pare rău că anulez în ultima clipă. Nu mai pot face asta“.

Ținea degetul mare deasupra butonului „Trimite“. Își simțea capul greu, ca de granit, și s-a gândit că ar putea să adoarmă din nou. În schimb, a șters ce scrisese și a răspuns: „Viiin!!!“

13

Poate că nu era cea mai bună zi în care să încerce microdozajul, dar avea nevoie de ceva care s-o ajute să supraviețuiască cinei și și-a amintit-o pe Sabine spunând că o codiță plus o pălărie făceau cât un Valium și o ceașcă de cafea sau poate era o pălărie, fără codiță, și două tablete de Tylenol PM. În orice caz, se simțea destul de relaxată în drum spre casa lor, pe care și-o imaginase mereu ca pe o cabană elvețiană construită pe versantul unui munte. Cabana avea, firește, jgheaburi largi, cu margini vopsite verde-închis și pervazuri pline cu mușcate roșu-aprins, și și-o închipuia pe Măreața Elvețiană la balcon, îmbrăcată în port tradițional, cu un corset brodat și foarte strâns pe talie, sânii revărsându-i-se din decolteul adânc și pătrat, și pe Luke venind din spatele ei, ridicându-i poalele ample, lăsându-și pantalonii să-i cadă în vine. Măreața Elvețiană închidea ochii și deschidea gura. Oare cânta? Un jodel, poate. Dintr-odată se oprea și începea să tușească. Luke se oprea și o bătea pe spate. Măreața Elvețiană scotea din șorț un mic obiect, îl desfăcea și-l băga în gură. „Ricola“, spunea, privind în obiectiv. Un prim-plan cu fața ei. Un microfon cu braț telescopic intra în cadru. „Cut!“ striga regizorul.

Greta aproape că a ratat străduța lor și a virat brusc. Drumul șerpuia peste un pârâu, printr-un desiș de mesteceni argintii și apoi pe sub coroanele unor peri înmuguriți. În dreapta s-a ivit o căsuță din lemn negru, în stânga, o pajiște unduitoare și, drept în față, casa principală, care nu arăta deloc ca o cabană, ci mai degrabă modernă, joasă și compactă, din beton, sticlă și oțel. În stil Wright[21], cu alte cuvinte, adică erau mult mai bogați decât își închipuise și probabil n-ar fi purtat straie țărănești.

În loc să bată, Greta s-a holbat pur și simplu la ușa de la intrare, care părea din lemn masiv de castan, cu numeroase noduri grăitoare. Măreața Elvețiană a deschis brusc ușa și a tras-o pe Greta în foaier. Era îmbujorată, îmbrăcată în roz din cap până-n picioare și părea să aibă o strălucire interioară. Greta a avut senzația că e întâmpinată de o lampă din sare de Himalaya. Măreața Elvețiană a sărutat aerul din dreptul urechilor Gretei: stânga, dreapta, stânga.

— Ești bine? Crezi că poți face față? a întrebat-o.

— Sunt o maestră a șaradei, a spus Greta, o frază pe care și-o repeta în minte de opt ore. Doamne, ce liniște e!

— Suntem la țară. La ce te-așteptai?

— La clopote de biserică, a șoptit Greta.

Măreața Elvețiană a schițat un zâmbet temător. Desprinde-te de transcrierea ei, și-a poruncit Greta.

— La sunet de tălăngi, a adăugat Greta rapid. Fii atentă, e posibil să fi mâncat niște ciuperci acum o oră.

— Futu-i! Crezi c-o să poți mânca fondue? a întrebat-o Măreața Elvețiană.

— N-am halucinații. Dar, pe drum, am fost complet absorbită de o viziune a vieții tale de familie, pentru ca apoi să-mi dau seama că era o reclamă porno la bomboane de tuse elvețiene. După care m-am întrebat de ce nu se fac reclame porno în general. La chipsuri, de exemplu. Așa că, nu știu, cred că sunt o ruină excitată.

— Și ce e nou în asta? a întrebat Măreața Elvețiană.

— Poftim, a zis Greta, scoțând două sticle de Grüner Veltliner.

— Perfect. Dar nu ne putem îmbăta.

Tu nu te poți îmbăta, s-a gândit Greta. Eu sunt liberă ca pasărea cerului. Doar că nu pot zbura. Pentru că sunt stricată.

Greta s-a uitat la peretele cu oglinzi antice, atârnate deasupra unei canapele de epocă. Suportul de umbrele părea să fi costat șase mii de dolari. Candelabrul țepos, șaisprezece mii. Doamne ferește, oare aceea era o schiță Cy Twombly autentică?

— Unde naiba sunt? Cine ești? a întrebat Greta.

Măreața Elvețiană a ridicat din umeri.

— Bunicul lui Luke a fost arhitect. Bunica lui, designer de interior. Luke a știut mereu c-o să moștenească această casă.

— Motiv pentru care a plătit pe cineva să-i omoare. Sau i-a omorât cu mâna lui?

— Au murit la șase luni distanță unul de celălalt. De cancer și de inimă frântă.

— Puteai să mă avertizezi, a spus Greta, trăgând aer în piept.

— Descalță-te.

— N-am șosete.

— Avem încălzire în pardoseală, a asigurat-o Măreața Elvețiană.

Au intrat în ceea ce Măreața Elvețiană numea „camera mare“. Cu câteva săptămâni în urmă, când Greta o întrebase în ce fel de casă locuia, Măreața Elvețiană o descrisese doar ca fiind „cu multă sticlă“. Nu menționase tavanele înalte de peste șapte metri, ferestrele din tavan până-n podea, pereții de un verde-pal sau podelele din dale de piatră.

De data asta, Greta își simțea buzele tremurând. Și nu doar buzele. Era ca și cum cineva cu capacitatea de a-și schimba textura limbii i-ar fi făcut sex oral. Mătase, catifea, piele, crom, cașmir, țesături bogate, toate erau acolo și o învăluiau cu insistență. Nu văzuse niciodată o canapea cu… două fețe spate în spate. Nu în viața reală, în orice caz. Nici atât de multe taburete exotice, toate diferite, împrăștiate prin încăpere. Din tavan cobora un șemineu imens, îmbrăcat în piatră, care separa zona de living de cea de luat masa. O latură a canapelei era orientată către șemineu, cealaltă, către priveliștea de-afară. Covoare orientale vintage erau așezate în unghiuri neașteptate. I-au plăcut toate corpurile de iluminat și erau multe. Se depusese mult efort pentru ca totul să pară relaxat și aleatoriu, de unde și, într-un colț, șezlongul antic din răchită, dar Greta nu s-a lăsat păcălită. Totul era la linie, opusul casei Gretei, unde totul era la întâmplare. Și priveliștea… ei bine, priveliștea era cât se poate de intenționată, în mod evident, punctul de pornire al întregului proiect. Când oprise în fața casei, Greta simțise că exista ceva mare în curtea din spate, o întindere uriașă, iar acum vedea că era un lac albastru și limpede. Un lac aproape turcoaz. Dincolo de el, un lanț de munți de un purpuriu capricios.

— E al vostru? a întrebat Greta, arătând către geam.

— Vaporașul?

— Lacul.

— Bineînțeles că nu. E Lacul Sleepy Hollow.

Luke a intrat de undeva, părând puțin somnoros și pustiit, doar că avea în mână un flexor. Era mai înalt și mai frumos decât își închipuise Greta și purta un pulover larg de cașmir și pantaloni sport, dar Greta și l-a imaginat imediat gol, privind lacul în zori, râzând ca Howard Roark. Părea puțin derutat de salopeta galbenă a Gretei.

— Bună seara, domnule, am venit să vă spăl geamurile, a spus ea.

— Atunci o să stai aici toată săptămâna, a spus el încet și a zâmbit. Îmi pare bine să te cunosc în sfârșit, Rebekah.

— Lasă flexorul din mână, i-a zis Măreața Elvețiană.

— Flexorul suprem, a răspuns Luke cu blândețe.

L-a băgat în buzunar și i-a strâns mâna Gretei. Măreața Elvețiană i-a dat vinul pe care-l adusese Greta.

— Pune-l în frigider și adu-i lui Rebekah un pahar de șampanie.

— Mai e nevoie de ceva, Flav? a întrebat el.

— Brânza. Verifică brânza, te rog.

— După ce mă uit?

— Să facă niște bule mici. N-o lăsa să se ardă.

Dacă n-ar fi mirosit toată casa a Gruyère, Greta ar fi crezut că vorbesc codat. Nu era pregătită pentru toate apelativele acelea. Evident, Luke i se adresa Măreței Elveține cu numele ei adevărat, Flavia, și Gretei cu numele ei fals, iar Greta nu era obișnuită, pentru că ea și Măreața Elvețiană își spuneau „tu“.

— Vrei să-ți fac turul? a întrebat Măreața Elvețiană.

— Vrei să-mi arăți dormitorul tău, nu-i așa? a șoptit Greta.

— Ar trebui să-l vezi. Ar trebui să ne vezi și baia.

— Cum vrei. De fapt, poți să mi-l arăți mai târziu?

S-au îndreptat către zona de luat masa, unde o masă lungă de lemn era aranjată pentru trei persoane la unul din capete. În câteva vaze minuscule era câte un fir de bujor. Trei lustre Noguchi pluteau deasupra mesei ca niște luni însărcinate. Nu se înnoptase încă, dar Măreața Elvețiană a aprins prea multe lumânări și a invitat-o pe Greta

să stea în capul mesei. Luke s-a apropiat cu vasul de fondue. L-a pus pe suport, a aprins flacăra de dedesubt și s-au așezat de-o parte și de alta a Gretei.

Dar unde era Silas?

— E bosumflat. S-a supărat că nu l-ai adus pe Piñon.

Doamne-ajută că-l lăsase acasă. Ar fi coțăit toată casa, sau cel puțin unul, două pufuri. Și fața lui Silas, firește, dar asta era deja de la sine înțeles. Și totuși, dac-ar fi fost acolo, Greta ar fi zâmbit. Piñon reușea mereu să dea startul petrecerii.

— Piñon? Soțul tău? a întrebat Luke lent.

Greta s-a uitat la Măreața Elvețiană. I-ai spus că sunt căsătorită? Cu un bărbat pe nume Piñon?

— Piñon e copilul ei, doar că e câine.

E copilul meu interior, s-a gândit Greta, și de-aia te mârâie.

— Am înțeles, a spus Luke, clătinând din cap. Piñon, Jack Russellul. Sigur. Flavia îmi spune că se înțeleg de minune. Ceea ce e o ușurare. Silas n-are prea mulți prieteni.

— O, sunt mai mult decât prieteni, a zis Greta și i-a făcut cu ochiul.

— Cum adică? a întrebat Luke inocent.

— Silas are testicule imense. Așa cum știi. Dar are și un miros foarte masculin, ceea ce provoacă multă agresivitate și obsesie din partea reprezentanților aceluiași sex.

Cam cum mă provoacă pe mine mirosul soției tale.

— Și ce provoacă în sexul opus? a întrebat Luke.

— Frică, a spus Greta.

Luke a aprobat din cap.

— V-ați gândit să-l castrați? Nu e prea târziu. Pe Piñon l-am castrat la șase ani.

Luke s-a foit stânjenit în scaun. Măreața Elvețiană părea departe, cel mai probabil pierdută în fantezia în care Greta era castrată sau o

castra cu mâna ei.

— Prefer să rămână intact. Nu cred că e necesar să castrezi masculii, a spus Luke.

Nici sexul oral nu e necesar, s-a gândit Greta, dar pun pariu că n-ai putea trăi fără, corect?

— Dar îmi închipui că fuge adesea, în căutare de partenere…

— Nu vreau să antropomorfizez, a adăugat Luke în mod straniu. Doar că sunt reticent în a face un lucru ireversibil, când nu există prea multe dovezi că ar fi ceva bun.

— Ei bine, prietenii sunt ceva bun. Pentru noi prieteni, a spus Greta, ridicând paharul.

— Pentru noi prieteni, a repetat Luke, ridicând și el paharul.

— Noroc! a spus Măreața Elvețiană, lipsită de entuziasm.

Și-au trecut de la unul la altul salata, împreună cu un asortiment de cărnuri uscate și diferite feluri de pâine, inclusiv cu nuci și fructe. În vasul de fondue, cinci brânzeturi de munte, trei pahare cu vin, două shoturi de kirsch, puțin usturoi. Greta și Luke înmuiau ușor, aproape în joacă, dar Măreața Elvețiană scufunda bucata până la fundul vasului, înecând-o înainte de-a o arunca pe farfurie, unde se odihnea puțin înainte de-a porni către frumoasa ei gură. În loc s-o devoreze dintr-o îmbucătură, Măreața Elvețiană ciugulea din furculiță, cochetând, i s-a părut Gretei. Măreața Elvețiană și Luke au schimbat unul sau două zâmbete intime.

Unde e zâmbetul intim pentru mine? s-a întrebat Greta. „Ar trebui să flirtezi cu cealaltă femeie“, s-a imaginat ea certând-o a doua zi pe Măreața Elvețiană. „Nu cu soțul tău plictisitor.“ Dar apoi și-a amintit că ea nu era cealaltă femeie. Cealaltă femeie s-ar fi culcat cu Luke. Greta era amanta gay.

Amanta gay era dureros de sătulă, după cinci minute. La fel și Luke, care își tot plimba mâncarea prin farfurie. Ca fiul unui alcoolic. Greta i-a numărat băuturile — cinci beri în cincizeci de minute — și s-a gândit la diferite modalități de a-l salva. Dar de ce, când era atât de bogat? Nu-i compătimea niciodată pe bogați. Iar el se putea apăra cu ușurință. De fapt, părea că, dac-ar fi vrut, i-ar fi putut zbura Gretei capul de pe umeri cu o mișcare de jiu-jitsu. Oare își încorda antebrațele?

Nu, îi zvâcneau! a hotărât ea. Era defensiv tactil! Probabil că una dintre texturi îl deranja. Cu siguranță ținea furculița într-un mod ciudat. Îi era greu să se pieptene, și-a amintit Greta că spusese Măreața Elvețiană, dar părul lui arăta bine, poate doar puțin unsuros, și s-a întrebat dacă de vină era uleiul de cocos și dacă petrecea la fel de mult timp ca Greta ungându-se, ungând-o pe soția lui, murdărind așternuturile, lăsând dâre în baie, scuipându-l în chiuvetă, spălându-l la duș, dar fără a reuși să și-l curețe din păr, și dacă se putea uita vreodată la o nucă de cocos fără să se gândească la pizdă. Dar asta era viața Gretei. Poate că viața lui Luke era lipsită de unt de cocos, cine știe, poate era anticocos, din cauza bieților macaci care de patru sute de ani trudeau la ferme din Asia de Sud-Est, ca să culeagă nuci de cocos.

— ¿Habla más de un idioma?[22] a șoptit Luke.

— Por supuesto que no[23], a spus Măreața Elvețiană.

— ¿Que te pasa, cariño?[24] a întreba Luke. Estás actuando rara.[25]

— Ninguna cosa[26], a clătinat din cap Măreața Elvețiană. Te diré después[27].

Avea halucinații sau chiar vorbeau în spaniolă?

— Hola, a intervenit Greta. Feliz Navidad[28].

Luke părea stânjenit.

— Doamne, îmi pare rău. N-am vrut să fim nepoliticoși. Exersam doar.

— De ce?

— De amuzament, a răspuns Măreața Elvețiană repede.

— Pentru Ecuador, a zis Luke.

— A, și-a dres glasul Greta.

— I-ai spus, Flav? a întrebat Luke.

Măreața Elvețiană a clătinat din cap, fără să se uite la Greta.

— Mergem în acest resort luxos, eco, pentru a sărbători aniversarea noastră. Vom sta acolo două săptămâni, poate chiar mai mult. Vedem. Dar n-am mai fost în America de Sud de cinci ani, așa că ne-am cam ieșit din mână.

— Nici eu, a răspuns Greta, care nu fusese niciodată mai la sud de Tijuana.

— Știi spaniolă? a întrebat-o el.

Greta și-a dres glasul.

— Știu doar o expresie.

N-o spune, femeie! Nu aici, nu în seara asta. Controlează-te! Dar era prea târziu, amândoi o priveau în expectativă.

— Sacame la leche, a spus Greta.

Luke a clipit.

— Mulge-mi laptele? a întrebat Luke.

— Sperma. Mulge-mi sperma, a spus Greta.

Luke s-a îmbujorat. Măreața Elvețiană a ridicat din umeri și s-a uitat pe fereastră.

— Ei bine, dacă totul merge conform planului, Flavia o să sacame la leche în Ecuador.

— Poftim?

Măreața Elvețiană l-a privit pe Luke, pedepsindu-l parcă, dar privirea ei a ricoșat din el.

— Încercăm să facem un copil, a zis el timid.

Greta și-a îndesat o bucată de pâine în gură.

— Gemeni, speră Flavia. Avem gena în familie.

— A, uau! a spus Greta, mestecând lent. Uau, uau. Cool, foarte cool!

Acum Măreața Elvețiană a privit-o pe Greta la fel cum îl privise pe Luke, ceea ce la Greta a funcționat precum kriptonita.

— Și eu am gena în familie. Mama a avut o soră geamănă. Bunica a făcut cinci copii și toți aveau sub cinci ani, iar apoi și-a pierdut mințile.

Luke a zâmbit politicos.

— A fost internată? a întrebat el după o clipă.

— Nu. A mai avut trei copii și câteva sarcini pierdute, a spus Greta.

— Ups, a zis Luke.

Greta a zâmbit și s-a întrebat ce dracului căuta acolo. Erau, evident, foarte căsătoriți. Și foarte puși pe treabă. Se pare că cina fusese ideea lui Luke, dar de ce oare acceptase Măreața Elvețiană? L-a privit pe Luke în timp ce rupea o nouă baghetă. A rupt-o cu mâinile lui frumoase și i-a dat colțul Gretei, ceea ce-a părut un gest adecvat.

— Folosește cuțitul! a izbucnit Măreața Elvețiană. Poate nu vrea să-ți bagi mâinile în mâncarea ei.

Luke a oftat.

— Te deranjează?

— Deloc, a spus Greta, uitându-se la Măreața Elvețiană. Mă gândeam că poate ești puțin alergică la alcool. De-aia ești atât de… agitată.

— Opaaa! Ai grijă, Rebekah, a avertizat-o Luke.

Greta și-a scărpinat scalpul cu grijă. Începuse ca oricare altă mâncărime, dar acum s-a gândit că era acea mâncărime, acea senzație insuportabilă din ceafă, blestemul adolescenței ei. Păduchii-fantomă. Scărpinatul elibera serotonină, aflase ea cu mult timp în urmă, ceea ce înrăutățea mâncărimea. Altfel, nu-și amintea nimic din acele câteva săptămâni de terapie hormonală de substituție. Primul ei impuls a fost să se înjunghie cu furculița de fondue. În schimb, s-a scărpinat după ureche ca un câine.

— Ești analizată de Mica mea Domnișoară cu Gheață-n Vene.

Greta a încetat să se scarpine și și-a pus mâinile sub șezut.

— Doamnă, l-a corectat Măreața Elvețiană. Și nu e nimic mic la mine. Și nici de gheață.

Răbufnirile pedante, unul dintre hobbyurile favorite ale Măreței Elveține, dar nu și ale Gretei.

— Tu crezi că sunt de gheață? a întrebat-o Măreața Elvețiană pe Greta.

— Ai mâinile reci, a răspuns Greta repede, privind peste Măreața

Elveţiană, către lac.

— Dar mă consideri distantă, insensibilă?

— Nu.

— Mincinoaso.

Greta a ridicat din umeri.

— Temuta privire glacială elveţiană. Încă îmi dă fiori. Nu mereu într-un sens rău, a spus Luke abătut, apoi a zâmbit, aranjându-şi gulerul. Ai fost vreodată în Elveţia, Rebekah?

Greta a zâmbit şi a clătinat din cap. Fantomele i se roteau pe scalp ca nişte dervişi. Nu mai avusese o astfel de criză de ani întregi, dar acum recidiva în forţă. Durerea era singura cale de ieşire. Durerea anihila mâncărimea şi, dacă îţi provocai îndeajuns de multă — tu însuţi, firește — mâncărimea dispărea cu totul.

— Pot să-ţi povestesc cum e acolo? Adică, eşti curioasă? a întrebat-o Luke.

— Deja ştie, a spus Măreaţa Elveţiană.

— Da, te rog, a zis Greta, înfigându-şi unghiile în palmă.

— OK, deci eşti în tren, îţi vezi de treabă şi dintr-odată simţi că eşti privit, aşa că te uiţi în jur. O bătrână elveţiană stă în faţa ta. E calmă şi gravă şi se uită fix la pieptul tău, aşa că te uiţi şi tu în jos, aşteptându-te să vezi o pată de muştar. Dar n-ai nimic pe piept. Apoi se uită la mânecă, apoi la nasturii de la cămaşă. Privirea îi zăboveşte asupra gulerului. Te gândeşti: OK, acum o să urce către faţă. Dar, când o să-mi vadă faţa, o să-şi întoarcă privirea. Nu. Privirea îi alunecă în jos, către abdomen. Apoi pe prohab. Pe cracul pantalonilor. O vezi făcând mici judecăţi şi aprecieri. Între timp, aştepţi să se uite la faţa ta, pentru că vrei să ştie că i-ai surprins privirea. Ei bine, ghici ce? Nu-i pasă. Îţi evaluează fără ruşine şi chipul, chiar dacă îi arunci o privire criminală. Nici măcar nu-ţi observă expresia de pe faţă. Te priveşte drept în ochi, dar nu te vede.

— Hopa! Care-i treaba? Urăşte turiştii?

— Nu. Pe elveţieni nu i-a învăţat nimeni că e nepoliticos să te holbezi la oameni. Se holbează la oricine. E acceptabil social să te holbezi la un străin în tren sau oriunde altundeva şi oricum se holbează şi la

prietenii lor, a continuat Luke, uitându-se la Măreața Elvețiană. Cum te holbezi tu acum la Rebekah, iubito.

— Se numește privit. Dacă ești elvețian, îți dai voie să fii privit. Apoi e rândul tău: îl privești pe celălalt în timp ce se uită în altă parte. E un schimb tacit și complet inofensiv. E doar un mod de a pierde vremea, a spus Măreața Elvețiană.

— Așa e. Am observat asta la tine, a zis Greta.

În pat, ar fi vrut să adauge. Era același schimb pe care-l practicau în timpul sexului: acum mă uit eu și tu te uiți în altă parte, apoi te uiți tu și eu mă uit în altă parte, iar dacă ni se întâlnesc privirile, hai să nu ne vedem, bine? Deși inițial i se păruse bizar, Gretei ajunsese să-i placă acest acord. Spre deosebire de voyeurismul la care participa de obicei, această speță era deschisă și consensuală și o luase foarte personal. Sunt irezistibilă, se gândea adesea Greta în timpul sexului. E fascinată de fața mea! Dar acum, știind că era doar o chestie culturală, Greta se simțea un nimeni, o străină într-un tren. Ea și Măreața Elvețiană pierdeau vremea, se pare, uitându-se una la cealaltă în drum spre altceva. Măreața Elvețiană era în drum spre Ecuador, către sexul cel mai plin de însemnătate din viața ei, iar Greta, către ce se îndrepta ea? Către absolut nimic.

Doar că nu suntem în tren, și-a spus Greta. Și facem mai mult decât să ne privim. Mult mai mult, multe ore pe zi, multe zile pe săptămână. Deși au trecut câteva zile, nu? Puțin contact tactil n-ar strica. Poate că fantomele ar dispărea pe loc și nu m-aș mai scărpina ca o drogată. M-aș mulțumi și dacă mi-ar atinge piciorul pe sub masă.

Greta a inspectat terenul, a identificat piciorul Măreței Elveține și și-a dat seama că era deja mângâiat. De piciorul lui Luke.

— Scuze, a murmurat Greta.

Păduchii-fantomă au chiuit, sărind în sus de bucurie. Erau mult mai agresivi decât își amintea. S-a scărpinat din nou. Și din nou. Și încă o dată. Silas, care patrulase prin fața ferestrelor, s-a oprit și s-a uitat la ea.

— Ne privim unii pe ceilalți din curiozitate, a spus Măreața Elvețiană. Așa aș descrie ceea ce facem. Nu ne judecăm, nu mereu. Dar elvețienii sunt vigilenți, e adevărat. Ne place să ne supraveghem unii pe alții. Americanii n-ar face față la așa ceva, pentru că sunt atât de infantili și ușor de tulburat. Nu pot nici să meargă cu trenul fără să se simtă răniți. Nu pot merge pe stradă fără să se simtă jigniți.

— Pur și simplu nu ne place să fim studiați. Nu e nimic infantil în asta, a spus Luke.

— Nu te mai uita la mine! a rostit Măreața Elvețiană, imitând o voce plângăcioasă de copil.

Luke a zâmbit exasperat către Greta.

— Dacă nu arunci gunoiul unde și cum trebuie, cei de la salubrizare îți găsesc adresa și-ți trimit amenda. Îți poți închipui așa ceva?

Greta își putea închipui, destul de bine chiar. Își închipuia ce fel de sex aveau să facă ei în seara aceea după ce ea se întorcea în ghena de secol XVIII, în patul ei, cu uscătorul de păr în mână, încălzind așternuturile și arzându-și scalpul. Poate că le plăcea vreo chestie penibilă, precum ceara topită. Era cumva foarte ușor să și-l imagineze pe Luke gol, întins ca un festin chiar pe masa aceea, și pe Măreața Elvețiană picurându-i ceară fierbinte pe pieptul fără fir de păr, să și-l imagineze pe Luke zvârcolindu-se de durere și apoi șoptind cuvântul de siguranță („Mami“ sau poate pur și simplu „OK, suficient“), pe Măreața Elvețiană stingând lumânarea și luând vasul cu fondue și pe Luke spunând: „O, nu, Doamne, iubita, te rog, nu asta, fac orice“, dar Măreața Elvețiană continua și îi turna brânză clocotită pe picioare, iar cuvântul lui de siguranță devenea un țipăt ascuțit. Joaca cu fondue arde, dragule, îți topește pielea cu totul.

— Poftim? a spus Greta.

— Ziceam că atunci când reciclezi hârtie, trebuie s-o pui în teancuri simetrice și s-o legi cu sfoară, iar sfoara trebuie să fie de grosimea corectă, teancurile perfecte, altfel nu ți-o iau, a zis Luke.

— Sună destul de… anal.

— Foarte.

Greta s-a întrebat dacă lucrau și la partea dorsală. Măreața Elvețiană nu era niciodată mai tandră, mai vulnerabilă, mai răvășită decât atunci când penetra anusul Gretei. „Să ieși la înaintare prin spate“: o propoziție pe care Greta o transcrisese de nu știu câte ori, dar pe care până acum n-o apreciase la adevărata valoare. Ar fi putut ieși la înaintare prin spate chiar acolo, la cină. „Luke, soției tale îi place să înghețe unt de nucă de cocos, să-mi bage o bucată congelată în cur și să aștepte să se topească. Îți face și ție asta?“ s-a imaginat întrebând.

— Restul gunoiului reciclabil trebuie dus la capătul străzii, la pubelele

speciale. Pubele separate pentru sticla maro, verde și transparentă. O pubelă pentru tablă, alta pentru aluminiu. Și e mereu în preajmă câte un elvețian care te supraveghează ca un uliu, așteptând să greșești, ca să poată…

— Să te sodomizeze? a întrebat Greta.

— Voiam să spun, să te umilească public, dar da, e destul de… invaziv, a spus Luke.

— Se numește contract social, a intervenit Măreața Elvețiană.

— Sau… fascism, a zâmbit Luke.

— Dacă te duci într-o toaletă publică din Elveția, rareori găsești urină pe colac. Și, dacă o găsești, știi că cel care a lăsat-o nu e elvețian. Nu suntem obsedați de-a avea libertăți personale nelimitate. Nu suntem niște pușlamale indiferente. Trăim într-un loc frumos și ne asumăm responsabilitatea pentru el. Nu ne pișăm peste tot, ca niște copii răsfățați.

— Corect, aici ai dreptate, a zis Luke.

— Urăsc utopiile. Nu m-aș simți niciodată pe deplin acasă, dac-aș fi înconjurată de frumusețe maiestuoasă și de bogăție obscenă. Mi-ar fi imposibil să mă uit pe geam fără să tresar. În plus, există ceva mai rău decât un hipster alpin? a întrebat Greta.

— Dar nu e la fel și în Hudson? a întrebat Luke.

— Deci de-aia nu ies eu din casă, a zâmbit Greta.

— N-a fost mereu așa, a zis Luke.

— Tot aud asta. Mai devreme sau mai târziu, probabil că va trebui să… mă mut.

— Unde te-ai muta? a întrebat Măreața Elvețiană.

Greta a ridicat din umeri.

— Undeva mai ieftin. Mai mizerabil.

— Singura mizerie pe care am văzut-o în Geneva a fost echivalentul american al cuvântului trash. Era un graffiti, un tag, scris cu litere negre, lăbărțate, prin tot orașul.

— Poate voi începe să fac și eu asta în Hudson, a spus Greta.

Sau aici, în casa asta.

— Ce se întâmplă? a întrebat Măreața Elvețiană, uitându-se sub masă.

Silas îi lingea piciorul Gretei, cu limba lui pătată. O făcea de ceva vreme, dar Greta nu spusese nimic. Nu voia să fie certat și, în plus, limba lui caldă, nu prea umedă, îi distrăgea atenția de la păduchii-fantomă.

— Speră c-o să scap ceva pe jos. Probabil că moare de poftă după niște brânză.

Greta s-a aplecat și l-a mângâiat.

— Nu-i așa, cățeluș frumos? Vrei niște pâine cu brânzică? Vrei, nu? Îți place, da, îți place. Nu mai minți! Nu ești tu cel mai tare? Ba da…

— Nu mai vorbi pe vocea aia, mă scoate din sărite, a răbufnit Măreața Elvețiană.

— De ce? Practic, șoptesc.

— E vorba de ton.

— Tu îți auzi propria voce?

— O aud chiar acum, a spus Măreața Elvețiană.

— Da, dar ai auzit-o vreodată înregistrată?

Măreața Elvețiană a înclinat capul.

— Într-un mesaj vocal, de exemplu, a dat înapoi Greta.

— Știu că nu sună ca a ta.

— Dacă ai lucra la radio, oamenii ar ieși de pe carosabil. Ar intra direct în copaci, a spus Greta.

— Măcar eu nu mormăi. Îți place ca oamenii să muncească din greu ca să te poată auzi, pentru că ești pasiv-agresivă.

— Fetelor! a spus Luke.

— Ceva e foarte în neregulă cu tine, a continuat Măreața Elvețiană,

ignorându-l. Silas linge doar oamenii foarte bolnavi.

— Asta așa e, a aprobat Luke. Odată îmi lingea continuu obrazul. S-a dovedit că aveam un abces și că infecția ajunsese la gât. Aș fi putut muri.

— Încearcă să-ți comunice ceva, i-a spus Măreața Elvețiană Gretei.

Luke și Măreața Elvețiană s-au uitat sub masă, la Silas. Greta și-a acoperit piciorul drept — cel cu probleme — cu stângul. Silas i l-a atins cu laba și a început să scheaune.

— Doamne, a luat-o razna, Luke, a zis Măreața Elvețiană.

— Silas, du-te și culcă-te, băiete, a spus Luke.

Silas nu s-a clintit.

— Îmi spune că am nevoie de-o pedichiură. Nu-i așa, cățel cuminte?

Greta s-a întors către Luke.

— Îmi pare rău că ai făcut infecție. Probabil că v-ați speriat.

— De ce te tot scarpini? a întrebat Măreața Elvețiană, uitându-se la mâinile Gretei. Nu-mi spune că ai păduchi.

— Fata mea, nu vrei s-o lași mai moale? a întrebat Greta.

— Poftim? a spus Măreața Elvețiană.

— Dă focul mai mic, a zis Greta.

Luke se juca încurcat cu pâinea din farfurie. Apoi se juca încurcat cu barba. Greta și-ar fi dorit să nu-l placă atât de mult.

— Am vrut să-ți spun mai devreme, ai niște picioare superbe, i-a zis Greta. Sunt foarte frumos conturate. Aproape că-mi vine să m-apuc de desen. Și de patinaj artistic.

— Mulțumesc, a răspuns Luke, zâmbind.

— Ai o pasiune paroxistică pentru picioare, a zis Măreața Elvețiană.

— Știu, a chicotit Greta.

— Și mereu exagerezi cu complimentele. Atragi atenția asupra ta, nu

asupra celuilalt. Ești conștientă de asta?

— Nu, a spus Greta.

— Când hiperbolizezi în felul ăsta, pari disperată să te placă persoana cealaltă. De parcă ai da ceva doar ca să obții altceva la schimb. Dar ce se întâmplă când dai și nu primești nimic? Se dezlănțuie iadul.

Măreața Elvețiană a mimat retezarea gâtului.

— Bine, Măreață Elvețiană, poate că e momentul să mai lași chardonnay-ul, draga mea, a zis Greta.

— Cum mi-ai spus?

— Draga mea.

— Măreața Elvețiană, a zis Luke, meditativ. Îmi place. E perfect.

— E porecla mea secretă pentru ea, i-a spus Greta.

— Așa-mi spui pe la spate?

— Ori de câte ori am ocazia, i-a răspuns Greta.

Măreața Elvețiană a privit-o cu ochii mijiți.

— N-ar trebui să mă provoci. S-ar putea să nu-ți placă ce se întâmplă, a spus Greta.

— Nu mi-e frică de tine, a pufnit Măreața Elvețiană.

— Doamnelor, dacă aveți ceva de împărțit, folosiți-vă pumnii. Sau luptați-vă corp la corp. Dar nu vă mai ciondăniți ca două… surori.

— Mai degrabă ca mamă și fiică, aș zice, a spus Măreața Elvețiană.

Greta a încercat să pună la cale un plan de evadare în timp ce se afla la toaletă, ceea ce a fost dificil, pentru că toaleta era decorată ca o închisoare sau cel puțin pereții erau de un verde instituțional și împodobiți cu colecția lui Luke de lame și cuțite, toate etalate cu grijă, în chenare negre. Fiecare chenar conținea cinci sau șase arme mici, unele în mod evident foarte vechi, patinate, precum lama unei jumătăți de foarfecă, și o alta ca o tijă de șurubelniță și cu un mâner rotund, parcă desprins de pe o ușă, dar majoritatea păreau noi, mai

grosolane, mai brutale, cu mânerele înfășurate în bandă izolatoare, pungi de plastic sau pansamente murdare, cu lame mici, recuperate din aparate de ras. Ca să moară, Greta ar fi trebuit să se înjunghie de optzeci și șase de ori. Așa că asta nu era o opțiune. Dar părea o unealtă perfectă pentru eliminarea păduchilor-fantomă (EPF).

Lasă lamele, și-a spus Greta în oglindă. Revino-ți. Du-te acasă. Povestește-i totul lui Sabine. Mărturisește. Eliberează-te. Asumă-ți responsabilitatea. Și apoi ce? Pune capăt acestei nebunii și vezi-ți de viață. Încearcă Tinder. Întâlnește-te cu tipi, dacă trebuie. Revino la amorțire. Prostire. Amorțire. Despărțire. Mama?

Măreața Elvețiană a deschis ușa, a închis-o în urma ei și și-a înfipt gura în gâtul Gretei. Greta i-a simțit dinții și s-a tras înapoi.

— Încerci să mă omori?

— Mi-a fost imposibil să nu te-ating. Am crezut că explodez. L-am invidiat pe Silas când îți lingea picioarele.

— De ce te porți așa?

— Cum?

— De căcat.

— Îmi pare rău că te-am atacat. Cred că Luke mă înșală și simt că-mi pierd mințile. Nu m-am simțit niciodată atât de… pierdută. Acum sunt ușurată, acum sunt furioasă. Apoi mi-e rușine…

— E bine că ți-e rușine. Nu te îndepărta de rușine. Și tu ești cea care înșală, nu el. Proiectezi!

— Nu vreau să mă duc în Ecuador. Am încremenit când am văzut că a luat biletele fără să mă întrebe, a spus Măreața Elvețiană.

— Mă tot provocai. De parcă ai fi vrut să-i spun soțului tău că ne vedem. Asta e senzația pe care mi-o dai.

— Nu ne vedem. Termină cu prostiile! Te iubesc.

— Bine.

— Bine?

— Și eu te iubesc, dar ar trebui să te întrebi ce vrei cu adevărat. Sunt prea bătrână pentru așa ceva, a zis Greta.

Ceea ce era derutant, desigur, pentru că Greta nu se simțise niciodată mai tânără. Sau mai… copilăroasă. Poate că avea să înceapă să joace jocuri pe calculator și să practice arte marțiale.

— Pot să fur una dintre lamele astea?

— Nu le atinge.

— Aș vrea să ies din casa asta chiar acum. E-n regulă dacă mă strecor pe ușa din spate?

— O să-i spun lui Luke c-ai avut o reacție alergică.

— La personalitatea ta oribilă?

— La histaminele din brânza maturată. E ceva foarte comun. O să mă revanșez mâine. Timp de trei ore. Ți-ar plăcea?

— Poate, a recunoscut Greta, țipând în sinea ei.

Greta a condus spre casă cu geamurile deschise. Din fericire, păduchii-fantomă i-au zburat de pe cap în vântul puternic. Acum, că putea gândi limpede, și-a repetat mărturisirea. Era lungă și trebuia s-o livreze imediat, cu ochii închiși, dacă se putea, de îndată ce punea piciorul în casă, înainte ca Sabine să poată deschide gura.

Sabine era în bucătărie, aplecată peste chiuvetă. Chiuveta era adâncă, dar n-avea robinet. Ca să spele vasele, umpleau un lighean cu apă de la furtunul de-afară și apoi îl aduceau în bucătărie, împroșcând apă peste tot. Dacă era îndeajuns de cald, spălau vasele în curte. Altfel, luau apă din baie. Da, era o întreagă tevatură, dar instalatorul… în fine.

— Am un secret rușinos, a declamat Greta.

— Nu la fel de rușinos ca asta, a spus Sabine, uitându-se la ceva în chiuvetă.

Ținea în mână o lupă.

— Da. Da, da, a zis ea.

În lighean erau câțiva centimetri de apă murdară și câteva tacâmuri. Deasupra, plutea un burete galben, urât mirositor. Prins de burete, ca de o plută, un păianjen negru, de mărimea unui jeton de poker. Greta

era obișnuită să vadă păianjenii aceia prin casă, dar acesta părea schilodit și bizar de derutat. De asemenea, părea că se mișcă, deși stătea nemișcat. Oare avea o criză?

Sabine i-a dat lupa, fără să spună nimic.

Greta s-a uitat prin lupă și a exclamat. Păianjenul uriaș stătea într-adevăr nemișcat, dar sute de pui de păianjen mișunau pe el frenetic.

— E devorată de propriii copii, a spus Sabine.

Greta și-a dus mâna la gură.

— Cel mai înspăimântător coșmar al meu, a zis Sabine și a căscat. Mă pregăteam să mă duc la culcare, dar probabil că acum trebuie să ne ocupăm de asta. Aproape c-au terminat de mâncat.

Au fumat o țigară și au dezbătut opțiunile. Peste cinci minute, au ridicat cu grijă ligheanul din chiuvetă și l-au scos afară împreună. Planul era să-l arunce în pădure, dar n-au ajuns până acolo, pentru că Greta a scăpat ligheanul din mână când zeci de pui de păianjen i s-au urcat pe braț. S-a scuturat speriată, scoțând sunetul gutural pe care-l scotea și Piñon.

— Doamne, sunt peste tot, a spus Sabine, uitându-se în jos.

Greta a început să alerge spre casă.

— Stai! Dă-ți jos hainele! i-a strigat Sabine.

Și-au scos amândouă salopetele, le-au lăsat într-un morman pe jos și au intrat în chiloți în casă. Greta a hotărât să renunțe la mărturisire.

Dimineață, a început din nou să repete: „Uite, m-am îndrăgostit de una dintre clientele lui Om, o femeie căsătorită, de douăzeci și ceva de ani. I-am recunoscut vocea în parcul pentru câini și acum avem o aventură, dar nu știe cine sunt sau cum mă cheamă, de fapt, și e urmărită de un psihopat care tocmai a ieșit din închisoare, și aseară am luat cina la ea acasă, cu soțul ei, dar cred că poate ne iubim? Deci da, cred că sunt pe deplin gay“.

Mai trebuia lucrat la confesiune, evident, dar mai întâi avea nevoie de cafea. A coborât în bucătărie. Sabine era deja trează, la a treia sau a patra țigară, într-o cămașă de noapte baby-doll, cu pantaloni de

asistentă medicală, așezată pe scaunul Ludovic al XIV-lea cu tapițeria sfâșiată.

— Trebuie să-ți mărturisesc ceva, a spus Greta.

— Stai puțin. Tot aud ceva… la dracu', tu auzi?

Păreau picături de ploaie căzând pe o prelată. Greta s-a dus la geam și s-a uitat în curte. Nici urmă de ploaie sau vânt, doar buruieni înflorite. Zgomotul venea din casă, dar de lângă fereastră se auzea diferit. Ca o scurgere, vag senzual. Greta s-a uitat spre tavan.

— E ceva în stup, a spus ea.

Sabine a plesnit-o peste picior.

— Slavă Domnului! Știam eu c-o să se întoarcă. Am avut un vis foarte intens despre asta, noaptea trecută.

Stăteau sub trapă, uitându-se la stup, dar era dificil să vadă albinele, pentru că plexiglasul era spoit cu rămășițele generației anterioare. Greta s-a întrebat în treacăt dacă albinele făceau caca.

— Nu vreau să le deranjez, dar mor de curiozitate să văd câte sunt. Tu nu? Adu-mi lanterna, a zis Sabine.

A trecut fasciculul de lumină pe toată lungimea stupului, doi metri.

— Fir-ar să fie! a spus Sabine.

Într-adevăr, stupul era populat, dar nu de albine. Greta a icnit și s-a întors cu spatele, acoperindu-și ochii ca un copil. Normal, s-a gândit. Normal că trebuia să fie viermi. Ce altceva?

— De ce sunt atât de… enormi? Uită-te la ei! Sunt sute!

Greta nu se putea uita. Nici nu putea asculta. A încercat să se gândească la ceva care-i repugna mai mult decât viermii. Nu exista nimic. Absolut nimic!

— E o infestație gravă. Și sunt foarte mari. O să fie greu să-i omorâm pe nenorociții ăștia, a zis Sabine.

— Cum să-i omorâm?

— Păi, va trebui să deschidem trapa.

— Sincer, aș prefera să mănânc căcat.

— Adică, va trebui s-o deschidem cât să băgăm un Raid înăuntru. Una din noi va trebui să țină trapa deschisă, iar cealaltă, să pulverizeze. Cred c-o să ne trebuiască două tuburi. Sau poate că am putea încropi un fel de bombă.

— Cu alte cuvinte, o să plouă cu viermi. În bucătărie. Unde mâncăm, a zis Greta.

Sabine a ridicat din umeri.

— Ce altceva putem face? Trebuie să-i omorâm înainte să se… transforme.

Greta a simțit o nevoie copleșitoare de somn și a început să urce scările.

— Ce voiai să-mi spui? a întrebat Sabine relaxată. Ai zis că ai ceva să-mi mărturisești.

— Nu contează.

[21] Referire la arhitectul Frank Lloyd Wright (1867–1959).

[22] „Vorbește mai multe limbi?“ (sp.).

[23] „Sigur că nu“ (sp.).

[24] „Ce se întâmplă cu tine, draga mea?“ (sp.).

[25] „Te porți ciudat“ (sp.).

[26] „Nimic“ (sp.).

[27] „Îți spun mai târziu“ (sp.).

[28] „Crăciun fericit“ (sp.).

14

Acum că Sabine se întorsese definitiv acasă, bântuind la orice oră din zi și din noapte ca o fantomă, Măreața Elvețiană nu se mai simțea în largul ei să facă sex în camera Gretei, nici măcar în anticameră, și nici Greta, care nu-i pomenise nimic de viermi. Airbnb era o bătaie de cap prea mare, ca să nu mai vorbim de faptul că puteau fi detectate, așa că erau nevoite să se întâlnească în baruri. Gretei îi plăcea să creadă că trăise totul, în afară de naștere, revelația supremă, închisoare și unul sau două alte lucruri, dar să meargă în baruri cu Măreața Elvețiană era ceva cu totul nou. Era ca și cum ar fi ieșit la băut cu o sculptură de Richard Serra. Măreața Elvețiană era îndeajuns de impunătoare cât să schimbe aerul din orice încăpere, ceea ce, în consecință, influența modul în care oamenii se purtau în preajma ei. Majoritatea deveneau stângaci sau evident conștienți de propriile persoane. Trebuia s-o vezi din toate unghiurile pentru a o înțelege pe deplin — sau, așa cum îi plăcea Gretei să creadă, să-ți dai seama că nu era atât de complexă cum părea — și, chiar dacă barul era aproape gol, Măreața Elvețiană era în permanență înconjurată de un grup format din câțiva oameni care se prefăceau că nu se holbează la ea sau care se prefăceau enervați că le stătea în cale, în timp ce alții, cu precădere bărbați turiști de un anumit tip, o abordau nerăbdători, dorindu-și să știe de unde era și din ce era făcută, cu gândurile inscripționate clar pe chipuri: Oare această bucată de oțel e adevărată? Ia uite, se curbează. O să fut această operă de artă imediat ce-mi dau seama cum s-o transport în Airbnb-ul meu. Doamne, ce grea e nenorocita!

Adesea Greta se simțea ca mica plăcuță de lângă sculptură, care era privită din politețe sau curiozitate sau pur și simplu pentru că-și doreau să obțină mai multe informații, dar, ca majoritatea textelor de curator, de cele mai multe ori Greta era complet ignorată, până în momentul în care observau verigheta Măreței Elveține și-și dădeau seama că era căsătorită, posibil cu Greta, moment în care Greta se simțea ca un strat abraziv de rugină pe umărul Măreței Elveține. Pentru a ajunge la ea, trebuiau să aibă de-a face cu Greta și nu doar că era complicat să scape de ea, dar păta orice atingea. Majoritatea bărbaților se retrăgeau — prea mult haos, prea mult de muncă —, asta dacă nu erau nemți.

Cu o săptămână în urmă, Măreața Elvețiană fusese abordată de un turist german pe terasă, în timp ce Greta se afla înăuntru să ia de băut. Era sculptor, a spus el, iar lucrările lui erau expuse într-o galerie din josul străzii și voia ca Măreața Elvețiană să fie invitata de onoare la vernisaj. Locuia la Paris și bătuse atâta drum doar ca s-o întâlnească.

— Cuu-dî-fudrî, spusese el.

— Ce înseamnă asta? a întrebat-o Greta pe Măreața Elvețiană.

— Dragoste la prima vedere. Își exersează franceza, a spus Măreața Elvețiană.

Greta a oftat. Lipsise cincisprezece minute. A pus băuturile pe masă, dar bărbatul nu s-a clintit, nici măcar un centimetru, ba chiar părea lipit de scaunul Gretei. Terasa era aglomerată, muzica — tare și bărbatul — singur.

— Cum te cheamă?

— Ree-shtard, a spus el.

— Îmi pare bine, Ree-tard, a spus Greta.

— Ree-shtard, Ree-shtard, a repetat el.

— Ca Richard, i-a spus Măreața Elvețiană Gretei.

A, ca însuși Richard Serra, doar că nu la fel de bătrân. Dar, se pare, la fel de îndărătnic. Era înalt, zvelt, îmbrăcat prea elegant, într-un costum negru, auster.

— Tu ești chelnerița? a întrebat-o pe Greta.

— Hai, fă pași, i-a spus ea.

— Poftim?

— Ai auzit foarte bine ce-am spus.

— E mama ta? a întrebat-o el pe Măreața Elvețiană.

— Stai pe locul meu, a zis Greta.

Bărbatul s-a ridicat și, cu un gest amplu, a îndemnat-o pe Greta să se așeze.

— Poftim, da, pari foarte obosită.

— Du-te dracului, i-a spus Greta.

— Unde să mă duc? Spune-mi, te rog.

S-a uitat în jur, de parcă ar fi fost închiși într-o celulă împreună.

— Ești de la poliție?

Era ca și cum ar fi făcut-o vacă sau nenorocită. Greta și-a simțit brațul drept ca pe arcuri și de cinci ori mai musculos decât stângul.

— Ce? i-a mormăit Greta în ureche. Ce-ai zis, nenorocitule?

— Ce problemă ai? Vorbesc cu Labia.

— Flavia, a spus Greta și-a râs.

— Dar nu vorbesc cu tine. Încerc să am conversație privată…

— Ce?! a urlat Greta.

Bărbatul s-a bătut ușor cu degetul în tâmplă.

— Poate c-ai nevoie de psychologie.

— Poate că da, a zis Greta, ridicând din umeri.

Bărbatul s-a încruntat și a plecat. Greta s-a uitat în jur. Evident, toată lumea se holba și se distra de minune, în afară de Măreața Elvețiană, care o privea pe Greta bănuitoare.

— Ce se întâmplă cu tine? a întrebat-o Măreața Elvețiană.

— Mă transform.

— Iar?

Firește, i-au venit în minte viermii. Cu o zi înainte, Sabine venise acasă cu un tub uriaș de Raid Super Concentrat. Greta ținuse trapa deschisă — doar puțin crăpată —, în timp ce Sabine golise tubul în stup. Bineînțeles, în jur de-o sută de viermi s-au târât afară și au căzut pe podea, zvârcolindu-se în căutare de adăpost. Câțiva i-au ricoșat de pe umeri. Greta trăise cu impresia că viermii sunt orbi, dar, conform internetului, aveau ochi nu doar în ceafă, ci pe întreaga suprafață a corpului lor scârbos. N-aveau glob ocular, ci un fel de ochi primitiv,

sensibil la lumină, mai ales la ultraviolete, care le aducea moartea. De unde și tendința de a viermui și de-a se zvârcoli când nu se adăposteau în pulpa de fruct sau în carne.

Și Greta se zvârcolea când nu se adăpostea în fructul sau în carnea Măreței Elveține. Și-ar fi dorit ca gelozia ei să fie mai fotofobă. De ce nu murea când era expusă la lumină? Părea să prospere în spații deschise, la lumina zilei, precum și în corpul ei. Era parazitară. Oare cât timp pândise în întuneric, așteptând momentul potrivit ca să și-o facă gazdă? Acum se ospăta cu globulele ei roșii. Acum îi invada inima. Dar gelozia nu-și ucidea gazda, nu-i așa? Doar o simțea ca și cum ar ucide-o. În cele din urmă, avea să-i părăsească trupul cu totul.

Dar nu încă, nu cât timp Măreața Elvețiană stătea picior peste picior, în fusta ei scurtă, neagră. Vulva ei sclipea ca un miraj. Greta întrezărea adevărate valuri de căldură, nu doar dantelă roșie. Câmpul vizual i se îngusta. Buzele Măreței Elveține continuau să se miște, dar Greta n-auzea decât fluxul sângelui.

— Mă trolezi? a întrebat-o Greta.

— Încearcă să respiri pe nas.

Măreața Elvețiană i-a arătat din nou chiloții. Gretei i s-a accelerat pulsul.

— Pentru cine a fost asta?

— Pentru tine, a spus Măreața Elvețiană.

— Serios? Nu sunt singura care vede.

Oare făcuse același lucru cu cincisprezece minute în urmă, privindu-l în ochi pe Ree-shtard?

— Încerc să te binedispun. Și, în plus, nu contează. Sunt aici cu tine.

— Iar eu sunt aici cu… Sharon Stone, prieteni, a spus Greta la un microfon imaginar. Ce porți în seara asta, Sharon?

— Cine?

— Tocmai ai fost decriogenizată? Cum de nu știi… nimic?

Măreața Elvețiană ronțăia calmă un cub de gheață.

— Misoginie internalizată, a spus ea. Asta cred. Ești o misogină care se

detestă pe sine, unul dintre cele mai rele feluri de misoginie. Probabil c-ai moștenit-o de la mama ta.

Cea mai consistentă parte a moștenirii sale: gelozia morbidă. Mama ei fusese patologic de geloasă și invidioasă, chiar și — sau mai ales pe — propria fiică, iar Greta se simțise de multe ori ca și cum ar fi fost otrăvită. În sens shakespearean. Nu bea niciodată nimic din ce-i oferea mama ei, nici măcar apă.

— Am nevoie de o pauză de respiro, a spus Greta și s-a ridicat. Revin.

— Îți tremură buzele, apropo.

— Cât sunt la baie, încearcă să n-arăți chiloții la tot orașul.

Dorința Gretei era cea care se transformase, s-a gândit ea, stând pe vasul de toaletă. Peste noapte, devenise un coșmar josnic și lacom. Ar fi fost bine să se întoarcă la începuturi, când nu-și dorea decât casa din vis, aflată între picioarele Măreței Elvețiene, și nu ca acum, întreaga proprietate. Măreața Elvețiană era prea mare și, totodată, cerea prea multă muncă și era mult peste bugetul Gretei. Nu că ar fi fost listată pe piață.

— Nu e o casă, și-a repetat Greta cu voce tare. E o ființă umană care speră să aibă gemeni și care are, în general, o căsnicie fericită.

— Cu cine vorbești? a întrebat Măreața Elvețiană.

Greta și-a ridicat privirea. Unul dintre dezavantajele relațiilor între persoane de același sex era că nu puteai să-ți pierzi mințile într-o toaletă publică. Cel puțin, nu în liniște. Nenorocita venea după tine. Nu puteai să plângi sau să te calmezi, vorbindu-ți în oglindă ori chiar în cabină. Intra în cabina alăturată, se așeza pe veceu și te observa, exact cum făcea acum.

— Lasă-mă să intru, a spus Măreața Elvețiană.

Greta a descuiat ușa. Măreața Elvețiană s-a strecurat înăuntru și a încălecat-o pe Greta. Ca întotdeauna, odată ce Greta își băga mâna în lenjeria intimă a Măreței Elvețiene, nimic nu mai era static, totul era posibil, puteau face tot ce voiau. Așa că, timp de douăzeci și cinci de minute, s-au desfătat cu unul dintre beneficiile relațiilor între persoane de același sex.

Când au ieșit din baie, mulțimea le-a făcut loc să treacă. O insectă în blugi mulați a bâzâit în jurul Măreței Elvețiene, încercând să afle cât

era de înaltă și dacă era suedeză sau sud-africană.

Greta a înaintat prin mulțime și s-a îndreptat spre ușă. Măreața Elvețiană a urmat-o. Pe trotuar, a scos din geantă o cutiuță de catifea și i-a dat-o Gretei.

— Am vrut să-ți dau asta mai devreme, a spus.

Înăuntru era un inel vintage, cu sigiliu din onix, pe care Greta îl admirase într-unul dintre magazinele de antichități de pe Strada Warren, cu câteva săptămâni în urmă. În ziua aceea se uitaseră la vitrine, după ce făcuseră sex în picioare pe o alee. Când Măreața Elvețiană o surprinsese pe Greta admirând inelul, aceasta spusese că l-ar fi cumpărat imediat, dacă banii n-ar fi fost o problemă pentru ea.

— E-un gest atât de vanitos să cumperi bijuterii pentru tine însăți, spusese Măreața Elvețiană.

— Ce ridicol! Vanitos e să folosești cuvântul „însăți“ într-o conversație relaxată, răspunsese Greta.

După aceea, Măreața Elvețiană nu mai spusese mai nimic, apoi se scuzase brusc și dispăruse. La momentul respectiv, Greta presupusese că o jignise, dar nu mai discutaseră despre asta. Iar acum, iată-l, inelul acela! Greta s-a simțit măgulită pe moment, înainte să-și aducă aminte că cinci sute de dolari erau o nimica toată pentru Măreața Elvețiană.

După o lungă absență, s-au întors în parcul pentru câini. Pajiștea fusese aranjată, se plantaseră arbuști, fuseseră puse sculpturi din ceramică, se făcuseră noi poteci în pădure, mărginite de bănci. Parcul era plin de chipuri și accente necunoscute. Părea că oamenii de pe tot mapamondul veneau acum să-și plimbe câinii în Hudson. Era sfârșit de primăvară și totul era parfumat și înflorit: arbuștii de Cornus florida, câinii în sine și stăpânii lor. Măreața Elvețiană era ea însăși o floare albă splendidă, cu mâneci bufante și pantaloni scurți de in. Greta, care înflorise cu câteva săptămâni înainte, deja se ofilea și își pierdea petalele.

Și-au plimbat câinii în zona împădurită, apoi au făcut un picnic pe pajiște. Alți cincisprezece oameni avuseseră aceeași idee. Măreața Elvețiană și-a scos bluza și a făcut plajă în maiou. După un timp, și-a descheiat pantalonii scurți și i-a lăsat puțin pe șolduri. Câteva fire de păr pubian blond ieșeau din chiloții violet. Greta le-a privit o vreme, în timp ce Măreața Elvețiană era absorbită de compendiul despre

copaci.

— Cornus splendida e o plantă bisexuală. La fel ca noi, a spus ea.

— Glumești, nu?

— Floarea are și stamină, și carpelă, adică organe de reproducere masculine și feminine. Se numesc flori „perfecte“.

— Să lași o femeie în vârstă să te fută nu te face bisexuală. Nici perfectă. Ești doar… plictisită.

— Cei mai mulți copaci din parc sunt de sex masculin, a zis Măreața Elvețiană, ignorând-o. Ceea ce înseamnă că n-au semințe. Dar au polen, pe care-l împrăștie peste tot, la întâmplare.

— Mi s-a părut mie că miroase a spermă.

— Vezi pulberea aia verzuie de pe jos? Din cauza ei, alergiile sunt acum de nestăpânit.

— Ai fost inseminată de curând?

Măreața Elvețiană a închis cartea și s-a uitat la Greta.

— Se scurge din tine chiar acum?

— Nu e foarte convingător.

— Ce?

— Numărul tău de fată dură. Deja a devenit ușor de observat. De fapt, a fost ușor de observat de la bun început.

— Fii atentă, fata mea. Ți-ai petrecut dimineața cu Luke, acum ești aici cu mine, dar… de ce? Ce cauți aici?

— Credeam că e evident. Sunt incontestabil atrasă de tine, mă gândesc la tine continuu și nu ți-am spus „nu“ niciodată, nici măcar o dată. Așa că, liniștește-te. Ai mai multă putere decât crezi.

— Dar ești atât de zgârcită cu complimentele. Nu vrei să-mi atingi sânii. Nici măcar nu vrei să mă ții de mână.

— Poate c-ar trebui să fii cu un bărbat, a spus Măreața Elvețiană.

— Pentru că bărbații sunt atât de exuberanți, nu? Nu poți să ai și tu

câte-o efuziune din când în când?

Părea la fel de văicăreață și de irascibilă ca unii dintre clienții lui Om. O mare parte dintre ei se purtau în felul acesta și se întreba dacă nu cumva transcrierea reacțiilor lor emoționale o influențase. Interceptare emoțională, așa se numea. Citise pe internet. Asta făceau copiii, nu adulții. De ce nu putea să fie și ea ca Măreața Elvețiană? Pentru că Măreața Elvețiană era reținută, de-aia, și cu cât ascundea mai multe, cu atât Greta insista mai mult.

— Când te fut, ai o expresie plictisită pe față. E derutant, deconcertant și, ca să fiu sinceră, extrem de excitant. Apoi râzi din senin, fără motiv, ceea ce mă entuziasmează și pe mine. Și dormi ca un îngeraș. Chipul tău e-atât de senin și de liniștit, cu un mic zâmbet pe buze, pare că te prefaci că dormi. Îmi place și că vorbești o singură limbă, iar când îți văd genunchii în blugi, mă ia cu amețeală.

— Altceva?

— Nu e suficient?

O lumină puternică a strălucit printre copaci, dincolo de pajiște, cam la douăzeci de metri depărtare. Greta a mijit ochii. Pădurea era întunecată, așa că era greu să-și dea seama de unde era lumina, dar a presupus că era un bărbat cu un binoclu ațintit asupra sfârcurilor apetisante ale Măreței Elveției.

— E un tip care se ascunde după un copac, te spionează cu un binoclu puternic. În caz că te întrebai, a spus Greta.

— Nu fi paranoică.

— N-ar mai fi paranoia, dacă aș putea s-o controlez.

— Trage aer în piept.

Greta s-a ridicat și s-a încălțat.

— Așază-te, a spus Măreața Elvețiană.

Greta s-a îndreptat către copaci. Și alte femei făceau plajă, unele dintre ele, topless. Greta a văzut o altă strălucire și s-a uitat spre pădure, cu mâinile streașină la ochi. Lângă un copac, la zece metri distanță, stătea un bărbat. Se uita la ecranul telefonului, cu partea de jos a corpului ascunsă de tufișuri.

— Keith, a strigat Greta. Keith, ridică-ți pantalonii și vino-ncoace!

Tipul n-a răspuns.

— Keith!

Bărbatul a ridicat capul și s-a uitat în altă direcție.

— Cu tine vorbesc! Uită-te-ncoace!

Tipul a întors capul spre ea.

— Cine?

— Nu te mai ascunde în pădure ca un dubios, Keith!

— Nu sunt Keith, a spus bărbatul.

Avea dreptate. Era mult prea tânăr ca să fie Keith. Greta s-a întors către femeile care făceau plajă.

— Fetelor, poate ar fi bine să trageți ceva pe voi. Vă face poze un dăunător sexual.

— Îmi fac selfie-uri. Nu c-ar fi treaba ta, a insistat tipul.

— Hei, băiatul frăției, a răbufnit Greta.

— Gay, a spus tipul.

— Ce?

— Sunt gay, pentru numele lui Dumnezeu.

A ieșit de după tufișuri, parcă spunând: Vezi? Greta i-a văzut picioarele lucrate și pantalonii scurți aurii. Șosetele albe imaculate aveau un imprimeu cu rachete de tenis verzi.

— Mă doare-n cur de țâțe. M-ai înțeles? Du-te-n pizda mă-tii.

Doamne, era GMT, a cărui ultimă ședință o transcrisese cu doar o zi în urmă. Îi povestise lui Om despre un tip cu care se combinase pe Grindr, un newyorkez superb pe care-l invitase la el în mijlocul unei zile de lucru stresante, doar ca să se mai elibereze de tensiune. Regula newyorkezului era liniștea deplină, de parcă vorbitul n-ar fi fost permis, nici măcar un cuvânt, ceea ce lui GMT i se păruse deopotrivă excitant și revigorant. Peste treizeci de minute, cu GMT în gură și în

mâini, tipul s-a oprit, căutând lubrifiantul în buzunar, pe care, din greșeală, l-a scăpat pe jos. GMT a văzut tubul rostogolindu-se sub pat, dar tipul continua să-l caute în patru labe. „Sub pat“, spusese GMT în cele din urmă. Tipul s-a întors brusc la el și l-a privit mâhnit zece secunde lungi. „Scuze“, a zis GMT. Tipul a ieșit din casă fără un cuvânt. În drum spre ușă, a doborât tot ce-avea GMT pe măsuța din hol.

— Scuze, a spus Greta.

GMT n-a zis nimic, dar a scris ceva pe telefon.

Îndreptându-se către Măreața Elvețiană, Greta simțea că-i ard urechile. Și-ar fi dorit să existe ochelari de soare pentru urechi. Și pentru gură. Probabil că buzele îi tremurau atât de convulsiv, încât i s-ar fi putut desprinde de pe față. Măcar avea ochelari de soare. Dar unde erau? Probabil că-i scăpase în iarbă. A refăcut traseul, cu ochii în pământ, simțindu-l pe GMT studiind-o.

— Mi-ai văzut cumva ochelarii de soare? l-a întrebat.

— Îi ai pe cap.

Într-adevăr, îi avea pe cap.

— Scuze, a zis Greta.

Împușcă-te, s-a gândit. Măreața Elvețiană o privea, așteptând. Părea mulțumită. Când Greta a ajuns lângă pătură și se pregătea să se așeze, a simțit că se apropie cineva din spate. S-a întors, puțin aplecată, așteptându-se să fie GMT sau poate o piatră, mâncare sau gunoi zburând către ea, dar era una dintre femeile care făceau plajă, o fată în sutien și colanți scurți, cu câteva tatuaje schematice.

— Greta. Mi s-a părut că tu ești, a spus fata.

— Bună, a zis Greta pe un ton ezitant.

— Sunt Nicole, am fost de curând la tine acasă.

Nicole, adică NEM, adică Jason Bateman. Greta a simțit că-i zvâcnesc tâmplele.

— A, da, bună.

— Greta, nu?

— Sau Rebekah, cum preferi, a spus Greta, înfrânându-și impulsul de a-i face cu ochiul.

Lui Nicole îi mergea foarte bine, Greta o știa; se despărțise de Ryan, își lua medicamentele și voia să-și facă noi prieteni.

— Diseară e petrecere la Smithy, vrei să vii? a întrebat Nicole.

Smithy, pe numele lui real, Billy, era din Baltimore. Fost producător muzical, deținea o fabrică abandonată și o casă plutitoare din anii ’30. De când ajunsese în Hudson, își crease o nouă persona. Călătorea clandestin cu trenul, cioplea în lemn, colecționa arme și zicea „nu-i“. Petrecerile lui erau de obicei rustice, ritualice și învăluite în mister. Invitațiile erau livrate personal, în plicuri maro cu ștampila CONFIDENȚIAL și conțineau dosare de zece pagini despre lucrurile la care trebuia să te aștepți. Era posibil să fii legat la ochi, pus într-o canoe, lăsat pe malul unei insule mlăștinoase, în mijlocul râului Hudson, și apoi forțat să participi la unul–două ritualuri.

— E-n regulă dacă vin cu o prietenă?

— Sigur, a spus Nicole.

În timp ce Greta îi dădea lui Nicole numărul ei, a văzut că aceasta o observase pe Măreața Elvețiană. Să privească reacția femeilor când dădeau cu ochii de Măreața Elvețiană devenise activitatea ei preferată. O asemuia cu a sta la coadă la o brutărie aglomerată, concentrându-te asupra produselor din galantar, simțindu-te presat să te hotărăști mai repede din cauza cozii atât de lungi, comandând distrat de la vânzătoarea fără chip, apoi ducându-te la casa de marcat, scotocind în portofel, scoțând cardul de credit și realizând în clipa aceea că la casă stă Charlize Theron, care te privește în ochi insistent.

— Bună, a spus Nicole pe un ton timid.

— Ea e Măreața… Flavia. Flavia, ea e Nicole, a spus Greta.

Nicole a clipit lent à la Jason Bateman, Măreața Elvețiană a zâmbit à la Charlize Theron, iar Greta, ca prietena indecentă din copilărie a unor celebrități.

După miezul nopții, singură în anticameră, Greta a început să scrie o scrisoare, prima în luni de zile:

Dragă mamă,

Poate îți amintești asta: după ce Robbie mi-a dat papucii în liceu, m-am mutat în Florida, la sora ta Deb. Locuiam într-un apartament nasol, pe lângă Intracoastal Waterway, iar eu eram cu inima frântă și tristă. În ultima noapte, după ce Deb s-a dus la culcare, am luat câteva pastile de Ativan, am băut aproape o sticlă de vin și am intrat îmbrăcată în Râul Banana, pe care localnicii îl numeau Banana Înghețată, pentru că era maroniu și arăta ca un căcat, și care se pare că nici nu e râu, ci o lagună adâncă de numai doi metri și jumătate. Am înotat către ceea ce credeam că e oceanul, dar ceva m-a întors din drum. Îmi aduc aminte că te-am simțit lângă mine. Tu m-ai împins către mal. Am dormit pe malul noroios, devorată de țânțari, și am fost găsită de un pescar bătrân, care m-a dus acasă, fără să mă întrebe nimic. Mi-a fost prea rușine să spun cuiva, pentru că… erai un delfin.

În orice caz, în seara asta, eu și Măreața Elvețiană am fost la o petrecere, într-o casă plutitoare. A fost plin de păgâni moderni, raveri bătrâni, Pippi Șosețele adulte și câțiva oameni în haine de seară victoriene. A fost și-o fanfară. Cineva cânta la un pian acoperit de lumânări aprinse. Toată lumea părea să aibă umbrelușe de soare. Măreața Elvețiană a fost asaltată din toate părțile de oameni care se dădeau la ea, dar muzica a fost bună, decorul – romantic – luna, plină și strălucitoare, iar la un moment dat m-a luat de mână și m-a întrebat la ce mă gândeam și i-am spus că odată ai fost un delfin în Râul Banana, că m-ai salvat de la înec, că era o poveste prea Disney ca s-o spun vreodată cu voce tare, dar că voiam să mă cunoască, voiam să-i spun mai multe, să-i dezvălui totul și aproape că i-am spus numele meu adevărat, dar eram prea surprinsă de chipul ei, de zâmbetul ei firav, de felul în care aproba din cap. Mi-am dat seama că mă consideră nebună sau crede că inventez rahaturi și nici n-aș putea s-o învinovățesc. M-am uitat la Hudson cel adânc, întunecat, fără delfini, un râu adevărat, cu curenți repezi, și m-am gândit să încerc din nou.

15

Peste două zile, Greta a primit un e-mail de la Om:

Greta,

Te rog să transcrii fișierul atașat, ultimul.

Ne vedem la mine la birou, la 5 fix.

— Ce să-i faci, a spus Greta și a deschis un document nou.

În ultimul timp repeta adesea aceste cuvinte, amintindu-și că în copilărie le scanda. Prima și unica ei mantră. „Ce să-i faci, ce să-i faci, ce să-i faci.“

OM: Poți să-ți spui inițialele?

FEW: FEW.

OM: Ești bine? Pari răvășită.

FEW: Îmi dau seama că aventurile extraconjugale sunt inevitabil haotice, dar mă confrunt cu un nivel alarmant de gelozie și paranoia. Chiar alarmant.

OM: Vorbește-mi despre paranoia.

FEW: Ar fi multe de povestit, dar uite un mic exemplu: eu și Luke avem o căsuță pe care o închiriem în regim Airbnb. Practic, e în curtea noastră. Eu mă ocup de cont și așa a fost mereu. Luke nu e foarte implicat.

— Aha, a spus Greta.

FEW: Încerc s-o închiriez cât suntem plecați în Ecuador, pentru că e bine să fie cineva în curte. Luke se teme că cineva e cu ochii pe casa noastră…

OM: Ecuador?

FEW: Da, mergem în Ecuador să sărbătorim aniversarea noastră. Stăm două săptămâni.

— Nu-mi aminti, a spus Greta.

FEW: Ieri-dimineață am primit pe Airbnb un mesaj de la un tip care mă întreba dacă e disponibilă casa. I-am răspuns că da, deși era evident, e trecut acolo, pe calendar, nu era nevoie să întrebe. Mi-a răspuns: „Dar tu? Tu ești disponibilă?“ I-am zis: „Sigur, pot veni să-ți deschid duminică la zece. După aceea, eu și soțul meu nu vom mai fi acolo, dar ne poți contacta prin mesaje“. El a zis: „Cina?“ I-am explicat că mesele nu sunt incluse, nu e un hotel, că-i vom lăsa o listă lungă de restaurante. M-am gândit că poate e vreun tip mai în vârstă, care nu știe cum funcționează Airbnb-ul. Și mi-a spus: „Da, înțeleg că mesele nu sunt incluse, dar tu, tu ești inclusă?“

— Să-mi fut una, a spus Greta.

FEW: Așa că am început să mă întreb cine e omul ăsta. „Cine ești?“ l-am întrebat. „Mă cheamă Javier și sunt actor. Mi-ar plăcea să te scot la cină“, mi-a spus. „De ce? Ce te-a făcut să-mi propui asta?“ Iar el a spus: „Poza ta de profil, normal. Pari foarte distractivă“. Atunci m-am panicat puțin, dar tipul nu are adresa exactă. În primul rând, eram nervoasă, pentru că trebuia să-l reclam la Airbnb și n-am timp de-așa ceva. „Ce te face să crezi că aș lua cina cu tine?“ l-am întrebat. „Faptul că sunt celebru? Poate nu m-ai recunoscut?“ Așa că m-am uitat la poza lui de profil. Mi-am dat seama că probabil era falsă, pentru că tipul era extrem de atrăgător și îmbrăcat la costum. Așa încât m-am gândit că ori e vreun puști de doisprezece ani, ori e cineva care trece printr-o criză…

OM: Sau Keith?

FEW: Când i-am povestit aseară lui Rebekah, m-a întrebat dacă tipul mi s-a părut cunoscut și i-am spus că nu. M-a rugat să i-l descriu și i-am spus că era atrăgător într-un mod convențional. M-a întrebat dacă m-am simțit câtuși de puțin tentată, presupunând că tipul era o persoană reală, și i-am spus că nu, pentru că părea prost și, oricum, sunt căsătorită, și nu m-au interesat niciodată celebritățile. Apoi Rebekah a izbucnit în râs și mi-a spus: „Eu eram. Făceam mișto de tine“.

OM: Ce?!

— Dap, a spus Greta.

OM: Nu sunt sigur că înțeleg. Ce încerca să demonstreze?

FEW: Cât de ruptă de lume sunt. Se pare că eu sunt aia nebună, pentru că nu știu cine e Javier Bardem.

OM: Nu știi?

FEW: E un actor spaniol.

OM: Știu.

FEW: În orice caz, m-a acuzat că sufăr de „unicitate terminală“, cum a numit-o ea. După părerea ei, ignoranța mea în ceea ce privește cultura pop e intenționată. Nu știu numele celebrităților pentru că încerc să fiu unică, să fiu diferită de ceilalți. Nu doar diferită, ci mai presus de ceilalți. Spune că am o persona care se bazează pe asta și care e construită în jurul lipsei de interes sau necunoașterii lucrurilor de care sunt obsedați cei mai mulți dintre oameni, pentru că am nevoie să mă simt superioară și mai presus de orice.

OM: Deci, practic, ești o snoabă.

— Da, a spus Greta.

OM: Când oamenii încearcă să-ți pună un diagnostic, de opt din zece ori se diagnostichează pe ei înșiși. „Unicitate terminală“ e un termen folosit în programele în doisprezece pași. Reprezintă convingerea că ceea ce ai trăit este total diferit de ceea ce au trăit toți ceilalți, lucru care te face excepția de la regulă sau te scutește de consecințele firești. Poate fi periculos. Oamenii mor tot timpul din cauza unicității terminale. Ea are vreo dependență?

FEW: A lucrat ca tehnician farmaceutic, poate că ia pastile? Mama ei

s-a sinucis în urmă cu treizeci de ani. Rebekah își dorește de-atunci să-i calce pe urme. Mi-e teamă că-și face planuri de suicid.

OM: A mai avut vreo tentativă?

FEW: Da, dar acum mult timp. Mi-a spus că are pacturi de suicid cu patru persoane, „ca să fie acoperită“.

OM: Deci dacă ea moare prima, o să moară cinci oameni?

FEW: Cred că glumea. Sincer, nici nu cred că are patru prieteni. În orice caz, chestia cu unicitatea terminală era doar o mușamalizare. Încerca să mă momească, evident, deși ce-a făcut ar funcționa doar cu un copil, și încerca să se răzbune pentru faptul că am făcut-o misoginăși pentru cina extrem de încordată pe care am luat-o la mine, cu Luke, unde am băut prea mult și am devenit agresivă.

OM: Hai să vorbim despre asta.

FEW: [PAUZĂ] N-am chef acum.

OM: Mie mi se pare că e supărată din cauza călătoriei tale în Ecuador și supărată, în general, pentru că are o aventură cu o femeie indisponibilă. Din ce-mi spui, pare dependentă de ceva. Complexe legate de mami.

FEW: Doamne, Om. Sper că nu e o expresie pe care-o folosești frecvent.

OM: Aș vrea să descurajez tendința ta de a te concentra excesiv asupra comportamentului ei. E foarte ușor să-ți faci un obicei din a te concentra pe problemele ei de comportament, și nu pe ale tale, și s-o învinuiești pentru nefericirea ta, pentru că-și exprimă emoțiile. S-a transformat singură într-o țintă ușoară. Cel mai productiv lucru ar fi să analizezi ce rol ai jucat tu în toate astea sau motivul pentru care ai introdus această persoană în viața ta, fiindcă e aici cu un motiv. Aventura ta cu ea coincide perfect cu eliberarea lui Keith din închisoare și cu dorința ta de a deveni conștientă de reacțiile propriului corp. O experiență ți-a produs durere și traumă și, până de curând, cealaltă a fost vindecătoare și satisfăcătoare. Dacă relația ta cu ea va continua, există riscul să fii traumatizată din nou, dar nu pare să-ți fie teamă să-ți asumi riscuri emoționale. În locul tău, eu aș fi precaut totuși pentru că pare ușor… dezechilibrată.

— Poate că am nevoie de psychologie, a spus Greta.

FEW: N-am simțit niciodată un spectru atât de larg de emoții contradictorii. În orice zi pe care-o petrecem împreună, simt dorință, dezgust, milă, bucurie, recunoștință și disperare.

OM: În ordinea asta?

FEW: Simultan. Maximele și minimele sunt extreme. E foarte aproape de dragoste/ură.

OM: Nu cred în relațiile de dragoste/ură. Dacă așa simți, atunci nu e dragoste. Și probabil că nu e nici ură.

FEW: Ce e?

OM: Frică.

FEW: Nu mi-e frică de ea.

OM: Ți-e frică să nu fii înghițită. Ea se teme de abandon. Nu e atât dragoste/ură, cât împinge/trage și e complicat să te oprești, odată ce a început acest ciclu.

FEW: Părea rușinată de incidentul cu Airbnb, însă cred că o parte din ea s-a amuzat. Dar probabil că-i e rușine, pentru că m-a rugat să nu spun nimănui.

OM: A mai făcut ceva care să te facă să te simți inconfortabil?

FEW: Prea multe ca să le enumăr. A avut tot felul de ieșiri, în public și în privat. Săptămâna trecută am făcut sex în camera ei, în timp ce colega ei făcea comisioane. La început a fost foarte rapid și incitant. Apoi am devenit agresive una cu cealaltă. După aceea a fost tandră, aproape în lacrimi.

OM: Cât de agresive?

FEW: Ne-am luptat, mi-a lăsat vânătăi pe încheieturi și pe coapse. Cred că-i place să lase urme, ca să mă forțeze să mă gândesc la ea când nu e-n preajmă.

OM: Altfel nu te-ai gândi la ea?

FEW: Ba da, și o fac. Constant.

OM: Ce-i spui lui Luke despre vânătăi?

FEW: Nu l-am văzut pe Luke de câteva zile. E la o conferință jiu-jitsu. În fine, în timp ce ne luptam, a doborât un pahar de pe noptieră. S-a spart și ea a călcat pe un ciob. N-a fost mare lucru, o tăietură mică. Ei bine, acum are o gaură în talpă, deoarece e convinsă că are un ciob sub piele și își tot taie piciorul, ca ciobul să „găsească ieșirea“. Dar nu e niciun ciob!

— Ba e, îl simt, a spus Greta, flexând glezna.

FEW: În ultima vreme, am sentimentul ciudat că nu e cine spune că e.

— Aoleu, iar începem, a spus Greta.

OM: La ce te referi?

FEW: De multe ori, reacțiile ei nu corespund cu ceea ce-i spun. Fie reacționează prea anemic, fie prea intens, și nu există un spectru prea larg între cele două. Când îi spun lucruri despre mine, lucruri surprinzătoare și tulburătoare, se comportă de parcă le-ar mai fi auzit. Și doi oameni au strigat-o pe un alt nume.

— Finalul înregistrării, a spus Greta.

OM: Ce nume?

FEW: Greta.

Greta și-a imaginat ochii lui Om sărindu-i din orbite și rostogolindu-se pe podea.

FEW: O cunoști, e clar. Ți se citește pe față.

Om și-a dres glasul. Cu puțin noroc, avea să înceapă să rostească „Har“ timp de douăzeci de minute, iar Măreața Elvețiană să fie nevoită să plece.

FEW: E o clientă de-ale tale?

— Har, har, har, a spus Greta.

OM: Nu-ți pot spune.

FEW: Cine-ți face transcrierile?

OM: E un serviciu.

FEW: Da, dar e prestat de oameni, corect? Nu e un soft, așa cum mi-ai spus la început?

OM: Da.

FEW: Întreb pentru că pe ultima pagină a transcrierii pe care mi-ai dat-o scrie „Transcris de“ și numele e tăiat. Pare chiar mâzgălit cu

agresivitate. Așa încât presupun că e cineva care locuiește în zonă și îți citesc pe chip faptul că am dreptate.

OM: Această persoană a semnat un acord de confidențialitate care funcționează bilateral. Ar fi lipsit de etică să-ți spun numele acestei persoane. N-o voi face.

FEW: Ai dat de dracu' cu mine. M-ai auzit?

— Îmi pare rău, a spus Greta.

FEW: Asculți?

— Da, a spus Greta.

FEW: Ce alte minciuni mi-ai mai spus? Totul e o minciună?

— Nu, doar numele meu, a spus Greta tristă.

OM: Sper că nu vorbești cu mine, nu-i așa?

FEW: Vorbesc cu ea. Cu Greta.

OM: Nu vorbi cu ea. Vorbește cu mine, te rog.

FEW: Ai face bine să-mi spui adevărul. Altfel, o s-o închei cu tine și o

să plec și o să-ți dorești să nu mă mai vezi niciodată, dar mă vei vedea iar și iar și iar, pentru că trăim într-un acvariu, n-ai uitat, nu? O să le spun tuturor celor pe care-i cunosc. Tuturor. Asta vrei?

— Nu! a spus Greta.

OM: Te rog să nu…

FEW: Încerci să mă faci să te părăsesc?

Greta n-a răspuns.

FEW: Acum îmi dau seama că vrea s-o părăsesc.

OM: [PAUZĂ] Cu mine vorbești?

FEW: Mă întreb dacă mama ei…

OM: O să opresc…

[SFÂRȘITUL ÎNREGISTRĂRII]

Greta își imaginase întotdeauna că biroul lui Om semăna cu un studio de yoga privat, în care el însuși sărea pe o minge de yoga, așa că a fost surprinsă să se trezească înconjurată de obiecte antice, aranjate cu grijă în ceea ce părea să fie un budoar de secol XVIII. Panourile decorative de inspirație franceză de pe pereți erau vopsite într-un verde-arsenic mat, iar din tavanul înalt atârna un enorm candelabru

din lemn aurit. Exista și un șemineu Ludovic al XVI-lea din marmură, funcțional. Podelele din stejar erau lăcuite într-un roz straniu. Mobila: scaune cu spetează, joase, cu franjuri, o măsuță de cafea octogonală, o canapea curbată, un pat crem, cu baldachin, îmbrăcat în mătase alb-albastră.

Nu era de mirare că oamenii își vărsau sufletul aici: erau derutați, orbiți de opulența relaxată, de contrastul cu Om, ale cărui sfârcuri cărnoase se vedeau prin tricoul din plasă. Avea partea de jos înfășurată într-un… ce naiba era ăla? Un prosop de hamam?

— Abia ai ieșit din duș? Sau asta consideri tu ținută de birou? l-a întrebat Greta.

— Ce nu-i în regulă cu un sarong? a întrebat el iritat.

Părea gata să-și smulgă sarongul și s-o stranguleze cu el.

— De unde-ai luat toate astea? a întrebat Greta, uitându-se în jur.

Om a privit-o derutat.

— Nu te-ai plimbat niciodată pe strada Warren?

— Nu mi-am închipuit niciodată că oamenii chiar cumpără lucrurile alea. Nu mi-am închipuit nici că locuiești aici.

— Nu locuiesc aici. Locuiesc în Germantown.

— Atunci ce e cu patul ăsta?

— Sunt coach de sex, Greta, a spus Om răbdător. Mă ocup de problemele din dormitor. Iar părinții mei se ocupă cu antichități, sunt foarte apreciați.

— Faci sex cu clienții tăi? În patul ăla? Și eu de ce nu știam nimic?

— Nu e treaba ta, Greta. Nu mai e treaba ta.

A dus-o în încăperea mai mică, în care se aflau un birou, un pat futon și două scaune tapițate. Așa mai mergea, semăna mai mult cu un spațiu de lucru, chiar dacă și această încăpere era decorată în stilul mai-mult-e-mai-mult, de unde și tapetul pictat manual. Infamul gong din alamă era într-un colț, îndeajuns de lustruit încât să țină loc de oglindă și, spre surprinderea Gretei, la fel de scump și de bun-gust ca o sculptură de Anish Kapoor.

— Ia loc, a spus Om.

Greta s-a așezat pe futonul roz și pufos. Om s-a așezat în fața ei, fără să spună nimic.

— Canapeaua asta e foarte vaginală. E intenționat?

— Te simți în siguranță?

— Nu. Mă simt foarte în pericol. Sunt în pericol?

— Ești concediată, dacă la asta te referi. Probabil că n-o să-ți mai găsești de lucru în Hudson, decât poate în vreun restaurant. Te-așteptai să scapi basma curată? Chiar sunt curios.

Pe măsuța dintre ei era o cutie de șervețele pentru smiorcăiți și plângăcioși.

— Nu. Știam că totul o să se ducă de râpă până la urmă, poate nu chiar atât de… flamboaiant, și-mi pare rău pentru asta, Om. Chiar îmi place acest job…

Vocea a început să-i tremure. Doamne, ce se întâmpla?

— Acțiunile au consecințe, Greta, ca undele care se propagă când arunci o pietricică în apă. Cariera ta în transcrieri s-a încheiat. Va trebui să te reinventezi.

— Nu știu dacă sunt în stare. Probabil c-o să mă sinucid, a spus Greta.

O briză puternică s-a strecurat pe geam, răvășind hârtiile de pe biroul lui Om. Șervețelele din cutie îi făceau Gretei frenetic cu mâna. Bon voyage. Greta a luat un șervețel și s-a șters la ochi.

— Ca să fiu sinceră, sunt ușurată. Nu mai puteam continua șarada multă vreme. Chit că mă crezi sau nu, de obicei evit conflictele.

— I-ai spus lui Sabine?

— Nu.

— Nu c-aș vrea s-o faci — vreodată —, dar sunt curios cum i-ai povesti toate astea unei persoane neimplicate. De unde ai începe?

Asta era simplu. Ar începe cu povestea traumei Măreței Elvețiene, din prima ședință. Până atunci, Greta transcrisese deja optzeci și șase de ședințe pentru Om și începea să creadă că, dacă toată lumea era

traumatizată, poate că, de fapt, nimeni nu era, nici măcar ea. Și apoi auzise poliloghia Măreței Elveției despre fanaticii traumei, pe care îi compara cu fanaticii lui Trump și pe care îi condamna pentru faptul că-și foloseau trauma ca alibi pentru orice, iar Greta simțise că Măreața Elvețiană îi vorbea ei în mod direct, pentru că, de mai bine de treizeci de ani, și Greta șchiopătase tăcută prin trecutul ei de rahat și poate că era timpul să lase cârjele deoparte. Poate că Măreața Elvețiană o putea învăța ceva despre viață. Despre asumarea responsabilității. Despre anihilarea autocompătimirii și înlocuirea acesteia cu ceva productiv.

Dar cum ar fi putut să-i spună toate astea lui Om?

— Era o seară întunecată și înnorată, în parcul pentru câini, a început Greta. Bietul meu câine era sugrumat de un pitbull, iar Măreața Elvețiană a intervenit și i-a salvat viața.

— Măreața Elvețiană?

— Flavia, a spus Greta.

Om a pufnit.

— Și apoi ce s-a întâmplat?

— Știam cine e — vocea aia — și când m-a întrebat cum mă cheamă, m-am panicat și i-am spus un alt nume. Apoi a vrut să petrecem timp împreună, să ieșim cu cățeii, iar eu am fost prea fascinată de ea ca s-o refuz.

— Nu ești singura, Greta. Toată lumea știe cine e Flavia. Ce i s-a întâmplat. Povestea ei a făcut vâlvă. Încă se vorbește despre asta. Iar acum se vorbește și despre tine. Despre tine și despre ea, împreună.

Om a tușit.

— Ați fost văzute în baruri. În mașină. Ați fost văzute pe barcă. Ați fost văzute în… băi.

Ați fost văzute în Swoon. Ați fost văzute în Half Moon, și-a cântat Greta. Ați fost văzute la Rev, din nou la Deb's, pe verandă la Red Dot, în parcare la Stewart's, în baie la Spotty Dog…

— Măcar puteați fi mai discrete, a spus Om.

— Am fost, până de curând, și n-a fost totul feeric, crede-mă. Știi în

câte băi am plâns? În treisprezece. Simt că mă prăbușesc, Om, că mă port ca o adolescentă. Aproape că am lovit un tip că se uita la gleznele ei și nici măcar nu sunt genul de persoană geloasă. Nu m-am simțit niciodată atât de… activată.

— Dacă ești isterică, e istoric, a spus Om, înmuindu-se. Rănile tale primesc în sfârșit ventilația de care au nevoie. Le-ai acoperit ani întregi, probabil de nevoie, dar rănilor le trebuie aer ca să se vindece.

— De cât timp știi că sunt Rebekah?

— De câteva săptămâni. Nu mă înțelege greșit, sunt furios și mâhnit, dar mă simt parțial vinovat. Angajarea ta a fost un pariu, știam asta, dar păreai perfectă pentru job, pentru că erai nou-venită în oraș și nu cunoșteai pe nimeni, în afară de Sabine. O cunosc pe Sabine de ani întregi, apropo. Dacă ea a avut suficient de multă încredere în tine încât să te primească în casa ei, m-am gândit că ești de nădejde. Dar trebuia să-mi dau seama. Orașul ăsta e prea mic.

— Cine o să-ți transcrie ședințele acum?

— Am destul material. Dar trebuie să te întreb: Chiar te gândești la sinucidere, Greta? Fii sinceră.

— Puțin.

— Ai cu cine să vorbești?

— Sabine, Piñon, a spus Greta.

— Sper să nu regret, dar iată oferta mea: două sau trei ședințe cu mine, după care o să te recomand altcuiva. Batem palma?

— De ce?

— Mi-ar plăcea să te ajut, dacă pot. Nu am încredere în tine, dar țin la tine.

— Chestia e că erai singurul meu client, așa că… nu-mi permit să te plătesc.

— Aș vrea să-ți transcrii propriile ședințe, Greta. Mă plătești așa.

Iisuse Hristoase! Apropo de mâncat rahat. Există ceva mai rău decât propria voce înregistrată, răsunându-ți în urechi? În ambele urechi? Vorbind despre sentimente? Propriile tale sentimente? Dacă înainte era doar puțin suicidară, asta era cireașa de pe tort.

— Bine, a spus Greta.

16

— Greta!

Numele ei nu sunase niciodată mai gutural, mai aproape de o notă greșită într-un concert, mai asemănător cu scrâșnetul pietrișului, decât acum, rostit de Măreața Elvețiană.

— Greta!

Greta și-a tras pătura peste cap și s-a întrebat dacă gândacii puturoși se simțeau amenințați de vocea care se auzea de cealaltă parte a ușii. Așternuturile miroseau puternic de la vânturile lor. Din fericire, frunzele de coriandru erau ierburile ei preferate.

— Greta, ieși de-acolo, te rog, a repetat Măreața Elvețiană.

Greta și-a ținut respirația ca o lașă. Măreața Elvețiană venise pe nepusă masă și intrase în casă, apoi în camera Gretei, iar acum stătea în fața ușii de la anticameră. Deși în momentul acela nu mai era nevoie să doarmă în anticameră — pereții de cărămidă absorbiseră îndeajuns de multă căldură de la soare —, Greta stătea ascunsă acolo de zile întregi, adormind și trezindu-se la ore bizare, pierdută, derutată.

— I-am dat drumul afară lui Piñon. Aleargă prin curte cu Silas. Ieși imediat de-acolo și vorbește cu mine.

Greta a auzit pașii greoi ai Măreței Elveține îndepărtându-se de ușă. Măreața Elvețiană mergea apăsat, pe călcâie. Pe de altă parte, picioarele Gretei erau ca frunzele plutind pe apă. Uneori invidia tupeul celor cu mers zgomotos. Cea mai zgomotoasă fusese mama ei.

Măreața Elvețiană s-a oprit la biroul Gretei. A răvășit hârtiile, părând să caute ceva. Transcrieri, probabil.

— Ăsta e jurnalul tău? a întrebat-o ea.

— Ce?

Greta s-a dat jos din pat, a deschis ușa și a băgat capul în cameră.

Măreața Elvețiană își ridicase picioarele pe biroul ei. Ghete roșii, cu talpă din lemn, pe piciorul gol, rochie tip cămașă, din in, de culoarea măslinelor verzi. Nu se mai văzuseră de șase zile, un record.

— Iată-te! Bună, Greta, a spus Măreața Elvețiană.

— O să-mi rostești numele o dată la treizeci de secunde?

— Poate. Ce, nu-ți place numele tău, Greta?

— Înțeleg că ești în continuare supărată.

— Graves chiar e numele tău de familie?

Greta se simțea goală în cămașa de noapte. În plus, purta și scutecul de ciclu, cum îl numea ea, pentru că rămăsese fără tampoane. Chiar și așa, s-a îndreptat tiptil către fotoliul de lângă birou și s-a așezat.

— Greta Graves. Sună fals.

— Eram în cimitir când m-ai întrebat cum mă cheamă. Mi s-a părut o alegere firească.

Măreața Elvețiană părea îngrijorată.

— N-am fost niciodată la cimitir împreună.

— Nu?

— Nu. Eram în parcul pentru câini, a spus Măreața Elvețiană rar.

Dacă rămâneau prietene, ceea ce părea puțin probabil, trebuiau să treacă prin toate minciunile Gretei. Unde și când le spusese, cum și de ce. Le-ar fi luat săptămâni, ani, o eternitate. Ar fi fost mult de muncă.

— Numele meu de familie e Work.

Măreața Elvețiană a ridicat din sprâncene.

— Greta Work?

— Dezamăgitor, nu? Nici eu n-am putut trece peste asta.

Măreața Elvețiană și-a desfăcut părul. Rujul roșu era proaspăt pe buze, probabil se dăduse chiar pe alee.

— Ai fost concediată?

— Normal. Ai primit e-mailul meu?

— L-am citit pe diagonală, a răspuns Măreața Elvețiană.

Îi luase șase ore să scrie două paragrafe, aproximativ la fel de mult cât îi lua să facă o transcriere. Îi fusese aproape imposibil să-și ceară iertare fără să-și găsească scuze. De unde și zecile de ori în care scrisese și șterse „SPM“ și „trecutul meu dezastruos“. Dar știa că scuzele de orice fel o înfuriau pe Măreața Elvețiană, așa că în cele din urmă spusese pur și simplu că-i pare rău, ceea ce era adevărat, și că experiența aceea o făcuse să ia din nou în considerare terapia, un alt lucru adevărat, și că, dacă Măreața Elvețiană voia s-o vadă, Greta îi dădea voie s-o bată la fundul gol fără milă, ceea ce bănuia că era tentant pentru Măreața Elvețiană, posibil la un nivel foarte profund, și apoi Greta își mai ceruse iertare de câteva ori.

— Nu-ți accept scuzele. Îmi pare rău e ca un obiect pe care-l iei de pe raft. Nu înseamnă nimic pentru mine.

— Cred că știu de ce ai venit, de fapt, a spus Greta.

S-a ridicat în picioare și și-a tras cămașa de noapte până deasupra taliei.

— Cum vrei s-o faci? Cu o curea?

Măreața Elvețiană s-a încruntat.

— Eram convinsă c-o să cauți o cale de scăpare facilă. Poate c-ar trebui să te așezi mai confortabil în disconfortul ăsta.

— Poate c-ar trebui să faci ca așezatul să-mi fie cât mai inconfortabil.

— Atunci te-ai putea simți ca o victimă. Înțelegi cum merge treaba?

— Atunci nu folosi cureaua. Doar palma, a spus Greta.

— Spune-mi de ce-ai făcut asta. De ce m-ai mințit timp de șase luni.

Greta a tras aer în piept.

— Mama a ars în curte tot ce i-am dat și apoi s-a sinucis în casă. Nu s-a gândit la dezastrul pe care-l lasă în urmă. Când îmi vine să m-arunc în fața trenului, eu mă gândesc mereu la bietul om care e plătit să-mi strângă intestinul gros și să-l bage într-un sac. Asta mă oprește. Dar, până la urmă, sunt la fel de nepăsătoare și de egoistă ca ea, pentru că acționez din impuls, fără să mă gândesc la dezastrul pe care-l creez și

m-aștept ca tu să faci curățenie.

— Deci ai fost programată să te porți în felul ăsta. Ai fost programată de trecutul tău.

Greta a dat aprobator din cap.

— Totul e condiționat.

— Tu chiar crezi asta.

— Da, dar asta e ceva nou. Înainte să te cunosc, eram amorțită. Întreabă pe oricine.

— Poate o s-o întreb pe Sabine. Unde e?

— Culege căpșuni la ferma din josul străzii. Face gallete la cină. E o cofetăreasă foarte bună, apropo. Sam Shepard a zis odată că adoră brioșele făcute de ea…

— I-ai spus ce-ai făcut?

— Încă nu.

— De ce?

— Poate o să-i spun lui Sabine când o să-i spui și tu lui Luke. Ce zici? E corect?

— Mi se pare incredibil că încă exploatezi sinuciderea mamei tale. Încă o folosești ca monedă de schimb, deși n-are nicio legătură cu ce-ai făcut. E cumva psihotic să cheltuiești o astfel de monedă pe un moment ca ăsta. Oare când o să rămâi fără fonduri?

Niciodată, s-a gândit Greta. Din asta am trăit toată viața.

Măreața Elvețiană a continuat.

— Dacă totul își găsește explicație în traumă, atunci nimic nu e cu-adevărat din vina ta, nu-i așa? Ai mereu această cale de scăpare convenabilă. Mama ta s-a sinucis și asta îți dă voie să faci ce vrei? Să-mi asculți ședințele de terapie? Să mă fuți?

— Tu te-ai dat prima la mine.

— Corect, lucru pentru care nu dau vina pe traumă.

— Dar toți vedem lucrurile printr-o anumită lentilă, nu crezi? Lentila propriei experiențe.

— De ce nu recunoști că ai făcut o alegere, că știai că ceea ce faci e greșit și că ai făcut-o oricum? De ce continui să te agăți de traumă? Nu e normal la vârsta ta.

Nici fumatul nu era, dar Greta și-a aprins o țigară. Nu era prima dată când se gândea să apeleze la ginecoloaga din Măreața Elveție. Adevărul era că Greta se simțea „normală“ doar o săptămână pe lună. Săptămâna dinaintea menstruației însemna: furie, dorință și ceea ce părea claritate. Săptămâna cu: oboseală, crampe, autocompătimire. Săptămâna de după: depresie anihilantă. Rămânea doar o săptămână în care să se simtă „bine“, „ea însăși“, dar uneori se întreba dacă nu cumva era singura săptămână în care nu era ea însăși, dacă nu cumva celelalte săptămâni erau mai aproape de adevăr, de adevărata ea. În orice caz, reacțiile ei la evenimente depindeau de punctul în care se afla în acel ciclu, dar nu-l monitoriza niciodată, așa că nu știa niciodată unde dracului se afla.

— Eram curioasă în legătură cu tine. La început, asta m-a impulsionat. Voiam să știu mai multe despre tine. Nu cunoscusem pe nimeni care să fi fost aproape omorât în bătaie, care să fi fost nevoit să implore să-i fie cruțată viața și, fie că-ți place sau nu, și tu te-agăți de traumă, pentru că aceia care știu ce ți s-a întâmplat — și evident că toată lumea știe — o să se poarte cu tine într-un anumit fel, posibil așa cum te porți cu cineva cu o traumă mai mare decât a ta. Pun pariu că adesea ești pusă pe un piedestal. Dar te-ai obișnuit atât de mult cu asta, că nici n-o mai conștientizezi. Nu ești obișnuită să simți că ești proastă și că ai fost folosită, însă ține minte că situația asta e de căcat doar pentru că ți se întâmplă ție. Teoretic, să tragi cu urechea și apoi să minți nu e atât de grav. Adică nu vreau să spun că e grozav sau etic, dar ce faci tu e mai rău. Mult mai rău.

— Mai rău decât să folosești informații confidențiale despre o persoană, ca s-o seduci? Să-ți asumi o identitate falsă, să minți în legătură cu propriul nume, să te porți de parcă ai fi atotștiutoare și să continui să asculți, chiar și după ce-am făcut sex? Ar fi trebuit să te recuzi.

— Nu suntem la tribunal, a spus Greta. Iar eu sunt stenografa, nu judecătoarea, în acest scenariu. Ba chiar am consemnat exact ceea ce-ai spus, fără să te judec…

— La un moment dat, credeam că ești mediu. Mă simt total

exploatată. Eram convinsă că avem o legătură înspăimântător de profundă. Adică, nici n-aș ști cum să explic…

— Nu sunt o escroacă. Liniștește-te! Ceea ce-am făcut eu a fost mai straniu, într-adevăr, dar nu mai grav. Amândouă suntem vinovate. Eu am semnat un acord de confidențialitate, dar nu sunt căsătorită. Nu mi-am invitat amanta la cină, alături de soțul meu superdrăguț. N-am vorbit despre a-mi face o familie de față cu ea. Tu ai făcut asta.

Măreața Elvețiană și-a ridicat mâinile în aer.

— Nu spun că sunt nevinovată. Nu joc rolul victimei. Sunt perfect conștientă că am făcut un lucru îngrozitor.

— Da, dar susții că adulterul e cumva mai rafinat — mai nobil — decât să tragi cu urechea și nu e.

Însă Măreața Elvețiană nu se mai uita la Greta. Își întorsese capul spre fereastră. Cerul era de un roz prăfos. La orizont, o panglică ruginie. În depărtare, un schelălăit strident.

— Ce se aude? a întrebat Măreața Elvețiană.

— Coioți. Probabil că sunt în pădurea din spate. Ar fi bine să băgăm câinii în casă.

Câinii nu erau în curtea mare și neîngrădită. Singurul motiv pentru care Piñon ieșea din curte erau raidurile criminale. Greta bănuia că descoperise o vizuină de iepuri și îi ucidea sistematic, unul câte unul. Dacă nu era oprit, decima familii întregi, chiar și pui. Trebuia să strige la el, dar, odată începută vărsarea de sânge, n-o mai asculta, așa că trebuia să-l târască de-acolo cu propriile mâini. Poate că era vremea să cumpere o zgardă electrică. La unsprezece ani, părea prea bătrân pentru asta, dar poate că nimeni nu e niciodată suficient de bătrân pentru a-și schimba puțin comportamentul. Firește, avea s-o testeze pe ea, înainte să i-o pună. Așa era corect. Poate că, din momentul acela, aveau să poarte amândoi câte una.

Schelălăitul s-a intensificat, pe tonuri când mai joase, când mai înalte și părea foarte aproape, deși pe o latură a curții era o șosea aglomerată, iar pe cealaltă, o pajiște. Fie coiotul era ascuns într-un tufiș, fie scheunatul îi era deviat de vânt.

— Nu e coiot, e Silas, a spus Măreața Elvețiană.

Greta l-a strigat imediat pe Piñon, încercând să-și ascundă panica și

eșuând lamentabil.

— E cu Silas. Probabil că Silas e rănit. Pare să aibă dureri, a zis Măreața Elvețiană.

Au traversat grăbite pajiștea, care pe alocuri era mlăștinoasă, cu stuf înalt, iarbă până la brâu și probabil mii de căpușe care ar fi putut provoca boala Lyme. Broaștele orăcăiau tare și Gretei i se părea că aude fermoare deschizându-se, de parcă sute de voaiori și-ar fi dat pantalonii jos. Din păcate, Greta era în continuare în cămașă de noapte, care îi ajungea doar până la genunchi, și nu-și pusese pantaloni sau șosete. Absorbantul era greoi, îmbibat și rigid. Uitase să ia și lesa, așa că trebuia să-l ducă pe Piñon în brațe până acasă și, cel mai probabil, era murdar, într-o frenezie sângeroasă, și s-ar fi zbătut în brațele ei. Uneori își dorea să fie o altă rasă, mai prostuță sau mai dependentă de om și mai letargică, mai receptivă la comenzi și la recompense. Dacă Greta îi flutura un hotdog prin față, îl ignora complet și continua măcelul, dar să sperăm că iepurii mureau de infarct înainte ca Piñon să le poată rupe gâtul. I-au căutat la capătul pajiștii, unde începea pădurea. Poate că Piñon vâna veverițe cu fălci, a doua lui țintă preferată, caz în care i s-ar fi văzut doar fundul, restul corpului fiind adâncit în pământ. În lumina serii, Greta s-a uitat după coada lui albă și rigidă. Hai, arată-mi-o, își tot repeta. Te rog, te rog, te rog! Și apoi a văzut o pată albă — coada unei căprioare — și s-a simțit deznădăjduită.

În cele din urmă, l-au zărit pe Silas, la o oarecare distanță, lângă un salcâm. Măreața Elvețiană l-a strigat, dar n-a răspuns la chemare.

— Și-a prins piciorul în ceva, a spus Măreața Elvețiană și a grăbit pasul.

Silas s-a oprit din schelălăit și a început să urle, un urlet la fel de stăruitor ca al unui lup. Pe măsură ce se apropiau, acesta a început să patruleze în jurul copacului. Fie păzea ceva aflat la pământ, fie îl trecea rău caca. N-ar fi făcut în fața nimănui, nici în fața altor câini, decât dacă era complet ascuns în spatele vreunui copac sau tufiș. Uneori nu făcea cu zilele, probabil că de-aia rahatul lui era atât de negru și de malefic.

Când în sfârșit au ajuns la el, Măreața Elvețiană l-a prins de zgardă și l-a tras spre ea, iar Greta a văzut blana albă pe care o căutase în ultimele treizeci de minute. Silas îl păzise pe Piñon, care zăcea nemișcat la pământ. Avea ochii întredeschiși, cu pleoapele greoaie, cu albul ochiului la vedere, cu limba atârnând ca în desene animate, cu

blana sârmoasă mânjită de sânge. Fusese împușcat — în șold, se părea — și labele din spate îi erau pline de propriile fecale.

Greta s-a prăbușit, de parcă ar fi fost împinsă cu forță. Limba lui era incredibil de lungă, moale și palidă, presărată din loc în loc cu bulgări de pământ, și Greta nu-și putea închipui cum i-ar fi încăput din nou în gură. Primul ei impuls a fost să-i sufle în nări, dar nu știa dacă era bine. Ar fi vrut să-l strângă tare la piept. Încă avea mirosul lui obișnuit, de plăcintă frito caldă. I-a strâns în palmă fiecare lăbuță în parte, ceea ce nu suporta de obicei, și a lăsat-o să-i mângâie blana dintre gheruțe, așa încât și-a dat seama că e fie mort, fie încremenit din cauza șocului. A început să-i scandeze numele. Piñon! Piñon! Piñon!

În cele din urmă, limba i s-a retras înapoi în gură. Și-a mișcat ochii și a fixat-o cu privirea. A înghițit în sec și a părut să-și amintească unde era, dar nu și ce i se întâmplase. Derutat, a încercat să se ridice în picioare. L-a ținut cu o mână, să nu se miște, murmurând, așteptând ca panica să i se domolească. Părea mai mic și mai epuizat ca niciodată, de parcă înotase timp de șaisprezece ore, și Greta l-a văzut în mijlocul unuia dintre iazurile scârboase care-i plăceau atât de mult, lătrând, înotând în cercuri, hipnotizat de strălucirea apei. Mereu se adunau oameni în jurul lui, pe care îi făcea să vorbească singuri. Ce face? Mai iese vreodată la mal? De ce latră așa? Se înează? Atunci Greta trebuia să se ascundă în spatele vreunui copac și să-l aștepte s-o caute, pentru că ieșea din apă doar dacă n-o mai vedea. Și, când în sfârșit ajungea la mal, ea îi punea o pătură pe spate.

De-ar fi avut și acum o pătură la ea! Piñon a început să tresară și apoi, brusc, să tremure violent, cu spume la gură, niște convulsii care, era convinsă, aveau să-i pună capăt vieții, și continua să scoată un sunet îngrozitor pe care Greta nu-l putea auzi prea bine, pentru că era acoperit de un sunet și mai puternic, oribil, ca mugetul unei vaci pe moarte sau care fată, dar mult, mult mai rău, și s-a uitat în jur disperată, încercând să găsească sursa acelui sunet.

Dar ea era cea care jelea. Nu jelise în viața ei, iar acum jelea ca o bătrână bocitoare profesionistă din Italia, ca o femeie care-și trăise viața jelind pe bani, pentru regizori, pentru Visconti sau Fellini. Dacă ar fi fost o interpretare, ar fi fost îngrozitoare — exagerată, dezlânată, mult prea lungă —, dar urla de parcă ea ar fi fost cea împușcată. Nu simțise niciodată o durere atât de pură, atât de crudă. Deschidea totul în ea, fiecare abces, fiecare abis și toate pulsau și reverberau înfiorător. Își simțea fața strângându-se, boțindu-se, lacrimile se acumulau în buzunarul de deasupra claviculei și ar fi dat orice să-l

simtă pe Piñon rearanjându-i chipul cu limba lui uscată. Mereu fusese posesiv cu lacrimile Gretei, lipăindu-le lacom, ca pe un elixir valoros al vieții veșnice, și a simțit impulsul de-a plânge în gura lui, ca să-l readucă la viață. S-a aplecat asupra lui, plângând.

— Nu mai țipa! Ascultă-mă! Nu mai țipa! M-auzi?

Tare și răspicat. Vocea ei părea să slăbească ceva în stomacul Gretei, un nod pe care-l ținea în ea de ani întregi și care acum, odată desfăcut, se năpustise afară din ea, fierbinte și umed. Îngrozită, l-a simțit scurgându-se pe lângă absorbant, îmbibându-se în cămașa de noapte, scurgându-i-se pe picioare, ca un șuvoi de țărână sau nămol. Și-a dus mâna la abdomen. Jenant! Ce-a fost asta? Urină? Oare chiar făcea pe ea? Era prea tulburată ca să se uite. Da, durerea poate fi teatrală, și-a reproșat. Poate fi extravagantă. De obicei, nu funcționa așa, dar… ce să-i faci. Ce să-i faci, ce să-i faci, ce să-i faci. Nu era nimic în neregulă. Piñon era bine. Încetase în sfârșit să tremure și respira ușor. Ușurare, asta se scurgea din ea. Dar apoi nodul s-a strâns din nou, iar durerea a fost atât de cruntă, atât de uluitoare, încât a simțit că ochii îi ies din orbite. Oare ceva o rupea în două? A durat doar câteva secunde, apoi s-a scurs din nou. Același lichid vâscos. Era rușinea, a decis ea. Rușinea era ceva ce se elimina ca pietrele de la rinichi și în sfârșit ieșea din corpul ei. S-a surprins bolborosind ceva despre libertate. Avea să se simtă mai liberă de-acum încolo, eliberată de prea multă conștiință de sine, eliberată de reticență. Avea să facă sau să spună orice voia, avea să-i pese mai puțin, avea să devină mai… piñonescă.

— Stai nemișcată.

Măreața Elvețiană s-a aplecat și i-a ridicat cămașa de noapte cu o mână. Degetele de la cealaltă mână au prins-o pe Greta de braț.

— Nu te mai mișca.

Greta era leoarcă de sudoare, știa asta, dar numai în afară. Înăuntru, era un radiator decrepit, pe punctul de-a lua foc.

— Cred că ai hemoragie, a spus Măreața Elvețiană, ușor neliniștită.

I-a atins fruntea cu palma.

— Ai febră.

Deci nu era eliberată. Sau, cel puțin, nu de boală sau de cancer. Evident, avea în ea o tumoră care se spărsese și spera să fie malignă și

netratabilă, pentru că, dacă murea Piñon, ea cum ar mai fi putut trăi? Umbrele care dansau pe pământ o amețeau și, în cele din urmă, i-a trecut prin cap să se uite spre cer. Vulturi. Vreo șase, rotindu-se, cu ciocurile căscate.

— Trebuie să ajungem în casă. Poți să mergi?

Greta l-a luat în brațe pe Piñon, atentă să nu-i atingă rana, ținându-l ca pe un bebeluș. Nu-l ținuse niciodată așa, niciodată, în șase ani, pentru că n-o lăsa. Nu suporta să fie legănat, dar acum corpul lui era moale și slăbit, iar el era treaz și o privea cu un interes renăscut, ca și cum ar fi întâlnit-o pentru prima oară. Părea fermecat de ea, iar ea știa că totul avea să fie bine dacă îl ducea la spital.

— Greta, te poți opri din plâns? Poți să te uiți la mine? a întrebat Măreața Elvețiană.

Fața Gretei era acoperită de șuvițe de păr. Nu se simțea în stare să se uite la Măreața Elvețiană, nu fără un filtru de protecție. O pătură nu i-ar fi stricat, de dragul vremurilor bune, dar Sabine ar fi fost mai de ajutor.

— Sabine! Sabine! a strigat Greta.

— E posibil să fi suferit un avort spontan? a întrebat Măreața Elvețiană.

Greta s-a întors și a lovit-o, îndeajuns de tare cât s-o doboare. O făcuse fără să se gândească, dar își dorea s-o facă din nou și ar fi făcut-o, dacă nu-l avea în brațe pe Piñon. Măreața Elvețiană a rămas la pământ, ținându-se de maxilar.

În momentul acela, patru bărbați îmbrăcați la fel au alergat spre ele. Unul dintre ei, un puști de vreo douăzeci de ani, s-a dus direct la Măreața Elvețiană și a ajutat-o să se ridice, deși Greta era cea plină de sânge și cu un câine șchiop în brațe.

— Sunt bine, mulțumesc, a spus Măreața Elvețiană, scuturându-se de praf.

— „Sunt bine“? Serios? Nu întreabă nimeni „I-a împușcat cineva câinele?“ Aveți idee cine a făcut asta? A fost vreunul dintre voi? Cine sunteți? a întrebat Greta.

— Eu sunt Rick. De-alături, a spus tânărul.

Departamentul de pompieri. Firește. Erau pompieri. S-a întrebat care dintre ei pornea sirena și de ce nu era pornită acum, cu un criminal în libertate?

— Doamnă, îmi puteți spune ce s-a întâmplat?

— Cineva mi-a împușcat câinele, a răspuns Greta cu vocea tremurând de spaimă. E-n continuare în apropiere.

Tânărul a aprobat din cap, de parcă ar fi auzit asta tot timpul.

— Se vânează mult animale mici în pădurea din spatele vostru. Animale mici și mari. Căprioare, urși. Chiar ieri am văzut un urs. Probabil că cineva v-a confundat câinele cu un iepure de câmp. Probabil că era beat.

Un vânător beat? Un urs? Un iepure? Evident, era Keith. Probabil că acum se ascundea într-una dintre cabanele de vânătoare, îmbrăcat în haine de camuflaj și vopsit pe față, urmărindu-le prin luneta puștii.

— Sunteți rănită, doamnă? Aveți nevoie să mergeți la spital?

— E sângele câinelui, a spus Greta, deși oricine își putea da seama că nu era așa.

— Îi trimit un mesaj veterinarului, a spus Rick.

Și-a scos telefonul și a început să scrie.

— Stă chiar la capătul străzii. Îi dau adresa. La Sabine, da?

Greta a dat aprobator din cap. Normal, toți o știau pe Sabine. Probabil că jucase cu ei darts, biliard, trăseseră cu arma. Ca să nu mai pomenim ziua în care dăduse foc la gunoi și, din greșeală, la toată pajiștea.

Măreața Elvețiană le-a mulțumit bărbaților, apoi s-a întors către Greta, vorbindu-i de parcă ar fi fost un câine.

— Hai! Vino! Mișcă-te!

În timp ce mergeau, Greta a încercat să nu se uite la Piñon, ca să nu înceapă din nou să jelească. Privea drept înainte, cu ochii ațintiți asupra casei. Ca de obicei, toate luminile erau aprinse — Sabine nu stingea nicio veioză, niciun lampadar, nici măcar în timpul zilei —, astfel încât casa părea mereu veselă și primitoare de la distanță, plină de oameni, ca și cum totul ar fi mers ca pe roate, iar Greta se prefăcea

că asta era adevărat.

Dar casa era pustie; Sabine nu se întorsese încă. Greta l-a așezat pe Piñon în culcușul lui din hol și l-a învelit cu păturica preferată. Respira greu. Măreața Elvețiană i-a dat Gretei o sticlă de apă, iar Greta i-a umezit botul, tresărind când i-a turnat puțină și pe rană. S-a gândit să-i pregătească baia.

— Du-te și schimbă-te! Stau eu cu el, a spus Măreața Elvețiană.

În camera ei, Greta și-a scos cămașa de noapte însângerată. Apoi și-a lăsat chiloții să-i alunece până la glezne și și-a scos un picior, făcând un pas în față. Semănau cu o gură strâmbă, iar absorbantul, cu o limbă umflată, zdrobită. Acum nu mai sângera, crampele erau suportabile, dar se simțea tentată să facă niște sărituri, să vadă ce-o să se întâmple. În schimb, și-a pus o pereche de blugi și un pulover lung.

Pe alee, a parcat o camionetă; era veterinarul. Dintr-un motiv sau altul, se așteptase la o ambulanță, cu sirene și brancardieri. Unde era targa? Perfuziile? Nu vedea decât un tip cu o geantă de pânză, îmbrăcat în spandex, ca un ciclist profesionist. Nu era o ținută pe care Greta s-o aprobe vreodată — o detesta chiar —, dar nu-și putea lua ochii de la el. Era atât de distrasă de îmbrăcămintea lui, de pulpele rase, de brațele supradimensionate, încât nici nu i-a reținut numele. Cu o mișcare rapidă, medicul a ridicat culcușul și pe Piñon de pe podea și l-a așezat pe singura piesă de mobilier din hol, un birou antic din lemn, pe care se aflau o veioză de porțelan și o vază cu un buchet de lăcrămioare.

— O să-l stabilizez. Cum îl cheamă?

— Piñon, a spus Greta și s-a îmbujorat.

Medicul i-a făcut două injecții: un calmant și un antibiotic. I-a luat temperatura și pulsul. A examinat rana, a spus că în zona aceea câinii erau adesea împușcați, de obicei cu puști cu alice, dar cel mai probabil aici era vorba de un calibru .22; apoi i-a ras blana din jurul rănii cu un aparat de ras electric, a curățat leziunea cu grijă, l-a pansat și i-a dat Gretei o mulțime de provizii: calmante și antibiotice, un tub de unguent și un guler conic din plastic.

— După ziua de mâine, scoate-i pansamentul. Curăță rana o dată, de două ori pe zi, așa cum ți-am arătat, și nu-l lăsa să se lingă. Să-i pui gulerul.

— Să scot pansamentul? Ca să poată ieși glonțul?

Medicul a privit-o cu blândețe. Era atât de calm și de răbdător. Nu așa funcționau lucrurile, i-a spus el. Se tot uita la bretonul ei în timp ce vorbea și Greta s-a întrebat cum arăta. Probabil că nu prea grozav.

— Rana are nevoie de aer. Așa o să se vindece mai repede.

Așa am auzit.

— Altfel, e-n formă. Plămânii par curați și nu e supraponderal.

— E un atlet. Ca tine, a spus Greta, aranjându-și bretonul.

El i-a zâmbit.

— O să se facă bine. Stai cu ochii pe el și sună-mă dacă rana miroase neplăcut sau dacă nu pare să se vindece.

După o pauză, a adăugat:

— Ai vrea să fac o reclamație la poliție?

Doamne, da. Mulțumesc, domnule. Cât de umilitor pentru Keith, să se întoarcă la închisoare pentru c-a împușcat un câine. Probabil c-avea să fie înjunghiat din prima zi. Greta ar fi vrut să-i spună veterinarului despre Keith, pentru ca acesta să-i menționeze numele la poliție, dar nu știa de unde să înceapă, cum să explice și, oricum, era prea târziu, ieșea deja pe ușă. Nu păruse s-o observe pe Măreața Elvețiană, vorbise doar cu Greta, așa c-a fost surprinsă s-o vadă pe Măreața Elvețiană conducându-l la mașină. Greta i-a privit schimbând câteva vorbe. Măreața Elvețiană a scos ceva din buzunar. Păreau un carnețel și un pix. A scris ceva pe-o foaie și i-a dat-o, apoi i-a făcut cu mâna, după care a rămas pe alee, cu brațele în jurul umerilor, evident, nedorindu-și să intre în casă.

— Părea un om de treabă. Și bun în meseria lui, a spus Măreața Elvețiană peste câteva minute.

Greta a răspuns că da, părea foarte competent, dar altfel aproape ireal, mult prea atrăgător pentru un veterinar. Probabil că era recunoscut în tot ținutul pentru felul în care arăta. Cum îl chema?

— Ești încă în stare de șoc, i-a spus Măreața Elvețiană. Îl cheamă Tom și e un tip ca oricare altul.

— Atunci de ce i-ai dat numărul tău de telefon?

— S-ar putea să fii la premenopauză. Ai avut un bufeu. Și menstruație

abundentă. E ceva obișnuit să sângerezi atât de mult, în jeturi. În mare, sângele era subțire și deschis la culoare, dar ai avut și câteva cheaguri mari, așa că, da, îmi pare rău c-am sugerat că ar fi fost un avort spontan, a fost primul lucru care mi-a trecut prin cap și nu gândeam limpede. Dar acum, mi-e clar.

Și-a scos telefonul din buzunar și s-a uitat la ceas.

— Trebuie să plec într-un minut, dar poate c-ar trebui să mă lași să te consult.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Încă te aud țipând. Știi cum făceai?

Ca Glenn Close? Ca Meryl Streep? s-a gândit Greta.

— Ca un cimpoi chinuit. Mi-a dat dureri de cap.

— A fost prima oară când am țipat. Poate o să mai exersez după ce pleci.

Piñon a scheunat în somn. A mișcat din sprâncene, iar lăbuțele din față îi zvâcneau. Era neliniștit. În mod evident, își retrăia trauma. Dacă ar fi putut vedea și ea ce vedea el, măcar ar fi aflat cum arăta Keith. Și ce-ar fi făcut apoi?

S-a gândit să-l mute în anticameră. Dar era mai bine să-l lase acolo. A stins veioza. Acum ea și Măreața Elvețiană stăteau pe întuneric. Ambele jumătăți ale ușii olandeze erau deschise spre curtea plină de zgomotele nopții. Au ascultat în tăcere preț de o clipă. Era prea devreme pentru țârâitul greierilor, dar șoarecii chițăiau în cor, ca niște clopoței de sanie, și broaștele continuau să orăcăie tare.

— Crezi că el a fost? a întrebat Greta.

— Cine?

— Keith.

— Nu, ar trebui să-ți scoți ideea asta din minte.

— Deci ți-a cerut el numărul sau i l-ai dat pur și simplu?

— Cine?

— Tom.

— I-am dat un cec, Greta. De 1 200 de dolari.

Greta a oftat. Din fericire, Măreața Elvețiană nu-i putea vedea fața, pe care și-o simțea îmbujorată, și nici buzele stupide tremurând. Dar, când îi tremurau buzele, îi tremurau și cuvintele.

— Nu trebuia să faci asta.

— Vizitele la domiciliu sunt scumpe, Greta.

— M-aș fi descurcat.

— Cum? Ai rămas fără serviciu.

— OK, atunci mulțumesc. Și cu plăcere.

— Ce vrea să însemne asta?

— Ți-am mai dat o ocazie să te simți superioară.

— Nu de-asta am făcut-o. Crezi că eu mă simt bine?

— Luke are grijă de tine. Prin urmare, știu că nu stai cu mine ca să te simți liniștită și în siguranță. Crezi că trăiești la limită, nu? Am fost și eu acolo, la început e interesant. Te face să te simți viu. Pare puțin periculos. Așa că nu înțeleg de ce te prefaci atât de revoltată, de vreme ce oricum mă considerai inferioară ție. O jucărie stricată. Nu-ți pasă, de fapt, de intimitate. Sau de limite. Ești furioasă doar pentru că am avut un dram de putere asupra ta, o putere pe care n-o meritam, pentru că nu mi-ai conferit-o. Dar știi ce? Prefer să trăiesc ca un animal, decât într-o fantezie în care controlez totul, în care oamenii au putere asupra mea doar dacă-i las. Voi, milenialii, și utopiile voastre, pentru numele lui Dumnezeu. Ești atât de atașată de perspectiva ta, de virtutea ta, de presupusele tale bune intenții, de a fi de partea dreaptă a…

— Ai avut acces la informații intime despre mine, care ți-au permis să controlezi impresia mea despre tine, iar asta e definiția puterii. Bineînțeles că-mi pasă de intimitate. N-am vorbit niciodată cu tine despre ședințele mele de terapie, pentru că erau intime, pentru că am limite.

— Atunci de ce bântui cu mine prin Hudson? De ce faci sex cu mine în băi publice? De ce m-ai prezentat soțului tău?

— Și eu încerc să-mi dau seama. Crede-mă! Abia aștept să descopăr.

Măreața Elvețiană și-a ridicat brațele, cu degetele întrepătrunse, și și-a dus mâinile la ceafă. Unul dintre gesturile ei caracteristice, menite s-o facă să pară relaxată și inofensivă, s-o facă să pară deschisă și vulnerabilă, dar Greta o cunoștea foarte bine. Pentru o clipă, i-a simțit mirosul și a simțit că se-nmoaie.

— Ia-le din fața mea, te rog, a spus Greta.

— Ce?

— Nu-mi mai arăta subsuorile, încerc să mă concentrez, a spus Greta, fluturând din mână.

Măreața Elvețiană și-a încrucișat brațele la piept.

— Putem continua cearta asta altădată. Am o operație programată dimineață, la ora șase. O să te sun după, să văd cum ești, a spus Măreața Elvețiană.

Silas, care se făcuse covrig sub birou, s-a dus către ea și s-a așezat la picioarele ei, pregătit să i se pună lesa, pregătit ca acest coșmar să se încheie.

— Alo? De ce e atât de întuneric aici? a întrebat Sabine din prag.

Greta a aprins lampa. Sabine era mai răvășită decât de obicei și ținea în mână un coș uriaș, plin cu căpșuni. Greta a rezistat impulsului de-a o îmbrățișa.

— Am rămas fără benzină. Te-am tot sunat, dar n-ai răspuns, așa că am venit pe jos. Era să mă calce aceeași camionetă de două ori.

Sabine s-a îndreptat din reflex către birou, dar s-a oprit când l-a văzut pe Piñon.

— O, nu! Ce s-a întâmplat cu El? Greta! N-a murit, nu? Doamne, Doamne…

„El“ era porecla lui Sabine pentru Piñon.

— El a fost împușcat. Cu un calibru .22.

Sabine a scăpat coșul din mână. Căpșunile s-au împrăștiat pe toată podeaua.

— E viu. Doarme.

Sabine l-a mângâiat pe frunte pe Piñon.

— Bietul de El, a murmurat ea. O să-i fac biscuiți și frișcă… îi plac mult. Tu ce-ai pățit la față? Pare c-ai fost bătută. Ai ochii atât de umflați, că nu-i mai poți deschide, a spus ea, privind-o pe Greta.

— Trebuia să mă vezi. Mi-am scos la înaintare latura italiană, pe cea chineză, iar apoi am intrat la menopauză. Am urlat, am plâns, am sângerat peste tot…

— Ascultă-mă, a întrerupt-o Sabine. Trebuie să-ți mărturisesc ceva… Vocea ei m-a făcut să încremenesc. E ca un cuțit la gât. M-am ascuns în tufișuri vreo zece minute, v-am ascultat conversația, n-am putut să vă întrerup. Cineva mi-a spus că te-a văzut cu ea zilele trecute și n-am crezut. Dar cu ea te culci de-atâta timp, Greta? Doamne! De ce nu mi-ai spus?

— Am încercat, crede-mă. Nu m-am gândit că… o cunoști, a spus Greta.

— Da. E suedeză. Căsătorită. Și are o profesie medicală.

— E elvețiană.

— Aproape c-a fost ucisă acum niște ani și i-am cunoscut părinții odată, când au venit în vizită din Suedia.

— Din Elveția.

— Cum o cheamă?

Ca de obicei, Greta a trebuit să stea puțin pe gânduri. Niciodată nu-i stătea pe vârful limbii. Nu ca „Piñon“, care părea să fie unul dintre primele cuvinte rostite de Greta.

— Flavia, a răspuns ea.

— Așa. Soțul ei e dintr-o familie bogată. Au o casă superbă, am văzut poze. Oricum, nu o cunosc personal. Dar cunosc genul ăsta de oameni. Pare arogantă și rece și, evident, e preocupată de felul în care arată — Doamne, cum era îmbrăcată azi —, dar, pe interior, e un dezastru.

— Ce fel de dezastru?

— Știi și tu… e vulnerabilă.

— În caz că nu ți-ai dat seama, cred că lucrurile s-au încheiat între

noi. Am mințit-o în legătură cu numele meu și… câteva alte lucruri. Multă dramă. Sexul durează mult prea mult… asta e teoria mea. Dar, chiar și după toate astea, simt în continuare o tensiune. Mă face să-mi pierd mințile. Și pare reciproc…

Sabine a luat-o de mână.

— Dacă și-a înșelat soțul cu tine, probabil că sentimentele ei numai nonșalante nu sunt. Cred că nu are niciun oscior nonșalant în corp. Nici măcar unul mic, a spus Sabine, suflându-și o șuviță de păr de pe față. Ajută-mă să strâng căpșunile astea.

S-au așezat în genunchi și au început să le adune. Greta ridica fiecare căpșună cu grijă și o ștergea cu degetele; în schimb, Sabine lua câte trei odată și le arunca în coș.

— Îmi amintește de mama, a continuat Sabine. Din când în când, lasă garda jos și poți vedea cât de fragilă e de fapt. Doar pentru o clipă. Uneori e atât de subtil, că poți rata momentul. Dar subconștientul tău observă și te ține… ancorată. Ca reclamele alea cu mesaj subliminal. Ți se arată o imagine a unei persoane care pare indestructibilă, dar sub stratul gros de conștientizare rațională e cu totul alt mesaj.

— E ceva… satanic?

— Ceva foarte fragil. Ăsta e mesajul. Manevrați cu grijă.

Sabine vorbea despre ea însăși, firește, ceea ce era absolut în regulă. Greta și-a amintit de primele zile, când abia începea s-o cunoască pe Măreața Elvețiană. Odată, a făcut un comentariu despre cum Măreața Elvețiană saliva când se atingeau, despre cât de excitant și de înduioșător era. Data următoare când s-au văzut, a surprins-o tamponându-și limba cu mâneca atunci când credea că Greta nu e atentă.

— Vrei un Valium? Hai să luăm amândouă câte unul, a spus dintr-odată Sabine.

A scos două pastile pline de scame din buzunarul salopetei și i-a dat una Gretei. L-au mutat pe Piñon pe patul Gretei. Piñon s-a trezit preț de o clipă, iar Greta i-a dat apă și l-a mângâiat până a picat din nou cu capul pe pernă. Greta a spus că și ea era pregătită să pice cu capul pe pernă.

— El a fost împușcat pe proprietatea mea? a întrebat Sabine.

— N-am văzut cum s-a întâmplat. L-am găsit la marginea pădurii. Pompierii au zis că probabil l-a împușcat un vânător, dar eu cred că a fost Keith, a spus Greta oftând. E o poveste lungă, dar Keith e cel care a încercat s-o omoare pe…

— Știu cine e Keith, prostuțo. Hai, bagă-te în pat. O să stau cu tine până adormi.

Și-a tras un fotoliu lângă patul Gretei și și-a aprins o țigară.

Greta s-a învelit cu pătura până sub bărbie și a închis ochii. Mintea ei aluneca lent către inconștiență. Dar, când era pe punctul de a adormi, Sabine a început să vorbească.

— Keith vine dintr-o familie cu doisprezece frați, familia Hickey. Sunt în zonă dintotdeauna. Sunt ca un clan, foarte absorbiți de ei înșiși, absorbiți unii de ceilalți, genul „noi împotriva lumii“, doar că sunt toți de căcat. Dar Keith… el a reușit să scape. A crescut restaurând mobilier pentru unul dintre distribuitorii de antichități din oraș, iar apoi, brusc, a început să spună că e designer și să facă mese pentru bogați. O femeie s-a căsătorit cu el — blondă, cu picioare lungi, mult peste nivelul lui — și s-au mutat în New York. Avea clienți în Hamptons și Nantucket. Celebrități, se pare. Din când în când, venea în Hudson să se laude. E foarte greu să-l asculți, o trăsătură de familie. Îți vine să te ridici și să pleci pur și simplu. Probabil că făcea bani frumoși, dar, până la urmă, avea în continuare sânge de Hickey în vene, așa că n-am fost surprinsă când am aflat că și-a bătut soția. Iar apoi, când soția l-a părăsit pentru o femeie, a luat-o razna cu totul. De-atunci a stat numai prin închisori. Te-ai gândi că ar pleca sau că s-ar muta într-un alt stat, dar e un Hickey, așa că aici va rămâne. Și mai e și Vera, una dintre surorile lui mai mici, care e obsedată de Keith, mergea să-l vadă la închisoare în fiecare săptămână, le spunea tuturor că a fost o înscenare. Sunt mereu sceptică în privința celor care-și idolatrizează familia atât de vocal. Să-ți protejezi familia, sigur, înțeleg. Dar o asemenea venerație ostentativă? Pare o mușamalizare, sau poate e pur și simplu un semn de prostie.

Cu ochii închiși, Greta avea senzația că trage cu urechea la o conversație a lui Sabine cu ea însăși. Se revărsa din ea ca un fluviu neîndiguit și Greta știa că avea să-i lipsească această componentă a colaborării cu Om, surprinderea inerentă de a primi informații pe care nu le ceruse sau pe care nu știuse că le caută.

A adormit și a început imediat să viseze picioare, un laitmotiv bine cunoscut. Picioarele desculțe ale unui bărbat pe pietre, trecând un

pârâu. Aceleași picioare, mai palide și ceva mai mari, plutind sub apă. Ale cui erau aceste picioare? Acum se odihneau în poala ei, reci, grele, pline de vânătăi de la lipitori, și s-a gândit că trebuiau să fie picioarele lui Keith.

17

Acum, că era în mod oficial singură și șomeră, acum, că nu mai era subjugată de Măreața Elvețiană sau de acordul de confidențialitate, era liberă să exploreze, să meargă oriunde și-ar fi dorit, să stea de vorbă cu oricine voia, și totuși de ce stătea acolo, pe o alee îngustă dintre două clădiri?

În dreapta ei era Cousin's, unul dintre cele mai vechi și mai puțin populare baruri din oraș. Fațada îi amintea de scrumul lung de la țigara bunicii: ziduri cenușii, ornamente albe murdare, firma roșie din neon de la geam. Avea senzația că, dacă intra acolo, avea să ardă, că prezența ei nu ar fi fost binevenită, că ar fi răsturnat scrumiera, cum s-ar spune, care, din câte vedea prin geamul fumuriu, dădea pe-afară de mucuri de țigară zdrobite sau, tot cazul, erau acolo câțiva geriatrici grizonanți, așezați pe taburetele din vinilin bej-marmorat. S-a văzut între ei, sorbind dintr-un pahar de vodcă cu sifon, arzând mocnit, întrebându-se dacă nu cumva ar fi cazul ca în sfârșit să se stingă.

De cealaltă parte a aleii, opusul lui Cousin's: Lil' Deb's Oasis, un restaurant și o destinație queer, primitoare și promovând incluziunea, cea mai călduroasă poală din oraș, dar umedă și vie ca o junglă. Descrierile vinurilor din meniul lor erau cele mai bune poeme din Hudson, iar locul deborda de pasteluri, ananași, banane și performeri, iar din loc în loc vedeai câte un detaliu roz-neon. Dacă intra, avea senzația că se va îneca în persoane cu genuri fluide sau că genul ei, oricum nu prea solid, s-ar putea infiltra ca o ciupercă și ar putea păta taburetele roz, dar că asta i-ar putea face bine, că ar fi exact lucrul de care avea nevoie. S-a uitat la fructele colorate, pictate pe lateralul clădirii, și s-a întrebat dacă ar trebui să se tundă cu breton.

Firește că era mai tentată să-și găsească prieteni în bolul cu fructe decât în scrumieră, dar oare s-ar fi integrat? Nu-și revendicase niciodată o identitate, din același motiv pentru care nu-și făcuse tatuaje: nu-și închipuia că s-ar fi putut decide la ceva. La începutul anilor '90, când încă avea energie pentru asemenea lucruri, flirtase cu ideea de a-și tatua jumătăți de avocado pe coate și de a-și accepta bisexualitatea, dar pe vremea aceea totul era atât de rigid, atât de alb sau negru, era un angajament prea mare, iar fructele de avocado și

persoanele bisexuale nu erau la fel de cool ca acum și păreau să vină doar din California. Cu siguranță nu și le dorea toată lumea pe pâine prăjită, la micul-dejun. Era o chestie de continuitate. Erau tratate cu teamă, în cel mai bun caz, asta dacă nu erau de-a dreptul discriminate de comunitățile gay și hetero deopotrivă. Dar acum, Greta era oarecum în vârstă, iar cei din restaurant erau oarecum tineri și era în sfârșit acceptabil să fii oarecum gay. Ar fi putut să se așeze la bar și să mănânce niște caracatiță, nu?

În schimb, a intrat în scrumieră. Tavanul jos era luminat cu șiraguri de leduri colorate — Crăciunul la sfârșitul lui iunie —, pe câteva televizoare mici rulau curse de cai, iar pe un ecran mare cu plasmă, un meci de box. Totul era acoperit de un strat de praf lipicios. La barul în formă de potcoavă, cele mai multe dintre taburete erau ocupate, dar a găsit unul liber pe arcul potcoavei.

Nimeni n-a observat-o, nici măcar persoana din spatele barului, singura femeie de acolo. Din boxe a început să răsune Caught Up in You, iar Greta a studiat-o pe barmaniță întreaga melodie, fără să fie observată. Părul ei rozaliu avea rădăcini albe mult crescute și purta blugi cu talie joasă și un tricou roz, cu o insulă pustie desenată pe piept — o insuliță cu un singur palmier, fără naufragiați —, peste care scria „Islanda“ cu un albastru-glacial. Avea în jur de cincizeci de ani. Greta s-a întrebat puțin cam îndelung dacă tricoul ei era o găselniță fără semnificație sau dacă era despre schimbarea climatică ori dacă într-adevăr călătorise în Islanda și, dacă da, oare ce făcuse acolo? Avea obiceiul să-și odihnească mâinile pe șolduri când vorbea cu clienții, care arătau ca niște ziare vechi, și de a râde la propriile glume. Avea un râs maniacal și strident.

Fără s-o privească, bărbatul așezat pe taburetul de lângă Greta a întrebat-o:

— Ce bei?

— Vodcă cu sifon, a răspuns Greta.

— Vera, fă-i o vodcă cu sifon, a spus el, strigând-o pe barmaniță.

Greta se aștepta la o privire urâcioasă, dar femeia de la bar a zâmbit benign în timp ce-i turna vodca într-o halbă.

— Lime? a întrebat bărbatul.

— Lămâie, a răspuns Greta, iar tipul, translatorul ei, a făcut o pauză înainte să transmită informația mai departe, de parcă ar fi cerut

fructul pasiunii sau litchi.

Bărbatul era bronzat, masiv și musculos, cu o coadă de cal subțire și sinistră, și se uita atent la meciul de box, de parcă ar fi pariat bani frumoși pe el. Părea să bea apă minerală, dar cum toate băuturile erau servite la halbă, putea la fel de bine să fie gin sau vodcă.

Vera i-a adus băutura Gretei.

— Te supără fratele meu?

Greta a zâmbit și i-a spus că nu.

— Să-mi zici dacă te supără, a spus Vera și s-a îndepărtat.

A trecut o clipă lungă, în care Greta a simțit că-i încărunțește părul de pe ceafă. Nu se așteptase să stea lângă el. Se uitase după cineva care să semene cu Harvey Keitel în Pianul, de exemplu, minus tatuajele de pe față, pentru că Măreața Elvețiană îi spusese că semăna cu el, dar firește că Keith nu semăna deloc cu Harvey Keitel. Pentru că avea ochii lipiți de televizor, a riscat și l-a privit mai atent. Nu semăna cu nimeni. În fine, poate cu James Caan? Dar mai înalt, mai tânăr. Și mai sărac, evident, dar cu o postură bună. Purta un maiou alb mulat și pantaloni la dungă, strâmți. Oare Harvey Keitel nu poartă ceva similar în Taxi Driver? Acum vedea asemănarea, deși Keith n-ar fi purtat nici mort o pălărie de fetru sau un ghiul pe degetul mic. Arăta mai degrabă ca Dl. White, din Profesioniștii crimei, dar fără cămașă și cravată. Avea prezență, a hotărât ea, și părea conștient de fiecare mușchi din corpul lui, inclusiv de cei din mâini și din picioare.

Mâinile lui. Roșii, umflate, foarte mari. Inevitabil, și le-a închipuit în jurul gâtului palid al Măreței Elveține, strângând și slăbind strânsoarea, și i s-a pus un nod în gât. Era ușor să-și închipuie mâinile lui comițând un act violent, dar era dificil să-și închipuie expresia de pe chipul lui. Avea un chip calm, rațional, deși nu-i putea vedea decât profilul. Încă nu o privise direct. Iar sociopații pot fi calmi, să fim serioși. Să ne amintim de Hannibal și de pulsul lui liniștit.

S-a gândit la Piñon, sperând că încă dormea în anticameră, acolo unde îl lăsase. Aceea era prima seară în două săptămâni, când Greta plecase de lângă el pentru mai mult de douăzeci de minute. Nu-și revenea la fel de repede ca altădată, iar dacă veterinarul raportase incidentul la poliție, aceștia nu o contactaseră.

I-a trecut prin minte că Keith se holba la televizor tocmai ca să nu se uite la ea, că, de fapt, nu-l interesa câtuși de puțin boxul, că știa exact

cine era Greta, pentru că le urmărise pe ea și pe Măreața Elvețiană luni întregi, că-i împușcase Gretei câinele cu sânge-rece și că era ultraconștient de corpul lui, pentru că era o masă de nervi tensionați. Dar de ce vorbise cu ea? Să vadă dacă Greta știa cine e. Nu știuse, evident, dar acum știa. Probabil putea simți că-l recunoscuse și se ruga să nu-l dea în vileag de față cu sora lui și toate aceste fețe de ziar. Firește, nu era sigură că încercase să-l omoare pe Piñon, dar ar fi fost grăitor să vadă cum reacționează, dacă îi spune pe nume.

— Keith, a spus ea.

El s-a întors ușor către Greta, dar cu ochii în continuare ațintiți asupra ecranului.

— Ce?

— Așa te cheamă, nu? Keith.

— Aha.

— Nu mă recunoști?

A privit-o sceptic, apoi s-a întors repede către televizor.

— Mă recunoști, nu-i așa?

— Poate, ar trebui? a spus el, ridicând din sprâncene.

— Da. Sunt Greta.

A privit-o cu căldură. Credea că flirtează cu el. Ar fi putut s-o pomenească pe Măreața Elvețiană, ca să vadă cum îi cade fața sau cum se înroșește, sau ar fi putut trece direct la subiect.

— Ai împușcat câinele greșit.

— Poftim?

— Ai împușcat câinele greșit. Acum două săptămâni. Ai vrut să-l împuști pe cel mare și argintiu, dar l-ai împușcat pe micuț. Pe micuțul meu.

A început să râdă, de parcă n-ar fi auzit bine.

— Stai puțin. Ce?

— Mi-ai împușcat câinele. Cu arma. În picior? Nu pe-al ei… pe-al

meu.

De data asta s-a întors către ea și a privit-o în ochi.

— De unde ești, drăguță?

— Știi tu. Știi foarte bine unde locuiesc. Lângă departamentul de pompieri. Ți-am văzut camioneta parcată de cealaltă parte a străzii. Probabil că m-ai văzut cu ea.

— Cu cine?

— Cu ea, a răspuns Greta.

A tresărit și s-a întors către bar.

— Chiar n-am chef azi, femeie.

— Ar trebui să știi cât a suferit câinele meu. A fost o mare lovitură pentru el. Și pentru mine.

— Ador câinii. N-aș împușca în veci un câine.

Și-a terminat băutura, iar Vera s-a apropiat de el.

— Încă un rând, Keith?

— Dacă n-am încotro, a spus el.

Vera s-a îndepărtat și a turnat mult prea mult gin într-o halbă.

— Hai să zicem așa, te-aș împușca pe tine înainte să împușc un câine, a spus Keith aproape șoptit.

Greta a simțit ceva în stomac. Ceva ascuțit. Fără să-și dea seama, se aplecase spre Keith. S-a îndreptat în scaun și a dat pe gât paharul cu băutură.

— Ai auzit ce-am spus? a întrebat Keith pe același ton șoptit.

Vera a așezat băutura în fața lui Keith, dar acesta nu s-a atins de ea.

— Atât de mult iubesc animalele, a spus Keith pe un ton normal. N-aș împușca nici măcar o căprioară și sunt la tot pasul. Sunt șase căprioare în tufișurile din curtea mea. Dar eu nu vânez, nici măcar nu am armă.

— Dar câinele tău era obez. Și trist. Nu-ți amintești? Așa că nu poți

iubi prea mult câinii…

— Ești beată, femeie? N-am niciun câine.

A făcut un schimb de priviri exasperate cu tipul de lângă el. „Muierile“, părea să spună.

— Câinele pe care-l aveai atunci, înainte să…

— Uite care-i treaba, nu te cunosc, a spus el, ridicând tonul. Nu te știu și nu-ți știu nici câinele, nu știu nimic. Acum încerc să mă uit la televizor.

A clătinat din cap și s-a întors către ecran. Meciul de box se terminase și ringul era plin de oameni.

— Superb, perfect.

— Nu mă mai urmări, a zis Greta.

— Marș de-aici, târfă proastă de oraș. Habar n-ai unde ești și cu cine stai de vorbă, a zbierat el.

Vera s-a apropiat și i-a luat paharul Gretei.

— Gata? a întrebat ea blând. Băutura e din partea casei, bine? Să nu te mai întorci aici.

Pe Greta aproape c-au lăsat-o genunchii în timp ce ieșea din bar și o auzea pe Vera râzând.

Inima? În continuare își simțea inima în gât, când a intrat pe alee și a văzut mașina Măreței Elvețiene. Schimbaseră câteva mesaje din seara cu incidentul, dar nu se mai văzuseră, iar Măreței Elvețiene nu-i stătea în fire să vină fără să sune înainte. Oare Silas pățise ceva? Greta a intrat repede în casă.

Măreața Elvețiană nu doar că intrase singură în casă, dar stătea întinsă pe patul Gretei, cu picioarele încrucișate, cu mâinile la ceafă, și se uita la tavanul crăpat de parcă ar fi fost plin de constelații, ceea ce probabil că era.

— Unde e Silas?

— Acasă, a răspuns Măreața Elvețiană.

— Ce cauți aici?

— Am venit să văd ce faceți tu și Piñon.

Greta a băgat capul în anticameră — Piñon dormea bușteан, sforăind. Greta a ales să se așeze pe fotoliu, la o distanță sigură de pat și de subsuoara expusă a Măreței Elveției. I-a vibrat telefonul; un mesaj de la Sabine, care-i spunea că era în drum spre Maine, să mănânce scoici cu niște vechi prieteni, așa cum făcea în fiecare vară, și că avea să se întoarcă peste câteva zile.

— Unde ai fost? a întrebat Măreața Elveția.

— Am ieșit.

— Într-un bar?

— Da, a răspuns Greta.

— Ai cunoscut pe cineva?

Desigur, acum era momentul să-i spună Măreței Elveției că-i cunoscuse în persoană pe Keith și pe minunata lui soră, că se uitase atent la mâinile lui uriașe, la codița lui sinistră, la furia lui cu greu reprimată. Încă era tulburată de ceea ce-i spusese: „Te-aș împușca pe tine înainte să împușc orice câine“, ceea ce credea că e adevărat. Acum, că se gândea mai bine, Vera părea cea care o recunoscuse pe Greta. Poate că Vera era cea care le urmărea, cea în legătură cu care trebuia să-și facă griji. Pe de altă parte, cine confruntă un fost deținut violent pe terenul lui și-l acuză de tentativă de omor? Poate că tu ești cea care urmărește oameni, și-a spus Greta. Tu ești cea în legătură cu care oamenii ar trebui să-și facă griji.

— Deci? a întrebat Măreața Elveția.

— Da, am cunoscut pe cineva.

— Și?

— Un tip foarte mișto. Poate nu tocmai la prima tinerețe.

— Te întorci la bărbați?

— La oameni. Sunt deschisă, a spus Greta.

— Ești deschisă și către mine?

— Depinde. Ce vrei?

— Cui îi scrii?

Greta îi trimitea lui Sabine niște emoticoane cu animale. Se pare că „măgăreii“, așa cum le tot spunea Sabine, urmau să vină în aceeași perioadă în care se întorcea din Maine, dar Greta n-a vrut să împărtășească această veste cu Măreața Elvețiană. Măgăreii nu erau treaba ei.

— Spune-mi, a zis Măreața Elvețiană.

— Notam ceva în jurnalul meu de vise.

Măreața Elvețiană a încetat cu întrebările. Dintr-un motiv sau altul, visele erau sacre pentru ea.

— Aș vrea să accept oferta ta. Cea din e-mailul pe care mi l-ai trimis. Ziceai că aș putea să… știi tu.

— Dacă nici măcar n-o poți rosti, poate că n-ar trebui să facem asta. Și-n plus, asta era atunci. N-ar fi stupid acum?

— Mă gândeam că ar putea fi… cathartic, a chicotit Măreața Elvețiană.

Pentru ea, cu siguranță. Pentru Greta, pură înjosire. Dar poate că asta merita pentru faptul că-și urmase toate impulsurile și toanele, pentru că provocase un asemenea haos, pentru că nu luase în considerare demnitatea celorlalți, în principal demnitatea lui Luke, dar nici pe cea a lui Keith, care, până la urmă, era o ființă umană și care probabil că nu-i împușcase câinele și care-și ispășise pedeapsa. Oare Greta își ispășise pedeapsa? Nu fusese niciodată cu adevărat umilită. Poate că asta avea să-i aducă izbăvirea.

În fine, erau doar niște palme la fund. Nu era nevoie să facă din asta un ritual cu pompă. S-a descheiat la pantaloni, i-a lăsat să cadă pe podea, apoi s-a aplecat peste tăblia de fier a patului, ceea ce era mai staniu decât să se aplece peste marginea patului. Cu o oră în urmă, stătuse lângă bărbatul care-i zdrobise oasele feței Măreței Elveține, iar acum aștepta ca aceasta s-o bată la fundul gol. Nu chiar un cerc complet, dar părea bizar de… corect. Poate că asta avea să-i aducă Măreței Elveține mântuirea. Poate că, după asta, amândouă aveau să fie libere.

— Asta s-ar numi „încheiere“? a întrebat Greta.

— Ai spus la fundul gol.

Greta și-a dat jos chiloții. Mărețа Elvețiană a luat peria de păr din lemn a Gretei și a testat-o pe palmă.

— Fără milă, corect? a întrebat Mărețа Elvețiană.

— Da, dar în liniște. Piñon doarme.

— Care e cuvântul tău de siguranță?

— Nu știu… diaree?

Mărețа Elvețiană a lovit fesa dreaptă a Gretei nu o dată, nu de două ori, ci de cincisprezece ori — până s-a înroșit și s-a inflamat îndeajuns de tare, a presupus Greta —, înainte să treacă la cealaltă. Părea hotărâtă să aplice loviturile egal și cu aceeași forță și nu se abținea. Greta nu mai fusese bătută la fundul gol de la grădiniță și niciodată cu o perie de păr. Era mai zgomotos și mai dureros decât își închipuise, dar Piñon n-a lătrat. Nici măcar nu s-a trezit.

— Doare? a întrebat Mărețа Elvețiană plină de speranță.

— Doare ca dracu'.

Mărețа Elvețiană a mai lovit-o viguros de câteva ori și apoi a lăsat peria din mână. Gâfâia. Greta s-a întors puțin să-i privească chipul. Era la fel de roșu ca fundul Gretei și nu o văzuse niciodată mai… întrupată.

— O să-mi fie dor să aud cum procesezi asta în terapie, a spus Greta.

— Am renunțat la terapie, a zis Mărețа Elvețiană, trăgându-și sufletul. Trebuie să mă întind puțin.

Mărețа Elvețiană s-a urcat în pat și s-a întins pe-o parte. A ridicat o mână, arătând că vrea să fie ținută în brațe. Greta s-a lipit de spatele ei, ca pe vremuri. Îi plăcea să se prefacă blocată, prinsă de Mărețа Elvețiană, la fel cum rămân câinii lipiți după împerechere.

— De ce ai renunțat? Credeam că te ajută, în felul lui om-enesc.

— Plec în Ecuador peste o săptămână. M-am săturat să vorbesc despre mine. Dar tu… mă gândeam zilele trecute la cât de greu trebuie să-ți fi fost să nu vorbești, să nu-mi spui toate lucrurile pe care le transcriai. Probabil că știi tot felul de mizerii despre toată lumea din oraș.

— Așa e.

Măreața Elvețiană și-a depărtat picioarele suficient cât să încapă între ele mâna Gretei. Greta s-a oprit, dar numai pentru trei secunde.

— Sper că e la fel de bine cum îți aminteai, a spus Măreața Elvețiană după câteva minute.

Greta și-a retras mâna. A dus-o la nas și a respirat adânc.

— Într-adevăr.

— Nu am terminat-o cu tine. Nu sunt sigură că o s-o fac vreodată.

— Nici eu, dar m-am săturat să mă ascund. Ar trebui să-i spui lui Luke despre noi, înainte să-i spună altcineva. Ar trebui să-i spui imediat. În seara asta, cum ajungi acasă.

18

Patru zile mai târziu, la prima ședință cu Om, Greta a ajuns mai devreme, să-și bea cafeaua la Cathedral. Deja băuse trei cești acasă, dar puțină cofeină în plus avea să genereze un flux neîntrerupt al povestirii, iar Om menționase că avea să fie o ședință scurtă. S-a așezat la o masă și a așteptat ca licoarea să-și facă efectul — sudoarea, tremuratul, dar, spera ea, nu și rahatul —, întrebându-se dacă toți clienții lui Om ajungeau la cabinet într-o stare asemănătoare, în pragul unui infarct tăcut. Niciunul dintre ei nu era în preajmă. Locul era plin de voci pe care nu le recunoștea. La masa din dreapta ei, două doamne se încruntau la câteva mostre de material textil. În stânga ei stăteau doi tipi — un fel de bucătari, a presupus Greta, de vreme ce amândoi purtau pantaloni de bucătar în carouri și papuci murdari. Cel de lângă ea mirosea a băutură și a tone de ceapă.

— Acum câteva seri eram în față la Lil' Deb, fumam pe alee și au ieșit doi tipi din barul ăla de alături, în care nu intră nimeni niciodată, a zis Ceapă.

— Cousin's, a spus celălalt tip.

Greta s-a înviorat. Fumase și ea pe aceeași alee, cu o săptămână în urmă. De aici încolo, probabil că trebuia să afle bârfele ca-n zilele bune, trăgând cu urechea la conversațiile celorlalți, la fel ca toată lumea.

— Unul arăta ca un patagonez venit din New York. Celălalt era un localnic mai în vârstă, cu umerii păroși, cu un maiou băgat în niște pantaloni scurți și lălâi de blugi. În orice caz, se certau pe alee, cam la zece metri de mine, și m-am gândit că poate discutau despre politică. Despre Trump sau mai știu eu ce. Orășeanul se ambalase rău de tot. Nu era foarte vocal, dar părea impulsiv, gata să dea cu pumnul, a zis Ceapă.

— Erau beți?

— Ăsta de-aici din Hudson cred că era. E genul ăla care pare beat orice-ar face. Pun pariu că se face praf după două pahare. Efectul de șampon.

Ceapă a tușit.

— Ce e aia?

— Când ficatul e atât de saturat, că e nevoie de numai câțiva stropi de alcool ca să facă spumă.

— Mi se întâmplă și mie.

— Nu ți se întâmplă. Doar alcoolicii profesioniști ajung la efectul de șampon. Îți ia ani de zile. Eu mai am doar puțin până acolo. Oricum, nu știu de ce se certau, dar localnicul a încercat să intre înapoi în bar și-atunci orășeanul a făcut o mare greșeală. — Ceapă a tușit din nou. — A scos un cuțit. Îți dai seama? A scos un cuțit la localnicul beat. Pe o alee. Duminica.

Celălalt tip a pufnit.

— Lasă-mă să ghicesc, era un Opinel.

— Ce?

— Bricegele alea franțuzești, de fițe.

— Nu, părea un cuțit de vânătoare. Inițial mi s-a părut că era un satâr, dar n-avea lama suficient de lată.

— Doamne ferește, a zis celălalt tip.

— Da. Și nu doar că a scos cuțitul, a început să amenințe și să facă manevre, de parcă era în Poveste din cartierul de vest. Era așa exagerat. Aproape c-am izbucnit în râs.

— Localnicul râdea și el?

— Nici vorbă. Era ca de piatră. Se uita la pușțiul ăla care spinteca aerul. Dar apoi, dintr-odată, s-a trezit la viață, a ridicat pumnii și a început să facă manevre de eschivă. Pentru o clipă am crezut că totul e regizat, chiar mă uitam în jur după echipa de filmare, întrebându-mă dacă se filmează de pe vreun acoperiș.

— Da, sunt surprins că nu se fac mai multe filme aici, la Bazilică, de exemplu… a spus celălalt tip.

— Stai puțin. Localnicul, nu știu cum a făcut, dar s-a apropiat superrepede și i-a luat cuțitul orășeanului. A părut un truc de magie. Acum localnicul ținea cuțitul. Am crezut că acolo se termină, că o să

plece, dar…

Ceapă era palid și asudat. Greta l-a privit ștergându-și fruntea cu o bandană mototolită.

— L-a înjunghiat pe puști în abdomen, de opt sau de nouă ori.

— Ce?! Nu se poate, a zis celălalt tip.

Gretei i-a sărit inima din piept, deși nu știa de ce, pentru că nu era prima înjunghiere de care auzise în Hudson.

— S-a întâmplat atât de repede, încât am crezut că am halucinații. Probabil că orășeanul credea și el că are halucinații. Tu știi ce expresie avea pe față? N-am văzut în viața mea atâta uluire.

— Să-mi bag, probabil că venise aici în weekend, săracul, să stea într-un Airbnb, să facă trasee pe Catskills…

— Da, nici nu i-a trecut prin cap c-o să fie înjunghiat. Adică, vii aici să scapi de-ale tale.

— Și-apoi ce s-a întâmplat?

— Localnicul nici n-a clipit. Parcă tocmai tocase un piept de pui pentru salată sau ceva de genul ăsta.

— Și ce-ai făcut? Ai chemat poliția?

— Eram șocat, frate. Oamenii ieșeau din ambele localuri, era plin de sânge peste tot. Orășeanul era scăldat în sânge și pe jos erau bălți de sânge pur și simplu.

— Uităm ușor cât sânge avem în noi, a spus celălalt tip.

Gretei a început să-i bolborosească stomacul.

— Puștiul stătea în poziție fetală, ținându-se de abdomen, iar sângele curgea din el ca de la robinet. Am început să plâng, nu mi-e rușine s-o recunosc. În hohote. De parcă și în mine se deschisese un robinet.

— Și localnicul ce făcea?

— Stătea acolo, pur și simplu. A lăsat cuțitul din mână în clipa în care a auzit sirenele. Toți oamenii de la Deb's o luaseră razna, plângeau, urlau, câțiva stăteau cu puștiul, îl acoperiseră cu prosoape, îl țineau de mână, îi puneau întrebări, dar puștiul… plângea. În filme, când cineva

e înjunghiat, intră în stare de șoc, nu? Zace pur și simplu, se uită la cer. Nu și tipul ăsta. Era perfect conștient, cu totul prezent. A fost superintens, frate. Dar cred că și-a pierdut cunoștința înainte s-ajungă ambulanța.

— Și oamenii de la Cousin's? Ce făceau?

— Stăteau pe-acolo, clătinau din cap de parcă s-ar înjunghia turiști pe alee în fiecare zi. Apoi au venit vreo șaisprezece polițiști și l-au arestat pe localnic, iar pe bietul puști l-au dus la ambulanță, dar în continuare era sânge peste tot și câțiva oameni vomitau. Literalmente, vomitau care pe unde. Am fost atât de traumatizat, că a doua zi n-am putut să muncesc. Mă simțeam ca și cum eu fusesem înjunghiat. Doamne, cum plângea! De parcă nu mai plânsese de ani întregi și acum ieșea totul la suprafață. Îmi amintesc că așa am reacționat și eu când mi-a spus tata că nu-i plac picturile mele. Făceam autoportrete nud și mi-a spus că trupul meu…

— Dar de ce crezi că se certau?

Mulțumesc, s-a gândit Greta.

— Habar n-am, a zis Ceapă.

— Pun pariu c-a fost o chestie de teritoriu. Probabil că puștiul a intrat în bar și a cerut un mojito, iar localnicul i-a spus: Hai, dă-i drumu' de-aici, puștiule…

— Da, localnicul părea sociopat. Ca tata…

— Dar închipuie-ți cum e să fii înjunghiat cu propriul cuțit, frate. Adică, există ceva mai umilitor?

— Nu, a spus Ceapă, trăgându-și nasul.

— Mă întreb dacă mai trăiește. Dacă pierzi atât de mult sânge, nu pot să ți-l bage pur și simplu înapoi, în corp. Durează câteva săptămâni, mă gândesc. Ca să nu mai vorbim despre organele afectate.

Au rămas tăcuți un minut întreg. Greta a observat că întârziase cinci minute.

— Ai încercat ceviche-le de la Lil' Deb's? a întrebat Ceapă.

— De obicei îmi iau Plato Tropical de la ei, cu avocado, a spus celălalt tip.

Sus, Om a condus-o în biroul lui și a întrebat-o de ce șchiopăta. Greta i-a spus că la un moment dat călcase într-un ciob care-i rămăsese în talpă. A rugat-o să se descalțe, iar ea și-a scos sandalele sceptică și s-a așezat pe canapeaua roz. Om s-a așezat în fața ei, privindu-i picioarele desculțe. Greta s-a gândit că avea să-i examineze piciorul sau măcar să facă vreun comentariu despre faptul că picioarele ei nu erau la fel. În schimb, a intrat direct în pâine și a întrebat-o unde era în ziua în care s-a sinucis mama ei.

Greta și-a dres glasul.

— Un tip a fost înjunghiat de câteva ori pe aleea de lângă Cousin's. Ai auzit?

Om a ridicat o mână.

— În biroul ăsta sunt interzise bârfele.

— De când?

— De azi. Avem doar treizeci de minute la dispoziție, a spus Om și s-a uitat la telefon. Haide să ne concentrăm asupra ta. Povestește-mi despre ziua aceea. Unde erai?

— Nu vrei să-ți schițez contextul copilăriei mele înainte? Să-ți spun câte ceva despre mama? Despre anii premergători morții ei? Am mai fost la terapie. De obicei așa începe.

Om a ridicat din umeri și i-a amintit Gretei că nu era acel gen de terapeut, respectiv genul de terapeut adevărat. Părea hotărât să afle ce-și amintea Greta din acea zi — ce făcea, cu ce era îmbrăcată, ce gândea, ce simțea, unde se afla în trupul ei —, așa că i-a spus adevărul, că era la sute de kilometri depărtare, în Sierra Nevada, într-o tabără de echitație pentru fete, deși nu călărise în viața ei.

— Te-a trimis în tabără ca să se asigure că n-o să fii acasă, a spus Om, sigur pe el.

Nu, nu era așa. Greta se înscrisese singură în tabără și așteptase până-n ultima clipă ca să-i spună mamei ei.

— Nu pari genul de persoană căreia să-i placă în mod deosebit caii, a spus Om.

— Nu sunt, a răspuns Greta.

Mersese pentru că-i plăcea de-o fată căreia îi plăceau caii, o fată pe nume Heather. Nu erau chiar prietene, dar mergeau la aceeași școală și se cunoșteau de ani întregi. Școala era mică. O școală luterană privată, din South Bay, Los Angeles. Comparativ cu restul colegilor, familiile lor erau sărace. Heather și Greta erau singurele eleve de clasa a șaptea și a opta care trăiau în apartamente, spre exemplu, care veneau cu autobuzul la școală și ai căror părinți nu participau la nimic, nici măcar la serbările de Crăciun.

Cum părinții lui Heather încă erau căsătoriți, Greta presupusese că provenea dintr-o familie mai stabilă, dar s-a dovedit că Heather petrecea mult timp la grajduri. Deși nu-și putea permite să aibă un cal al ei și probabil că n-avea să și-o permită niciodată, lucra weekendurile pentru practicanții de activități ecvestre din Rancho Palos Verdes. Avea un păr roșcat atât de lung, încât adesea se așeza pe el din greșeală. Dinții, la rândul lor lungi, i se iteau printre buze, iar Greta era fascinată de picioarele ei păroase, de pasiunea ei de tocilară, de felul conservator în care se îmbrăca și se mișca, de dragostea ei față de natură și de musli, de romanele siropoase pe care le citea, de cât de calmă, de capabilă și de dezinvoltă părea. Aparținea unei alte lumi, cu propriile sale reguli, care părea un loc bun în care să dispari. Greta își dorea să pătrundă și ea în această lume, dar avea nevoie de o intrare. De aceea s-a prefăcut că nu o îngrozeau caii și s-a înscris în tabără. Văzuse numele lui Heather pe listă — singurul nume — și-l adăugase și pe al ei. Tabăra era scumpă, dar a obținut un ajutor financiar prin intermediul unui program și, după o lună sau două, era în autocar cu Heather și alte câteva iubitoare de cai în vârstă de treisprezece ani, în drum spre Sierra Nevada.

Om a deschis un carnet și a început să mâzgălească ceva… niște tâmpenii, și-a închipuit Greta. Shebiscuit. Ochelari pentru cai. Ketamină. Micul meu pisoiaș ponei. Sarah Jessica Parker.

Au mers cu autocarul timp de douăsprezece ore. În afară de Heather, Greta nu cunoștea pe nimeni — celelalte fete erau de la altă școală —, așa că ea și Heather au stat una lângă cealaltă. Heather purta o bandană roșie la gât, pantaloni scurți kaki și bocanci pentru drumeții. Holbându-se la părul de pe coapsele lui Heather, și-a imaginat tufișul dintre picioarele ei ca pe un mușuroi roșu, ceva ce ar fi vrut să împungă blând cu un băț. Au bârfit școala, profesorii comuni, dar nu s-a creat o conexiune prea profundă, pentru că, peste treizeci de minute, Greta a făcut caca pe ea. Nu mai pățise niciodată așa ceva, motiv pentru care a intrat într-o fază de negare preț de o oră, până

când au făcut un popas și a văzut dezastrul cu propriii ochi. A fost devastată, firește, când a trebuit să-și arunce chiloții în coșul de gunoi și să-și spele blugii în chiuvetă, ceea ce a durat mult prea mult. Toată lumea o aștepta să se întoarcă în autocar. Deja știau cu toții ce se întâmplase. Știuseră de ore întregi, dar nu ziseseră nimic. Rușinea pe care a simțit-o Greta a fost atât de intensă, încât i-a provocat ceea ce păreau arsuri de gradul doi pe față și pe piept. Retrospectiv, s-ar fi putut bucura de întreaga situație, pentru că n-a mai reușit să facă caca o săptămână.

În autocar, Greta s-a semiîmprietenit cu o populară fată iubitoare de cai, care vomitase în punga cu sendvișuri. Dar, să fim serioși, să vomiți nu era la fel de rău ca a face pe tine, așa că Greta și-a dat seama că nu avea să fie primită în cercul lor intim. Ceea ce era în regulă. Fetele astea iubitoare de cai nu prea aveau umor, era dificil s-ajungi să le cunoști și n-aveau deloc școala vieții. O bună bucată din drumul acela lung, un bărbat cu mustață și-a condus decapotabila roșie în paralel cu autocarul, cu pula în mână și-un zâmbet larg pe față.

Un pervers de modă veche, a mâzgălit Om pe carnet. Genul Magnum PI.

Ce-i drept, avea pula mare, lungă și tare ca o baghetă, te-ai fi gândit că voia să bată fetele cu ea peste față. Greta nu mai asistase niciodată la asemenea crize de urlat și plâns. Îndrumătorii din tabără erau la rândul lor surescitați, dându-se peste cap să noteze numărul de înmatriculare al mașinii bărbatului, dar Greta abia dacă a fost atentă. Fraierii ăia nu știau că nu trebuie să reacționezi? Făceau exact ce voia tipul ăla să facă. Dar Greta n-a făcut-o pe niciuna dintre fete să se simtă prost din cauza asta. Nu era acest gen de om. S-a străduit să le consoleze. Era evident că proveneau din lumi foarte diferite de a ei. În lumea Gretei, la orice colț era un dubios cu ea în mână, în fiecare Dairy Queen, în fiecare sală de cinema, sperând din tot sufletul să fie văzut și să-ți strice ziua. Era parte din viață. Așa că s-a străduit să nu le judece prea aspru pe fetele iubitoare de cai. Cine știe, poate că în secunda în care ar fi văzut un penis de cal erect, ea ar fi fost cea care ar fi urlat și ar fi plâns, iar fetele acelea ar fi consolat-o pe ea.

8=======D, și l-a imaginat pe Om desenând.

Statul la cort s-a dovedit a fi un tip distinct de iad pe care Greta nu-l mai trăise. Se afla pentru prima dată într-o pădure. Trebuiau să facă muncă fizică, ceva cu care Greta nu era obișnuită, și să doarmă pe jos. Fiecare avea un cal desemnat. Pe iapa Gretei o chema Honey. Greta trebuia să petreacă șase zile cu Honey, călărind, hrănind-o, țesălând-o,

dar Honey nu era proastă. S-a uitat la tenișii Gretei — o pereche de Vans până la glezne — și și-a dat seama că Greta era o impostoare, o intrusă. Odată ce Honey s-a prins care era treaba cu Greta, i-a fost greu s-o mai ia în serios și cine-ar fi putut-o condamna? Greta și-a amintit cum a urcat în șa și a rostit acel dii prelung pe care-l exersase ore în șir. Încăpățânată, Honey a rămas pe loc, privind-o pe Greta peste umăr, cu o ură plină de spleen în ochi. Uneori, Greta încerca s-o separe pe Honey de ceilalți cai, ca să poată crea o conexiune cu ea în intimitate, dar Honey nici nu voia să audă. Părea să aibă două stări: o furie tăcută, mocnită sau o tristețe copleșitoare. Greta își dădea seama că Honey era profund nefericită, din felul în care mesteca. O vreme, Greta a crezut că poate Honey avea ceva de împărțit cu unul dintre ceilalți cai, poate îl plăcea pe vreunul dintre masculi sau poate pe vreo femelă, cine știe, poate era gay.

Pe-atunci, Greta abia începea să înțeleagă că relațiile interumane erau o absurditate, pentru că nimic nu părea să fie întru totul reciproc. Cineva mereu o plăcea sau o iubea pe cealaltă persoană mai mult decât era plăcut sau iubit, uneori, mult mai mult, iar alteori lucrurile se schimbau la 180 de grade și te trezeai de cealaltă parte a baricadei, dar nu exista niciodată egalitate, iar acesta era singurul lucru pe care te puteai baza în viață. Acest lucru era valabil între prieteni, între frați, între iubiți, între soți, chiar și între părinți și copii.

— Și mă gândesc că era valabil și între cai, a spus Greta.

A făcut o nouă pauză și l-a privit pe Om notând în carnet. Cai gay, și-a închipuit că scrie, sau poate doar Gay!!!

— Continuă, a murmurat Om.

— Da, deci Honey mi-a rupt inimioara. Dar mi-a rupt și piciorul în două locuri.

Om s-a oprit din notat și a privit-o pe Greta.

— Care picior?

— Dreptul, cel cu ciobul din talpă, a spus Greta.

Ding, ding, ding. Om s-a întors la notițe. Părea cu totul captivat, cu urechile ciulite. Greta a presupus că toate aceste imagini cu picioare și cai erau ca un vis umed pentru cineva care scria o carte.

— Despre ce e cartea ta? a întrebat dintr-odată Greta. Nu vorbești niciodată despre asta, ceea ce nu-ți stă în fire.

— Îți spun mai târziu, a mormăit Om. Zi-mi cum ți-a rupt Honey piciorul.

Erau pe acest traseu chinuitor de opt kilometri. Poteca era prăfoasă, întortocheată și plină de obstacole. Au trecut pe lângă o serie de oglinzi mirobolante — lacuri alpine reflectând creste înzăpezite, cu susul în jos —, dar se pare că lacurile erau prea reci ca să poți înota. Acest traseu părea mult prea avansat pentru niște fete de treisprezece ani, chiar și pentru cele cu experiență. Era stâncos și extrem de îngust și au călărit mult timp, opt fete pe opt cai și cei doi supraveghetori pe caii lor. Greta nu știa cum avea să parcurgă cei opt kilometri. Honey părea nefericită și extenuată, iar Greta era murdară și sătulă de cai. Încetase să mai admire peisajul. Nu se putea concentra decât asupra fundului calului din fața ei, asupra felului în care ieșea balega în cupe, ca înghețata de la Thrifty's.

Sindromul obsesiei pentru intestine, a notat Om.

La un moment dat, a apărut o creangă enormă, crescută deasupra potecii. Fetele din fața ei s-au aplecat, de parcă nu ar fi fost mare lucru. Pur și simplu și-au îmbrățișat caii și au trecut pe sub ea. Dar Gretei îi era frică s-o ia în brațe pe Honey. Așa că s-a prins de creangă și s-a ținut bine, iar Honey a continuat drumul fără ea. Greta a rămas fără cal, atârnând de creanga care s-a dovedit a fi la oarecare înălțime de pământ. Sceptică, s-a desprins de creangă și a aterizat în picioare. Supraveghetorii i-au spus să termine cu prostiile și să urce pe cal, ținea convoiul ecvestru pe loc și mai aveau mult de parcurs. Greta s-a dus la Honey, să urce în șa, dar terenul era înclinat, iar drumul era în pantă. Ar fi trebuit să urce de pe partea cealaltă, dar n-a făcut-o. Acela a fost momentul în care Honey s-a hotărât s-o calce pe Greta pe picior. A călcat-o cu una dintre copitele din spate și și-a lăsat greutatea uriașă pe piciorul ei, pentru că o ura pe Greta și nu voia să se clintească, deși Greta o bătea cu pumnii și țipa.

— Trebuie să fi fost traumatizant, a spus Om relaxat.

Dar a fost și o binecuvântare, pentru că acum Greta nu mai putea călări sau merge. Așa că supraveghetorii din tabără l-au găsit pe acest tip care avea o barcă. Greta nu-și mai amintea dacă supraveghetorii îl cunoșteau sau nu. Presupunea că nu. Părea să fie un tip oarecare, un tip care, întâmplător, era cu barca pe lac în ziua aceea. L-au rugat s-o ia pe Greta și s-o ducă pe celălalt mal, la capătul traseului, unde aveau să se reunească peste aproximativ trei sau patru ore, iar tipul a acceptat.

— Te-au lăsat singură cu el? Timp de trei ore? Sau a venit cineva cu tine? a întrebat Om.

— Eram doar eu și tipul ăla și barca lui, a răspuns Greta.

Om a rămas tăcut și a continuat să-și ia notițe.

Pe tip îl chema Diego și avea un accent italian. Greta nu-și închipuise că italienii ar putea avea părul blond și ochii albaștri. Era îmbrăcat în alb, iar barca lui, un schif uriaș, era albă și ea. Greta avea hainele murdare, părul nespălat, plin de praf, dar a tratat-o ca pe o prințesă și a ajutat-o să urce în barcă. I-a făcut un pat din câteva pături, i-a sprijinit piciorul pe-o pernă și au pornit la drum. Părea bucuros să aibă companie. Pe lac, departe de cai, Greta a văzut că erau înconjurați de stânci teatrale de granit și că Diego era cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată în carne și oase. L-a întrebat dacă era celebru și i-a spus că da, chiar era celebru. L-a întrebat în ce filme jucase, iar el a băgat mâna într-un coș și a scos o râșniță de piper luxoasă, din alamă. „Eu fac râșnițele astea de piper“, a spus. Apoi i-a dat Gretei un sendviș cu ton și o sticlă de bere de ghimbir rece. El a băut bere adevărată și a mâncat câteva mandarine una după alta, aruncând cojile în apă. Combinația de culori — portocaliul aprins, turcoazul lacului, cămașa și dinții lui albi — a deschis o ușă în mintea Gretei, o ușă pe care în general prefera s-o țină ferecată, dar acum și-a dat voie să treacă pragul și să exploreze. Nu e chiar atât de rău în locul ăsta, s-a gândit ea. Poate că de aici încolo avea să petreacă mai mult timp în acea încăpere.

— Ce încăpere? a întrebat Om.

— Viitorul, a răspuns Greta.

— Începuseși deja să te masturbezi?

— Da.

Om s-a întors la notițele lui. Sânge menstrual. Tărâmul făgăduinței.

Au traversat lacul în tihnă. Diego i-a dat Gretei un binoclu și i-a vorbit despre păsări. Părea obsedat de femela acestei specii mafiote de păsări, numită trupial negru de cireadă. Își depune ouăle în cuiburile altor păsări, precum pitulicea, care nu seamănă deloc cu trupialul negru de cireadă, asigurându-se înainte că în cuib sunt ouă, deși e evident că ouăle ei nu sunt în locul potrivit. Ouăle de trupial negru de cireadă sunt mari, cu pete. Ouăle de pitulice sunt mici. Femela de trupial pândește cuibul, să se asigure că ouăle ei sunt acceptate de

pitulice. Dacă nu sunt, trupialul ucide puii de pitulice și distruge cuibul. Dacă sunt acceptate, pleacă în vacanță peste iarnă. Greta a întrebat despre masculi. „Sunt de acord cu acest aranjament“, i-a spus Diego.

Părinți toxici.

La un moment dat, Diego i-a examinat piciorul umflat. Putea să-și miște degetele cât de cât și i-a spus că avea o luxație urâtă, dar că poate nu era rupt, și a încurajat-o să-și bage piciorul în apa rece din lac. Diego și-a scos cămașa și a sărit în lac, iar ea l-a privit îndepărtându-se înot, picioarele lui puternice făcând acea forfecare exagerată, și-apoi s-a oprit la aproximativ zece metri distanță, privind-o cu ochii mijiți. Probabil că a recunoscut expresia de pe fața ei — dorința profundă —, pentru că a tras aer în piept, s-a scufundat și a înotat înapoi la ea. Greta avea picioarele în apă, iar el a prins-o de glezne și i le-a ținut în palme. S-a gândit că poate avea s-o tragă sub apă, dar n-a făcut-o. A plutit pe spate, privind-o în ochi, clipind și, pentru că avea fața udă, Gretei i s-a părut că Diego lăcrima, simțind ceea ce ar fi putut descrie doar ca extaz isteric.

Căzuse în apă, iar el era acolo s-o prindă. Îi rostea numele iar și iar, accentuând T-ul de fiecare dată, ceea ce o făcea să se simtă ca altcineva, dar, totodată, mai aproape de ea însăși. Apoi a ajutat-o să urce în barcă și i-a spus că probabil avea rău de înălțime.

Tulburări psihice. Sanatoriu. Helena Bonham Carter.

Diego a ținut un prosop în jurul ei cât și-a dat jos hainele ude și… vă închipuiți ce-a urmat.

— Ce? a întrebat Om uluit.

— Glumesc. Nu s-a întâmplat nimic. M-a mângâiat, dar numai cu accentul lui. Mi-a citit dintr-un ghid montan cât mi s-au uscat hainele, iar apoi a venit momentul să mă întorc în tabără. Ca să mai trag de timp, i-am spus că era ziua mea.

Păruse un gest lacom și greșit chiar și atunci, dar voia să-i mai acorde puțină atenție. Pe drum către capătul traseului, s-au oprit la cabana lui și i-a dat un cadou — un colier cu șnur lung, cu diverse zorzoane, printre care și un dinte vechi de cal —, iar apoi a înfipt câteva lumânărele într-o negresă și i-a zis să-și pună o dorință. Și-a amintit că s-a simțit presată să-și pună cea mai bună dorință cu putință, era unica ei șansă, dar nu s-a putut gândi la nimic anume. Își dorea pur și simplu o altă viață. El i-a cântat La mulți ani, iar ea a suflat în

lumânări.

— În orice caz, mai târziu mi-am dat seama că, probabil în același timp, mama își zbura creierii.

Om a făcut o grimasă.

— Biata de tine. Tu ai găsit cadavrul?

— Nu, a răspuns Greta.

De fapt, a ajuns acasă abia după trei zile. Frații mamei ei veniseră deja și împachetaseră toată casa. Au așteptat-o să-i spună ce s-a întâmplat.

— Dar, sincer, nu-mi amintesc prea multe. Ceea ce e bizar, pentru că sunt celebră pentru memoria mea bună. Pot să recit pe de rost câteva dintre transcrierile tale.

— Doamne, nu-mi spune asta.

— Îmi amintesc doar că am văzut toate lucrurile puse în cutii și am observat că nu strânseseră chestiile de pe frigider. Mama adora să decoreze ușa frigiderului și ultimul lucru pe care-l pusese acolo era o caricatură din New Yorker. Nu aveam abonament la New Yorker, așa că nu știu exact de unde o luase, dar era cu două femei într-un magazin căutând lămpi, iar una dintre ele spunea: „Mi se potrivește, dar eu mă detest“.

— A lăsat vreun bilet?

Greta a dat aprobator din cap.

— Nu-mi amintesc ce scria.

— Te pot ajuta să-ți amintești, dacă vrei.

— Cum?

— Sunt acreditat ca hipnoterapeut, a spus Om.

— Da, normal că ești. În orice caz, dorința mi s-a împlinit. Începeam o viață nouă, dacă pot spune asta. De atunci sunt atentă să-mi pun numai dorințe foarte precise. Acum îmi ia zece minute să suflu în lumânări.

Om a închis carnetul.

— Îți dai seama că probabil nu ai niciun ciob în picior, da?

— Nu susțin că sufăr de sindromul Morgellons. E un ciob, frate. Uită-te, dacă nu mă crezi.

Om a scos din sertarul biroului o pereche de ochelari de citit și o pensetă. I-a spus să se întindă și să-și sprijine piciorul de brațul canapelei. Vorbea repede în timp ce-i examina talpa. Susținea că Greta trăia de ani întregi într-o cămașă de forță, o cămașă de forță care-o împiedica să participe pe deplin la propria viață, să trăiască un spectru complet de sentimente. Cămașa de forță era explicația pasivității ei, a incapacității de a se apăra, de a acționa, de a-și face planuri, de a visa…

Greta a fluturat din mână.

— Visezi? Ce cămașă de forță?

— Vinovăția. Vinovăția e o cămașă de forță, a spus Om.

— Atunci de ce mă simt atât de… neancorată? Simt că mă mișc în toate direcțiile.

— Te străduiești să te eliberezi. E nevoie de enorm de multă energie — și curaj — ca să te eliberezi, să urmezi calea transformării fără să-ți abandonezi sinele, fără să fugi de toată durerea și de toate pierderile pe care le-ai suferit, dar trebuie să ai mai multă compasiune pentru tine însăți. Asta-ți lipsește. Nu e o întâmplare faptul că asta se petrece acum, după ce ai transcris atâtea ședințe de-ale mele. Într-un fel, ești în terapie cu mine de multe luni. Stai puțin, îl văd, Greta, gata, l-am scos.

A ridicat din sprâncene și a întins palma. Bucățica de sticlă a strălucit în lumină. Din nefericire, era doar puțin mai mare decât un fir de nisip.

— N-ai scos tot, a spus și și-a dat ochii peste cap.

— Restul e în capul tău, draga mea. O să ne ocupăm de asta data viitoare.

Ciobul-fantomă, s-a gândit Greta. Împușcă-mă acum.

19

Nu și-a dat seama cât erau de mici, până nu au ajuns, aduși cu o camionetă. Au coborât țopăind, dând din coadă și au început să pască iarba din curte. Măgărușul era cafeniu cu pete albe; măgărița, gri-șobolan. Aveau doar nouăzeci de centimetri înălțime și nouăzeci de kilograme, nici jumătate dintr-un măgar normal, dar urechile le erau de aproape douăzeci și cinci de centimetri, aproape la fel de lungi ca fețele lor, și stăteau ciulite și bățoase. Spre deosebire de cai, aveau coame scurte și țepoase, fără breton. Aveau fundul pătrățos și genunchii noduroși și câte o cruce pe spate — o dungă închisă la culoare pe șira spinării, care se intersecta cu o alta ce le trecea peste umeri — așa că era dificil să nu te gândești la Iisus când îi vedeai, De am să port a mea cruce bla-bla, și să nu-ți amintești că erau animale de povară, deși ăștia doi nu păreau să poată căra mai mult de o sacoșă de cumpărături.

Dacă ar fi fost un alt fel de persoană, ar fi spus că păreau creaturi magice. Ca unicornii. Dar, în timp ce unicornii erau simboluri ale purității și eleganței ce puteau fi îmblânziți doar de virgine, cei doi micuți devorau fursecuri direct din mâna imorală a Gretei, lipiți de picioarele ei.

Se uita la ei cum se alergau în jurul unui copac, cu copitele în aer, lăsând o dâră de vânturi în urma lor. Vânturile lor zgomotoase și duioase, la fel ca sunetul lent și atent al rumegatului lor, care-i dădea Gretei fiori pe șira spinării și pe scalp.

Aveau urechile extrem de mobile. Se roteau la aproape 180 de grade și se mișcau neîncetat. Era evident că-și foloseau urechile ca să comunice, deși Greta nu înțelegea încă ce spuneau. Știa doar că prezența lor avea avantaje deopotrivă fiziologice și psihologice, ca băile de pădure japoneze. Când își roteau urechile către Greta, simțea o stare profundă de bine și nevoia de a le reproduce cumva conturul. Poate că le-ar fi putut schița în creion. Sau, poate, le-ar fi putut modela în aluat? Urechile de măgar: ca niște coji de ecler umplute cu cremă de ciocolată și glazurate cu un praf de fistic pisat, praline și… Doamne, era drogată? De ce se gândea la asta?

— Ellington, a spus Sabine, pocnind din degete. Așa îl cheamă pe

măgar.

Cu siguranță era extravertit, la fel de afectuos ca un câine credincios și foarte vocal, deși răgea ca un surd care răcnește. Măgărița era opusul lui: tăcută, grațioasă, sfioasă, cu gene lungi și dese. Avea ceva dintr-un quaker, dar și ceva demn și aristocrat.

— Și pe ea cum o cheamă? a întrebat Greta.

— Pantaloon, a spus Sabine.

Ellington și Pantaloon tot băteau din copite, de parcă ar fi vrut să testeze cât de solid era pământul sau să se asigure că nu visau. Comparativ cu ferma de măgari, pe care Greta și-o închipuia sumbră și puturoasă, noua lor casă era raiul pe pământ. O mulțime de lucruri de explorat în curte și pe pajiște, bujori înfloriți, fluturi peste tot, două femei care râdeau și îi hrăneau cu mere și morcovi. Probabil că se ciupeau, nevenindu-le să creadă unde ajunseseră.

— Transportați măgari în întreg statul New York? l-a întrebat Greta pe șofer.

— De obicei, nu în zona asta, dar am și eu trei și locuiesc la jumătate de oră de aici, în Tivoli.

— E-adevărat că nu pot trăi singuri? Adică, dacă Doamne ferește moare măgarul, măgărița s-ar sinucide?

— Minimăgarii au nevoie unii de ceilalți. Preferă să trăiască printre ai lor, adică printre minimăgăruși, nu doar printre capre sau oi, sau mai știu eu ce. Dacă stau singuri prea mult timp, se îmbolnăvesc și mor.

Părea să ezite să plece. La început, Greta s-a gândit că aștepta bacșiș, dar când Sabine i-a oferit bani, i-a refuzat. Avea în jur de treizeci de ani. Și el avea ceva dintr-un quaker sau poate că de vină era doar cămașa din in ivorie, fără guler. Pantalonii lui scurți erau maro, acea nuanță de maro pentru care făcuse toată lumea o fixație, ocru, parcă se numea, sau teracotă. Era înalt, cu ochii albaștri, arăta ca un Gunter sau ca un Hans și era evident că nu era un simplu transportator de măgăruși. S-a gândit că ținea cu adevărat la micuți, că voia să se asigure că nu-i lasă cu două scursuri umane.

— Cum te cheamă? l-a întrebat Greta.

— Dave.

— Ești fermier?

— Potcovar.

Greta și-a ferit privirea. Ce dracu' era un potcovar?

— Deci ești fierar, a spus Greta încrezătoare.

Sabine a râs și și-a aprins o țigară.

— Am grijă de copite. Deci când încep să stea ca balerinele în prima poziție, sunați-mă și vin să le uniformizez copitele.

— Cu ce? Cu foarfeca pentru tuns gardul viu? a întrebat Greta.

— Cu o pilă. Minimăgărușii au fost făcuți pentru deșert. Pământul din zona asta e prea moale pentru ei, așa că trebuie să le pilim copitele.

Greta s-a întrebat cum arătau picioarele potcovarului. S-a uitat în jos, la propriile picioare. Piñon stătea pe degetele ei. A privit-o clipind. Mă mai ții minte?

Dave voia să știe care era situația cu apa. S-au îndreptat cu toții către padocul acoperit. Sabine i-a arătat robinetul, jgheaburile, drobul de sare, baloții de fân și sacii cu grâu. Înăuntru totul era curat, aranjat, iar padocul acoperit avea ferestre. Sabine muncise ore întregi să facă totul perfect. Greta se întreba cum de nu le pusese draperii și nu le instalase paturi suprapuse, cu perne și așternuturi din bumbac.

— Să nu vă supărați dacă se balegă prin padoc, a spus Dave.

— Se cacă unde dorm? a întrebat Sabine.

— Da. Măgarii sunt foarte teritoriali. E posibil să se supere când râniți bălegarul, dar trebuie s-o faceți, măcar o dată pe zi.

Sabine a aprobat din cap.

— Știu, m-am documentat.

— Sper că nu vă deranjează întrebarea, dar de ce v-ați luat minimăgărași? De ce nu un alt animal de companie? a întrebat Dave.

— Cineva mi-a spus că minimăgărușii pot vindeca o inimă frântă. Și… Știu că a mea pare întreagă, dar nu e. E zdrobită.

Doamne! Oare Sabine luase ciuperci? Avea ochii umezi, dar părea mai

prezentă ca de obicei și mai adunată. Avea părul proaspăt vopsit, salopeta spălată, sprâncenele creionate. Oare se dăduse cu gloss pe buze?

— O să dureze treizeci de ani să se vindece? Pentru că atât trăiesc, a spus Dave, frecându-se la ceafă.

— E posibil, a zis Sabine, ridicând din umeri.

— Eu i-am luat pe-ai mei după divorț. M-au ținut cu picioarele pe pământ.

Amândoi s-au îmbujorat.

Greta s-a uitat la cer. De ce părea lumina ca de miere? De ce îi tot venea în minte cuvântul „imaterial“? De ce-și simțea membrele ca învelite în folie cu bule?

— Granola pe care ai făcut-o aseară, i-a șoptit lui Sabine, ai copt-o în tăvile alea de rahat, în care faci toate nebuniile cu iarbă?

Sabine a făcut ochii mari.

— Nu-i de mirare că simt o mână caldă pe creier.

Normal că nu spălase tăvile, care probabil erau pline de resturi de marijuana. Mâncaseră amândouă granola la micul-dejun, se îndopaseră. Greta se simțea doar pe jumătate prăjită, dar Sabine părea prăjită bine și coaptă la cuptor.

— Am mâncat marijuana din greșeală, l-a anunțat Sabine pe Dave, ai vrea o băutură cu pulpă de fructe? Am căpșuni proaspete.

— Sigur, a spus Dave.

— O să pregătesc niște Daiquiri, a zis Sabine, trădându-și vârsta. Și mi-ai putea spune mai multe despre măgari? Vreau să știu fiecare detaliu.

Au intrat în casă. Greta a rămas în curte, unde măgărușii încă păștеau cu urechile și cozile tresărindu-le. Părea criminal că niște ființe atât de adorabile aveau să trăiască în curtea lui Sabine pentru următorii treizeci de ani. Greta se îndrăgostea tot mai tare de ei, cu fiecare clipă ce trecea, deși prefera animalele de companie pe care le puteai ridica în brațe. Rareori acorda atenție vreunei copitate, dar se simțea sedusă de sunetele pe care le scoteau și și-a imaginat că le înregistrează,

numește proiectul „Măgărași ASMR[29], îl urcă pe internet și poate face un milion de dolari. Greta ar fi plătit bani frumoși să-i asculte rumegând în fiecare zi și își închipuia că și alții ar fi făcut același lucru. Pe de altă parte, Piñon ar fi plătit probabil bani frumoși ca să-i răpească cineva. Nu-l văzuse niciodată atât de gelos. Căsca și se prefăcea că strănută continuu. Acum era lipit de piciorul Gretei, șchiopătând teatral, deși lăbuța i se vindecase complet. Când Greta s-a oprit s-o mângâie pe Pantaloon, s-a aruncat la pământ, făcând pe mortul.

În bucătărie se bea Daiquiri și se discuta despre măgari.

— Sunt mai multe animale într-unul. Vacă, elefant, câine, om, i-a spus Dave lui Sabine.

— În ce fel seamănă cu elefanții? a întrebat Sabine.

— Minimăgarii nu uită niciodată nimic. Pot simți o suferință teribilă. Sunt afectuoși, dar au un respect instinctiv pentru spațiul personal.

Se pare că dragostea de măgăruș era reală și foarte profundă, pentru că Dave a continuat torentul de mărturisiri emoționale preț de jumătate de oră. A spus că minimăgarii nu erau o rasă creată din măgari obișnuiți. Nu erau ca pudelii de buzunar. Minimăgarii erau o rasă în sine, existau de șase sute de ani și fuseseră descoperiți pe insula mediteraneeană Sardinia. Un bogătaș îi importase în Statele Unite în anii 1920. Reputația lor de ființe îndărătnice era doar simplă precauție, dorință de autoconservare. Când nu vor să facă ceva înseamnă că nu se simt în siguranță. Le poți vedea în ochi acest fel de a da înapoi.

— Nu sunt proști. Sunt gânditori profunzi, a spus Dave.

— Nu mă așteptam să aibă personalități atât de diferite. Sunt uimită. Știam că sunt drăguți — crescătorul mi-a trimis poze —, dar nu știam că sunt atât de drăguți. Sunt exagerat de drăguți.

— Doar să nu-i lași să se îngrașe. Au tendința să se rotunjească bine de tot, ca niște baloane. Ai mei sunt la dietă acum.

— Mi-ar plăcea să-i cunosc. Unde spuneai că locuiești?

— În Tivoli, a răspuns Dave.

— Ar trebui să facem cândva o întâlnire de joacă pentru ei.

— Ar fi frumos, a zis Dave.

Greta și-a scos telefonul și i-a scris lui Sabine: „Ar trebui să mănânci iarbă în fiecare dimineață, doar ca să te aud spunând chestii ca «exagerat de drăguți» și «întâlnire de joacă». Dave vrea să-ți țesale coama, dacă înțelegi ce vreau să zic. Mă duc la plimbare, să vă dau puțină intimitate!“

În curte, măgărușii stăteau unul lângă altul, alungându-și mușchii de pe față cu coada. Erau adevărate genii, a decretat Greta. Au țopăit către ea, dornici să mai primească niște fursecuri. I-au amușinat picioarele, bătând din copite.

— N-am ce să vă dau. Am buzunarele goale, le-a spus Greta.

Au acceptat afirmația ca pe una adevărată și au început să ronțăie iarbă cu poftă. Gretei i-a sunat telefonul. Același număr necunoscut care tot suna fără să lase mesaje. De data asta a răspuns, așteptându-se să audă înregistrarea robotică a vreunei firme care vindea ceva. Era pe punctul de a închide, când a auzit respirația cuiva.

— Cine e? a întrebat Greta.

Respirația era greoaie și sacadată.

— Keith?

Apoi s-a auzit un sughiț zgomotos, urmat de foșnete. Respirație perversă.

— Căcat, prietene, ești beat? De unde ai numărul meu? a întrebat Greta.

Un scâncet gutural, brutal. Uluitor, contagios.

— Spune ceva sau închid, a zis Greta, aproape în lacrimi.

— Eu sunt, a spus Măreața Elvețiană gâfâit. Te sun să… nu pot… N-ajung diseară.

Își făcuseră planuri cu câteva zile în urmă. Măreața Elvețiană și Luke plecau în Ecuador curând, Măreața Elvețiană voia să-și ia rămas-bun, iar Greta sugerase o ultimă tăvăleală în singurul loc intim rămas, grajdul măgărușilor.

— Da, oricum grajdul e ocupat…

— N-o să vin. Totul s-a schimbat. Nu pot să te mai văd. Bine? Nu pot să te mai văd niciodată.

Greta a simțit că i se învârte capul pe umeri. Trecuseră săptămâni întregi de când avusese plăcerea — și durerea — de a auzi vocea imaterială a Măreței Elveține, mereu mai aspră fără chipul care s-o înmoaie, fără mirosul care s-o umanizeze, dar era și mai gravă decât de obicei, abrazivă, iar Greta și-a dat seama că plânsese ore în șir, poate chiar zile în șir. Acum plângea tare, chiar în urechea Gretei.

— Ce s-a întâmplat?

— Un plămân perforat, a spus Măreața Elvețiană, splina secționată.

Bineînțeles că vorbea sacadat. Fusese atacată, avea un plămân perforat, splina… ce?

— Ce-ai spus? Ce-ai pățit la splină?

Măreața Elvețiană vorbea de parcă ar fi avut ceva în gură. Sânge? Dinți sparți?

— Unde ești? Spune-mi unde ești.

— Sunt la spital, a spus Măreața Elvețiană cu vocea stinsă. De duminică. Mi s-a stricat telefonul. Sunt la reanimare.

— Acum mă urc în mașină. Ajung în trei minute.

— Nu, e vorba de Luke. Luke e aici. Sunt aici cu Luke.

— Luke te-a atacat?

Măreața Elvețiană a gemut.

— Cine ți-a făcut asta?

— Mi-aș dori să mi se fi întâmplat mie.

Greta s-a prăbușit în scaunul din curte. Măgărușii erau în apropiere, ronțăind iarbă, privind-o cu ochii lor strălucitori, negri și sinceri.

— I-am spus tot, a zis Măreața Elvețiană și și-a suflat nasul. Cum a început, cum s-a întâmplat, cum îmi doream cu disperare să continue, iar el n-a fost furios sau supărat, pur și simplu… resemnat, de parcă se

hotărâse să facă ceva. Voia să-și limpezească gândurile în munți. Și i-am spus că da, normal, înțeleg. A plecat de-acasă cu echipamentul, dar… a uitat câinele. Atunci mi-am dat seama că era ceva în neregulă. L-am sunat, i-am trimis mesaje, nimic. Peste câteva ore, m-au sunat de la spital. Era după miezul nopții. Mi-au spus că avea abdomenul sfâșiat, că pierduse mult sânge. Când am ajuns, intrase deja în operație.

Greta a închis ochii. Te rog, nu-mi spune că a sărit de pe pod. Spune-mi că e altceva, orice altceva.

— În holul spitalului mă așteptau doi polițiști. Mi-au spus că Luke fusese înjunghiat. De șapte ori.

Greta a simțit că se sufocă.

— Cu propriul cuțit?

Măreața Elvețiană a început din nou să plângă.

— Da, nu s-a înjunghiat singur, evident.

Dar era ca și cum ar fi făcut-o. Fără să știe, călcase pe urmele Gretei și-l confruntase pe Keith pe teritoriul lui. Doar o persoană suicidară ar face așa ceva. Dacă Greta nu l-ar fi provocat pe Keith cu o săptămână în urmă, poate că nu ar fi fost atât de înrăit.

— Trebuia să-mi dau seama, a spus Greta.

— De ce anume?

— De Keith.

— Deci ai auzit. Și nu ți-a trecut prin cap să mă suni?

Gretei i s-au umezit ochii.

— Am auzit pe cineva vorbind despre asta, dar nu mi-am dat seama că era vorba despre Luke. Sau despre Keith. Am auzit pur și simplu pe cineva povestind despre un tip care a scos cuțitul la un localnic.

— Luke n-a scos niciun cuțit, a spus Măreața Elvețiană calmă. E treaz și lucid și-și amintește totul. Se dusese să-l caute pe Keith la Cousin's, să-l intimideze. Visa la asta, se antrenase pentru asta, dar bineînțeles că nu s-a întâmplat așa cum își propusese. Când i-a spus lui Keith cu cine era căsătorit, Keith i-a zis: „Știi că nevastă-ta e lesbiană, nu? A văzut-o soră-mea în pădure, cu pizda pe fața uneia". Câțiva tipi de la

bar au început să râdă. Toată lumea asculta. „Mi s-a întâmplat și mie, frate. Nu trebuie să înghiți așa ceva. E casa ta, nu? Spune-i să se ducă-n pizda mă-sii.“ S-au întors cu toții și se holbau la Luke. S-a intimidat și a bâiguit ceva fără noimă. „Vorbești în dodii, omule“, i-a spus Keith, clătinând din cap. „Ești puțin confuz. Pare că vrei să te descarci. Înțeleg, frate. Pot să-ți dau o mână de ajutor.“ L-a luat pe după umeri și l-a scos afară, dar Luke s-a smucit și l-a lovit pe Keith în spatele genunchilor. S-au luptat pe trotuar. Luke l-a imobilizat, iar Keith părea speriat, pe punctul de a-și pierde cunoștința. Luke a spus că i-a părut rău de el, că s-a simțit de parcă ar fi bătut un bătrân, așa că a slăbit strânsoarea, iar atunci Keith a luat cuțitul de la cureaua lui Luke și l-a înjunghiat în stomac. Luke s-a desprins de el, dar Keith a continuat, nu se oprea. Era ca o mașinărie.

Greta a simțit că se sufocă. Nu era povestea pe care o auzise, nici pe departe, dar bineînțeles că nu putea spune asta. A rămas neclintită, cu obrajii scăldați în lacrimi, încercând să reconcilieze cele două versiuni.

— A fost nevoie de optzeci și două de copci. N-o să mai fie niciodată același om. Și nici eu, a spus Măreața Elvețiană.

Greta și-a închipuit-o împingând căruciorul cu rotile al lui Luke, schimbându-i pungile de drenaj, așezată în poala lui paralizată, ajutându-l să iasă din mașină. S-a văzut pe ea însăși la volanul propriei mașini, cu geamurile deschise, ascultând suitele pentru violoncel ale lui Bach, accelerând către marginea unui pod.

— Nu mi-am închipuit că eliberarea lui Keith o să-l afecteze și pe el, a continuat Măreața Elvețiană, că o să aibă propriile trăiri față de asta.

La câțiva metri distanță, Ellington își odihnea gâtul pe coama lui Pantaloon. Au ațipit preț de câteva clipe. Păreau foarte îndrăgostiți. Apoi Ellington a stricat totul, încercând s-o încalece pe Pantaloon, care s-a întors brusc și l-a mușcat de umăr. S-a dat jos de pe ea, abătut. S-au îndepărtat unul de celălalt, rupând iarba cu dinții și rumegând. Acum își dădea seama că așa își procesau ei sentimentele. Ronțăind. Rumegând.

Greta s-a gândit să ia și ea o gură de iarbă, dar era rândul ei să spună ceva. Nu e vina ta? Fals. Nu e vina nimănui? Tot neadevărat. Nu se putea face nimic? S-ar fi putut face o mulțime de lucruri pentru a împiedica acest incident. Ce putea spune, în afară de „îmi pare rău“?

— Îmi pare rău. Nu trebuia să te forțez să-i spui despre noi. Căutam o modalitate de a mă simți mai bine.

— Știa deja. Nu e prost. A știut din clipa în care te-a cunoscut.

— Și trebuia să-ți spun că l-am confruntat pe Keith.

— Ce? Unde?

— La Cousin's. Data trecută când ne-am văzut. L-am acuzat că l-a împușcat pe Piñon și mi-a spus că m-ar împușca pe mine înainte să împuște un câine.

— Asta s-a întâmplat înainte sau după ce ne-am văzut?

— Înainte.

— Așa că ai hotărât să nu-mi spui, iar apoi m-ai lăsat să te bat la fund… ca o idioată.

— Mi s-a părut un final potrivit pentru seara aceea. Nu mi-am dat seama că avea să fie ultima dată când ne vedem, a spus Greta, trăgându-și nasul.

Când Măreața Elvețiană n-a contrazis-o, Greta s-a simțit ca și cum ar fi pășit pe o șosea plină de mașini. Fără Măreața Elvețiană, viața ei avea să redevină anostă și nebuloasă.

— Eu sunt cea care ar trebui să fie internată acum în spital, a zis Greta în cele din urmă.

— N-ai fi ajuns atât de departe.

— Mi-a zis: „Marș de-aici, târfă proastă de oraș" și să dispar din ochii lui. S-ar fi putut transforma într-un incident violent.

— Spun că nu ai fi ajuns la spital.

— N-aș fi ajuns la două străzi distanță? a întrebat Greta enervată.

— Ai fi murit acolo, pe alee.

— De ce spui asta?

— Tu nu ești ca Luke. El are ceva ce tu nu ai, ceva valoros în astfel de situații, futu-i… nu contează.

— Sper că nu vrei să spui că el are penis.

— Dorința de a trăi. Are o puternică dorință de a trăi. La fel și eu. Asta

ne-a salvat pe amândoi de la moarte.

— Am supraviețuit și eu câtorva lucruri, la fel ca voi, a spus Greta, ridicând din umeri.

— Da, dar tu nu lupți niciodată pentru nimic, oricât de mare sau de mărunt ar fi. Îți amintești când ți-ai pierdut pantoful în pădure? Nici măcar n-ai vrut să-l cauți. Erai în stare să pleci de-acolo țopăind, cu un picior desculț. Dacă tu ai fi fost cea atacată în seara aceea, n-ai fi luptat. Te-ai fi lăsat pe spate și ai fi… pierit.

Greta și-a dat ochii peste cap și n-a spus nimic.

— Vezi? Renunți prea ușor, chiar și într-o ceartă.

Asta înseamnă să lași lucrurile să curgă. Poate ar trebui să încerci și tu din când în când, ar fi vrut Greta să-i spună. Și cum te aștepți să mă cert cu tine, când soțul tău e o bucată de șvaițer, parțial din cauza mea?

— Abia dacă ai grijă de tine, a continuat Măreața Elvețiană. Există cineva la care ții cu adevărat?

— La Piñon.

— O să moară, probabil mai curând decât crezi. Și ce-o să se întâmple apoi? De ce mai trăiești? Unde ți-e dorința de-a…

— Încetează. Încetează cu rahaturile astea. Dorința de-a trăi este pentru cei care suferă de o boală terminală, OK? Pentru cei condamnați pe nedrept, pentru cei fără adăpost… pentru cei care trăiesc pe marginea prăpastiei. Venind de la tine, e o tâmpenie. Ceea ce aveți tu și Luke se numește încredere, atâta tot, și vă așteptați ca lucrurile să iasă așa cum vreți, pentru că, cel mai probabil, asta se va întâmpla, pentru că așa a fost mereu.

Măreața Elvețiană tăcea. Era o pacoste? Da, dar gândul că nu avea s-o mai vadă niciodată era de nesuportat.

— Și să presupunem că, printr-un miracol, aș fi ajuns la spital. Unde-ai fi fost tu acum?

— Te-am ales pe tine, iar și iar, luni în șir. M-am gândit chiar să pun capăt căsniciei pentru tine, ceea ce ar fi fost stupid și nebunesc, de vreme ce pe tine nu te interesează viața, a spus Măreața Elvețiană.

— Relația noastră m-a făcut să mă simt vie. Pe mine, cel puțin. Nu am fost niciodată mai eu însămi cu nimeni, nici măcar cu mine.

— Nu ești tu însăți cu tine însăți?

— Nu chiar.

— Dar e dificil să fii cu cineva perpetuu în derivă, cu cineva care nu caută însemnătatea, care plutește pe margine și apoi se întreabă de ce e atât de neputincioasă…

— Suicidară, a corectat-o Greta.

— Îmi spui că vrei să mori, când soțul meu a fost înjunghiat aproape mortal de același bărbat care a încercat să mă ucidă și pe mine. Acum care dintre noi e narcisista?

— Probabil că eu. Eu, eu, eu.

— Și-n plus, mă îndoiesc că ți-ai putea aduna voința ca să te sinucizi.

Ellington a început să ragă. Răgușit, primitiv și foarte tulburător. Acesta era strigătul pe care voia să-l scoată și ea. Voia să se elibereze de ceva, iar Greta voia să i se alăture. Cu siguranță, să plângă nu era de ajuns. Poate că într-o viață viitoare avea să revină în lume ca un măgar cu pete.

— Ce se aude?

— Un măgar care rage.

— Măgarii imaginari, așa e, a spus Măreața Elvețiană.

— Sunt cât se poate de reali. Sunt chiar aici. Au fost aduși în dimineața asta. Dacă-i auzi cum rumegă, o să te simți mai bine, promit. O să te simți ca nouă.

Greta a apropiat telefonul de gura lui Pantaloon pentru câteva secunde.

— Auzi?

— Ar trebui să mă întorc la Luke. Încă nu e în afara oricărui pericol. În continuare luptă pentru viața lui. Când o să începi să lupți și tu pentru viața ta, poate ne vom putea revedea.

[29] Acronim pentru „Răspuns senzorial de meridian autonom“.

20

OM: Îți poți spune inițialele pentru transcriere, te rog?

GW: Eu fac transcrierile, Om. Știu care sunt inițialele mele.

OM: Da, corect. Mulțumesc că ai semnat.

GW: Ai face bine să te rogi să nu intru într-o stare de disociere de la ketamină. Nu-mi permit să te dau în judecată.

OM: Ți-am prescris doar 50 de miligrame.

GW: Le dai ketamină tuturor clienților tăi? De-aia adesea plâng toți incontrolabil și îți spun „tati“?

OM: Doar celor cu gânduri suicidare acute, ca tine. Le-o recomand și celor care nu-și văd propriul corp ca pe o casă la care se pot întoarce sau, cel puțin, ca pe un spațiu aerisit și confortabil, în care se pot bucura să petreacă timp.

GW: Deci tuturor.

OM: Ai fi surprinsă, dar mulți se simt acasă în propriile corpuri.

GW: Dă-mi un exemplu.

OM: În orice caz, nu șchiopătează, convinși că au cioburi în talpă. Cum te simți în clipa asta?

GW: Straniu.

OM: Ești relaxată? Ești calmă?

GW: De dimineață am văzut-o pe Flavia. La piață. Cumpăra porumb. La început n-am recunoscut-o, pentru că și-a tăiat părul. M-a dat peste cap. Nu faptul că s-a tuns, ci s-o văd. Fără să-i vorbesc. Fără s-o ating. Apoi am plâns în mașină.

OM: De ce ți-e cel mai dor?

GW: De intensitatea ei. De mirosul ei. De părerile ei bizare și de delicatesele ei.

OM: Ea te-a văzut?

GW: S-a prefăcut că nu mă vede.

OM: La un moment dat, o să treci peste. Dacă rămâi în Hudson, n-o să poți intra în nicio încăpere fără să împărtășești o istorie ciudată, uneori îngrozitoare, cu cel puțin patru persoane.

GW: E posibil să-i fi distrus viața, Om. Viața soțului ei. Dacă nu eram

eu, acum ar fi fost în Ecuador făcând copii.

OM: Te încurajez să-ți asumi responsabilitatea pentru acțiunile tale, dar să te învinovățești pentru rănile lui Luke n-o să te ajute să te simți mai bine. Poate că acțiunile tale l-au rănit din punct de vedere emoțional, dar nu tu l-ai băgat în spital, ci Keith. Firește, nu sugerez că nu ai nicio vină. Ai urmărit-o pe clienta mea și ai mințit, ca să ai o aventură cu ea. Asta e crucea ta.

GW: N-aș zice că am urmărit-o…

OM: Dar cum ai zice?

GW: [INDESCIFRABIL]

OM: Nu ești sinceră din punct de vedere emoțional, Greta. Te-ai ascuns, ai ținut secrete și sunt destul de sigur că totul are legătură cu moartea mamei tale. [PAUZĂ] Ce faci?

GW: Poți să-mi dai o scrumieră?

OM: N-am.

GW: Pot folosi chestia aia, de lângă suportul de creioane.

OM: Asta? Aici îmi țin cărțile de vizită.

GW: Atunci farfuria aia, în care îți ții cheile.

OM: Nu. [PAUZĂ] Nu poți fuma aici.

GW: Doar două fumuri.

OM: Putem accesa câteva dintre amintirile acelea îngropate?

GW: Te rog.

OM: Dar înainte, crezi că ai putea fi mai prezentă? Ai putea să stingi țigara, să închizi ochii și să inspiri adânc pe nas?

GW: Accesăm amintirile mele sau pe ale tale?

OM: Pe ale tale.

GW: Atunci nu e nevoie să inspir adânc, Om. Îmi amintesc totul. Nu că aș vrea să fiu brutală sau prea directă, dar eu am omorât-o pe mama. Ăsta e marele meu secret întunecat.

OM: [PAUZĂ] Ți-ai omorât propria mamă. Și ai făcut să pară că a fost o sinucidere. La treisprezece ani.

GW: Voiam să dispară din viața mea și știam că una din noi trebuia să moară. Așa că, atunci când m-a amenințat că se sinucide pentru a mia oară, i-am spus că să-și pună capăt zilelor nu era doar o opțiune viabilă, ci că era singura alegere firească pentru o persoană ca ea și că, dacă eu eram cea care-o făcea să dea înapoi, primea binecuvântarea

mea. I-am spus că mi-ar fi fost mai bine fără ea.

OM: Unde era tatăl tău?

GW: Nu mai era în peisaj.

OM: Deci ți-ai propus să te crești singură?

GW: Am vorbit cu ea despre asta. Cum și unde avea s-o facă, cine avea s-o găsească, ce avea să se întâmple cu mine, cu cine aveam să locuiesc. M-a asigurat că unul dintre frații ei avea să mă ia la el.

OM: Frații ei erau de acord cu asta?

GW: Nu, dar erau conștienți de boala ei.

OM: Suferea de cancer?

GW: Era bipolară. În momentul acela era deja profund paranoică. Singura ei grijă era să nu fie criticată, discreditată, bârfită, așa că i-am promis că n-o s-o vorbesc niciodată de rău, că o să-i iau apărarea când nu e de față. Nu am făcut niciunul din aceste două lucruri.

OM: Cum te-a făcut să te simți această conversație?

GW: Extrem de ușurată. De parcă, pentru prima dată, aș fi ieșit dintr-o pădure tropicală, în plin soare. În sfârșit puteam înceta să mă mai prefac că o implor să trăiască. Și ea s-a simțit mai bine. În biletele pe

care mi le lăsa, făcea referire adesea la discuția noastră deschisă, la cât de ușurată se simțea, la cum își simțea diferit creierul…

OM: Ce bilete?

GW: Am ținut ani în șir o corespondență în timp ce locuiam sub același acoperiș, pasându-ne bilete scrise de mână, aproape ilizibile.

OM: Ca niște deținute.

GW: Sau ca surorile Brontë. Avea un talent extraordinar de a descrie sentimentele, de parcă ar fi fost obiecte. O adoram în scris, dar detestam să petrec o seară cu ea, biletele ei erau adesea lungi și detaliate și nu mai lăsau prea multe de spus în persoană.

OM: Tu ce-i scriai în bilete?

GW: În mare parte erau dialoguri. Fragmente de conversații pe care le auzeam.

OM: Interesant.

GW: În orice caz, după conversația aceea, a făcut curat, a gătit și a avut grijă de mine. Nu mai venea noaptea în camera mea, să se culce lângă mine ca un copil. A devenit mai puțin dependentă de mine, deși în continuare uram să mă atingă sau să mă privească.

OM: În ce fel te privea?

GW: Scrutător. Dar presărat cu ceva neliniștitor. Cu dor, probabil. Deși uram s-o văd, părea să nu-și ia ochii de la mine. Mă făcea să-mi doresc să port un costum de grași în preajma ei. Trebuia să mă baricadez la mine în dormitor.

OM: Cât a așteptat înainte s-o facă?

GW: Șase luni. Aproape că uitasem. Apoi am plecat în tabăra de echitație, pentru două săptămâni. S-a bucurat să mă vadă plecând, ceea ce trebuia să-mi dea de gândit. Poate că știam ce urma să facă și eram într-o fază de negare. Poate că m-am înscris în tabără intenționat. Până la urmă, îmi doream să moară — sincer, din tot sufletul —, iar două săptămâni erau o perioadă îndelungată, cea mai îndelungată perioadă în care fuseserăm despărțite. Arareori dormeam în altă parte, pentru că uram să mă întorc acasă. Era foarte pricepută la despărțiri, dar un dezastru la revederi sau la orice fel de reuniuni. Momentul în care mă întorceam acasă, chiar și după o zi, era extrem de tensionat. Mai întâi, părea șocată să mă vadă, de parcă m-aș fi întors din morți, iar apoi devenea foarte derutată și confuză. Era o întreagă șaradă. „Te-ai distrat? Te-ai dat în montagnes russes? Cu prietenii tăi? Ce prieteni? Nu știam că ai prieteni!“ Iar apoi se îmbufna. Dar simțeam mereu că în ea se petreceau multe lucruri, toate legate de invidie. Oricum, nu știam niciodată ce mă aștepta acasă. Însă de data asta a părut diferit. Nu detestam ideea de a o vedea, pentru că mintea mea era ocupată de altcineva.

OM: De cine?

GW: De Diego. Italianul angelic, cu barcă și părul blond. Pe lungul drum spre casă, cred că am avut fantezii cu el douăsprezece ore. Rememoram iar și iar scena de pe lac — picioarele mele goale în mâinile lui, felul în care mă privea — și mă simțeam cuprinsă de valuri de extaz.

OM: Oare asta îți aduce aminte de o altă persoană europeană blondă?

GW: Bună observație. În orice caz, îmi amintesc că am încercat să scriu un bilet, doar ca să fac ceva care să mă coboare cu picioarele pe pământ, și că am fost surprinsă când mi-am văzut scrisul de mână. Erau niște mâzgăleli. Deliram, evident, eram deshidratată și aveam piciorul rupt. Nu-mi amintesc cine m-a dus acasă după ce am coborât din autocar, dar am deschis ușa de la casă cu cheia. Frații ei erau în sufragerie, mă așteptau, așa cum îmi spusese ea cu luni în urmă. Mi-au spus să mă așez, mi-au spus cât de rău le părea. Ea nu mai era printre noi, mi-au spus. Toate lucrurile fuseseră puse în cutii sau arse în curte. Pentru o secundă, am crezut că pur și simplu dispăruse. Că se îndrăgostise, la fel ca mine, și că fugise în altă țară. Când sora ei mi-a dat plicul, m-am gândit că era pur și simplu o altă scrisoare de la ea. M-am îndepărtat șchiopătând, cu plicul în mână. Abia când am intrat în dormitorul ei, mi-am dat seama că o făcuse. M-am întors în sufragerie și am încercat să plâng, de ochii lumii. Am stat acolo, cu ochii uscați, și i-am ascultat pe frații ei spunând povești despre ea.

OM: Ai jelit mai târziu, în intimitate?

GW: Am jelit toată viața. În copilărie mi-a fost imposibil să mă port normal. M-am simțit mereu obligată să ascund acea exuberanță de copil, s-o îngrop. Totul trebuia să fie înmuiat, temperat, estompat. N-am putut niciodată să sărbătoresc cu adevărat ceva, pentru că nu voiam să trezesc în ea invidia sau paranoia. M-am gândit că, odată cu moartea ei, toate astea o să dispară, că o să mă simt liberă să fiu eu însămi, dar n-a fost așa. Am continuat să mă ascund. N-am identificat tiparul relației mele cu ea. În filme se spune mereu: „Da, nu pot s-o suport, e îngrozitoare, bea prea mult, mă bate, dar avem același sânge în vene, e mama, așa că o parte din mine o va iubi mereu“. Legăturile de sânge și așa mai departe. Eu nu am simțit niciodată asta.

OM: Era abuzivă fizic?

GW: Nu. Mă copleșea cu afecțiune, cu complimente despre felul în

care arătam. Îi plăcea să mă mângâie pe păr. Când mergeam la film, singura activitate care-i plăcea cât de cât, mă simțeam inconfortabil, de parcă eram observată și, într-adevăr, mă întorceam și o vedeam privindu-mă în întuneric. „De ce nu te uiți la film?“ îi șopteam. „Prefer să mă uit la tine uitându-te la film“, îmi răspundea. Părea să aibă o pasiune pentru mine. Mă scălda în cadouri, râdea la glumele mele, iar când nu apreciam aceste gesturi îndeajuns de mult, se închidea în camera ei și nu mai ieșea cu zilele.

OM: Era foarte acaparatoare.

GW: Foarte.

OM: Ce te face să te simți cel mai vinovată?

GW: Ranchiuna pe care i-o purtam. Când mi-am dat seama că într-adevăr o făcuse, m-am simțit de parcă eu aș fi ținut pistolul în mână.

OM: Dar te ținea ostatică.

GW: Nu asta fac părinții?

OM: Îți ținea o pernă pe față. Te sufocai. Erai extenuată și încercai să rămâi în viață. E firesc să cauți o cale de scăpare. Nu tu ai apăsat pe trăgaci, ea a făcut-o. Ar fi fost altă situație dacă i-ai fi dat binecuvântarea ta și ar fi făcut-o după cinci minute, dar a așteptat șase luni. Îți amintești ce scria în bilet?

GW: M-am dus în baie, ca să-l pot citi în intimitate. Practic era un bilet de mulțumire. Îmi spunea că mă iubește și că îmi mulțumește pentru faptul că am eliberat-o. Că i-am dat voie să pună capăt agoniei.

De vreme ce era scrisă pe hârtie pentru invitații de nuntă, nu m-a surprins că a inclus un poem de e.e. cummings.

OM: „Îți port inima cu mine“? „O port în inima mea“?

GW: [RÂDE] Nu.

OM: „Chiar și cea mai mică privire a ta mă va deschide.“

GW: Din nou greșit.

OM: „Oricine trăia într-un astfel de oraș.“

GW: „Da e un ținut frumos“, ăsta e primul vers. Era ceva ce spunea adesea când își dorea să trăiască, ceea ce se întâmpla cam de două ori pe an.

OM: Ce ai făcut cu biletul?

GW: L-am rupt în bucățele, l-am aruncat în veceu și am tras apa. Nu voiam să-l găsească nimeni, să afle ce făcusem. Peste câțiva ani, am continuat corespondența noastră — unilateral, firește — și i-am spus c-o iubesc în felul meu.

OM: Încep să înțeleg ce se întâmplă. Poate că ți-ai dorit să moară, dar te simți vinovată pentru plăcerea pe care ai simțit-o în ziua în care a murit. Asociezi dorința cu moartea și cu sinuciderea, în general, și de aceea a devenit periculos pentru tine să simți dorință.

De asemenea, ai recompus contextul din copilăria ta. Casa neprimitoare, întunericul și damnarea, nevoia de a te baricada în anticameră. Poate că ai intrat din nou în faza de supraviețuire, ca să fii silită să te confrunți cu niște lucruri.

Inconștient, ai recompus tiparele de atașament din copilărie. Repeți acele tipare în relațiile tale.

GW: Cine ar trebui să fie mama? Flavia?

OM: Nu e ceva fix sau static. Poate că tu ești mama ta.

GW: Eu sunt mama?

OM: Da.

GW: Cum așa?

OM: Nu ești suicidară? Nu cauți permisiunea de a trăi sau de a muri?

GW: Și-atunci cine e Greta?

OM: Ar putea fi Flavia. Ar putea fi Sabine. Ar putea fi câinele tău. Poate că toate aceste ființe sunt versiuni ale tale.

GW: Doamne!

OM: Conștiința ta trebuie să se schimbe, Greta. Trebuie să începi să fii conștientă de tine însăți așa cum ești de fapt, un om care poate fi deopotrivă agresiv și binevoitor, egoist și generos. Ai luat contact cu dorința ta, dar poate nu și cu ostilitatea. Ai visat că o omori? Că o otrăvești? Că o împingi pe scări? Că o sugrumi în somn? Că o zdrobești cu un ciocan? Că o înjunghii…

GW: Ai o cădere nervoasă, Om?

OM: Mama era regina răcelii. Îmi doream încontinuu să moară, deși nu i-am spus-o niciodată în față. Eram terifiat de ea. Am devenit un agresor. Îmi agresam colegii, profesorii, vecinii, chiar și animalele. Îi scuipam pe copiii din cartier. Două fetițe de trei și patru ani. Le scuipam pe frunte și mă uitam cum li se scurge saliva pe față. Nu erau îndeajuns de mari ca să se simtă umilite, așa că nu era cu totul satisfăcător. Cel mai îngrozitor e că păreau bucuroase. Cu zâmbete largi pe fețe. Apoi mi-am dat seama că-mi imitau expresia și, astfel, mi-am putut vedea depravarea reflectată pe fețele lor. Dar asta nu m-a oprit. Le spuneam să alerge și apoi le puneam piedică. Îmi plăcea să le privesc cum cad. Râdeam și atunci râdeau și ele. Dacă se loveau, dacă plângeau, le puneam să se ridice și să alerge din nou și din nou le puneam piedică. Așa mă distram ore în șir.

GW: Singur?

OM: Cu un alt puști. Îl agresam și pe el.

GW: Scuipai și pe animale?

OM: Le dădeam cu soluție de curățat geamuri. Și odată am aruncat o pisică într-un iaz.

GW: Ai luat ketamină când nu eram atentă?

OM: Sunt pur și simplu sincer cu tine, draga mea. Ceva din ce spun îți sună cunoscut?

GW: Cum adică?

OM: Îți amintește de experiența ta?

GW: Mă întreb dacă încerci să mă faci să mă simt mai bine sau mai prost, sau dacă îmi spui că ești criminal în serie, sau dacă urmează să mă scuipi pe frunte și să-mi pui piedică atunci când o să ies în fugă de aici.

OM: Pe-atunci aveam treisprezece ani, aceeași vârstă pe care o aveai și tu când s-a întâmplat. Nu învățasem încă să mă controlez. Ideea e că fiecare dintre noi are un nenorocit înăuntru și poate că trebuie să dai mâna cu nenorocita din tine.

GW: Serios? Și-apoi?

OM: Nu mai încerca s-o amuțești sau să te prefaci că nu există. Amintește-i că nu e un om rău, că nu trebuie să-i fie rușine că a trăit acele emoții, pozitive sau negative. Ai putea să începi prin a-i da un nume.

GW: [AMUȘINĂ]

OM: Ce amușini? Simți vânturi?

GW: Tipul de terapie care-mi place cel mai puțin: vindecarea copilului interior.

OM: Prefer termenul reparentaj.

GW: Nu sunt pregătită să fiu mamă.

OM: Vreau ca Greta Adultă să fie drăguță cu Micuța Greta.

GW: Nu știu cum să mă port cu copiii, Om. Și putem să nu-i spunem Micuța Greta?

OM: Te gândești la un alt nume?

GW: James.

OM: [PAUZĂ] Copilul tău interior e băiat?

GW: Rebekah.

OM: Așa da.

GW: Ți-ai propus să devii agresiv cu copilul meu interior?

OM: Rebekah e deja foarte rănită, Greta. E traumatizată de toți anii în care ai internalizat rănile ei, fără să le înțelegi sau să le vindeci. Rebekah are nevoie de spațiu ca să se vindece și e treaba ta să-i oferi acel spațiu, să o susții. Dacă o vindeci pe Rebekah, o vindeci și pe mama ta și pe toți cei pe care i-ai rănit, inclusiv pe Flavia și pe Luke. Dacă toți ar face asta, lumea ar fi un loc mai bun.

GW: Te rog, nu-mi cere să „țin un jurnal“.

OM: Cred că transcrierea acestor ședințe va fi un prim pas pozitiv pentru tine. Cum a fost să transcrii ședința precedentă?

GW: Un coșmar. Îmi detest vocea.

OM: De ce?

GW: E vocea mamei.

OM: După trei sau patru transcrieri, când vei fi pregătită să intrăm în profunzime, o să-ți dau alte exerciții.

GW: Nu mi-ai spus ce scrii. E o carte de self-help?

OM: Doamne ferește! E un roman.

GW: Despre un coach de relații?

OM: E un roman care se petrece într-un campus din New England. Îmi

place să-l văd ca pe o combinație dintre Istoria secretă și Peripeţii la colegiu.

GW: Cine face transcrierile?

OM: Nimeni.

GW: O femeie din Elveția?

OM: Nu.

GW: Poate că scrii cartea greșită, Om.

OM: Poate c-ar trebui ca tu să-ți scrii propria carte, Greta.

GW: Asta să fie lecția mea?

OM: Nu i-aș dori-o nimănui. Dacă vrei să încerci, să ții cont de acordul nostru de confidențialitate. Nu folosi transcrierile. Să nu crezi că n-o să te dau în judecată. Am un avocat foarte bun…

GW: Calmează-te.

OM: Știi că te holbezi la gongul meu de cincisprezece minute, da? Cu jind, aș putea spune.

GW: La bongul tău?

OM: [RÂDE] Să facem o baie de sunet înainte să pleci?

GW: OK. Dar să fie scurtă.

[BAIE DE GONG: 10 MINUTE]

[SFÂRȘITUL ÎNREGISTRĂRII]

21

A doua zi dimineață, Greta s-a trezit într-un zumzet strident de insecte. Nu bâzâitul țânțarilor care veniseră în vizită în camera ei în noaptea precedentă, ceva mai amplu, mai zgomotos. S-a dat jos din pat și s-a uitat prin anticameră — nimic. Piñon a mârâit către podea. Zgomotul le vibra sub tălpi. Venea din bucătărie.

— Rămâi aici, i-a poruncit lui Piñon.

În fața ușii de la dormitor, au întâmpinat-o două albine dansând lent aproape de fața ei. Erau bete, greoaie. Probabil că suratele lor se auzeau de jos și păreau să aibă câteva și-o mamă, firește. Greta a coborât în grabă.

Într-adevăr, bucătăria era plină de albine, mai multe decât văzuse vreodată, un roi de 100 000 de albine, de două ori mai mare decât colonia precedentă. Trapa stupului era deschisă. Erau peste tot. Mii de albine întunecau ferestrele, blocând lumina anemică a dimineții, făcând bucătăria să pară și mai întunecată, dar majoritatea erau în stup, implicate într-un mare proiect de reconstrucție. Altele îndeplineau diverse sarcini sau se odihneau în diferite colțuri ale încăperii. Un grup de albine părea să devoreze niște resturi de friptură de porc de pe aragaz; un altul se relaxa pe colecția lui Sabine de veselă franțuzească ciobită.

Greta a rămas complet neclintită, temându-se să nu le atragă atenția. Oare deschiseseră singure trapa?

— Doamne ferește, a spus Sabine din capul scărilor.

Avea ochii umflați și purta o pijama bărbătească.

— Au trimis câteva în recunoaștere zilele trecute, iar acum pare că se mută aici tot clanul. Salutare!

Sabine părea bucuroasă, de parcă i-ar fi venit copiii în vizită pentru o săptămână.

— Oare am putea închide trapa? Ca să pot face cafea fără să fiu ucisă,

a spus Greta.

— N-o să te atace, a zis Sabine în timp ce o albină se așeza pe brațul ei. Futu-i, m-a înțepat.

— De când mănâncă albinele carne? a întrebat Greta, uitându-se la aragaz.

Sabine și-a scos telefonul și le-a fotografiat.

— Poate că încearcă să-și spele gustul de Raid din gură.

Doamne, tubul de Raid. Greta uitase de asta. Bombardaseră stupul cu câteva săptămâni în urmă, dar probabil că rămăseseră urme. Oare aveau să se prăbușească toate la pământ, moarte? Oare aveau să mănânce albine moarte până la Crăciun?

— Îmbracă-te. Mergem la Gideon. El o să știe ce e de făcut.

Gideon era apicultorul care construise stupul cu un an în urmă. Trăia împreună cu familia lui foarte numeroasă la o fermă aflată la trei kilometri depărtare, spre sud. Sabine susținea că știe adresa și cu toate astea conducea în derivă, uitându-se la fiecare casă în parte.

— Sunt creștini întorși la glie. Au șaptesprezece copii, toți școliți acasă, a spus Sabine.

— Apicultura nu poate fi atât de profitabilă. Cum supraviețuiesc?

— Fac tot felul de munci. Cresc albine, cultivă pământul, se descurcă. Domnul le va da bla-bla. Gideon e cel mai mare. Aici e, a spus și a frânat brusc.

Proprietatea avea un aer postapocaliptic. Erau albine peste tot, mașini abandonate în toate direcțiile, uși deschise, relicve pe toate banchetele din spate, haine și pantofi împrăștiați pe iarba maronie. Frigidere, aragaze, tractoare și mașini de tuns iarba ruginite zăceau inerte prin toată curtea.

La capătul aleii era o casă mare din lemn. Un tânăr a coborât de pe prispa dărăpănată și s-a apropiat de ele timid. Iisus într-un halat roșu, cu pletele închise la culoare și cu cărare pe mijloc. În spatele lui erau trei fete în rochii de prerie. Una dintre ele avea o veveriță pe umăr, o alta ținea ceva în brațe. Un pui de pisică, a presupus Greta, înainte să-i

vadă coada cheală.

— Hei, Gideon, îți datorez niște bani, nu-i așa? a întrebat Sabine relaxată.

— Posibil, a răspuns Gideon blând.

Sabine i-a pus în palmă câteva bancnote de douăzeci de dolari, de parcă ar fi fost portar. Acesta a mormăit un mulțumesc.

— Cum merge treaba cu albinele? a întrebat el.

— Că tot ai întrebat, au murit. Acum câteva luni bune. Poveste lungă, nu intru în detalii. Dar acum a venit un roi uriaș. Nici nu ne mai vedem ferestrele, sunt prea multe.

— Cam târziu în an pentru un roi, a spus Gideon sceptic.

— Problema e că, acum ceva vreme, am avut viermi în stup. D-ăia mari. Oribil, a spus Sabine și-a scuturat din cap amintindu-și oroarea.

— Viermi de ceară. Trebuia să-ți spun, a zis Gideon.

Sabine și-a dres glasul.

— Chestia e că i-am omorât cu Raid.

— Dar sunt inofensivi. De ce-ați făcut așa ceva? a întrebat Gideon încruntat.

— Pentru că sunt niște căcănari, a zis Sabine, privind-o pe Greta.

— Ne-am panicat și am golit un tub de Raid în stup, a spus Greta.

— Și ne-am uitat la ei cum mor, a adăugat Sabine.

Greta își amintea că Sabine plecase din oraș la scurt timp după aceea. Greta, incapabilă să-și scoată capul dintre picioarele Măreței Elveției, rămăsese acasă.

— Probabil că nu e nicio problemă, dar o să vin s-arunc o privire. O să trec pe la voi în drum spre oraș, a spus Gideon.

— OK. Dar grăbește-te, au pus stăpânire pe casă, a zis Sabine.

Gideon a apărut aproape gol, cu un maiou, în șort și în șlapi. Fără salopeta de apicultor, nici pomeneală. Fără mască din plasă și fără mănuși. Avea un băț într-o mână și o afumătoare în cealaltă. Afumătoarea era cât o doză de suc și scotea mai puțin fum decât o țigară. Bățul părea să-l fi luat de pe jos.

Fără să ezite, s-a dus țintă la stup, a pus afumătoarea pe podea și a început să lovească din loc în loc cu bățul. Pe albine nu părea să le deranjeze, dar ce știa Greta? Poate erau furioase. Greta s-a ascuns după fotoliu, privindu-l. Gideon a continuat să miște bățul ici și colo, căutând ceva, cine știe ce.

— Nu e nicio regină. Deci ăsta nu e un roi.

— Aoleu, nu. Și-atunci de ce au venit?

— Pradă stupul, a spus el, privind peste umăr.

— Ce caută? Aur? a pufnit Sabine.

— Miere, a spus Gideon zâmbind.

— Miere, a repetat Greta.

— Ce miere? a întrebat Sabine.

— Partea de jos e seacă. Uite, vezi? Probabil că ați distrus-o cu Raid. Dar, în rest, aveți cam treizeci și cinci de kilograme de miere de extras.

— Hai dă-o-n mă-sa, a spus Sabine.

Gideon a lăsat bățul din mână și s-a uitat în stup.

— Recomand să-l dați jos. Dacă nu, albinele astea o să stea în bucătăria voastră săptămâni în șir sau cel puțin până se termină mierea.

În mintea lui Sabine păreau să roiască tot felul de lucruri, dar nu albine.

— Pot să-l dau jos acum. O să-mi ia cam o oră, a spus Gideon.

Sabine a aprobat din cap, bizar de tăcută. Greta a fost șocată să vadă că avea lacrimi în ochi. Gideon s-a dus la mașină și s-a întors cu un cuțit mare și alte câteva unelte. A cerut un recipient. Sabine i-a dat un bol metalic pe care îl folosea la salată. L-au privit cum dezmembrează

stupul, ciopârțindu-l cu cuțitul lui mare. A fost nevoie de două boluri pentru fagure. Mierea se scurgea peste tot: pe podelele din ciment, pe creștetul și umerii lui Gideon.

Când a terminat, avea albine lipite de brațe. N-a părut să observe. A scos cele două boluri afară și le-a pus pe verandă. Majoritatea albinelor l-au urmat și s-au așezat în boluri, devorând mierea. Gideon și-a înmuiat un deget în gură, apoi a băgat mâna printre albine și a scos o bucată de fagure.

— Uite, nu vrei să guști și tu? a întrebat-o pe Sabine.

— Lasă albinele s-o mănânce, i-a răspuns ea.

După ce a plecat Gideon, s-au așezat la soare, în curte, fumând. Sabine încă părea supărată din cauza albinelor. Tremura chiar. Greta a asigurat-o că albinele aveau să se întoarcă și să construiască un alt stup.

— Cum merge terapia? a întrebat Sabine.

— Uneori am senzația că ajungem undeva. Alteori mă întreb dacă nu cumva mi-e imposibil să fiu genul acela de persoană.

— Ce gen de persoană?

— Genul de persoană care își dorește să afle sursa problemelor, adevărul.

Măgărușii pășteau în apropiere. Când le venea să facă caca, se opreau politicoși în tufișuri. Greta și-a dat seama că puteau fi văzuți din stradă. Mașinile încetineau mereu când treceau. De vreme ce oricine avea o camionetă i-ar fi putut răpi, Greta se temea că, până în weekend, cineva avea să-i treacă granița în Canada sau cine știe unde și că aveau să dispară.

— Trebuie să-ți mărturisesc ceva. Îți amintești că am fost plecată mare parte din iarnă? Ei bine, nu am călătorit. Am stat într-un singur loc, într-un spital din nord.

În sfârșit, s-a gândit Greta.

— Cât de grav e?

— A fost, a corectat-o Sabine. Acum nu mai am nimic în sistem.

— Și nu ți-a căzut părul?

— Am fost la dezintoxicare, draga mea. Droguri, nu cancer. Am fost la dezintoxicare pentru droguri, a spus Sabine, privind-o uimită.

Acum era rândul Gretei s-o privească uimită. Într-adevăr, așa își explica o mulțime de lucruri: pierderea excesivă în greutate, lipsa de interes față de mâncare și sex, interesul ei exacerbat pentru fumat și dormit pe timpul zilei. Ochii încețoșați! Constipația cronică!

— Oxicodonă? a întrebat Greta.

— Era bine. Oxicodona ar fi fost mai potrivită pentru vârsta mea. Dar eu trăgeam pe nas tot felul de prafuri, genul de prafuri pe care le iei de pe stradă.

— Ce stradă?

— Nu contează. M-am internat la dezintoxicare, ceea ce, sincer, n-am crezut c-o să funcționeze. Nu mă pricep deloc la terapia de grup.

— Pentru că vorbești prea mult?

— În mod bizar, mă închid complet. Acum mă duc la un terapeut din oraș, decantez relicvele divorțului, moartea părinților mei. Încerc să-mi fac curat în cap, dar aș avea nevoie de ajutorul tău cu o chestie.

Sabine a băgat mâna în buzunar și a scos un săculeț din catifea, pe care i l-a aruncat Gretei în poală. La început, Greta a crezut că sunt pietre prețioase și a sperat să nu fie furate. Oare așa se revanșa Sabine? Îmbogățind-o? Ca să poată trăi fără să mai muncească vreodată? Greta a închis ochii.

— Îți pui o dorință?

— Poate, a răspuns Greta.

— Nu e un cadou, prostuțo, a spus Sabine.

Greta a deschis săculețul. Nu erau diamante. Nici smaralde sau rubine, nici vreun fel de piatră prețioasă, nici măcar zaruri. Înăuntru erau câteva pungulițe din plastic, cu o pudră bejulie. Pungulițele erau albastre, marcate cu simbolul pentru persoane cu handicap.

— Stocul meu, i-a explicat Sabine. Nu-l mai vreau. De fapt, ori de câte ori mă gândesc la prafuri, îmi vine să vomit. Dar, dintr-un motiv sau altul, nu reușesc să le arunc. Am încercat, însă pur și simplu nu am

puterea s-o fac. Așa că te rog pe tine. Vrei să mă ajuți cu asta?

Greta s-a simțit tulburată și pregătită, la fel cum se simțise de cele câteva ori când ținuse o armă în mână.

— Dacă îți cer prea mult, o să mă gândesc la o altă soluție.

Greta a studiat una dintre punguțe.

— De cât timp… suferi de acest handicap?

— Zi de zi, timp de doi ani. Mi-a fost prea rușine să-ți spun, să spun oricui. La început, mă făcea să mă simt mai puțin singură, dar am ajuns să le urăsc, așa că nu înțeleg prea bine de ce nu reușesc să le arunc.

— Uneori e greu să renunți la un tovarăș secret, chiar dacă e o tovărășie de căcat.

— Îmi pare rău că nu ți-am spus mai demult. Regret că ți-am ascuns asta, a zis Sabine.

Greta a zis că și ei îi părea rău.

Sabine s-a ridicat și a sărutat-o pe obraz.

— Mulțumesc că faci asta pentru mine. Iarna viitoare te iau cu mine în Mexic, promit.

Sabine a intrat în casă. Greta s-a uitat la punguțele din poala ei. Cu siguranță era o doză îndeajuns de mare încât să-și pună capăt zilelor sau măcar s-o păstreze pentru zile mohorât. Și nu cumva ziua următoare avea să fie una mohorâtă? Ar fi fost ușor să ascundă săculețul în anticameră. Pe de altă parte, de ce n-ar fi urmat sfatul lui Om, contrazicându-și tiparele?

Și-a târât picioarele până la pubela de pe laterala casei, observând familiara letargie pe care o simțea în membre și în cap. Pubela era plină, bineînțeles. În loc să pună săculețul deasupra, a scos sacii de gunoi — trei sau patru — și l-a aruncat pe fundul pubelei. Apoi a deschis un sac de gunoi și l-a vărsat deasupra, îngropând săculețul în zaț de cafea, coji de banane, coji de ouă, resturi de mâncare, gunoaie de la baie, din care aveau peste măsură, de vreme ce nu puteau arunca hârtia igienică în toaletă, pentru că fosa septică era veche și… în fine. A deschis al doilea sac de gunoi și l-a vărsat și pe acesta în pubelă. Și-a amintit de încercarea ei eșuată de a îngropa PS-ul mamei ei în

același fel, de cum pe-atunci nu fusese în stare s-o facă, de cum și-ar fi dorit să se ocupe altcineva de asta în locul ei.

A închis capacul pubelei și s-a îndreptat către țarcul măgarilor. A trecut pe lângă bolurile cu albine devoratoare de miere. A trecut pe lângă cocoșul Walter, care mergea drept, lovind aerul cu aripile, ca într-un straniu marș soldățesc. A trecut pe lângă Piñon, care stătea întins la umbra unui salcâm.

În țarc, măgărușii stăteau față în față, suflând aer unul în nările celuilalt, versiunea lor de sărut. Greta a deschis poarta și a fluierat. Au alergat către ea, apoi s-au oprit și au privit-o, deliberând. Nu făceau niciodată nimic fără să pună în balanță necesitatea gestului respectiv, potențialul de vătămare sau de pericol, beneficiile lui. Dar erau timizi în preajma lui Piñon, care stătea acum la picioarele Gretei.

— E-n regulă, le-a spus. N-o să vă rănesc niciodată și nici Piñon. Nu-i așa, Piñon?

Piñon a deschis gura și-a zâmbit.

Măgărușii s-au apropiat și au amușinat cu blândețe genunchii goi ai Gretei, inspirând mirosul ei cu nările lor incredibil de moi. Era aceeași grijă cu care beau apă — n-o lipăiau, o inhalau.

Au urmat-o până la sacul cu grăunțe. Le-a dat câte un căuș de cereale.

— Haide, faceți chestia aia, le-a spus.

Măgărușii știau exact ce-și dorea. S-au lipit de picioarele ei, câte unul de fiecare parte, și au început să rumege.

— Ha, ha, da! Da! a spus ea.

SFÂRȘIT

Mulțumiri

Mulțumiri speciale lui Stefan Beck, Sissy Onet, Franny Shaw, Rebeccăi Goldman, Binky Urban, Ron Bernstein, Karei Watson, Emily Polson, Nan Graham, tuturor celor de la Scribner, lui Helen Manders, Sophie Lambert, Louisei Joyner, Kate Barrett, Piper Olf, Tom DePietro, Andi State, Allison Toombs, Jess Puglisi, Adrian Kudler, Alan Grostephan, Michelle Latiolais, Ron Carlson, Elisei Albert, Raoul Markaban și Fundației Olandeze pentru Literatură.